JOHN SAUL

CASA DE LA RĂSCRUCE

biblioteca rao

John Saul

CASA DE LA RĂSCRUCE

Traducere din limba engleză
GINA MONICA ŞERBAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SAUL, JOHN
Casa de la răscruce /**John Saul**; trad.: Gina Monica Şerban
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2005

ISBN 973-576-731-7

I. Serban, Gina Monica (trad.)

821.111 (73)-31=135-1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România

JOHN SAUL
Black Creek Crossing

© 2004 by John Saul
All rights reserved

© RAO International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial"
Bucureşti, România

2005

ISBN 973-576-731-7

pentru Michael....

PROLOG

Se trezi cutremurîndu-se. La început frigul se infiltrase în adîncurile somnului ei, învăluindu-i subconştientul cu degetele lui lacome, dîndu-i senzaţia că rătăceşte prin pădure într-o noapte de iarnă. Zăpada scîrţîia sub paşii ei şi peste tot în jur braţele golaşe ale copacilor străluceau în lumina lunii. Crengile şi ramurile îmbrăcate în ţurţuri de gheaţă oglindeau milioanele de stele ce sclipeau pe cerul senin. Poteca şerpuia printr-un pîlc de mesteceni, iar ea o străbătea îmbătată de bucuria fără griji a unei după-amieze de primăvară, în loc să simtă neliniştea tulburătoare specifică nopţilor de iarnă.

Apoi, după ce frigul îşi înteţi strînsoarea, visul începu să se schimbe.

Un nor alunecă împins de vînt şi acoperi luna, iar stelele păliră.

Femeia îşi trase instinctiv şalul peste umeri şi gît, dar observă cu surprindere că degetele ei apucaseră materialul subţire al halatului de noapte.

De ce nu se îmbrăcase cum trebuie?

Grăbi pasul şi de-abia acum văzu că e desculţă şi că picioarele îi amorţiseră din cauza frigului.

Încercă să înainteze mai repede, dornică să ajungă acasă înainte ca gerul să-i atace carnea, dar cărarea părea că dispăruse. Se opri, cercetînd cu privirea întunericul pentru a regăsi drumul, dar, dintr-o dată, nimic nu mai era la fel.

Razele lunii se stinseseră, iar stelele fuseseră înghiţite.

Copacii, care scînteiaseră pînă acum o clipă, se profilau lugubru pe cerul încărcat de nori întunecaţi. Coroanele lor ce se înălţau mîndre cu puţin timp în urmă se aplecau acum deasupra ei, îndreptîndu-şi spre corpul femeii ramurile scheletice, pregătite să o sfîşie dintr-un moment în altul.

Se uită disperată într-o parte şi-n alta, căutînd poteca dispărută. Însă peste tot zăpada era neatinsă, de parcă ea ar fi fost aruncată brusc din neant în beznă şi în sălbăticia aceea îngheţată.

Inima îi bătea cu putere şi simţi cum o copleşeşte un val de panică.

Dar de ce?

N-avea pentru ce să se teamă – mai fusese în pădure de o sută de ori şi nu se speriase niciodată.

Totuşi noaptea de acum era diferită, întunericul mai adînc, iar crivăţul mai rece ca oricînd îi pătrundea prin cămaşă de parcă ar fi fost dezbrăcată.

Sentimentul de panică se transformă în groază şi un strigăt i se ridică în gît. Deschise gura larg, dar de pe buzele ei nu ieşi decît un scîncet jalnic. Făcu tot posibilul să-şi regăsească vocea, dar pieptul i se chirci din ce în ce mai tare, pînă cînd i se tăie răsuflarea.

Încercă să fugă, dar picioarele parcă i se lipiseră în haina albă de omăt ce părea că s-a metamorfozat din senin în noroiul gros şi lipicios al mlaştinii care se găsea în spatele casei ei.

Frigul se intensifică tot mai mult şi femeia începu să tremure din toate încheieturile. Pentru a doua oară îşi ridică mîinile spre sîni pentru a-şi strînge halatul pe lîngă ea.

Acesta însă dispăruse! Era goală!

Şi nici nu mai era singură...

Undeva în întuneric, undeva la limita razei ei vizuale, se zărea ceva.

O fiinţă care vîna.

Care o vîna pe ea.

Din străfundurile fiinţei ei se năştea iarăşi dorinţa de a ţipa, dar de data asta îşi reţinu din proprie iniţiativă strigătul.

În cele din urmă, deşi frigul ameninţa să o ţintuiască în veci pe loc, începu să alerge.

Prea tîrziu. Totul se apropia acum de ea – frigul îi pătrundea în oase, zăpada îi înghiţea picioarele, bezna o sugruma cu mantaua ei de oţel. Pînă şi copacii o atingeau, zgîriindu-i pielea, plesnindu-i spinarea, coapsele, chipul plin de lacrimi.

Căzu în genunchi, hohotind. Îşi ridică mîinile în sus a îndurare, dar primi o lovitură puternică din spate.

O durere înfiorătoare îi străbătu tot corpul şi o aruncă pe burtă. Reuşi în sfîrşit să dea drumul urletului care o chinuia de mult.

Şi atunci se trezi.

Timp de cîteva secunde rămase nemişcată, încercînd să-şi recapete răsuflarea şi să alunge ultimele rămăşiţe ale coşmarului ce încă îi mai stăruia în minte.

Imaginea pădurii începea să pălească, iar coroanele şi crengile lacome ale copacilor se retrăgeau.

Zăpada se topise, lăsînd în urma ei lenjeria de pe pat.

Doar frigul continua s-o chinuiască. Şi durerea din spate, care, în loc să se potolească, devenea din ce în ce mai fierbinte. Îşi răsuci capul şi senzaţia că nu era singură reveni cu putere...

„Dorm şi acum, îşi spuse ea. Dorm şi trăiesc din nou un coşmar."

Hotărî să stea liniştită, pentru a-i da timp sufletului său să scape de teroarea din vis, aşa cum în mod deliberat îşi oprise ţipătul în timp ce coşmarul o strînsese ca într-un cleşte.

Apoi auzi răsuflarea.

Nu respiraţia liniştită şi ritmică a partenerului de viaţă, nici gîfîitul greoi al amantului.

Nu, de data asta era răsuflarea unei bestii triumfătoare ce-şi admira satisfăcută prada zdrobită. În timp ce îşi aduna puterile şi încerca să-şi limpezească mintea, o izbi din senin certitudinea că era prea tîrziu.

Agonia ce se răspîndea ca un fulger în trupul ei îi confirmă bănuiala că prădătorul deja lovise.

Aşa cum stătea cu faţa în jos, sesiză o modificare în răsuflarea lui.

Îl simţi cum se pregăteşte.

Îi simţi încordarea şi înţelese că e gata să lovească din nou.

Trebuia să întreprindă ceva, să sară din pat, să fugă din cameră, să iasă din casă.

Să scape de cel care o vîna.

Gîndurile ei fură întrerupte pe neaşteptate de o izbitură în spate şi de un nou val de durere ce îi străpunse corpul.

Urletul ce îi ieşi din gît sfîşie întunericul şi femeia se aruncă înainte, zbătîndu-se din toate puterile să se elibereze de patul, atacatorul, camera şi casa care o ţineau prizonieră. După ce se răsuci, se trezi în faţa unui chip ce se apleca ameninţător peste ea.

– Nu! ţipă ea.

Dar, deşi strigase din toţi rărunchii, vocea ei se transformase într-un horcăit sinistru.

Apoi, o rază de lună lumină cuţitul din mîna lui şi, timp de un moment ce păru o eternitate, acesta pluti deasupra ei, strălucind în noapte, pătat de sînge.

– Nu, imploră ea din nou, vlăguită.

Însă cuţitul începu să coboare.

Îi urmări îngrozită vîrful, apoi privi neputincioasă cum lama se înfige în dreptul sînului. Timp de o secundă nu percepu decît greutatea loviturii în clipa în care pumnul încleştat în jurul pumnalului îi izbise pieptul. De-abia după ce cuţitul fu smuls, durerea o arse ca un fier roşu.

– Nu..., mai oftă ea, pregătindu-se să fie înjunghiată din nou.

De data asta însă nu mai încercă nici o senzaţie cînd vîrful străpunse carnea, pentru că spiritul ei deja se desprinsese de corp.

Acum femeia privea de undeva din înalt, eliberată de durere, de frig şi de noaptea întunecată. Cuţitul se mişca ritmic în sus şi-n jos, crestînd fără milă cadavrul ce zăcea nemişcat pe pat. Dar spiritul ce plutea pe deasupra nu-şi mai făcea griji pentru corpul care-i aparţinuse cîndva. Acum se gîndea la altcineva.

La fiica ei... fetiţa ei micuţă... la copilul pe care nu-l va mai putea proteja.

Prea tîrziu... prea tîrziu...

Întunericul etern îi absorbi sufletul în timp ce soţul ei îşi sfîrşea sarcina oribilă...

CAPITOLUL 1

Cînd clopoţelul anunţă sfîrşitul orelor, Angel Sullivan rămase liniştită în banca ei din fundul clasei şi, după ce toţi colegii ieşiră afară, se apucă să-şi strîngă cărţile şi să le bage în ghiozdan. Abia cînd zarva de pe coridor încetă definitiv, se ridică şi-şi puse haina pe ea.

– E totul în regulă, Angel? o întrebă profesorul, aruncîndu-i de la catedră o privire îngrijorată.

„În regulă?" repetă ea în gînd întrebarea. Cum să fie aşa după tot ce se întîmplase în dimineaţa aceea? Şi dacă domnul Right nu-şi dădea seama, cum putea ea oare să-i explice? La urma urmei, totul se petrecuse chiar acolo, la prima oră, înainte de recreaţie, cînd domnul Right îi întrebase pe ceilalţi elevi dacă vor să-i cînte „La mulţi ani". Auzi, „La mulţi ani", de parcă ar fi fost în clasa a treia! Nu ştia că nici unul dintre colegii ei nu i se adresa decît ca să-i arunce vorbe răutăcioase? Uite-aşa, pe nepusă masă, se trezise în banca ei din fundul clasei, cu faţa arzîndu-i de ruşine, în timp ce o tăcere îngrozitoare se lăsase în sală, iar jumătate din copii se întorseseră ca să se holbeze la ea. Singurul lucru care o salvase ca să nu izbucnească în hohote de plîns umilitoare a fost clopoţelul. Atunci toată lumea se repezise spre uşă.

Iar acum domnul Right voia să ştie dacă se simte bine.

Îşi muşcă buza, dar nu spuse nimic, şi se îndreptă spre ieşire, acolo unde o aştepta siguranţa coridorului care, cu puţin noroc, probabil că o să fie gol.

– Angel?

Îl auzise pe domnul Right, dar închisese deja repede uşa în urma ei.

Angel[1]. Ce fel de nume era ăsta?

Multă vreme – mă rog, poate nu atît de multă, dar în orice caz pentru o perioadă bună de timp – crezuse că are un nume minunat, poate cel mai frumos din lume. Chiar şi acum îi răsunau blînd în minte fraze din copilăria ei, cînd nu era decît un ghemotoc de om.

„Îngeru' mic a lu' Tata."

„Îngeru' mic a lu' Mama."

„Îngeru' mic *şi perfect* a lu' Buni."

Buni fusese cea care îi dăruise primul ei costum de Halloween. Era o rochiţă albă, din satin, cum zicea ea, deşi mama ei insistase că e confecţionată din muselină ieftină. Oricum nu conta, pentru că avea paiete albe, cusute peste tot, care sclipeau chiar şi cînd stătea complet nemişcată. Pe spate erau prinse două aripi pe care Buni le croise din papier-mâché[2] şi pe care le acoperise apoi cu pene albe.

– Le-am strîns din ziua în care te-ai născut, îi zisese Buni în timp ce aranja cu grijă aripile pe umerii ei micuţi. Unii oameni o să spună că sînt nişte simple pene de pescăruş, dar tu să nu-i crezi.

– Păi dacă nu sînt de pescăruş, atunci de unde le-ai luat? întrebase Angel.

– De la îngeri, îi răspunsese Buni, uitîndu-se adînc în ochii ei. De la îngeri ca tine. Ei vin la mine noaptea cînd visez şi lasă penele pe perna mea. Pene de la îngeri pentru mica şi perfecta mea Angel.

Angel păstra în continuare aripile, dar nu mai erau agăţate pe perete, ca înainte. Acum erau înfăşurate în tifon şi băgate într-o cutie veche pentru pălării, pe care o găsise în pivniţa casei unde locuiseră pe cînd avea vreo nouă ani. Şi chiar dacă mama ei credea că ar trebui să le arunce, Angel ştia că nu va face asta niciodată. Era singurul lucru care îi mai amintea de Buni, care murise la scurtă vreme după sărbătoarea aceea minunată de Halloween cînd

---

[1] *Angel* – „înger" (n.tr.)

[2] Papier-mâché, pastă plastică din hîrtie macerată în apă şi ulei din care se confecţionează obiecte de artă decorativă sau imitaţii de sculpturi. (n.tr.)

purtase costumul de înger, iar Buni o ţinuse de mînă şi urcase împreună cu ea pe verandele pline de dovleci transformaţi în felinare. Angel îşi amintea că era prea timidă ca să bată singură pe la uşi şi prea îngrozită de străinii care deschideau uşile şi cărora trebuia să le spună: „Ne daţi ori nu ne daţi", aşa că Buni se oferise să o ajute.

Apoi, chiar înainte ca bomboanele ei de Halloween să se isprăvească, Buni plecase pe lumea cealaltă.

De atunci rămăsese singură, doar cu aripile minunate care îi aminteau de bunica ei.

După moartea acesteia, pentru o vreme, a fost în continuare „Îngeru' mic a lu' Tata" şi „Îngeru' mic a lu' Mama", purtînd costumul de înger la fiecare sărbătoare de Halloween, dar nu mai era acelaşi lucru. În cele din urmă, ca şi cum ar fi înţeles că ea nu mai semăna deloc cu „un înger mic", părinţii ei au încetat să o mai strige astfel.

Ceilalţi copii însă – cei de vîrsta ei – nu se opriseră şi nu trecea zi de la Dumnezeu ca vreunul dintre ei să nu-i arunce cuvintele acelea îngrozitoare:

– Hei, Îngeru' mic a lu' Mama, tot te mai înalţi în aer cu aripile tale?

– Hei, Îngeru' mic a lu' Tata, de ce nu-ţi foloseşti aripile ca să zbori în Ceruri? Sau cei de sus nu te vor nici ei acolo?

Tachinările continuaseră la nesfîrşit, an după an. Mama ei îi spunea întruna că se vor potoli, că se vor plictisi să o tot necăjească, dar, din păcate, nu se întîmplă aşa.

Cu un an în urmă, chiar în ziua în care împlinise paisprezece ani, cînd mama ei a întrebat-o ce-şi doreşte, Angel i-a trîntit-o direct:

– Un alt nume! Nu arăt ca un înger, nu mă simt ca un înger şi nu pot să sufăr felul în care lumea îşi bate joc de mine.

Apoi îi spusese lucrul la care se gîndea de luni întregi:

– Vreau ca toţi să mă strige Angie!

Mama ei cel puţin încercase să-i respecte dorinţa, dar ceilalţi o ignorară.

Cu excepţia lui Nicole Adams. La mai puţin de o săptămînă după ziua ei de naştere, Nicole Adams şi nişte prietene de-ale ei o înghesuiră într-un colţ al toaletei pentru fete.

– Tu chiar nu ştii *nimic?* spuse Nicole, ca şi cum s-ar fi adresat unei fetiţe de cinci ani. *Angie* nu este prescurtarea de la *Angel*. Ci de la *Angela!* Dacă vrei prescurtarea de la Angel, atunci mulţumeşte-te cu *Ane-gey,* cu un A lung.

Nicole îşi schimonosi buzele într-un zîmbet răutăcios:

– Ca să rimeze cu *mangy*[1].

Ochii ei străluciră maliţios:

– Gata, de aici înainte aşa o să te strigăm! Mangy-Angey!

Celelalte colege izbucniră în hohote de rîs, dar Angel, deşi simţi că-i vine să plîngă, reuşi să se abţină. Îşi lăsă capul în jos şi-şi făcu loc prin grupul de fete, repezindu-se afară în lumina soarelui de amiază.

Trecuse exact un an de atunci, iar acum venise din nou ziua ei şi nimic nu se schimbase în bine. „Cu mici excepţii", îşi spuse Angel. La urma urmei, venise toamna – anotimpul ei preferat – cînd frunzele copacilor căpătau nuanţe vii, iar umiditatea apăsătoare de vară era înlocuită de zilele şi nopţile răcoroase. Asta însemna că va putea purta din nou puloverele mari şi lălîi pe care mama ei le ura, dar ea le iubea, de vreme ce îi acopereau unele părţi nu tocmai în regulă ale corpului ei.

De asemenea, în vara care se terminase, copiii dădură senzaţia că nu îi mai interesează să o strige Mangy-Angey, iar acum se mulţumeau să o ignore complet. Sau cel puţin aşa se întîmplase pînă cînd domnul Right le amintise că azi este aniversarea ei.

Dar acum, după ce ieşise din clasă, coridorul era gol, aşa cum sperase ea, şi, dacă avea noroc, va pleca de la şcoală fără ca Nicole Adams sau vreuna dintre prietenele ei să o zărească.

Aşa că nici asta nu era chiar aşa de rău – dacă n-o vedeau, nici n-aveau cum s-o tachineze.

Şi totuşi... împlinea cincisprezece ani, dar nu va fi nici o petrecere. În ciuda faptului că mama ei îi propusese să meargă la film

---

[1] *Mangy*, „păduchios, păduchioasă" (n.tr.)

împreună în seara aceea, ea refuzase, pentru că nu credea că își puteau permite un astfel de lux.

Angel era chiar pe punctul de a deschide ușa de la intrarea în școală, cînd o zări pe Nicole stînd pe trotuar împreună cu trei dintre prietenele ei. Se întoarse iute în clădire și se ascunse la toaletă.

Nu era nimeni aici.

Oftă ușurată și își lăsă ghiozdanul pe podea. Dădu drumul la apă, se spălă pe mîini și pe față, ca să nu dea de bănuit vreunei fete care ar fi intrat să vadă ce face ea acolo. Apoi, în timp ce își usca mîinile, surprinse cu coada ochiului imaginea ei ce se reflecta în oglindă.

„Angel", repetă ea în șoaptă, privindu-și posacă trăsăturile mult prea lătărețe.

„Nu-ți face griji, își aminti spusele mamei ei de cinci ani încoace. Îți aduci aminte de povestea rățuștii celei urîte care s-a transformat într-o lebădă? Tu ești îngerul meu perfect și cît ai pocni din degete o să devii cea mai frumoasă fată din oraș."

Așa cum stătea în fața oglinzii, Angel știa că nu era adevărat. Avea ochii bulbucați, nasul foarte lung, iar buzele prea groase și prea lungi. Părul era lins, de un șaten șters, iar corpul...

Ochii i se umplură de lacrimi. „Îngerii sînt blonzi, subțiri și drăguți, se gîndi ea. Iar eu nu sînt blondă, și nici subțire, și nici drăguță. Eu nu sînt decît..."

Înainte de a apuca să-și termine gîndul, ușa se trînti de perete și auzi vocea lui Nicole Adams:

– Vedeți? Iat-o pe Mangy-Angey, ascunzîndu-se ca întotdeauna în toaleta fetelor. Ce s-a întîmplat, Mangy? De ce n-ai plecat încă? Doar e ziua ta, nu? Cum de nu dai și tu nici o petrecere? Să fie oare pentru că ești atît de urîtă și știi că n-ar veni nimeni?

Angel îngheță sub avalanșa de cuvinte batjocoritoare și pentru o clipă își dori să o apuce pe Nicole de părul ei lung și blond și să-i smulgă țeasta.

Nu făcu altceva decît să procedeze la fel ca întotdeauna.

Își feri privirea, ridică ghiozdanul de jos și-și croi drum printre colegele care se îngrămădiseră în spatele lui Nicole. Cîteva secunde

mai tîrziu, scăpase de toaleta fetelor, de şcoală şi de vocea răutăcioasă a lui Nicole Adams.

Dar exact cînd coti pe după colţul clădirii şi porni spre casă, îşi dădu seama că există un singur lucru de care nu poate fugi.

Oricît de tare ar fi încercat, nu avea cum să scape de ea însăşi.

„O să fie mai bine, îşi spuse Angel. Cîndva, totul o să fie mai bine."

Într-o zi va avea şi ea o prietenă – o prietenă adevărată, care o va plăcea exact aşa cum era, aşa cum o plăcuse Buni.

Repetă încontinuu cuvintele în sinea ei, într-un soi de incantaţie tăcută.

„O să fie bine... o să-mi găsesc o prietenă... o să-mi fie bine... o să găsesc o prietenă."

Însă Angel Sullivan simţea că, oricît ar fi repetat acele cuvinte, nu le va crede niciodată pe deplin.

CAPITOLUL 2

Marty Sullivan aruncă o privire piezişă spre rulota strălucitoare Airstream care servea drept birou mobil pentru micul magazin ce ar fi trebuit terminat pînă acum. Săptămîna trecută însă de-abia se ridicase scheletul deasupra parcării subterane ce fusese construită la cererea autorităţilor din Eastbury, Massachusetts. Nişte reglementări tîmpite, după părerea lui – pe care, oricum, nu o lua nimeni în seamă. Dar pentru că pierduseră atîta vreme cu garajul – o situaţie pentru care şeful lui îl învinovăţea, ca întotdeauna –, era clar că nu aveau cum să finalizeze proiectul înainte ca iarna să se instaleze în New England. Iar Marty ştia prea bine că el şi echipa lui vor fi nevoiţi să tremure cîteva luni, aşa cum asudaseră de-a lungul verii, cînd au stat atîtea zile în nenorocita aia de parcare de sub pămînt, spărgînd cu pichamărul şi turnînd fundaţia, lipsiţi de aer proaspăt, sufocaţi de căldură şi umiditate. Dacă ar fi fost *el* şeful...

Dar, din păcate, n-a fost să fie aşa, iar lui Jerry O'Donnell – maistrul în echipa căruia lucra încă din iunie, de cînd semnase contractul – nici prin gînd nu-i trecea să asculte ceea ce avea el de spus. Marty îşi ridică degetul mijlociu de la mîna stîngă într-un soi de salut batjocoritor spre rulotă – unde, fără îndoială, O'Donnell şi paraşuta aia de la birou şi-o trăgeau în fiecare zi –, apoi deşurubă capacul de la termos şi dădu pe gît o duşcă zdravănă. Deşi lichidul de-abia dacă era călduţ, răspîndi în el o fierbinţeală plăcută datorită coniacului pe care îl adăugase la poşirca de cafea făcută de Myra. Cînd văzu că alcoolul nu-i îmbunătăţeşte deloc starea de spirit,

Marty duse din nou termosul la buze, golindu-l, după care puse capacul şi băgă sticla la loc în sufertaş.

Mai avea doar cîteva ore şi va pleca acasă.

Cîteva ore în care se va speti muncind în timp ce O'Donnell îşi făcea de cap în Airstream. Poate că ar trebui să se ducă peste el şi să-i arate...

– Hei, Marty, îl strigă Kurt Winkowski din capătul celălalt al şantierului.

El şi Bud Grimes se chinuiau cu o bucată mare de cadru metalic.

– Ce-ar fi să ne dai şi nouă o mînă de ajutor?

Aruncă o ultimă privire încruntată spre remorcă şi sări în picioare.

– Care-i treaba? E prea grea pentru voi, băieţi?

Îndreptîndu-se agale de-a lungul betonului proaspăt turnat, Marty se împiedică de o conductă care nu fusese încă acoperită. Înjură de mama focului, după care îl împinse pe Winkowski într-o parte.

– Lasă-mă pe mine s-o ţin şi tu pune mîna şi nituieşte-o!

Bucata de cadru metalic, înaltă şi lată de vreo doi metri şi jumătate, se înclină într-o parte cînd Winkowski îi dădu drumul. Marty aproape că o scăpă, dar Bud Grimes reuşi să o echilibreze exact înainte de a pica.

– Pot s-o ţin şi eu! mormăi Marty. Winkowski, adu dracului odată maşina aia de nituit!

Pentru o clipă, Kurt Winkowski vru să comenteze ceva, dar gabaritul lui Marty şi strălucirea fioroasă a ochilor lui îl făcură să se abţină. Ridicînd maşina pneumatică de nituit, se îndreptă spre locul în care cele două bucăţi de cadru formau un unghi de nouăzeci de grade şi cu mîna stîngă le potrivi astfel încît găurile să fie aliniate. Bucata lui Bud Grimes stătea fixă, dar cadrul pe care Marty Sullivan încerca să-l ţină nemişcat se tot clătina înainte şi-napoi.

– Iisuse, Marty, cum naiba vrei să...

– Nituieşte-l în paştele mă-sii odată, gîfîi Marty. Ce te lălăi atîta...

Se auzi un sunet tăios exact cînd Winkowski trase un nit, urmat imediat de un urlet de durere scos de Bud Grimes, care dădu drumul bucăţii de metal, prinzîndu-şi cu mîna umărul stîng. Cînd cadrul se izbi de gardul dintre fundaţie şi trotuarul din spatele lui,

Marty Sullivan făcu un pas în lateral, se dezechilibră şi se rostogoli la pămînt, obiectul căzînd peste el. Se zbătu un moment, dar structura din prefabricat era prea grea.

– Să ia cineva porcăria asta de pe mine! zbieră el, în timp ce restul oamenilor din echipă veneau alergînd spre ei.

– Să te ia dracu', Sullivan, ţipă Winkowski. E numai vina ta. Aduceţi unul dintre voi trusa de prim ajutor pentru Bud.

Bud Grimes se prăbuşise pe o stivă de cadre, palid la faţă, cu mîneca stîngă plină de sînge, chiar dacă îşi apăsa şi acum rana cu mîna dreaptă. Un muncitor porni spre biroul improvizat, dar chiar atunci uşa de la rulotă se deschise şi Jerry O'Donnell se repezi afară, ţinînd trusa de prim ajutor în mînă.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el, făcîndu-şi loc printre oamenii care îl înconjuraseră pe Bud Grimes.

Se aşeză pe vine şi deschise trusa. În timp ce Winkowski începu să-i explice, el se apucă să-i taie cu grijă mîneca de la cămaşă.

– Da' luaţi dracului astea odată de pe mine! urlă Marty şi, în sfîrşit, doi bărbaţi se opintiră şi traseră într-o parte imensa bucată de oţel prefabricat.

– Puteam bine mersi să mor! se plînse Marty, ridicîndu-se în picioare.

Imediat însă se aşeză la loc pe placa de beton turnat.

– Iisuse... cred că m-am lovit la spate.

Jerry O'Donnell abia dacă-i aruncă o privire.

– Să se ducă cineva să cheme Salvarea, spuse el. Grimes trebuie să meargă la spital.

– N-am nimic, reuşi să rostească Grimes, dar chipul i se acoperise deja de broboane de transpiraţie. Puneţi-mi un badaj şi...

Se opri brusc după ce încercase să-şi mişte braţul rănit şi o durere agonizantă îl izbise din plin.

– Hai să fim serioşi, răspunse O'Donnell. Ce ţi-a intrat ţie acolo, apăi acolo a rămas.

– A fost un nit, repetă Winkowski. Exact cînd am pus maşina în funcţiune, Sullivan...

– Dar nu e vina mea, interveni Marty. Şi dacă e cineva aici care are nevoie de Salvare, atunci eu sînt acela. Spatele meu...

O'Donnell se răsuci cu faţa spre el, aruncîndu-i o privire aspră.

– Spatele tău n-are nimic, Sullivan, spuse el. Dar dacă ţii neapărat, te duc şi pe tine la spital. Şi o să-i pun să-ţi facă şi nişte analize la sînge, să vedem cum stai cu alcoolul.

Fără să mai stea pe gînduri, Marty Sullivan sări în picioare şi se apropie ameninţător de maistrul său, cu pumnii încleştaţi.

O'Donnell, în loc să bată în retragere, zîmbi.

– Tot mai vrei o ambulanţă? întrebă el încet.

Pentru că Sullivan nu răspunse, adăugă:

– După cum văd eu că stau lucrurile, cel mai bine ar fi să-ţi dai demisia.

Celălalt bărbat îşi încruntă sprîncenele şovăitor.

– Sau poate preferi să te dau eu afară?

– N-ai cum să mă concediezi, rosti Sullivan pe un ton agresiv, dar mai puţin sigur ca înainte. Avem un sindicat care spune...

Din nou O'Donnell îl întrerupse:

– Ai un sindicat care spune că ai voie să bei în timpul programului?

– Eu niciodată..., începu el să zică.

– Tu chiar mă crezi idiot, Sullivan? replică O'Donnell. Chiar ai senzaţia că nu simt răsuflarea ta împuţită?

Sullivan se dădu un pas înapoi, dar maistrul veni şi mai aproape de el.

– Tu chiar crezi că nimeni de aici nu ştie ce ai, de fapt, în termosul ăla al tău?

Clătină din cap cu tristeţe.

– E şi-aşa o prostie să bei la serviciu, darămite să mai şi crezi că nimeni nu bagă de seamă. Uite cum o să facem: îţi iei frumuşel lucrurile şi pleci de pe şantier chiar acum şi cu asta am terminat. Şi să nu-ţi imaginezi că o să te mai angajeze cineva în oraşul ăsta, pentru că o să am eu grijă să nu se întîmple aşa. Eşti mult prea periculos ca să stai prin preajma altora.

– Nu poţi să faci aşa ceva, scînci Sullivan. Sindicatul...

– Dacă nu, mergem la sindicat şi le povestim toată tărăşenia, rosti O'Donnell, cuvintele lui reducîndu-l la tăcere pe celălalt, deşi nu ridicase tonul. Împreună. Sau, şi mai bine, luăm toată echipa cu noi.

Se uită spre oamenii care priveau liniştiţi confruntarea.

– Ce ziceţi, băieţi? Vreţi să vă duceţi la sindicat să-i luaţi apărarea amicului vostru Sullivan?

Nici unul dintre ei nu răspunse, şi cînd Marty Sullivan îşi mută privirea de la unul la altul, fie dădură din cap, fie plecară de lîngă el, fie se apropiară de maistrul lor.

– O s-o rog pe Rebecca să-ţi facă lichidarea chiar acum, Sullivan, spuse O'Donnell.

Dar Marty Sullivan se pregătea deja să plece.

– Să te ia dracu', O'Donnell, ţipă el, alcoolul din sînge aţîţîndu-i şi mai tare furia care clocotea în el. Tu ai senzaţia că o s-o frec aiurea în timp ce curva aia încearcă să se dumirească ce înseamnă munca adevărată?

Înhăţă geaca şi sufertaşul şi porni spre ieşirea şantierului, întrebîndu-se care era locul cel mai apropiat unde ar fi putut să bea ceva.

CAPITOLUL 3

Myra Sullivan se îndreptă de spate, apăsîndu-şi cu mîna stîngă coloana ca să-şi mai aline durerea. Începuse să simtă arsurile imediat după cină, dar refuzase să le dea atenţie pînă nu terminase toată treaba.

Pe măsură ce durerea se răspîndise mai întîi spre şolduri, apoi pînă în genunchi, continuase să repete în tăcere zicala preferată a Părintelui Raphaello: „Durerea este răsplata pentru o muncă bine făcută". Pînă astăzi nu înţelesese niciodată pe deplin ce însemnau cuvintele acelea contradictorii la prima vedere; la urma urmei, cum să fie durerea o recompensă? Dar acum, în timp ce privea podeaua sclipitoare din bucătăria casei parohiale, pricepu perfect sensul ascuns al cuvintelor şi clătină din cap mulţumită.

Nu se zărea nici o urmă de murdărie pe galbenul aprins al gresiei lucioase şi nici cea mai mică pată pe şănţuleţele de ciment dintre plăci. Îşi petrecuse ultimele trei ore stînd în genunchi şi în palme, frecînd peste tot cu zeci de înălbitori şi detergenţi. Oftă adînc şi aruncă la coşul de gunoi de sub chiuvetă periuţa de dinţi pe care o folosise ca să cureţe fiecare centimetru pînă cînd înlăturase orice urmă de mucegai. Mîine se va ocupa de bufet, dar cel puţin va putea sta în picioare.

În timp ce admira rezultatele muncii sale, durerea din oase se mai potoli şi-şi aminti din nou motoul Părintelui Raphaello. Deşi corpul ei chinuit se răzvrătea, sufletul i se umplu de satisfacţie. Apoi, uitîndu-se la ceas, se posomorî la loc. Era deja cinci şi-un

sfert. Dacă nu se grăbea, nu va termina la timp mîncarea pentru Marty, şi-atunci n-ar mai fi contat nimic din ce ar fi avut de spus Părintele Raphaello – n-ar mai simţi nici un strop de mulţumire toată noaptea.

Strînse iute sticlele cu detergenţi, le băgă în găleată şi le duse la subsol. După aceea părăsi casa, coborî treptele de la intrare, traversă curtea interioară şi se strecură printr-o gaură din gardul viu ce dădea chiar în spatele unui duplex a cărui faţadă se găsea în strada următoare. Partea în care ea, Marty şi Angel locuiau era destul de înghesuită, dar cel puţin şi-o puteau permite din punct de vedere financiar. Sau mai bine zis şi-o puteau permite dacă Marty se ducea la serviciu. Cînd el nu avea de lucru – o situaţie des întîlnită în ultima vreme –, trebuia să se ocupe de casa parohială ca să mai aducă un ban în casă.

În clipa în care băgă cheia în uşa din dos, Myra se mustră în sinea ei pentru ceea ce gîndise despre Marty. La urma urmei, muncea pentru Jerry O'Donnell de aproape trei luni şi, după toate probabilităţile, îşi va păstra slujba cel puţin un an de zile sau poate chiar mai mult.

„Socoteşte-ţi darurile de la Dumnezeu", auzi în cap vocea şoptită a Părintelui Raphaello.

Cheia se înţepeni în broască şi exact atunci telefonul începu să sune, iar cuvintele ce-i veniră pe buze nu semănau deloc cu nişte mulţumiri aduse mărinimiei Celui de Sus. Le alungă cît putu de repede din minte, încercînd să nu mai păcătuiască şi mai mult decît o făcuse deja.

Apăsă nervos clanţa de cîteva ori, apoi începu să bată cu putere. Un moment mai tîrziu, o văzu prin fereastră pe Angel, care apăru lîngă uşa ce despărţea bucătăria de sufragerie. Fiica ei ezită puţin, ca şi cum nu era în stare să se hotărască ce este mai important, telefonul sau mama ei. Apoi apucă receptorul, ridicînd neajutorată din umeri. Imediat după aceea, lăsă telefonul pe masa de la bucătărie şi se repezi să deschidă uşa.

– E mătuşa Joni, îi spuse Angel, în timp ce Myra se chinuia să scoată cheia înţepenită.

O lăsă pe fiica ei să continue această treabă şi, uitîndu-se la ceas să vadă cît timp mai e pînă cînd vine Marty acasă, Myra ridică receptorul:

– Joni? E ceva important sau pot să te sun eu mai tîrziu?

– Am găsit o casă pentru voi, răspunse Joni Fletcher, smulgîndu-i un oftat adînc surorii ei mai mici. Ascultă-mă, te rog, şi nu te ambala, da? Şi orice-ar spune Părintele Raphaello, să ştii că nu sînt Satana, trimis special să te ispitească!

– N-a zis niciodată aşa ceva despre tine, spuse Myra, deschizînd frigiderul ca să verifice proviziile. Zgîrcenia e un păcat într-adevăr, dar de cîte ori trebuie să-ţi repet că nu ne permitem o casă?

Pentru că nu găsi nimic din ce ar fi putut să-i placă soţului ei, închise frigiderul, împingînd uşa cu şoldul.

– Acum aproape că nu mai avem nici un...

Îi picară ochii pe Angel, care încerca să scoată cheia din broască.

– Scuză-mă un moment, Joni.

Acoperind receptorul cu mîna, spuse:

– Adu de jos un detergent WD-40. Vezi că e în dulap, chiar lîngă maşina de spălat.

După ce Angel dispăru pe scările ce duceau la subsol, Myra îşi îndreptă din nou atenţia spre sora sa.

– Iartă-mă, dar nu voiam ca Angel să se îngrijoreze. Înţelege că nu dispunem de bani pentru o casă, Joni. Tu ne tot găseşti case, iar eu continuu să îţi spun că nu mai avem aproape nimic în bancă şi...

– Dar nu vă trebuie foarte mulţi! Nu de data asta! Iar casa este *perfectă!* Are trei dormitoare...

Se opri brusc cînd Myra izbucni într-un rîs vesel.

– Ce ţi se pare aşa amuzant la o casă cu trei dormitoare care costă numai optzeci şi cinci de mii de dolari? întrebă ea pe un ton rece cînd Myra se potoli.

– Nu te supăra pe mine că am rîs, spuse Myra. Dar ai idee cîte case mi-ai descris ca fiind „perfecte"? Părerea mea e că trebuie să mai găseşti nişte adjective noi. În cazul nostru, s-ar potrivi mai bine cuvinte de genul „confortabilă", adică „mică" şi „fără îmbunătăţiri", adică „o dărăpănătură".

– Optzeci şi cinci de mii, repetă Joni, în timp ce Angel se întorsese cu bidonul de WD-40. Şi e posibil să mai lase la preţ. Mult. Amîndouă ştim că Marty poate să repare orice dacă-şi pune în minte, atîta vreme cît...

Se opri brusc din nou, dar ultimele două cuvinte – „e treaz" – se materializară foarte clar, ca şi cum Joni le-ar fi rostit cu voce tare.

– Nu-i nimic, Joni, zise Myra cînd văzu că tăcerea care se lăsase tindea să devină stînjenitoare. Nu e cazul să ne ascundem după deget. Partea proastă e că ai dreptate – şi în ceea ce ai spus, şi în ceea ce nu. Dacă ar vrea cu adevărat, Marty ar putea să pună la punct şi cea mai nenorocită casă din lume.

– Myra, crede-mă, asta este o ocazie unică!

Myra tăcu, rumegînd vorbele surorii ei. Joni o suna întruna de mai bine de un an de zile şi chiar se dusese de vreo două ori să vadă nişte locuri. Dar casele pe care şi le puteau permite ei – presupunînd că îndeplineau condiţiile pentru credit – erau chiar mai dezastruoase decît duplexul în care locuiau acum. Iar cele pe care Joni le descrisese ca fiind „perfecte" se dovediseră prea scumpe şi nu meritaseră deranjul unei deplasări pînă acolo, mai ales că era convinsă că ar fi apucat-o invidia la vederea lor.

– Ce rău poate să-ţi facă dacă arunci o privire, spuse Joni, parcă sesizînd şovăiala lui Myra.

Aceasta se întrebă de cîte ori rostise aceleaşi cuvinte în faţa unor cumpărători care ezitau, doar ca să le vîndă cîteva ore mai tîrziu casa respectivă, indiferent dacă ei şi-o puteau permite sau nu. Nu numai perseverenţa o transformase pe Joni într-un agent imobiliar plin de succes; ea avea, de asemenea, o abilitate stranie de a simţi şi de a-i oferi în final clientului exact ceea ce căuta.

– Nu ştiu, oftă Myra. Pur şi simplu am senzaţia că nu e momentul cel mai propice.

– Ba da, este, o asigură Joni Fletcher. Bag mîna-n foc. Tu ştii doar că am un al şaselea simţ care-mi spune că asta este casa potrivită, la un preţ convenabil. Îţi garantez că este perfectă pentru voi. Nu e mare, dar...

– O să mă gîndesc, bine? o întrerupse Myra, ştiind că dacă se porneşte, sora ei nu se va mai opri din vorbit decît după douăzeci de minute. Trebuie să-i fac ceva de mîncare lui Marty.

– În regulă, consimţi nemulţumită Joni. Dar dacă nu mă suni mîine dimineaţă să-mi zici cînd vii, te avertizez de pe acum, o să te înnebunesc de creieri!

– De parcă pînă acum ai făcut altceva! i-o tăie Myra, închizînd telefonul înainte ca sora ei să apuce să mai adauge ceva.

Cotrobăia prin cămară ca să găsească ceva de mîncare şi îşi dorea ca măcar o dată să-şi calce şi ea pe inimă şi să gătească nişte fripturi de ziua lui Angel, cînd o auzi pe fiica ei scoţînd un strigăt supărat.

– Nu vrea să iasă? întrebă Myra, cu spatele la ea.

– Eu... am rupt-o, bolborosi Angel cu vocea tremurînd. Tati o să...

Myra se întoarse şi se repezi spre fiica ei, luîndu-i din mînă capătul rupt al cheii.

– Tatăl tău n-o să facă nimic, îi promise ea. O să chem un lăcătuş şi...

Se opri cînd văzu că Angel tremura din toate încheieturile şi lacrimile începuseră să-i curgă şiroaie pe obraji.

– Pentru Dumnezeu, Angel, nu plînge! E doar o nenorocită de cheie – nu e sfîrşitul lumii.

– Nu, nu de-asta..., rosti fata, înecată în hohote de plîns. Dar...

Vocea îi pieri din nou, apoi se aruncă în braţele mamei sale, vorbele curgîndu-i într-un torent de neoprit.

– Nu sînt în stare să fac nimic cum trebuie! Şi n-am nici un prieten, şi sînt grasă şi urîtă, şi-mi urăsc viaţa! Pur şi simplu o urăsc!

– N-ai voie să vorbeşti aşa, îi spuse Myra, forţînd-o pe Angel să se uite în ochii ei. Tu nu eşti grasă şi mulţi oameni te iubesc.

– Cine? se burzului Angel, lipindu-se de pieptul mamei sale.

– Eu, tatăl tău, mătuşa Joni şi unchiul Ed şi... copiii...

Îşi înghiţi cuvintele şi simţi muşchii fiicei ei cum se încordează, ca şi cînd nu ar fi vrut ca mama ei să adauge ceva.

– Şi prietenii tăi? întrebă ea. S-a întîmplat ceva la şcoală astăzi?

Angel se smulse din îmbrăţişare, clătină din cap cu amărăciune şi-şi şterse lacrimile cu mîneca de la pulover. Ce rost ar fi avut să-i

povestească ce se întîmplase, cînd mama ei nu voia să priceapă că nu are nici un prieten?

– Ce este, Angel? insistă Myra. E în regulă... mie poţi să-mi spui. Sînt mama ta.

Dar fata se mulţumi să dea din nou din cap.

– Nu s-a întîmplat nimic, rosti ea apăsat. Mă simt de parcă...

Tăcu, apoi ridică din umeri:

– O să fiu bine.

Uşa de la intrare se trînti şi îl auzi pe Marty strigînd-o pe Myra. Angel îşi muşcă buza.

– Aranjez eu masa, spuse ea, şi, cînd tatăl ei intră în cameră cîteva clipe mai tîrziu, fata scotea deja vesela din sertarul de lîngă chiuvetă.

– Mi-am dat demisia, anunţă Marty Sullivan, cu chipul roşu şi vocea îngroşată de paharele de alcool băute înainte să ajungă acasă.

– N-o să mai lucrez pentru javra aia de O'Donnel!

La auzul vorbelor lui, Myra Sullivan simţi că se prăbuşeşte.

Soţul ei era beat din nou.

Soţul ei fusese concediat din nou.

De data asta însă, avea dubii mari că va mai găsi vreo slujbă, pentru că era ferm convinsă că Jerry O'Donnell era ultimul dintre oamenii din Eastbury care i-ar mai fi acordat o şansă lui Marty Sullivan.

Poate că, la urma urmei, venise vremea să discute serios cu Joni.

CAPITOLUL 4

Seth Baker era atît de concentrat asupra ecranului de la calculatorul său, încît la început nu-l auzi pe tatăl lui ciocănind la uşă. Imaginea care îi captase atenţia de aproximativ zece minute era una dintre sutele de fotografii pe care le făcuse în ziua aceea – rătăcind mult timp prin Roundtree după orele de şcoală – cu ajutorul camerei digitale pe care i-o dăruise mama lui de ziua sa de naştere, cu o săptămînă în urmă.

– O cameră? bombănise tatăl lui cînd Seth rupsese hîrtia în care era înfăşurată cutia. Pentru Dumnezeu, Jane, are cincisprezece ani! Ce să facă el cu o cameră?

– Tot ce ştiu este că el şi-a dorit una, replicase mama lui. Nu l-am întrebat şi *de ce*.

Apoi se întorsese spre el şi îi zîmbise, dar era acelaşi fel de zîmbet pe care îl mai afişase de un milion de ori înainte, cînd se prefăcea că este interesată de ceva anume şi, în realitate, nu era deloc.

– Am cumpărat ce trebuia? Am luat-o pe cea mai scumpă pe care am găsit-o.

Seth încuviinţase din cap ca să-i facă pe plac.

– E super, spusese el, deşi nu apucase să-i arunce nici măcar o privire.

Dar în noaptea aceea a citit broşura cu instrucţiuni şi a ajuns la concluzia că, într-adevăr, camera era extraordinară. Cea mai mare problemă era că, în ciuda faptului că pozele puteau avea o rezoluţie foarte mare, cardul de memorie nu avea suficient spaţiu şi

stoca numai opt fotografii cu rezoluţie maximă. În timpul şcolii de vară urmase un curs de fotografie şi de atunci făcea zeci de poze în fiecare zi.

Tatăl lui îşi exprimase nemulţumirea imediat.

– Pentru Dumnezeu, Jane, sărise el cînd mama lui îi povestise despre curs. De ce ar vrea să-şi petreacă vacanţa de vară într-o cameră obscură? Ar trebui să iasă afară şi să joace base-ball cu prietenii lui.

Seth nu comentase nimic, ştiind că era inutil să încerce să-i explice că detesta base-ball-ul, ca să nu mai vorbim că nimeni nu voia să se joace cu el. Acesta era unul dintre lucrurile care îi plăceau la fotografie: în camera obscură nimeni nu îi verifica activitatea, nimeni nu alegea echipe şi nimeni nu ţipa la el că nu este bun la sport – un aspect pe care toată lumea părea să bată monedă mereu. De cînd se ştia el pe lume, fusese întotdeauna pe ultimul loc cînd se formau echipele de fotbal sau de base-ball şi, deşi ştia să înoate puţin, nu se descurca mai deloc şi, cu toate că putea sări de la trambulina mică, trambulina cea înaltă îl îngrozea atît de tare încît nici măcar nu reuşea să urce scara pînă acolo. Ori de cîte ori arunca cineva o minge de fotbal spre el, se împiedica şi de fiecare dată cînd juca base-ball, rata toate loviturile cu bîta.

Însă în camera obscură era singur cu fotografiile lui şi nimeni nu aştepta momentul în care va greşi. Din clipa în care developase primul lui film de 35 de milimetri, anul trecut în iunie, iar profesorul său se declarase mulţumit, spunîndu-i că „nu sînt rele deloc", devenise dependent. Toată vara îşi cheltuise economiile cumpărînd filme şi în fiecare săptămînă petrecuse ore întregi în încăperea de la subsolul liceului, developînd poze, pe care le mărea şi le decupa, după bunul plac.

Partea amuzantă era că, pe măsură ce făcea tot mai multe fotografii, descoperea că îi place din ce în ce mai tare să vadă lumea prin obiectiv. Dar cantitatea de film care trebuia cumpărată devenise o problemă. Apoi, cu o lună înaintea zilei sale de naştere, profesorul lui îi oferise o soluţie. În timp ce se uitau peste cele trei

role de film pe care le făcuse Seth în week-end, domnul Feinberg clătină din cap şi îi spuse:

– Mai bine ţi-ai lua o cameră digitală, Seth. În ritmul în care fotografiezi tu, o să fie nevoie să faci împrumut la bancă doar ca să-ţi cumperi filmele.

Aşa că atunci cînd se apropiase aniversarea zilei sale de naştere, ceruse o cameră digitală, iar mama lui îi îndeplinise dorinţa.

Singura lui problemă se dovedise a fi memoria insuficientă a camerei, care îl obliga să reducă la minim rezoluţia, astfel încît să sporească numărul pozelor şi să le refotografieze pe cele bune la o rezoluţie mai înaltă.

Pînă astăzi, se descurcase binişor. Dar în timp ce se întorcea de la şcoală, fotografiase nişte case vechi din Roundtree, şi, cînd ajunsese acasă şi le descărcase pe calculator, văzuse că o parte dintre ele nu ieşiseră cum trebuie şi că lumina nu era potrivită. Dar se aştepta la asta şi ştia că se putea întoarce acolo în orice zi ca să le refacă pe cele bune la o rezoluţie mai potrivită. Poza vechii case de la Black Creek Crossing[1] îi dădea cele mai mari bătăi de cap.

Cînd afişase imaginea ei pe monitor, observase ceva în neregulă la una dintre ferestrele de la etaj. Deşi casa era centrată corect, fereastra respectivă nu era focalizată. Cum se putea oare? Privi de aproape, pentru că nu era foarte sigur ce se întîmplase. Poate că nu fusese focalizată; poate era doar o umbră sau o reflexie. Dar soarele nu strălucea în faţa casei şi, chiar şi-aşa, de unde să apară o umbră? Iar dacă era o reflexie, atunci aceasta ar fi trebuit să reflecte un lucru din afara casei. Dar ce?

Seth se jucă o vreme cu poza, folosind toate comenzile din programul în care lucra de obicei, mai întîi aducînd în prim-plan fereastra, apoi încercînd să dea o claritate mai mare imaginii prin sporirea contrastului. Dar indiferent de ceea ce făcea, zona ferestrei nu se focaliza şi nu devenea mai clară. Nu că restul fotografiilor ar fi fost perfecte, dar, în ciuda rezoluţiei slabe, claritatea lor era suficientă pentru o vizualizare bună pe ecran. Era posibil ca şi pe hîrtie să iasă foarte bine dacă nu încerca să le facă mai mari de 9/13; la

[1] „Răscrucea de la Pîrîul Negru" (n.tr.)

urma urmei, nici nu difereau atît de tare de nenumăratele fotografii developate după filmele de 35 de milimetri, pe care le scosese înainte de a primi camera digitală. Se chinuise să mărească doar cîteva dintre ele. Dar pe film, dacă ar fi găsit ceva similar cu ceea ce se vedea acum în fotografia casei de pe strada Black Creek, ar fi putut să o mărească pînă cînd ar fi ştiut exact cu ce avea de-a face, în loc să obţină sute de pixeli care nu reprezentau nimic concret.

Seth începu să schimbe culorile, sperînd că imaginea ar putea deveni mai clară dacă ar fi alb-negru. Atunci se auzi cea de-a doua ciocănitură la uşă – mai puternică decît prima – şi tresări. Uşa se deschise şi tatăl lui intră în cameră.

Privirea lui Blake Baker se întunecă.

– Ce naiba faci aici? se răsti el.

– Lucrez la nişte poze.

– Lucrez la nişte poze, repetă tatăl lui cuvintele pe un ton batjocoritor. Ce fel de poze?

Se apropie de calculator şi Seth observă suspiciunea din ochii lui.

– Nişte case, mai adăugă el.

– Case? Pentru Dumnezeu, Seth! Ai cincisprezece ani! Ce faci cu pozele unor case?

Seth nu răspunse nimic, ştiind că orice ar fi zis ar fi fost oricum greşit.

– Chad Jackson şi cîţiva prieteni de-ai lui sînt pe stradă, joacă softball. De ce nu eşti şi tu cu ei?

– Dar eu lucrez la pozele mele, începu Seth, însă tatăl lui îl întrerupse.

– S-a terminat cu asta, spuse el, întinzîndu-se şi oprind calculatorul.

În timp ce Seth privea neajutorat cum imaginile lui salvate dispar de pe monitor, tatăl lui îi porunci:

– În clipa asta te duci afară şi baţi mingea cu prietenii tăi ca un copil normal, ne-am înţeles?

Seth simţi cum ochii încep să-i ardă în cap şi-şi muşcă buza.

– Ne-am înţeles? repetă tatăl lui.

Perfect conştient că n-avea nimic de cîştigat dacă începea să se certe cu el, Seth se ridică şi o luă pe scări în jos, cuvintele tatălui său răsunîndu-i încă în minte:

„... Baţi mingea cu prietenii tăi..."

Oare tatăl lui nu ştia că el nu are prieteni?

„... Ca un copil normal..."

Asta gîndea tatăl lui despre el? Că nu este normal? Doar pentru că nu semăna cu ceilalţi copii însemna că nu e normal?

Seth îşi luă geaca din cuierul de lîngă uşă şi ieşi afară. Dar, în loc să încerce să intre şi el în jocul copiilor din faţa casei familiei Jackson, porni în direcţia opusă.

Dacă se grăbea, mai prindea puţină lumină din după-amiaza tîrzie, ca să vadă ce era în neregulă cu fereastra vechii case de la Black Creek Crossing fotografiate cu camera lui digitală.

– Spune-mi că glumeşti, gemu Zack Fletcher, fixînd-o pe mama lui cu o privire întunecată.

Copanul prăjit de la KFC pe care tocmai îl ducea spre gură tremura vizibil. Expresia de pe chipul lui era un amestec de neîncredere şi ceva ce semăna cu panica.

– Te rog, mamă, spune-mi că glumeşti.

– De ce-aş glumi? continuă Joni Fletcher.

În capătul celălalt al mesei, Ed se oprise şi el din mîncat şi, deşi faţa lui era complet inexpresivă, ochii lui goliţi de orice sentiment o anunţau că împărtăşeşte lipsa de entuziasm a fiului său cu privire la vestea pe care tocmai le-o dăduse.

– Nu înţeleg de ce eşti aşa de surprins, adăugă ea, hotărîndu-se să se concentreze mai întîi asupra lui Zack. Nu e o noutate că eu şi mătuşa Myra discutăm despre mutarea lor aici de ani de zile. Iar casa e perfectă pentru ei – exact ceea ce căutau.

Zack îşi dădu ochii peste cap cu dispreţul tipic al unui adolescent de şaisprezece ani care descoperise recent că părinţii lui habar n-au despre nimic. Clătinîndu-şi capul a dezgust, îşi îndreptă din nou atenţia spre puiul din farfurie.

Ed, pe de altă parte, consideră că trebuie să răspundă în numele celor doi bărbaţi din casă:

– Din cîte ştiu eu, *ei* nu şi-au căutat o casă niciodată, spuse el. Eu am senzaţia că tu ai fost singura care şi-a bătut capul cu aşa ceva.

– Dacă ai uitat cumva, eu sînt agent imobiliar, da? îi aminti Joni. E treaba mea să văd tot felul de case şi să le găsesc proprietarii potriviţi.

– N-ar fi mai bine să le potriveşti cu nişte oameni care chiar îşi caută o casă? întrebă Ed. Şi care îşi pot permite?

Joni ignoră prima întrebare:

– Şi-o pot permite pe cea găsită de mine astăzi.

– Îmi imaginez cam ce fel de casă e, rosti Zack acru. Măcar unchiul Marty are şi el o slujbă?

– Tu ai? i-o tăie imediat Joni, fixîndu-şi fiul cu privirea aceea care pînă mai acum un an l-ar fi redus la tăcere.

Zack se mulţumi doar să ridice din umeri.

– Am doar şaisprezece ani, mamă, sau ai uitat? Ce vrei să fac, să mă las de şcoală?

– Cînd eram de vîrsta ta, eu şi tatăl tău..., începu Joni, dar Ed o întrerupse.

– Cînd eram de vîrsta lui, nici ai mei, nici ai tăi nu aveau nici măcar o oală de noapte. De-aia munceam, ţi-aduci aminte? Dacă voiam bani, trebuia să ni-i cîştigăm singuri.

– Un lucru care nu ne-a făcut nici un rău, replică Joni.

Ed îşi arcui sprîncenele.

– Şi *amîndoi* am hotărît să depunem toate eforturile pentru a face în aşa fel încît copiii noştri să nu treacă prin aceeaşi situaţie.

Cuvîntul *amîndoi* fusese subliniat suficient de tare ca s-o irite pe Joni.

– Poate ne-am înşelat, sugeră ea.

– Poate, o aprobă Ed pe un ton binevoitor, în contrast cu expresia de pe chipul lui. Dar nu despre asta discutam. Aşa că n-ar fi mai bine să ne povesteşti despre casa care ţi se pare ţie că ar fi un cămin perfect pentru sora ta şi...

Ezită un moment, aruncînd o privire spre Zack, şi Joni îl văzu cum se pregăteşte să-şi cenzureze fiecare cuvînt pe care avea să-l rostească.

– Şi pentru cumnatul tău, termină el în cele din urmă.

– Hai, măi tată, spuse Zack, cu un rînjet larg. Săptămîna trecută cînd am fost la pescuit, nu i-ai zis deloc aşa.

Joni îşi înclină capul, înfruntînd privirea băiatului ei.

– Nu mai spune? Şi-atunci, cum îi zicea tatăl tău, să ştiu şi eu?

– Fiul de doi lei al unei..., începu el, dar mama lui îl întrerupse:

– Gura, Zack!

– Iisuse, mamă, se plînse Zack. Eu n-am făcut altceva decît să-ţi repet ce-a spus tata. De ce nu te iei de el?

– Pentru că el nu are şaisprezece ani, ripostă Joni.

Se uită spre soţul ei.

– Îţi recomand să fii mai atent cu limbajul pe care-l foloseşti.

Ed Fletcher îşi dădu ochii peste cap şi Joni simţi cum o apucă furia.

– Dacă aş vorbi despre sora şi despre cumnatul tău în felul în care vorbeşti tu despre ai mei, n-ai accepta nici măcar o secundă.

– Sora mea e asistentă, iar soţul ei este doctor, răspunse tăios Ed. Ceea ce îi plasează ceva mai sus decît menajera unei case parohiale şi nevrednicul ăla de beţivan, care e bărbatu-său.

– Urît din partea ta să spui aşa ceva, rosti furioasă Joni, care simţi cum i se face stomacul ghem.

Îşi împinse scaunul înapoi, foamea dispărîndu-i brusc.

– Dacă se vor hotărî să se mute în Roundtree şi vor cumpăra casa de la Black Creek Crossing, sper că îţi vei ţine gura.

Îşi îndreptă atenţia spre Zack.

– Cît despre tine, sper să ai grijă de verişoara ta, Angel, pe care vreau să le-o prezinţi tuturor prietenilor tăi.

Zack îşi împinse şi el, la rîndul lui, scaunul în spate, sărind în picioare, cu o expresie furioasă pe chip. Era aproape cu un cap mai înalt decît ea – incredibil cît de repede crescuse în ultima vreme.

– Angel? ţipă el, mînia schimonosindu-i trăsăturile frumoase. De ce trebuie să am eu grijă de ea? E o...

– Să nu îndrăznești! îi porunci Joni, ridicînd o mînă, ca și cum ar fi vrut să blocheze cuvintele pe care urma să le rostească Zack.

Se uită cînd la Ed, cînd la fiul ei.

– Cred că a venit vremea să vă obișnuiți amîndoi să vorbiți frumos despre alte persoane, așa cum v-ar plăcea vouă ca și ceilalți să discute despre voi.

– Oh, Sfinte Sisoe, gemu Zack. Mă duc să-mi iau o pizza, rosti el apăsat și dădu să iasă din cameră.

Joni sări și ea în picioare.

– Tinere, nu ți-a permis nimeni să pleci de la masă!

Zack o ignoră însă și o clipă mai tîrziu îl auzi trîntind ușa de la intrare.

– Ai de gînd să-l lași să plece așa? întrebă ea, răsucindu-se spre soțul ei.

– Ei, haide, Joni, liniștește-te! spuse Ed Fletcher, întinzîndu-se spre cutia cu pui prăjit și luîndu-și o bucată. Cînd o să se potolească, o să vină înapoi.

– Și tu chiar ai de gînd să-l lași să-mi vorbească în felul ăsta?

Ed ridică din umeri.

– Și ce-ai vrea să fac? Să-l lovesc, așa cum făcea întotdeauna tata cu mine?

Joni era pe punctul de a-i răspunde, dar se răzgîndi și se așeză la loc pe scaun.

– Normal că nu mă aștept să dai în el, replică ea. Dar nu cumva sînt singura de pe aici care consideră că se întinde mai mult decît îi este plapuma?

– Draga mea, trebuie să recunoști că are și motive, cu picioarele alea lungi ale lui, se hlizi Ed, și Joni, luată prin surprindere, izbucni în rîs.

– Doamne, oftă ea, voi doi o să mă băgați în mormînt.

– Dacă sora ta chiar se va muta aici, bărbații din casa asta nu sînt singurii care vor trebui să-și controleze limbajul, observă Ed. Din cîte îmi amintesc eu, nici Sora Myra nu prea suportă să iei numele Domnului în van.

– Nu-i mai spune Sora Myra, mormăi Joni. Că doar nu e călugăriță.

– Nici o călugăriță din lume nu s-ar mărita cu unul ca Marty Sullivan. El e mai degrabă genul care le face pe femei să intre la mănăstire.

Ridicîndu-se de pe scaun, Ed ocoli masa și se aplecă peste soția lui, mîngîindu-i ceafa cu vîrful nasului.

– Știi că avem toate șansele ca Zack să nu se întoarcă acasă decît peste vreo două ore bune, șopti el răgușit. Dacă nu mai ești supărată pe mine...

Vocea lui se stinse în mod sugestiv, apoi începu să o muște de ureche în felul acela care o înnebunea întotdeauna. Ed simți mai întîi cum opune rezistență, dar imediat Joni se cutremură de plăcere.

– Hai să mergem sus, șopti el.

O oră mai tîrziu stăteau încolăciți unul în brațele celuilalt, Joni odihnindu-și capul pe pieptul lat al lui Ed. În timp ce degetele lui o mîngîiau încet pe păr și pe ureche, exact așa cum îi plăcea ei, Joni spuse:

– Îți mai amintești că ai promis să-i dai lui Marty o slujbă, dacă se mută aici, nu-i așa?

– Of, Iisuse, gemu Ed, exagerînd intenționat. Dar asta se întîmpla acum cîțiva ani buni! Doar n-ai pretenția să mă țin de cuvînt, nu?

– O promisiune rămîne o promisiune, spuse Joni, lipindu-se și mai tare de el și plimbîndu-și degetele pe coapsa goală a soțului ei.

– Nu-i corect, protestă Ed. Nu-i corect deloc.

Dar cînd ea se răsuci peste el și-l sărută, își dădu seama că nu mai avea importanță dacă era corect sau nu.

CAPITOLUL 5

Seth Baker privea spre casa de la Black Creek Crossing care fusese clădită cu peste trei sute de ani în urmă, concentrîndu-se mai ales asupra ferestrei de la etaj ce ieşise neclar în fotografia făcută cîteva ore mai devreme. Acum, în lumina palidă a amurgului, părea perfect normală; o fereastră obişnuită, ce nu era cu mult diferită de cele ale caselor vecine.

Nu că ar fi existat prea multe. Deşi adresa actuală era pe strada Black Creek, la numărul 122, nu erau prea multe clădiri în jur. Toată lumea din oraş îi spunea acesteia „casa de la răscruce"; se presupunea că aici trăise proprietarul bacului, pe vremea cînd rîul era prea lat şi prea adînc pentru a fi traversat de căruţele trase de cai. În spatele ei se vedea o cărare ce ducea prin pădure exact acolo unde era răscrucea şi unde cîţiva buşteni putrezi de pe marginea albiei sugerau un posibil loc de acostare pentru bac.

Strada Black Creek nu era decît un drumeag ce nu fusese niciodată complet modernizat de-a lungul celor trei sute de ani – unul dintre motivele pentru care Seth Baker îl considera unul dintre locurile lui preferate. Zona avea o frumuseţe aparte, cu pădurea deasă şi rîuleţul care şerpuia uşor prin mijlocul ei. Dar ceea ce era şi mai important, foarte puţini oameni locuiau în preajmă şi nici una dintre familii nu avea copii de vîrsta lui. Cînd se juca de-a lungul malurilor pîrîului sau explora tufişurile dese ale pădurii de arţari, nu se simţea niciodată singur. Încă de la grădiniţă – şi poate

chiar şi mai de dinainte –, Seth simţise că nu se poate integra, că, în mod inexplicabil, este diferit de ceilalţi copii.

Nu-l ajutase deloc faptul că fusese întotdeauna atît de timid încît trebuia să facă eforturi considerabile ca să intre în vorbă cu cineva.

Şi nici faptul că întotdeauna fusese mic de înălţime – marea majoritate a fetelor din clasa lui erau mai înalte decît el.

Şi nici faptul că detesta sportul.

Pe cînd ceilalţi copii jucau fotbal, soccer, softball şi hochei, mai întîi în Liga de la grădiniţă, pe urmă în Liga celor mici, apoi în echipele de la şcoală, el se juca singur. În lunile de iarnă, se cufunda în lectura cărţilor de la biblioteca Carnagy. Cunoştea împrejurimile ca pe propriile buzunare – unde se aflau cele mai bune locuri de înotat, unde se ascundeau păstrăvii, care erau stîncile preferate ale ţestoaselor în zilele însorite. Obişnuia să prindă broaşte de baltă, ţestoase, mormoloci şi orice varietate de peşte ce sălăşluia în apele rîului, după care le lua acasă şi le creştea în acvarii speciale. Odată, dusese un vas emailat în spatele curţii, îl umpluse cu apă de rîu şi alge verzi, după care pusese în el mormoloci şi aşteptase ca aceştia să se metamorfozeze în broaşte. Nu crezuse nici o clipă că va dura atît de mult, de vreme ce deja le dăduseră picioarele cînd îi prinsese, dar două luni mai tîrziu, spre sfîrşitul verii, aceştia nu se schimbaseră deloc. Hotărî să-i ducă înapoi la rîu, pentru că era foarte clar că vasul fusese încă de la început prea mic pentru ei.

Sigur că ştia despre crima din vechea casă de la răscruce – toată lumea din oraş ştia. Auzise şi el poveştile despre bărbatul care-şi omorîse nevasta şi fiica, dar el credea că sînt doar nişte basme de adormit copiii. Cînd Chad Jackson îi spusese prima dată că bărbatul înnebunise şi-şi ucisese soţia şi că toţi care locuiseră apoi acolo se ţăcăniseră la rîndul lor, Seth o întrebase pe mama lui dacă era adevărat ce aflase.

Ea izbucnise în rîs cînd îi repetase povestea lui Chad şi îi spusese lui Seth că oamenii răspîndeau poveşti legate de casă dintotdeauna şi că nu trebuia să le bage în seamă.

Dar Seth se dusese pe strada Black Creek chiar a doua zi şi se aşezase exact în locul în care stătea acum şi studiase mult timp casa de peste drum.

Deşi parcela pe care era ridicată nu putea fi considerată una foarte mare – dacă avea o jumătate de acru –, nici pe celelalte parcele din apropiere nu existau alte case. De fapt, pe toată strada nu se vedeau decît cinci case.

Toate erau vechi, dar Seth ştia că la răscruce era cea mai bătrînă. Mică şi pătrată, casa nu avea verandă – doar un pridvor amărît, acoperit cu o marchiză urîtă din metal. La ferestre se zăreau obloane, dar erau atît de ponosite încît cu siguranţă nu mai puteau fi închise. Nu avea nimic special. Era doar o casă veche, simplă, fără nici un detaliu arhitectonic deosebit. Nu semăna deloc cu vilele imense şi frumoase în stil colonial, georgian şi victorian de pe strada Prospect sau cu versiunile mai mărunte cu acelaşi tip de arhitectură care umpleau străzile din Roundtree.

Dar casa aceasta – şi ceea ce se întîmplase între pereţii ei – îl fascina în mod ciudat pe Seth şi, an după an, nu se putea abţine să nu vină aici şi să privească clădirea aceasta obişnuită, ca şi cum ceva din structura ei ar fi putut explica tragicele evenimente ce se petrecuseră înăuntru. Casa în sine nu părea să fie fericită – dacă se poate spune aşa ceva –, iar acum, cînd mai avea şi tăbliţa aceea cu „De vînzare", înfiptă în grădina neîngrijită din faţă, Seth aproape că-i simţea tristeţea.

Era tristă, dar înfăţişarea ei nu diferea cu nimic faţă de zilele trecute.

Iar fereastra de la etajul al doilea nu avea nimic neobişnuit. *Nimic, cu excepţia fetiţei ucise care trăise odată în spatele ei.*

Îşi scoase camera din buzunarul de la geacă şi mai făcu nişte fotografii în lumina palidă a serii. Într-una dintre ele, o rază de soare strălucitoare îşi făcuse loc printre ramurile arţarilor şi surprinsese perfect fereastra de la etaj. Dacă făcuse corect poza, aceasta ar fi trebuit să conţină măcar parţial o reflexie a soarelui care apunea.

Cînd seara se lăsă de-a binelea, Seth porni înapoi spre centrul oraşului, rugîndu-se în tăcere ca tatăl lui să nu fi observat că nu s-a dus să se joace cu gaşca lui Chad Jackson.

Cînd se apropie de pizzerie, îi văzu pe Zack Fletcher şi pe cîţiva prieteni de-ai lui înghesuiţi în jurul unei mese de la terasă, aşa că traversă pe partea cealaltă a străzii înainte să fie zărit.

Mai bine să-i ocolească şi să pretindă că ei nu-l văzuseră, decît să treacă direct pe lîngă ei, iar *aceştia* să pretindă că nu l-au observat.

La două blocuri mai încolo, o luă pe Strada Bisericii şi cîteva minute mai tîrziu ajunse în faţa casei sale. Era chiar pe punctul de a urca treptele de la verandă, cînd îşi aruncă privirea în sus şi apoi îşi înclină capul. În loc să intre, traversă strada şi se răsuci ca să o privească de la distanţă.

Presupunînd că în jur nu ar mai fi fost nici o casă şi că stejarul din curtea din faţă ar fi dispărut, casa lui arăta exact ca aceea de pe strada Black Creek.

A lui era mai mare – mult mai mare – şi mai nouă, cu obloanele în perfectă stare de funcţionare, şi avea o verandă în loc de trei trepte acoperite de o marchiză, dar altfel nu vedea diferenţe prea mari.

Poate de aceea fusese întotdeauna atît de intrigat de casa de la rîu. Pentru că arăta ca o versiune mai mică şi mai ponosită a propriului cămin.

Ultima rază de lumină se topi, şi bezna îl înconjură din toate părţile, aşa că Seth se grăbi să traverseze din nou strada.

În noaptea aceea, chiar înainte de a merge la culcare, Seth conectă cardul de memorie al camerei la computerul său şi deschise fişierul cu pozele pe care le făcuse după-amiază. O clipă mai tîrziu, pe monitor apăru imaginea casei din strada Black Creek, cea în care surprinsese reflexia apusului de soare în fereastra de la etajul al doilea.

Numai că poza nu expunea deloc imaginea unui apus de soare.

De data asta, casa arăta de parcă ar fi luat foc, iar întregul etaj superior era înecat în flăcări.

CAPITOLUL 6

Myra Sullivan se ridică înţepenită în picioare. În timp ce cu mîna stîngă rotea în continuare şiragul de mătănii, mai rosti o dată ultima rugăciune, apoi se strecură printre şirurile de bănci şi porni spre ieşirea din biserică. Pe la jumătatea culoarului se răzgîndi brusc şi se îndreptă spre partea din stînga a lăcaşului religios unde se găsea statuia Sfîntului Iosif. Aprinse o lumînare şi căzu în genunchi şi, deşi continua să ţină strîns mătăniile în mînă, buzele ei nu murmurară rugăciunile obişnuite.

– Te rog, imploră ea. Ajută-mă! Fă ca de data asta totul să meargă bine!

Se ridică în picioare şi se repezi spre uşa bisericii. Părintele Raphaello îi spusese că poate să o ia prin arhiva din spatele altarului ca să ajungă mai repede acasă, dar ea nu procedase niciodată astfel. Să o ia pe scurtătura de la casa parohială era una. Dar să o folosească pe cea de la biserică era cu totul şi cu totul altceva.

Myra credea că ar da dovadă de lipsă de respect şi era convinsă că orice formă de încălcare a bunei-cuviinţe i-ar fi adus furia sfinţilor, care nu ar mai fi răspuns rugăminţilor ei.

În dimineaţa aceasta însă, lucrurile păreau să stea altfel. Cînd ajunse acasă, Marty nu se trezise încă şi cînd coborî, după o jumătate de oră, bucătăria mirosea a şuncă prăjită şi a cafea. Îi puse în faţă terciul de ovăz, chiar înainte ca el să-i ceară.

Nici nu mai era atît de tăcut, aşa cum ar fi trebuit să fie, dată fiind mahmureala de după noaptea trecută. De cînd fusese concediat,

venise beat aproape în fiecare seară şi în fiecare dimineaţă se trezea cu ochii înroşiţi, cu respiraţia urît mirositoare şi pus pe ceartă. Ea se rugase toată săptămîna şi în dimineaţa aceasta părea că Sfînta Fecioară răspundea, în sfîrşit, rugăciunilor ei. „Acum, dacă şi Sfîntul Iosif mi-ar arăta puţină înţelegere..."

Îşi întrerupse brusc şirul gîndurilor, amintindu-şi că tot ce putea să facă era să-şi deschidă inima sfinţilor şi apoi să se lase în voia Sfîntului Duh, care ştia ce este mai bine pentru ea. „Rugăciunile nu sînt lăsate niciodată fără răspuns, îi spusese Părintele Raphaello. Doar că uneori răspunsul este şi negativ." Myra îl ascultase cu atenţie în timp ce el îi demonstra cum pică în păcatul mîndriei cînd credea că Dumnezu şi Preasfînta Născătoare şi chiar sfinţii erau obligaţi să-i dăruiască ceva doar pentru că îi rugase. „Virtutea are multe forme, predica el, şi adeseori darul milosteniei este oferit oamenilor ale căror greutăţi par prea greu de suportat." Preotul îi vorbise despre Marty după aceea şi despre faptul că Dumnezeu îi dăduse şansa de a-i face pe plac bărbatului cu care se măritase, oricît de dificil i s-ar fi părut uneori. Era convinsă că şi în privinţa mutatului, Părintele Raphaello ar sfătui-o în acelaşi mod. Indiferent de ce se va întîmpla cu casa pe care aveau s-o vadă astăzi, ea va accepta că a fost voia Domnului.

Totuşi, cînd Angel apăru la micul dejun, iar Marty nu se apucă s-o cicălească aşa cum obişnuia, Myra nu se putu abţine să nu lase o rază de speranţă să se strecoare în sufletul ei; poate că astăzi va fi ziua cînd lucrurile vor intra pe făgaşul cel bun.

Marty Sullivan parcă Chevelle-ul rablagit, care fusese maşina familiei încă înainte de naşterea lui Angel, în faţa numărului 122 de pe strada Black Creek. Maşina nou-nouţă, marca Volvo, a lui Joni era deja acolo şi Marty se strîmbă la vederea ei.

– Nu-nţeleg de ce crede lumea că toate chestiile astea pe patru roţi sînt aşa de mişto, remarcă el. Pun pariu că nu e cu nimic mai bună decît bătrîna mea Gracie.

Myra, care se dăduse jos din maşină ca să-şi salute sora, îi ignoră vorbele. Joni cobora treptele din faţa casei.

Angel, care stătea pe bancheta din spate, de-abia dacă auzi ce spusese tatăl ei. „O casă, se gîndi ea. E o casă adevărată – nu e nici măcar un duplex."

Şi mai promiţător era faptul că se afla în mijlocul unei pajişti mici, fiind înconjurată de o pădure de arţari, iar casele învecinate erau atît de departe că de-abia le vedeai cu ochiul liber. Adică le vedeai, dar cu siguranţă nu se auzea nimic dintr-acolo, ceea ce însemna că, pentru prima dată în viaţa ei, nu trebuia să-şi facă griji în privinţa radioului dat mai tare. Vecinii nu aveau cum să se plîngă.

Pentru că atunci tatăl ei ar ţipa la ea şi-apoi...

Se strădui să-şi abată gîndurile în altă parte, aşa că-şi îndreptă atenţia spre casă. *Existau anumite lucruri la care era mai bine să nu se gîndească.*

– Hei, ce-ai rămas acolo, dă-te jos, mormăi tatăl ei. Măcar să ne lămurim şi noi pentru ce ne-am trezit atît de dimineaţă.

Ieşi din maşină şi aruncă o privire încruntată spre casă. În timp ce Angel se strecură şi ea de pe bancheta din spate, aproape că-i putea auzi argumentele contra ce-i treceau prin minte.

– Eu cred că e frumoasă, declară ea, convinsă că, în ciuda aspectului său nu prea atrăgător, dincolo de faţada sa se ascunde casa visurilor ei.

Nu avea nevoie decît de un acoperiş nou, o zugrăveală proaspătă şi, dacă îi puneau şi obloane noi, era chiar mai drăguţă decît îşi închipuise.

– Tu crezi multe prostii, bombăni Marty Sullivan. Una e ce gîndeşti şi alta e ceea ce vezi în realitate.

Cînd Angel şi tatăl ei ajunseră la uşa de la intrare, Myra şi Joni erau deja înăuntru.

– Nu e mare, o auzi Angel pe mătuşa ei. Dar este suficient de spaţioasă pentru voi trei.

– Şi, oricum, cu mult mai mare decît locul în care stăm noi acum, spuse Myra, cercetînd cu privirea ei ageră toate ungherele.

Camera era pătrăţoasă, iar pe peretele dinspre sud se zărea un şemineu modest din piatră. Căminul era mic, iar cărămizile, înnegrite de o utilizare îndelungată. Deasupra avea o poliţă de stejar nelăcuită.

– Mi s-a spus că e original, adăugă Joni Fletcher, îndreptîndu-se spre şemineu şi atingînd blînd cu degetele poliţa patinată de vreme de parcă ar fi mîngîiat o haină fină din blană de nurcă. Normal că nu pot să bag mîna-n foc! Casa a avut atîţia proprietari şi a suferit atîtea modificări, încît acum e destul de greu să mai ştii ce este original şi ce nu.

– Eee, asta numesc eu un lucru de calitate, rosti Marty Sullivan, lovind poliţa cu atîta putere încît mîna lui Joni sări cît colo. Nu se mai găseşte nicăieri stejar ca ăsta. Şi vă asigur că e de două ori mai mare decît pare – pun pariu că mai bine de jumătate este îngropat sub piatră.

Angel le văzu pe mama şi pe mătuşa ei uitîndu-se una la alta. Joni îi făcu cu ochiul şi, cînd Myra îşi încrucişă degetele ca să alunge ghinionul, Angel o imită imediat.

Porniră să viziteze şi restul casei: livingul din faţa scărilor, sufrageria şi bucătăria la parter şi trei dormitoare şi o baie la etaj. Casa avea şi o pivniţă, care era o încăpere mare cu ziduri de beton şi grinzi solide din stejar. Marty era convins că grinzile erau făcute dintr-un lemn de stejar asemănător cu cel al poliţei de sus.

– Sigur lemnul provine din acelaşi stejar, susţinu el, zgîriind una dintre grinzi cu vîrful briceagului. Dar betonul a început să se fărîmiţeze. Costă o grămadă de bani ca să-l refaci.

Tăcu un moment, apoi ridică din umeri.

– Sigur, aş putea face eu formele şi poate chiar amestecul de beton.

În timp ce părinţii ei se afundară într-o discuţie aprinsă cu mătuşa Joni despre reparaţiile care ar trebui făcute şi costurile implicate, Angel urcă la etaj. Scările, construite într-un spaţiu îngust aflat între bucătărie şi sufragerie, duceau exact spre palierul de sus. Cele trei dormitoare aveau dimensiuni variate, cel mai mare ocupînd partea de sud. Era mai mult lung decît lat şi avea un şemineu în plus. După urmele lăsate pe podeaua din lemn de pin, se vedea că patul fusese aşezat în spate, lăsînd suficient spaţiu în faţă pentru o masă şi două scaune.

Celelalte două camere erau mai mici, separate de baie, şi Angel intră mai întîi în cea din spatele casei. Ferestrele dădeau spre nord

şi spre est, ceea ce însemna că soarele lumina încăperea în fiecare dimineaţă, exact ca în camera ei din Eastbury. Dar chiar dacă îi plăcuse dintotdeauna căldura soarelui din zori, gîndul îi rămăsese la cealaltă cameră.

Cea care dădea în faţa casei.

Era cea mai mică dintre cele trei încăperi şi avea un perete comun cu dormitorul cel mare, care va fi al părinţilor ei, iar fereastra principală dădea spre vest, aşa că nici pomeneală de răsăritul soarelui atunci cînd se trezea. Şi totuşi exista ceva insesizabil care o atrăgea.

Dar ce?

În realitate, n-avea nimic special. De fapt, cînd o studie mai atent, observă că era de departe cea mai urîtă cameră din casă. Pereţii erau acoperiţi cu tapet decolorat cu nişte motive florale care, după părerea lui Angel, arătase şi mai rău cînd fusese nou. La ferestre atîrnau perdele de dantelă ieftină, murdare şi zdrenţuite.

Avea un dulap în perete mic şi neluminat.

Încruntîndu-se, se duse în prima încăpere, care era mai mare şi mai luminoasă şi care avea şi un dulap în perete mai mare.

O încăpere mult mai frumoasă.

Şi-atunci de ce îi plăcea asta atît de mult?

Dunga verticală de pe fruntea ei se adînci şi mai tare. Se întoarse în micul dormitor, închise uşa şi se plimbă încet în jur, privind încăperea din toate unghiurile posibile. În cele din urmă, se aşeză pe podea, cu spatele sprijinit de perete. Îşi ridică genunchii la piept şi-i cuprinse cu braţele.

Brusc avu revelaţia motivului pentru care îi plăcea mica odaie. „Pentru că este exact ca mine, se gîndi ea. E urîtă, şleampătă şi nimeni n-o s-o placă vreodată." Cu excepţia ei. Va fi camera ei şi o va iubi. Iar aceasta o va iubi la rîndul ei.

– Ei bine, trebuie să recunosc că ai avut dreptate, o auzi Angel pe mama ei, cînd se întoarse la parter. E potrivită pentru noi.

Angel se opri în capul scărilor, copleşită de entuziasmul anticipării, apoi mama ei vorbi din nou, pe un ton rezervat, care o dezumflă imediat:

– Dar nu văd cum am putea să ne permitem noi aşa ceva.

– Pentru Dumnezeu, Myra, răspunse Joni Fletcher, luîndu-şi intonaţia aceea de soră mai mare care îi explică răbdător ceva surorii ei mult mai mici. Nu fi fatalistă! Dacă îţi doreşti ceva cu adevărat, întotdeauna există o cale să obţii lucrul respectiv.

Myra oftă.

– Aş vrea să ştiu şi eu cum. Presupun că preţul este convenabil pentru oricine altcineva, dar nu ştiu cum am putea noi să ne descurcăm, mai ales acum că Marty nu mai are un loc de muncă...

Cuvintele i se opriră pe buze cînd Angel intră în cameră.

– Poate ar fi mai bine să vorbim despre asta ceva mai tîrziu, sugeră ea, făcînd un semn discret spre fiica ei.

– Nu mai sînt un copil, mamă, spuse Angel roşind. Ştiu foarte bine că tata n-are serviciu acum.

– Iar eu pot să-mi iau o slujbă, rosti răspicat Marty Sullivan, pironind-o pe Angel cu privirea, de parcă ar fi fost vina ei că el era şomer. Dar n-o să lucrez pentru cine ştie ce nenorocit...

– Marty! îl întrerupse Myra, cu buzele ţuguiate în semn de dezaprobare.

– Iisuse, Myra, începu Marty, dar, văzînd expresia din ce în ce mai rece de pe chipul soţiei sale, schimbă rapid subiectul. Este o casă bună, continuă el, întinzînd mîna ca să mîngîie încet poliţa, exact aşa cum făcuse Joni ceva mai devreme. Iar preţul este al naibii de convenabil.

Pentru o clipă Myra dădu senzaţia că urma să se plîngă de limbajul soţului ei din nou, dar hotărî că are o altă problemă mai arzătoare de rezolvat.

– Dar tot ar fi prea mult pentru noi, îi reaminti ea.

– Ţi-am spus doar, preţul nu e bătut în cuie, adăugă Joni, puţin prea repede.

Myra îşi privi sora, bănuitoare.

– Şi care-ar fi motivul? Şi-aşa preţul ei este cu mult sub preţul pieţei...

Se opri, încercînd să citească adevărul pe chipul surorii ei, şi realiză dintr-o dată că regăseşte expresia pe care o avea Joni în copilărie cînd ascundea ceva de părinţii lor.

– Ce e, Joni? întrebă ea. Ai face bine să-mi spui acum ce se petrece – se vede clar că mai devreme sau mai tîrziu tot va trebui să-mi zici.

Joni Fletcher își umezi buzele nervoasă, apoi inspiră adînc.

– Ai dreptate, trebuie să-ți spun. Se pare că... ei bine, s-a întîmplat ceva aici acum cîțiva ani și...

– Ce? o întrerupse Myra. După fața pe care-o faci, s-ar zice că a fost omorît cineva sau...

Vocea ei se stinse brusc cînd își dădu seama că se apropiase foarte mult de adevăr.

– Maică Precistă, șopti ea, făcîndu-și cruce repede cu o mînă tremurîndă. Ce s-a întîmplat?

Joni Fletcher își mușcă buza de jos, căutîndu-și cuvintele potrivite, deși știa foarte bine că nu există așa ceva. Totuși, din punct de vedere legal, era nevoită să-i comunice unui posibil cumpărător ce se întîmplase în această casă, pentru că mai devreme sau mai tîrziu ar fi aflat oricum.

– S-a întîmplat cu mult timp în urmă, începu ea, jucîndu-se agitată cu fermoarul de la geanta pe care o ținea pe umăr. Una dintre întîmplările acelea domestice.

Expresia Myrei se înăspri.

– Una dintre întîmplările acelea domestice, repetă ea. Cred că va trebui să-mi dai ceva mai multe detalii.

Joni trase adînc aer în piept, apoi cuvintele începură să curgă ca un șuvoi:

– Un bărbat și-a ieșit din minți, Myra. Nimeni nu știe exact ce s-a întîmplat, dar... ei bine, se pare că și-a ucis soția și fiica în timp ce acestea dormeau.

Myra Sullivan se holbă la sora ei, cuvintele acesteia transformînd-o într-o stană de piatră. După ce pătrunse încet semnificația lor, se întoarse spre fiica ei. Dar, în loc să pară îngrozită, la fel ca mama ei, Angel își privea atent mătușa, ca și cum ar fi așteptat continuarea poveștii. Myra se simți puțin dezorientată și începu să cerceteze din nou livingul, fiind sigură că, într-un fel sau altul – prin prisma celor auzite –, încăperea va arăta diferit.

Dar nu se întîmplă aşa.

Arăta exact la fel.

Dar cum era posibil? După tot ce se întîmplase aici, n-ar fi trebuit ca încăperea să arate ca şi cînd ar fi avut loc o crimă?

N-ar trebui să redea grozăviile care se petrecuseră între pereţii ei?

Apoi se gîndi: „De ce ar arăta diferit?" La urma urmei, era doar o casă. Numai în filme locurile în care se comiteau crime erau încărcate de presimţiri sumbre.

„O prostie, îşi spuse Myra. Află tot ce e de aflat şi nu te apuca să cauţi semne acolo unde nu există." Imitîndu-şi în mod involuntar sora, inspiră adînc pentru a-şi calma nervii.

– Poate ar fi mai bine să ne spui exact tot ceea ce ştii despre asta, zise ea.

Cînd privirea lui Joni se îndreptă prevenitor spre Angel, Myra clătină din cap.

– Dac-o fi să cumpărăm casa – deşi am dubii serioase în privinţa asta –, Angel va locui şi ea aici. Aşa că eu cred că are dreptul să ştie ce s-a întîmplat, bineînţeles cu condiţia ca ea să îşi dorească asta.

Schiţă un zîmbet spre fiica ei.

– Vrei să asculţi, Angel? Dacă nu, atunci nu eşti obligată. De fapt, adăugă ea, cutremurîndu-se şi privind în jur încă o dată, de parcă ar fi căutat nişte fantome, putem pleca chiar acum şi vom uita totul.

Ochii lui Angel rătăciră şi ei cîteva momente prin cameră. Apoi dădu din cap:

– E în regulă, doar am văzut de atîtea ori oameni ucişi la televizor.

– Problema e că nu sîntem siguri dacă a fost vorba de o crimă, spuse Joni.

– Dar ce altceva să fie, bombăni Marty Sullivan. Că doar nu-ţi omori soţia şi copilul din greşeală.

– Nu e chiar aşa simplu, Marty, continuă Joni. Nu locuiau decît ei trei aici cînd s-a întîmplat – un cuplu trecut de treizeci de ani, care se mutase în oraş cu vreo două luni în urmă, împreună cu fiica lor. Avea în jur de unsprezece ani, cred. Oricum, de-abia începuseră să-şi facă ceva cunoştinţe prin oraş, cînd...

Se opri şi clătină din cap, ridicînd din umeri neajutorată:

– Într-o noapte el a sunat la poliţie – de fapt, dimineaţa foarte devreme – şi le-a spus că se petrecuse ceva îngrozitor. Cînd au ajuns aici, l-au găsit sus cu soţia sa.

Îşi muşcă buza de jos, apoi continuă:

– Femeia fusese înjunghiată de mai multe ori – nu ştiu de cîte ori –, iar el era acoperit de sînge. Cuţitul se găsea pe podea, chiar lîngă scaunul pe care stătea. Fetiţa se afla în camera cealaltă. Era...

Joni se înecă în propriile cuvinte, încercă să vorbească din nou, dar nu reuşi.

Peste micul grup se lăsă tăcerea şi Myra spuse cu o voce aproape şoptită:

– Arată-mi. Trebuie să văd unde s-a petrecut totul.

Joni ezită, apoi îi conduse la etaj în camera cea mai mare care ocupa toată partea de sud a casei.

– Patul era în fund, explică ea, arătînd locul în care şi-l imaginase şi Angel că fusese. Cred că mai erau o masă şi două scaune. În fine, Nate Rogers – că ăsta era numele lui – stătea pe unul din ele, iar cuţitul era pe podea, lîngă el.

– Nate Rogers, şopti Myra uşor. Mi-aduc aminte că am auzit de el.

Se răsuci şi se uită direct la sora ei.

– Nu umbla vorba că nu-şi mai aminteşte nimic din ce s-a întîmplat?

Joni încuviinţă din cap, iar Marty Sullivan rînji batjocoritor.

– Da, da... să-i zică lu' mutu'. Auzi, nu-şi mai aminteşte. Adică îi tai gîtul lu' nevastă-ta şi lu' fii-ta şi nu-ţi mai aminteşti. De parcă aşa şi-ar spăla păcatele!

– Nate Rogers n-a susţinut niciodată că nu este el autorul, spuse Joni. Asta-i partea ciudată! Întotdeauna a zis că el trebuie s-o fi făcut, dar că nu-şi mai aminteşte deloc momentul. Tot ceea ce îşi mai aducea aminte era o voce care-i şoptea, dar nu mai ştia ce anume. A fost hipnotizat, supus la diverse teste, printre care şi cel cu detectorul de minciuni, dar n-a reuşit nimeni să scoată ceva în plus de la el. Pînă şi doctorii au căzut de acord în cele din urmă că, dacă el a fost autorul, atunci şi-a blocat atît de tare amintirile, încît aveau dubii mari că şi le va mai recăpăta vreodată.

– Dar poate *n-a făcut-o* el în realitate, sugeră Angel. Poate...

Dar înainte de a-şi continua ideea, mătuşa ei dădu din cap:

– Oh, el a făcut-o. Au adus o grămadă de experţi aici şi ancheta ce a urmat a demonstrat totul foarte clar.

Se încruntă, rememorînd articolele pe care le citise în ziare de-a lungul procesului.

– Picăturile de sînge găsite pe faţa lui, pe haine şi pe mîini aveau o consistenţă aparte şi nu puteau să ajungă pe el decît dacă...

Ezită din nou, dar se strădui din toate puterile să continue:

– Ei bine, decît dacă o făcuse el singur. În fine, au mai fost şi alte amănunte de genul ăsta, dar le-am uitat. Cert e că n-au găsit nici un semn că ar mai fi fost cineva în casă – adică, vreau să spun, de cînd se mutaseră aici.

Myra Sullivan nu spuse nimic, cercetînd dormitorul, încercînd să-şi imagineze cum trebuie să fi arătat în ziua în care ultimii lui locatari muriseră. Privi agitată spre covor, în căutarea petelor de sînge.

Se uită de-a lungul pereţilor, ca şi cum ar fi vrut să descopere ceva – orice – care să reprezinte o dovadă fizică a ceea ce se petrecuse acolo. Dar nu găsi nimic.

– Au aflat pînă la urmă de ce a făcut-o? întrebă ea.

Joni Fletcher scutură din cap că nu.

– Asta-i altă poveste ciudată! Nu părea să existe vreun motiv. Toţi cei care îi cunoşteau – familiile, prietenii lor – susţineau că erau nebuni unul după altul şi că aveau un copil încîntător. Nu existau nici un fel de probleme între ei. Dar cine poate şti, nu?

– Şi ce s-a ales de el? întrebă Marty Sullivan. I-au luat gîtul?

Joni pretinse că nu bagă de seamă cruzimea din vocea cumnatului ei.

– Într-un tîrziu l-au trimis la un spital pentru criminalii nebuni. Bănuiesc că va rămîne acolo pentru tot restul vieţii.

Se lăsă tăcerea, apoi Joni îşi trase mîneca în jos şi începu să se joace cu nasturele de sus al sacoului albastru, pe care îl purta întotdeauna cînd era la muncă.

– În orice caz, cam asta-i povestea şi aşa se explică de ce preţul este negociabil. Banca a preluat casa după ce Nate Rogers n-a mai

avut cum să-şi achite ipoteca şi, din cîte se pare, nu prea e nimeni amator să locuiască în ea. Banca a tot lăsat din preţ, dar n-a contat. Aşa stau lucrurile şi, dacă puteţi trece peste cele ce au avut loc aici, oferiţi voi un preţ care vi se pare convenabil – banca de-abia aşteaptă să scape de ea.

– Şi cum de n-a cumpărat-o nimeni ca s-o dărîme? întrebă Marty.

– Cineva a încercat deja asta, îi răspunse Joni. Dar aşa cum se vede după grinzile de la subsol şi după şemineul de jos, este una dintre cele mai vechi case din zonă – o parte din ea datează tocmai din secolul al XVII-lea. Societatea Istorică a făcut în aşa fel încît să o treacă sub protecţia statului cu mulţi ani în urmă.

Marty nu făcu nici un comentariu, parcă analizînd totul în minte. După o vreme se întoarse spre Myra:

– Tu ce crezi? Dacă scădem cît putem de mult din preţ şi o luăm aproape gratis...

Se opri, tentaţia plutind în atmosferă.

„Nu, îşi zise Myra în sinea ei. E prea oribilă întîmplarea." Dar, chiar în clipa în care gîndea astfel, privirea ei începu să studieze camera din nou, analizînd fiecare colţişor, cercetînd pereţii şi tavanul, încercînd să găsească o urmă care să-i sugereze ce se întîmplase aici.

Apoi, într-una dintre ferestrele murdare, văzu ceva. *Un chip... chipul Maicii Domnului... îi zîmbea...* Viziunea dispăru la fel de repede cum apăruse, dar pentru Myra fusese hotărîtoare. Fecioara Maria i se mai arătase şi înainte – nu foarte des, dar de suficiente ori – şi ştia că apariţia acesteia este un semn pozitiv pentru ea.

Ceva bun. Dar ce oare? De ce apăruse aici, tocmai în casa asta?

O secundă mai tîrziu, cînd soţul ei îi vorbi, înţelese şi motivul.

– Haide, Myra, spuse Marty după ce coborîseră scările din nou. De ani de zile mă baţi la cap să ne cumpărăm o casă şi poate că este exact lucrul de care avem amîndoi nevoie.

Păstrînd încă în amintire imaginea Fecioarei Maria, Myra se uită în ochii soţului ei şi, pentru prima dată după multă vreme, văzu privirea aceea caldă, blîndă cu care o învăluia pe vremea cînd erau logodnici, cînd ar fi răsturnat munţii pentru ea.

– Un loc al nostru – un nou început, insistă el. Poate de asta avem cu toţii nevoie. Cea mai mare parte din reparaţii le pot face chiar eu. Ştii foarte bine că pot.

„Poţi, dacă şi vrei", cugetă Myra, dar imediat îşi regretă cuvintele nerostite. „Mila creştinească începe de acasă", o dojenise Părintele Raphaello cu doar o săptămînă în urmă. „Trebuie să fii miloasă şi iertătoare cu soţul tău, aşa cum este Dumnezeu cu tine." Probabil de aceea i se arătase Fecioara Maria – ca să îi dăruiască un nou început.

– Dar cine să ne dea nouă un împrumut? întrebă Myra. Tu nu lucrezi...

– Ed are multă treabă acum, o întrerupse Joni Fletcher. Îi poate găsi ceva lui Marty. Sînt sigură de asta.

Myra văzu chipul lui Marty întunecîndu-se, dar el ridică din umeri.

– Dacă are o slujbă pentru mine, o s-o accept. Eu zic să luăm casa.

Angel, a cărei inimă începuse să bată brusc cu putere, se întoarse spre mama ei, aşteptînd.

Myra mai trecu încă o dată prin toate camerele, inclusiv prin cele de la etaj. În cele din urmă coborî la parter şi îşi întinse mîinile a supunere.

– Bine, zise ea. Dacă găsim o modalitate să ne descurcăm cu banii, nu văd de ce aş mai ridica vreo obiecţie. Ce avem de pierdut?

Cinci minute mai tîrziu se urcară toţi trei în bătrînul Chevelle, pregătindu-se s-o urmeze pe Joni la biroul ei, unde aveau să pună la punct detaliile ofertei. Angel privi de pe bancheta din spate spre căsuţa mică de pe strada Black Creek. Acum, că era aproape a lor, i se păru diferită – ca şi cum ar fi ştiut că va veni cineva să locuiască din nou acolo.

Exact cînd tatăl ei era pe punctul de a lua curba, se mai uită o dată în sus spre fereastra de la camera ce urma să fie a ei. O clipă avu senzaţia că de acolo o priveşte cineva.

Era atît de preocupată de ceea ce i se păruse că văzuse, încît nici nu-l observă pe Seth Baker. Băiatul stătea la umbra copacului de pe partea cealaltă a străzii şi făcea fotografii.

CAPITOLUL 7

– Seth? strigă Jane Baker, ciocănind cu putere în uşa închisă de la dormitorul fiului ei.

În timp ce aşteptă un răspuns, îşi privi ceasul, apoi începu să bată nervoasă din picior. Trebuiau să ajungă la Clubul Country în mai puţin de douăzeci de minute, iar drumul pînă acolo cu maşina dura cel puţin zece minute.

Iar ea îi spusese lui Seth să fie gata cu zece minute în urmă.

Cînd văzu că nu răspunde, începu să ciocănească şi mai tare, apoi apăsă pe clanţă şi deschise uşa.

– Seth, trebuie să..., începu ea, după care tăcu brusc.

Seth stătea la biroul lui, cu ochii pe ecranul monitorului, îmbrăcat cu aceiaşi blugi jerpeliţi şi cu o cămaşă pătată, pe care ea îi spusese să le schimbe încă de azi-dimineaţă. Ar fi trebuit să se aştepte la una ca asta, avînd în vedere că Seth nu prea o asculta – şi Jane presupunea că aşa fusese pedepsită pentru că dăduse naştere unui băiat, nu unei fete, cum sperase.

– Asta-i culmea, Seth, rosti ea, evident supărată. Nu ţi-am spus ora la care trebuie să plecăm? Şi tu nici măcar nu te-ai apucat să te aranjezi!

Seth închise repede monitorul, apoi se răsuci spre ea, şi Jane văzu din expresia feţei lui că era pus pe ceartă.

O ceartă de care ea nu avea chef, mai ales după ziua proastă pe care o avusese. Mai întîi întîrziase la prînzul oficial de la Clubul Grădinarilor şi, în clipa în care intrase în restaurant, era mai mult

decît convinsă că se discuta despre ea. Apoi prînzul se lungise şi el şi, pentru că sosise ultima, nu îndrăznise să plece printre primii.

Inevitabil întîrziase şi la întîlnirea Comitetului din Liga Juniorilor, prima ocazie cînd ea ar fi trebuit să fie chiar preşedinta întrunirii. Dar cînd sosise, LuciAnne Harmon deja preluase conducerea şi, în loc să stea în capul mesei, Jane se văzu nevoită să se mulţumească cu ultimul scaun rămas liber – undeva în fund de tot.

Iar acum era obligată să aibă o discuţie aprinsă cu Seth.

– De ce ai închis monitorul? întrebă ea, îngustîndu-şi privirea. Te uitai la ceva la care nu trebuia?

– Nu..., începu Seth, dar mama lui nu-l lăsă să termine.

– Dă-i drumul din nou, spuse ea. Acum! Şi nu te uita la mine aşa, băiete, adăugă ea, cînd văzu încruntătura de pe chipul fiului ei.

Oftînd din toţi rărunchii, băiatul apăsă pe butonul monitorului şi, cîteva secunde mai tîrziu, ecranul se lumină. Pe el era afişată imaginea vechii case de pe strada Black Creek, cea de la răscruce, acolo unde bărbatul acela – Jane nu-şi amintea numele lui – îşi asasinase soţia şi fiica.

– De unde naiba ai luat asta? întrebă ea.

– Eu am făcut-o, mamă, răspunse Seth, închizînd rapid programul cu un click de mouse.

Jane îşi privi fiul uimită. De ce nu putea să fie şi el ca alţi băieţi? De ce nu era şi el în stare să joace măcar tenis? Exista un profesor minunat la Clubul Country – îl întîlnise cu trei ani în urmă, cînd făcea partea din Comitetul pentru Tenis, şi fusese unul dintre puţinele lucruri pe care noii membri ai comitetului nu încercaseră să-l schimbe. Dar nici măcar Rick Stacey nu reuşise să-l determine pe Seth să pună mîna pe o rachetă de tenis.

– N-ai putea găsi ceva mai de Doamne-ajută cu care să-ţi pierzi vremea? spuse ea în cele din urmă.

Înainte ca Seth să răspundă ceva, ea se avîntă şi mai tare:

– Vreau să închizi calculatorul şi să-ţi schimbi hainele – n-ai timp să mai faci duş. Trebuie să plecăm în...

Îşi privi ceasul.

– ... exact şapte minute.

– Dar de ce e nevoie să merg şi eu? întrebă Seth. De ce nu pot să rămîn acasă?

Jane simţi cum se înfurie şi mai tare.

– Pentru că sîmbăta după-amiază se întîlnesc familiile la Club. Ştii foarte bine lucrul ăsta!

– Din cauza familiei Dunne mergem, nu-i aşa? se plînse Seth.

– Mel Dunne este *doar* unul dintre cei mai importanţi clienţi ai tatălui tău, nu-i aşa? contracară Jane, imitînd aproape perfect mimica fiului său.

– Doamnei şi domnului Dunne n-o să le pese dacă eu nu sînt acolo!

Jane îşi ridică una din sprîncenele ei pensate cu grijă.

– Şi cu Heather cum rămîne?

Seth simţi că se înroşeşte, dar, oricît se strădui, nu reuşi să articuleze un cuvînt, iar cînd o făcu, vocea lui nu era decît un murmur neinteligibil.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Seth! Parcă ai prune în gură!

– Am spus că Heather nici măcar nu mă place! replică Seth, cu chipul arzînd de ruşine. Şi, de fapt, nici unul dintre prietenii ei nu mă place.

– Şi a cui vină este, mă rog? îl atacă Jane. Dacă ai face şi tu puţin efort să...

Cuvintele ei fură întrerupte de apariţia în cadrul uşii a soţului ei. Jane observă că Blake era chiar mai enervat decît ea.

– Ce naiba se petrece aici? se răsti Blake Baker. Voi ştiţi cît e ceasul? Ultimul lucru de care am nevoie acum este...

Văzînd cum este îmbrăcat fiul său, se înnegri la faţă.

– Fir-ar al dracu', nu ţi-am spus să fii gata pînă la trei?

Seth păli la vederea mîniei tatălui său, dar nu spuse nimic.

– Nu ţi-am zis? repetă Blake, apropiindu-se de Seth, care se chirci în scaun.

Cînd văzu că nu răspunde nici de data asta, Blake îi aruncă o privire furioasă soţiei lui.

– Lasă-ne singuri, Jane, spuse el pe un ton care-l determină pe Seth să facă ochii mari.

Se întoarse spre mama lui.

– Într-un minut o să fiu gata, zise el, ridicîndu-se în picioare.

Jane clătină din cap.

– Prea tîrziu! Poate aşa înveţi şi tu să te uiţi la ceas data viitoare şi să faci ce ţi se spune.

Întorcîndu-i spatele fiului ei, Jane părăsi camera, închizînd uşa. Nu voia să ştie nimic despre măsurile disciplinare ale soţului ei. Le mai întorsese spatele şi altă dată şi ştia că o s-o facă din nou.

– Seth, întoarce-te şi dă-ţi jos pantalonii, spuse Blake Baker.

Deşi vorbise calm, Seth începu să tremure şi, cînd tatăl lui îşi scoase cureaua, i se umplură ochii de lacrimi.

– Şi să nu plîngi, adăugă Blake rece. Măcar o dată în viaţă, comportă-te şi tu ca un bărbat!

Încet, Seth se răsuci, îşi lăsă în jos blugii şi chiloţii, după care se aplecă.

O secundă mai tîrziu auzi şuieratul curelei prin aer, apoi îi simţi muşcătura neîndurătoare pe carnea sa dezgolită. Îşi încleştă cu putere fălcile, înăbuşindu-şi strigătul de agonie. Doar un geamăt scurt trădă durerea pe care o încerca.

Tatăl lui îl mai lovi de două ori peste fund şi, deşi fiecare plesnitură îi provoca un spasm de durere, Seth strînse tare din dinţi, suportînd cu stoicism supliciul. O singură lacrimă i se scurse pe obraz.

– Ai două minute, spuse Blake Baker în timp ce îşi strecura cureaua prin găicile de la pantaloni, ca să te îmbraci şi să vii jos, altfel plecăm fără tine. Şi crede-mă că nu vrei să se întîmple asta.

Exact 115 secunde mai tîrziu, Seth apăru în capul scărilor, purtînd o cămaşă albastră şi o pereche de pantaloni curaţi, kaki. Era încălţat cu o pereche de mocasini pe care-i ura, dar mama lui insista mereu să-i poarte cînd mergeau la Club. Urmele de la curea îl dureau şi începuseră deja să se umfle, dar cel puţin nu sîngerau. Îşi urmă în tăcere părinţii pînă la maşina lor Lexus. Ezită puţin înainte de a se aşeza pe bancheta din spate, dar ştia că n-are sens să o lungească prea mult.

Cu cît se termina mai repede, cu atît mai bine.

Urcîndu-se în maşină, se aşeză cu grijă şi crezu că o să urle cînd durerea i se răspîndi în zona feselor. De pe buzele lui însă nu ieşi nici un sunet şi-şi ţinu în frîu lacrimile cu toată puterea pe care o mai avea. „Zece minute, îşi spuse el. O să mă gîndesc la altceva şi, cînd o să ajungem acolo, nu voi mai fi obligat să mă aşez din nou."

Forţîndu-se să nu se mai gîndească la bătăia primită de la tatăl lui, îşi aduse aminte de imaginea de pe ecranul monitorului de acasă.

Imaginea casei de la Black Creek Crossing.

Imaginea ferestrei de la etaj.

Şi chipul – sau ceea ce părea a fi un chip – care apăruse pentru o clipă, privind-o pe doamna Fletcher şi pe oamenii cărora ea le arătase casa.

Chipul care se materializase atît de clar în după-amiaza aceea, dar care în poza făcută de el nu era decît un abur fără forme.

CAPITOLUL 8

„Sigur se va întîmpla", îşi spuse Angel. Toată după-amiaza, de cînd sosiseră la casa mătuşii Joni, iar părinţii ei se apucaseră să completeze formularele de cumpărare a casei de la Black Creek Crossing, trăise cu senzaţia că ceva nu e în regulă. Doar erau atîtea lucruri care puteau merge prost.

Era posibil ca părinţii ei să se certe.

Sau tatăl ei s-ar fi putut răzgîndi dintr-o dată fără motiv. Nu-şi mai amintea de cîte ori nu păţise la fel! De cîte ori nu plănuiseră să vadă un film la cinema, sau să meargă la un picnic, ori să ia prînzul duminica la McDonald's pentru ca apoi, pe neaşteptate, tatăl ei să hotărască altfel!? Cînd era mai mică, întotdeauna credea că e vina ei, că făcuse ceva care-l supărase rău pe tatăl ei, pînă cînd într-o zi izbucnise în plîns şi-i spusese mamei sale că nu ştia cu ce greşise.

Myra o asigurase că nu făcuse nimic şi că trebuie, pur şi simplu, să se obişnuiască cu felul de a fi al tatălui ei.

– Nu înseamnă nimic, o liniştise mama ei, cu vocea mai obosită decît de obicei. Aşa e el!

De data asta însă Marty nu se răzgîndi cu privire la casa din Black Creek Crossing, nici măcar atunci cînd unchiul ei Ed nu păru prea fericit să-i dea o slujbă. De fapt, acesta fusese cel mai periculos moment al zilei şi îşi ţinuse respiraţia, aşteptînd să vadă cum va reacţiona unchiul Ed cînd tatăl ei îi ceruse de lucru.

Urmase o pauză lungă înainte ca unchiul ei să răspundă:

– Nu prea sînt sigur că angajarea cuiva din familie e o idee tocmai bună!

Angel simţi cum i se face inima mică.

Îşi îndreptă privirea spre mătuşa ei, dar ea nu spuse nimic.

– Pe de altă parte, continuă unchiul Ed – dîndu-i speranţe –, le-am promis lui Joni şi lui Myra şi vreau să mă ţin de cuvînt.

Angel începu să se relaxeze, dar apoi unchiul ei adăugă:

– Există însă cîteva lucruri pe care vreau să le înţelegi, Marty. Vei lucra pentru mine, şi nu împreună cu mine, şi eu voi fi cel care va da ordine, nu tu.

Angel aşteptase cu sufletul la gură. Tatăl ei îşi încleştă fălcile, exact ca atunci cînd se enerva, dar mama ei îi aruncă o privire de avertizare.

– Presupun că n-o să fie nici o nenorocire, replică tatăl ei. Măcar pînă te lămureşti că sînt capabil să fac multe lucruri.

Ed îşi miji privirea şi Angel se temu că bărbatul va da înapoi, dar acesta se mulţumi să ridice din umeri.

– Păi, atunci să vedem ce eşti în stare să faci, nu? spuse el şi zîmbi.

Dar Angel îşi dădu seama că vorbele lui nu sînt sincere.

– Vrei ceva de băut, Marty? îl întrebă el şi Angel o observă din nou pe Myra cum îşi avertizează din ochi soţul.

Spre uşurarea fetei, Marty dădu din cap că nu, luă un pix şi semnă toate hîrtiile pe care mătuşa ei le întinsese pe masă. Joni dispăru într-o cameră alăturată timp de cîteva minute, după care reveni cu un zîmbet larg pe chip.

– Gata, spuse ea. Casa e a voastră.

Mama ei o privi uimită.

– Aşa, pur şi simplu?

– Exact, răspunse mătuşa ei. I-am zis reprezentantului băncii că s-ar putea să am o ofertă în week-end şi mi-a dat numărul lui de acasă. S-a făcut!

Apoi mătuşa Joni îi invită să meargă la Clubul Country, unde era o petrecere, dar Myra îi refuză oferta.

– Nu sîntem îmbrăcaţi cum trebuie, explică ea, şi nu cred că ne potrivim cu lumea de acolo.

– Dar ar fi o ocazie excelentă pentru Zack să le-o prezinte pe Angel prietenilor lui, insistă Joni, deşi fata observă imediat privirea furioasă a băiatului.

Şi-aşa ei nu prea îi păsa dacă Zack nu voia să îi cunoască prietenii, pentru că el oricum era mai mare cu un an şi nu aveau să fie colegi de clasă.

După aceea, în timp ce se îndreptau cu maşina înapoi spre casă, peisajul din Roundtree i se păru lui Angel complet diferit.

„Aici urmează să locuiesc", gîndi ea, privind în treacăt micul orăşel. Dacă ar fi avut trăsuri şi cai în loc de maşini, locul ar fi arătat ca din alt secol. În centrul oraşului se găsea o piaţetă înconjurată cu un gărduleţ de fier forjat, iar aleile ce şerpuiau în interior erau străjuite pe ambele părţi de tufişuri îngrijite. În mijlocul ei se zărea o mică estradă pentru fanfară şi un balansoar vechi din lemn, aşezat lîngă un leagăn agăţat de creanga unui arţar imens, ale cărui ramuri se întindeau peste aproape un sfert din piaţetă.

La unul din capete se găsea biblioteca, o clădire superbă din piatră, iar la celălalt capăt o biserică mare, cu cimitirul plasat chiar în spatele ei. Celelalte magazine din jurul pieţei păreau la fel de vechi ca biblioteca.

„O să fie minunat", îşi spuse Angel în timp ce apucau pe drumul spre Eastbury. O să locuiască în casa lor, o să aibă prieteni, va merge la o şcoală nouă şi totul va fi perfect.

CAPITOLUL 9

Clubul Country din Roundtree ocupa o suprafață de peste două sute de acri, în partea de sud a orașului. După ce Ed Fletcher trecu cu grijă printre porțile acestuia, îndreptă Mercedes-ul pe aleea lungă care se strecura prin pădurea de arțari, spre clădirea veche a clubului, care fusese căminul stră-străbunicului său. Își auzi soția suspinînd fericită.

– Nu sînt minunați? întrebă ea, privind copacii cu aceeași admirație în ochi pe care i-o zărise prima dată cînd o adusese aici, pe vremea cînd erau doar niște adolescenți.

Și avea dreptate – arțarii erau incredibil de frumoși, cu frunzișul lor al cărui colorit urma să se modifice de la o zi la alta în următoarele săptămîni. În ziua în care avea să se desfășoare finala la turneul de golf tată–fiu pe care Ed și Zack o cîștigaseră anul trecut, zona din jurul Clubului va străluci în lumina aurie reflectată de frunzele bătrînilor arbori.

– Sînt încîntată că familia ta nu i-a tăiat niciodată!

– Au tăiat însă altele ca să-și poată permite să-i țină pe-ăștia, remarcă Ed sec. Ca să nu mai vorbim de faptul că locul a fost cedat clubului.

Clătină din cap în timp ce privi pădurea și, deși nu mai rosti nici un cuvînt, atît soția, cît și fiul lui știau exact la ce se gîndește: la cîte case ar fi putut construi pe locul respectiv, dacă străbunicul lui nu ar fi fost atît de îngust la minte încît să doneze proprietatea celor trei cluburi din Roundtree: de golf, de crochet și de tenis de cîmp. Ed bănuia că străbunicul lui fondase organizația nu neapărat

din dragoste pentru cele trei jocuri, cît pentru a păstra proprietatea în condiţiile în care o moştenise, chiar dacă el nu şi-o mai permitea. Astfel, Clubul Country din Roundtree deţinea terenul şi tot ceea ce ţinea de el, atîta timp cît anumite zone – în care era inclus şi Crîngul de Arţari – erau păstrate ca rezervaţie naturală. Sau, cel puţin, ce înţelegea străbunicul lui prin rezervaţie naturală – un lucru oarecum diferit de pădurea sălbatică pe care majoritatea oamenilor o asociau cuvîntului.

Crîngul de Arţari – care devenise un fel de loc tabu în mintea membrilor, dacă nu chiar şi în cele mai multe documente referitoare la mica pădure – era păstrat neatins, copacii dezvoltîndu-se în voia lor. Orice tufiş şi buruiană ce creştea erau tăiate imediat de la rădăcină, iar crengile uscate căzute nu erau lăsate pe jos mai mult de o zi sau două. Numai frunzele aveau voie să rămînă pe pămînt, pentru că una dintre plăcerile lui Thaddeus Fletcher era să-şi tîrască picioarele prin stratul de frunze toamna, ascultînd foşnetul lor liniştitor.

După privirea dură şi sprîncenele încruntate din portretul lui Thaddeus care atîrna deasupra şemineului din sala de gală a clubului, Ed Fletcher bănuia că bătrînului îi plăcea mai degrabă să strivească frunzele. Totuşi, indiferent de motivaţiile străbunicului său, Clubul Country din Roundtree era un loc magnific, deschis tuturor celor din oraş, bineînţeles cu condiţia să-şi achite taxa de înregistrare şi cotizaţiile anuale. Ironia sorţii era că Thaddeus Fletcher probabil că nu şi-ar fi permis astfel de sume dacă nu ar fi cedat proprietatea clubului, dar acesta era un subiect pe care nici Ed, nici ceilalţi nu-l discutau vreodată.

Parcă Mercedes-ul în faţa intrării principale, lăsă maşina în grija valetului şi îi urmă pe Joni şi pe Zack înăuntru. Se adunaseră cel puţin o sută de oameni: domnii îmbrăcaţi în pantaloni kaki perfect călcaţi şi cămăşi Ralph Lauren, iar doamnele gătite în fuste tradiţionale drăguţe, pe care femeile de la ţară cu siguranţă nu şi le-ar fi permis.

– Mă duc să-i caut pe Heather Dunne şi Chad Jackson, anunţă Zack, îndreptîndu-se spre uşile glisante care dădeau spre terasă şi piscină.

– Tu şi Heather lăsaţi-o mai moale cu boscheţii, îi spuse tatăl lui, făcîndu-i cu ochiul, fapt care-l costă o privire plină de reproş

din partea soţiei. Ei, ce vrei, e băiat mare acum, adăugă el după ce Zack dispăru de lîngă ei.

– Oare de ce am senzaţia că „a creşte" şi „a seduce tinerele fete în boscheţii din spatele piscinei" nu sînt sinonime?

– Cu tine aşa a fost, o tachină Ed. Vrei să spui că în noaptea aceea nu te-ai maturizat puţin?

Joni ridică o sprînceană.

– Eu? se opuse ea. Din cîte îmi aduc aminte, boscheţii ăia au fost ideea mea, nu a ta.

Uitîndu-se în jur pentru a se asigura că nu o vede nimeni, îşi linse buzele lasciv.

– Şi nu eram cu nimic mai inocentă decît sînt acum. Myra a fost întotdeauna cea religioasă. Vrei să mai dăm o tură pe-acolo?

Întinse mîna şi-l mîngîie pe piept, strecurîndu-şi degetele printre nasturii de la cămaşă, ca să-i atingă pielea.

– Aşa, de dragul vremurilor trecute? Să te laşi sedus de biata fată obraznică încă o dată?

– Cred că ar fi mai bine să-i lăsăm pe copii să facă asta, răspunse Ed. Hai să ne luăm ceva de băut şi să vedem cine a venit.

Porni spre bar, dar Joni îl apucă de braţ şi-l opri. Cînd se întoarse spre ea, expresia nebunatică de pe chipul ei dispăruse.

– Ştiu că n-ai vrut să-l angajezi pe Marty, spuse ea încet.

Ed ridică din umeri.

– Păi, am promis, nu?

Privirea i se întunecă.

– Dar dacă-mi face probleme, nu promit că o să-l ţin în continuare.

– O să fie bine, zise Joni. Myra este singura rudă pe care o mai am...

Vocea i se stinse o clipă, apoi adăugă:

– Vreau să fie aproape de mine, atîta tot. Totul o să fie perfect, simt eu asta.

Ed se răsuci, dar nu suficient de repede pentru a o împiedica pe soţia sa să-i vadă îndoiala din ochi.

Seth Baker îl zări pe Zack Fletcher ieşind din clădirea clubului şi se trezi că se retrage la adăpostul piscinei acoperite, înainte să-şi

dea seama ce face. Apoi se opri brusc şi pielea i se făcu ca de găină, convins că îl urmăreşte cineva. Cînd se întoarse însă, îl văzu pe Zack vorbind cu Heather Dunne şi Chad Jackson, iar restul copiilor păreau să se strîngă în jurul celor doi, atraşi ca muştele de miere. Şi nimeni nu se uita la el.

Apoi îl observă pe tatăl lui care era pe terasă cam la vreo cincizeci de metri depărtare. Deşi discuta concentrat cu Mel Dunne, Seth ştia că tatăl lui îl studiază cu atenţie.

Dacă nu încerca măcar să se amestece în grupul din jurul lui Zack şi Heather, nici nu voia să-şi imagineze ce s-ar fi întîmplat cînd ar fi ajuns acasă.

Simţind că tatăl lui îi urmăreşte fiecare mişcare – şi aducîndu-şi aminte de durerea din spate –, Seth se apropie de grupul adolescenţilor. Pe majoritatea îi cunoştea de-o viaţă. Dar chiar şi cînd ajunse lîngă ei, nici unul nu-i vorbi.

Nici măcar nu-i aruncară o privire.

Şi nici nu se obosiră să-i facă loc în cercul din jurul lui Zack şi Heather. De fapt, bănuia că Chad Jackson şi Josh Harmon se strînseseră unul în altul şi mai tare tocmai ca să nu-i facă loc şi lui. Pentru a doua oară simţi nevoia teribilă să se refugieze în piscina acoperită, unde putea să stea singur pînă cînd venea vremea să plece acasă. Se uită spre terasă, dar tatăl lui se afla în continuare acolo, cercetîndu-l din priviri. Apoi, exact cînd tatăl lui se întoarse în sfîrşit cu spatele, o auzi pe Heather Dunne spunînd ceva care-l determină să se strecoare nevăzut la adăpost.

– Fugi *de-aici!* Mama ta chiar a *vîndut* casa aia îngrozitoare? Cui?

– Unchiului şi mătuşii mele, răspunse Zack.

– Şi-o să locuiască în ea pe bune? întrebă Heather, clătinînd din cap cînd văzu răspunsul afirmativ al lui Zack. Oh, Doamne, eu n-aş putea face asta niciodată! Mi se face părul măciucă numai cînd mă gîndesc. Nu ştiu, casa aia nu-i plină de sînge?

– Iisuse, Heather, mormăi cineva. Că doar nu l-au lăsat acolo aşa!

Heather îi aruncă celui care o interpelase o privire încruntată.

– Şi chiar dac-ar fi aşa, oricum e îngrozitor!

Apoi, brusc, schimbă subiectul.

– Şi cum e verişoara ta? întrebă ea.

Zack îşi dădu ochii peste cap:

– N-o să-ţi vină să crezi. Ea...

Ezită un moment şi, în timp ce îşi căuta cuvintele potrivite pentru a o descrie pe Angel, dădu cu ochii de Seth Baker şi buzele i se lungiră într-un rînjet răutăcios.

– E genul de fată care ar ieşi în oraş cu unul ca Seth, spuse el.

Seth simţi cum se înroşeşte pînă în vîrful urechilor cînd ceilalţi copii izbucniră în rîs şi, pentru că, din fericire, tatăl lui plecase de pe terasă, le întoarse spatele şi fugi spre piscină.

O oră mai tîrziu, cînd tatăl lui veni să-l caute, încă se mai găsea acolo.

– Ce fel de copil eşti tu? se răsti Blake Baker. Crezi că o să reuşeşti în viaţa asta dacă te ascunzi încontinuu?

Seth îşi muşcă buza, ştiind că era mai bine să nu spună nimic.

– Crezi că n-am văzut ce s-a întîmplat mai devreme? Crezi că nu ştiu ce făceai cînd te plimbai ca un papă-lapte pe lîngă copiii ăia? Era doar de ochii lumii, Seth. Ştiam şi eu, ştiau şi ei. Înţelegi de ce nu te-au lăsat în grupul lor? Pentru că nu i-ai făcut să te lase, de-aia! Şi ştii ce? Micul tău spectacol nu m-a impresionat mai mult decît i-a impresionat pe ei. Aşa că uite cum o să procedăm: tu şi cu mine ne înscriem la turneul de golf tată–fiu şi o să-l cîştigăm.

– Dar eu nici măcar nu ştiu cum să..., începu Seth, dar tatăl lui îl întrerupse cu o privire atît de rece încît Seth simţi cum îi îngheaţă sîngele în vene.

– O să înveţi, adăugă el. O să joci golf sau o să schimb placa. Ne-am înţeles?

Seth încuviinţă din cap, prea înspăimîntat ca să scoată vreo vorbă.

– Bine, zise Blake Baker. Acum hai să mergem acasă.

Seth ştia după tonul şi privirea tatălui său că, atunci cînd vor ajunge acasă, loviturile acestuia o să-l rănească mai tare decît cuvintele lui Zack Fletcher şi rîsul batjocoritor al prietenilor acestuia.

CAPITOLUL 10

– Chiar e a noastră, mamă? întrebă Angel Sullivan în timp ce mama ei trase pe dreapta Chevelle-ul, în spatele unui camion mare, galben, pe care Marty îl închiriase cu o zi în urmă.

Munciseră pînă la miezul nopţii împachetînd tot, cu excepţia a trei pături cu care se înveliseră în cele cîteva ore de somn. Se treziseră cu noaptea-n cap pentru a ajunge dimineaţa în Roundtree.

– De ce nu mergem acum? sugerase Angel după ce urcaseră în camion ultima cutie. Oricum n-o să reuşesc să dorm.

– Şi ce să facem cînd ajungem acolo? replicase mama ei. Să băgăm totul în casă în mijlocul nopţii? Ce-o să creadă lumea?

Cînd văzu că nici tatăl ei nu este prea entuziasmat de propunere, Angel se înfăşură în pătură şi încercă să adoarmă. Dar, pentru că podeaua se dovedi mult prea tare şi entuziasmul mutării prea puternic, nu reuşi să pună geană pe geană.

Acum însă noaptea trecuse şi drumul cu maşina se terminase, iar casa de la Black Creek Crossing se ridica în faţa ei, părînd şi mai frumoasă ca data trecută.

– Da, e a noastră! răspunse Myra Sullivan, oprind motorul.

Se dădu jos din maşină, exact cînd Marty sări şi el din cabina camionului. „Cel puţin pentru moment", adăugă în sinea ei. Nu prea dormise nici ea noaptea trecută, dar mai mult din cauza îngrijorării. De-abia cînd finalizaseră formalităţile de cumpărare realizase cît de mare va fi ipoteca – aproape de două ori cît chiria pe care o plăteau pentru duplexul de lîngă casa parohială din Eastbury.

În ultimii ani avuseseră atîtea probleme cu plata chiriei, încît ideea ipotecii o îngrozea. Să nu achiţi chiria era una, dar neonorarea ipotecii îi putea costa casa.

– Pentru Dumnezeu, nu vrei să încetezi cu grijile? îi spusese Marty întruna. Tu crezi că Ed Fletcher o să mă concedieze vreodată? Iisuse, doar sîntem rudele lui!

Myra se abţinu şi nu-i aminti că soţul cumnatei lui reprezenta cea de-a treisprezecea generaţie a familiei Fletcher din Massachusetts, în timp ce familia lui Marty sosise în Boston ca să facă pe servitorii – poate chiar pentru verii lui Ed Fletcher – numai cu patru generaţii înainte. Era puţin probabil ca Edward Arlington Fletcher să-şi dorească o legătură prea strînsă cu Marty O'Boyle Sullivan, iar faptul că se înrudeau prin intermediul celor două surori nu valora nimic în ochii lui. Iar dacă, prin absurd, lucrurile s-ar fi înrăutăţit vreodată, Myra era aproape sigură că Joni Fletcher va fi de partea soţului ei şi în nici un caz a lui Marty.

Totuşi, Marty nu mai băuse aşa mult în ultimele săptămîni, ceea ce era un semn bun, şi poate că, după ce fusese concediat de Jerry O'Donnell – care era mult mai apropiat de el, decît avea să fie vreodată Ed Fletcher –, îşi învăţase lecţia.

Poate că ideea de a fi proprietarul unei case o să-i dea motivaţia de care avea nevoie.

Marty deschise larg uşile din spate ale camionului, se urcă şi începu să descarce cutiile, dîndu-i-le soţiei sale, care i le dădea mai departe lui Angel.

– Să încep să le bag în casă? întrebă Angel cînd mormanul din curte începu să crească.

– Eu zic că e mai bine să le ducem pe toate odată, răspunse Myra, aruncînd o privire iute spre cerul care se înnora din ce în ce mai tare.

– O să plouă! rosti Marty. Hai să terminăm cît mai repede!

Continuară toţi trei să descarce cît de repede putură şi mutară mai întîi mobila în casă, ca să nu păţească ceva în caz că vremea se strica. În mai puţin de o oră cărară înăuntru paturile şi peste altă

oră Marty deja le aranjase. Masa era în bucătărie, iar restul mobilierului rămăsese în living.

Terminaseră cam jumătate din treabă, cînd pe cer apăru un fulger, urmat imediat de un tunet puternic. Cîteva secunde mai tîrziu, primii stropi de ploaie căzură pe stiva de cutii pe care Marty le lăsase în mijlocul peluzei.

– Fir-ar al naibii să fie, cum de mi se întîmplă întotdeauna chestia asta? se plînse el, urcîndu-se în camion.

Trînti uşile cu putere, apoi ridică una dintre cutii.

– Hei, mişcaţi-vă şi voi odată, strigă el în timp ce se îndrepta spre uşa de la intrare. Vreţi să se strice toate înainte să le băgăm înăuntru?

Un alt fulger străbătu cerul şi ploaia se intensifică. Angel şi Myra apucară fiecare cîte o cutie şi fugiră spre casă, trecîndu-i pragul exact cînd tunetul zgudui ferestrele cu puterea lui. Lăsînd cutia jos, Myra îşi făcu repede cruce şi rosti în tăcere o rugăciune adresată Sfîntului Petre, în care îl ruga ca furtuna violentă ce izbucnise din senin să nu fie altceva decît un capriciu al naturii.

Angel se udase pînă la piele şi tremura din toate încheieturile.

– Du-te sus şi ia ceva uscat pe tine, îi spuse Myra.

– Dar n-am ce, răspunse Angel, clănţănind din dinţi.

– Uite, în cutia aia, insistă mama ei, arătîndu-i un şir de cutii din colţul livingului. Cea de-a doua de sus, pe care este scris „Haine C. A." C. A. vine de la „camera lui Angel".

Un minut mai tîrziu Angel intră în micul dormitor ce dădea în faţa casei şi care o fascinase atît de mult din clipa în care pusese piciorul acolo. Închise uşa cu şoldul şi lăsă cutia pe podea. Se aplecă să o desfacă, dar auzi un zgomot.

Uşor, aproape insesizabil. O clipă mai tîrziu, se auzi din nou, dar de data asta ascultă cu atenţie şi-l recunoscu imediat.

O pisică!

Aceasta mieună încă o dată, cu vocea înăbuşită, dar insistent, ca şi cum ar fi stat în faţa uşii rugîndu-se să fie lăsată înăuntru.

Angel se duse la fereastră şi privi afară. Furtuna era în toi, iar ploaia bătea atît de tare în geam încît de-abia dacă reuşea să zărească ceva. Deschise totuşi fereastra şi se uită în jos.

Nimic.

De fapt, pervazul era atît de îngust încît nu vedea cum s-ar fi putut agăţa o pisică de el, iar singurul loc în care ar fi fost posibil să se cațere era micul acoperiş de la intrarea în casă. Dar chiar şi-aşa, cum de o auzea cînd fereastra era închisă, iar furtuna scotea un zgomot infernal? Lăsă geamul în jos şi exact în clipa în care acesta intră în cantul său, sunetul se repetă. De data asta chiar în spatele fetei.

Se răsuci, cercetă camera, dar nu văzu nimic. Apoi, cînd pisica mieună din nou, îşi dădu seama unde e. Traversă camera şi întredeschise încet uşa de la dulap. Prin crăpătura nu mai mare de cîţiva centimetri animalul îşi iţi mai întîi nasul, pe urmă capul şi apoi întregul corp. Imediat ce ieşi, se lăsă pe spate, după care se strecură printre picioarele lui Angel, frecîndu-se cînd de unul, cînd de altul. Fata o privi uimită.

– De unde-ai mai apărut şi tu?

Pisica – neagră toată şi doar cu o pată micuţă, albă pe piept – se uită în sus, apoi sări pe salteaua goală adusă de Angel şi de tatăl ei cu o oră în urmă.

Începu să se lingă, iar Angel deschise la maximum uşa de la dulap. Cu excepţia unui raft şi a unei bare pentru agăţat hainele, acesta era gol. Verifică podeaua şi tavanul, căutînd vreo gaură prin care pisica ar fi putut intra.

Nimic. Nu găsi nici măcar vreo trapă care să ducă în pod.

– Cum ai intrat, măi? întrebă Angel, aşezîndu-se pe pat lîngă pisică.

Animalul se opri din spălat şi se întinse pe burtă, trupul ei zvelt începînd să tremure de plăcere sub mîngîierea fetei. Se rostogoli pe spate pentru a fi scărpinată pe burtă şi începu să-i lingă încetişor mîna lui Angel. Apoi se răsuci din nou, se încolăci şi se puse pe tors.

Deşi nu purta zgardă, Angel nu credea că este doar o pisică vagabondă. Muşchii i se conturau destul de bine sub piele şi nu părea înfometată. Dimpotrivă, avea blana deasă şi curată, ca şi cum cineva i-ar fi îngrijit-o încă de cînd se născuse. Dar de cît timp stătea în dulap? Dacă era acolo de o zi sau două, de ce nu îi era nici foame, nici sete?

Poate ar fi mai bine să-şi schimbe hainele mai întîi, apoi să dea o fugă pînă la bucătărie să-i aducă ceva de mîncare şi de băut într-un castronel. Lăsînd pisica jos din poale, se îndreptă spre cutia pe care o deschidea exact cînd auzise prima dată mieunatul şi scormoni prin ea. Luă o pereche de pantaloni curaţi, nişte prosoape şi un pulovăr gros, apoi îşi dădu jos hainele ude. În timp ce se ştergea, auzi pisica scuipînd. Se întoarse şi o văzu ridicată în picioare, cu spinarea arcuită, fixînd cu privirea uşa de la dormitor. Se răsuci, acoperindu-şi pieptul gol cu prosopul, şi dădu cu ochii de tatăl ei, care stătea în prag.

– Tati! ţipă ea. Ce cauţi aici? Nu vezi că nu sînt îmbrăcată?

O clipă privirea tatălui său rămase aţintită asupra ei, apoi acesta închise uşa în urma lui.

– Scuză-mă, strigă el. Eu... am crezut că eşti în camera cealaltă.

Angel se repezi, ţinîndu-şi în continuare prosopul peste piept, şi încuie uşa bine. Dar chiar şi-aşa, nu-şi putea scoate din cap imaginea tatălui ei, uitîndu-se la ea înainte de a părăsi încăperea. Expresia de pe chipul lui avea ceva ciudat, ceva ce nu mai zărise niciodată înainte.

Se holbase la trupul ei gol, cu o privire...

Ce nebunie! Doar era tatăl ei! Niciodată nu se mai uitase aşa la ea. N-ar fi *îndrăznit*.

Cu siguranţă că i s-a părut. Da, da, asta trebuia să fie!

Brusc, camera fu invadată de o lumină orbitoare, şi Angel se răsuci exact cînd explozia unui trăsnet zgudui casa. Se lipi strîns de uşa închisă, ferindu-se parcă de mugetul furtunii de afară. Un fulger şi mai puternic străbătu cerul şi casa se cutremură cînd tunetul lovi din nou. Apoi totul se linişti şi Angel îşi aduse aminte de pisică.

Aceasta dispăruse.

– Pisi, strigă ea, îmbrăcîndu-se cu hainele uscate şi cercetînd toate colţurile camerei.

Nimic.

Se lăsă în genunchi şi se uită sub pat.

Nimic.

În dulap?

Uşa era întredeschisă, aşa că Angel o deschise larg.

Nici urmă de pisică.

Fata căută din nou prin dormitor, dar în cele din urmă renunţă. Probabil că pisica ieşise exact pe-acolo pe unde intrase.

– Houdini, şopti ea, în timp ce ploaia continua să bată în geam. Dac-o fi să mai apari pe-aici, aşa o să-ţi zic.

Aruncă o ultimă privire prin încăpere, după care porni spre parter.

Mama desfăcea cutiile în bucătărie. Pe aragaz se zărea un ibric cu apă care fierbea, iar pe masă erau aşezate trei căni şi o cutie de cacao.

– M-am gîndit că o să ne prindă bine la toţi nişte cacao caldă, spuse Myra, oferindu-i fiicei ei un surîs forţat care nu reuşea să acopere agitaţia pe care i-o provocase furtuna.

Se uită afară pe fereastră.

– În buletinele meteo n-au zis nimic despre ploaia asta.

Un alt fulger lumină cerul şi Myra strînse din ochi cînd tună.

– Du-te şi spune-i tatălui tău că ciocolata lui fierbinte o să fie gata în cîteva minute.

Amintirea celor întîmplate sus o copleşi pe Angel, aşa că fata ezită. Să-i povestească oare mamei ei? Dar ce *fusese* de fapt? Tatăl ei crezuse că se află în camera cealaltă, atîta tot.

Şi nu se petrecuse absolut nimic.

Aşa că n-avea ce să-i spună mamei ei.

Absolut nimic.

CAPITOLUL 11

Sunetul se auzi atît de slab, încît la început Angel crezu că i se năzărise. Stătea în dormitorul ei din casa cea nouă, privind pe fereastră. Peste drum se zărea un copac, un arţar imens, ale cărui ramuri parcă îşi întindeau vîrfurile chiar spre ea. La început, ramurile păruseră prietenoase, ca şi cum ar fi vrut s-o îmbrăţişeze, şi Angel simţise nevoia să iasă în noapte şi să se urce în copac, lăsîndu-se înconjurată de frunzişul din care putea să vadă tot, fără a fi observată. Apoi însă crengile căpătaseră un aspect ameninţător, ca şi cum arţarul uriaş ar fi vrut să treacă drumul şi s-o smulgă, prin fereastră, din siguranţa camerei ei. Deşi îşi spusese că e doar un pom – şi că n-avea cum să-i facă nici un rău – nu reuşea să-şi desprindă privirea de la el.

Pînă cînd auzi sunetul.

Iniţial, Angel nu percepuse şoapta lui uşoară. Totuşi, sunetul crescu treptat în intensitate, aproape imperceptibil, pînă cînd, atunci cînd deveni conştientă de el, nu i se mai păru nimic în neregulă.

Era mai degrabă unul dintre zgomotele acelea specifice nopţii – zumzetul şi bîzîitul insectelor, orăcăitul slab al broaştelor şi strigătul înfundat al bufniţelor. În cele din urmă însă, sunetul începu să aibă o rezonanţă aparte.

O fată.

O fată de vîrsta ei.

O fată care plîngea.

Angel îşi întoarse privirea de la copacul de peste drum, aşteptîndu-se să o vadă pe fata care plîngea chiar lîngă ea. Dar camera era goală.

Doar ea şi umbrele, adînci şi întunecate, care umpleau colţurile camerei. Luna de-abia se zărea pe cer şi razele ei se subţiau din ce în ce mai tare din cauza norilor care se vălătuceau întruna.

Plînsetul se auzea în continuare şi Angel simţi că nu mai este singură în dormitor.

Îşi miji ochii, încercînd să vadă unde s-ar putea ascunde fata.

Hohotele se înteţiră, aşa că Angel plecă de lîngă fereastră şi se opri în mijlocul încăperii. La început suspinele păreau să vină din toate părţile, ecoul lor lovindu-se de pereţi, tavan şi chiar de podea. Zgomotul era atît de puternic încît Angel era sigură că o să-i trezească şi pe părinţii ei, care dormeau dincolo.

Brusc îşi dădu seama că nu se auzea din interiorul camerei.

Venea dinspre dulap.

Plînsetul deveni şi mai violent, ca şi cum fata ar fi trecut prin dureri mari.

O rază de lumină, abia vizibilă, se strecură pe sub uşa dulapului, apoi se intensifică, transformîndu-se dintr-un portocaliu deschis într-un galben strălucitor. Angel privea lumina care începu să pulseze, hipnotizînd-o.

Între timp sunetul crescu atît de tare, încît Angel aproape că-l simţea fizic.

În ciuda situaţiei absolut neobişnuite, nu se simţea înspăimîntată.

Încet, înaintă spre dulap, impresionată de urletele fetei, fixînd raza de lumină care vibra.

Întinse mîna spre uşa care, deşi radia căldură, nu o speria.

Degetele ei apucară butonul metalic, îl răsuciră şi deschiseră uşa.

Spre uimirea ei, dulapul era plin de flăcări, iar în mijlocul lor se zărea o siluetă aşezată cu spatele la ea. Angel încremeni locului, iar silueta se răsuci.

Chipul fetei era ars complet. Dar orbitele goale, acolo unde fuseseră odată ochii, se uitau direct la Angel.

Fata îşi ridică braţul drept şi-l îndreptă spre ea cu un gest ce imita în mod straniu mişcarea crengilor copacului pe care îl privise cîteva momente mai devreme.

Chiar înainte ca degetele să-i atingă faţa, Angel făcu un pas înapoi şi trînti uşa de la dulap cu putere.

În clipa următoare, tresări speriată, sărind drept în sus.

Inima îi bătea cu putere, iar o sudoare fierbinte, care deveni rapid rece şi lipicioasă, îi năvăli în tot corpul, din cap pînă-n picioare. Respira greu şi plămînii o dureau.

O dureau de parcă ar fi fost arşi.

Angel rămase nemişcată, aşteptînd ca teroarea coşmarului să treacă, dar, chiar dacă respiraţia reveni la normal şi bătăile inimii se mai potoliră, imaginea fetei şi a trupului ei ars de flăcările furioase o bîntuia în continuare. În cele din urmă, după ce şi transpiraţia se uscase, se culcă din nou pe spate şi se acoperi cu pătura pînă la gît.

„A fost doar un vis urît, îşi spuse ea. Atîta tot."

Se întoarse pe o parte, luă perna în braţe şi închise ochii. Dar vedenia îngrozitoare încă mai stăruia în întuneric şi, după un timp, se rostogoli înapoi, deschizînd ochii pentru a se uita la limbile, luminate difuz, ale ceasului deşteptător aşezat pe măsuţa de lîngă pat.

Puţin peste miezul nopţii.

Deşi se simţea extrem de obosită după ce despachetase cutii toată ziua şi o dureau toate oasele, ştia că nu va putea adormi din nou pînă nu-şi va alunga din minte imaginile îngrozitoare ale visului.

Se dezveli, se ridică în picioare şi se înfăşură cu pătura peste umeri. Se îndreptă spre dulap, intenţionînd să deschidă uşa acestuia pentru a-şi dovedi că înăuntru nu se găsea nimic altceva decît hainele pe care le agăţase ea acolo. Totuşi, cînd dădu să răsucească mînerul de alamă, mîna i se opri doar la cîţiva centimetri de el, incapabilă să-l atingă.

Se duse la fereastră, privi arţarul de peste drum şi, încetul cu încetul, spectrul ororilor din interiorul dulapului începu să păleasca, făcîndu-i loc amintirii în care crengile se întindeau spre ea.

Dar în vis copacul era scăldat în strălucirea verde a frunzişului văratic, pe cînd acum, în noaptea de toamnă, frunzele lui se uscaseră şi căzuseră, lăsîndu-i ramurile aproape goale.

Nu arăta deloc ca în visul ei.

Întorcînd spatele ferestrei, Angel privi din nou uşa închisă a dulapului. „Nu e nimic acolo, îşi spuse ea. Doar hainele mele şi o grămadă de prostii." Îşi luă inima-n dinţi şi porni spre el, dar i se puse un nod în gît de frică şi tot corpul i se acoperi cu broboane de transpiraţie. Nu se opri însă. Îşi forţă picioarele, pînă cînd ajunse în faţa uşii.

De data asta înconjură mînerul de alamă cu degetele, îl răsuci şi deschise uşa.

Exact aşa cum bănuise, înăuntru nu era nimic, cu excepţia hainelor pe care le aranjase după-amiază.

Pe podea se aflau cele trei perechi de pantofi ale ei.

Pe rafturile de sus aşezase cîteva cutii pline cu lucruri pe care nu se îndurase să le arunce.

Nu găsi nimic altceva, cu excepţia unui iz ciudat.

Mirosea a ars.

– Angel? o întrebă Myra Sullivan pe fiica ei a doua zi dimineaţă, cînd intră în bucătărie. Te simţi bine?

– Nu prea am dormit, răspunse Angel, frecîndu-se la ochi cu mîneca de la halat. Am visat urît...

– Mmmm, ăsta nu-i un semn bun, nu-i aşa? Ar fi trebuit să ai numai vise frumoase în prima noapte din noua noastră casă. Ce-ai visat?

În timp ce Angel încerca să-şi amintească şi să-i povestească visul ciudat pe care-l avusese, Myra găsi cutia pe care o pregătise special pentru dimineaţa aceasta – îngropată, firesc, sub zeci de alte cutii, toate mult mai grele decît cea pe care o căuta –, o deschise şi se apucă să scoată castroanele pentru cereale, paharele şi farfuriile.

– Clăteşte şi tu astea în timp ce-mi povesteşti, o rugă pe Angel, aşezînd vasele stivă pe poliţa de lîngă chiuvetă. Se murdăresc atît de tare atunci cînd le împachetezi.

Angel dădu drumul la apa caldă şi începu să spele şi să usuce vasele şi tacîmurile, încercînd să-i relateze mamei ei visul straniu din noaptea trecută. Din păcate, o mare parte dintre detalii nu mai erau atît de vii.

– Chestia cea mai ciudată s-a întîmplat cînd m-am trezit, pentru că aveam senzaţia că totul fusese atît de real încît m-am dat jos din pat şi m-am uitat în dulap.

Mama ei zîmbi uşor.

– Exact ca atunci cînd erai mică, ţi-aduci aminte? Întotdeauna mă puneai să deschid uşa de la dulapul din camera ta ca să-ţi dovedesc că nu sînt monştri înăuntru.

Îşi ridică privirea de la păsatul de ovăz pe care îl amesteca.

– Şi n-ai găsit nimic, nu-i aşa? întrebă ea, cu o voce uşor panicată. A fost vorba de un coşmar şi atunci, şi acum. N-ai auzit şi n-ai văzut nimic în realitate noaptea trecută, corect?

Fata încuviinţă din cap. Totuşi expresia din ochii lui Angel îi spunea lui Myra că fiica ei nu-i povestise totul.

– Ce e? insistă ea. Îmi ascunzi ceva.

– Eu... nu ştiu, bîigui Angel. E doar... ei bine, ştiu că pare o nebunie...

Myra se opri din amestecat.

– Cred că pot să judec şi singură! Spune-mi ce crezi tu că s-a întîmplat şi poate-mi dau seama despre ce este vorba.

Angel ezită, apoi rosti repede:

– Mirosea a ars.

Myra se încruntă.

– A ars? Vrei să spui a lemn ars?

Angel ezită din nou:

– Mda, ceva de genul ăsta, adică într-adevăr mirosea a lemn ars, dar mai era şi altceva.

– Altceva?

Myra insistă din nou cînd văzu că Angel păstrează tăcerea.

– Trebuie să ghicesc eu sau îmi spui odată?

– Ei bine, era ceva ciudat, zise Angel. Ţi-aduci aminte cînd te-ai ars cu fierul de călcat?

Myra se strîmbă şi privirea îi alunecă pe cicatricea care se vedea încă foarte clar pe mîna stîngă. Se întîmplase cu cinci ani în urmă, cînd vorbea cu Angel în timp ce călca hainele Părintelui Raphaello şi, din greşeală, pusese fierul fierbinte chiar pe mînă.

– Mirosea ca atunci, spuse Angel. Şi ca în ziua cînd mi-am ars părul în timp ce încercam să suflu în lumînările de la tortul de ziua mea.

– Doamne, Dumnezeule! Credeam că ai uitat întîmplarea asta de mult! Aveai doar doi ani!

– Cum să uit? întrebă revoltată Angel. Niciodată nu voi uita – am crezut că o să iau foc!

– Poftim! îi spuse Myra. Iată şi explicaţia visului – probabil că mutatul într-o casă nouă a determinat subconştientul tău să înceapă să se elibereze de o mulţime de amintiri mai vechi. Şi dacă părul tău în flăcări te-a speriat pe cît de tare m-a speriat pe mine, sînt uimită cum de n-ai avut nici un coşmar atîţia ani de zile.

Luă de pe foc oala cu păsat de ovăz şi începu să umple cele trei castronele spălate de Angel.

– Dar dacă te-a speriat aşa de tare, mie de ce nu mi-ai spus niciodată? Am fi putut discuta despre asta.

– Nu voiam să crezi despre mine că sînt un copil.

Myra izbucni în rîs.

– Dar *eşti* un copil! Şi nu-mi explic cum de nu am înţeles că tu trebuie să fi fost mai speriată decît mine.

Puse oala deoparte şi o luă în braţe pe Angel.

– Îmi pare rău, draga mea. Sincer îmi pare rău!

– Haide, mamă, mormăi Angel, smulgîndu-se din îmbrăţişare. De-abia îmi aduc aminte. Şi poate dacă-mi amintesc ceva este pentru că tata discută despre asta de fiecare dată cînd e ziua mea şi, la urma urmei, poate că doar mi se pare mie că-mi amintesc.

– Dacă nu ţi-ai fi adus aminte cu adevărat, n-ai mai fi visat urît. Şi, dacă ai simţit miros de fum, de ce nu m-ai trezit pe mine sau pe tatăl tău?

Brusc, Angel rememoră momentul în care tatăl ei intrase peste ea cu o zi în urmă cînd îşi schimba hainele.

Intrase şi se uitase la ea şi...

Imaginea tatălui ei aşezat în pragul dormitorului fu înlocuită abrupt de silueta lui reală pe care o zări încadrată în uşa de la bucătărie.

– Să mă trezească? Dar sînt treaz..., ce se întîmplă?

– Eeeee, Angel, explică Myra. A avut un coşmar azi-noapte.

– Şi eram şi eu în el? întrebă Marty Sullivan, fixînd-o pe Angel cu o intensitate care o făcu să-şi strîngă şi mai tare halatul pe lîngă ea. De ce să aibă un coşmar cu mine? întrebă el, adresîndu-i-se soţiei sale, dar continuînd s-o privească pe Angel.

– N-are nici o legătură cu tine, spuse Myra, de-abia uitîndu-se la el, în timp ce aranja masa. A avut un vis cu un incendiu şi cînd s-a trezit a avut senzaţia că miroase a fum.

– În casă?

– Normal că în casă, replică Myra. Că doar n-a dormit în grădină, nu?

Se uită la ceasul de la mînă, apoi îşi privi soţul şi fiica.

– Mai avem o jumătate de oră pînă plecăm la biserică.

– Astăzi? gemu Marty. Cred că glumeşti! Mai avem atîtea de despachetat şi se transmite şi un meci, iar eu nu am apucat nici măcar să instalez televizorul. Ce-ar fi să te duci numai tu, iar eu cu Angel rămînem acasă şi să mai aranjăm puţin din nebunia asta?

Simţind acelaşi ghem ciudat în stomac pe care-l simţise şi ceva mai devreme, Angel scutură din cap.

– Eu... eu vreau să merg la biserică, spuse ea. Aşa că mai bine mă duc sus să mă schimb.

Porni spre scările de pe hol, dar tatăl ei îi blocă drumul.

– Hei, spuse el. Oare tati nu mai primeşte nici un sărut de la micuţa Angel?

Angel îngheţă, dar, decît să rişte o ceartă cu el, îl sărută scurt pe obraz.

– Fac un duş şi mă îmbrac, mamă, spuse ea, în timp ce se strecură pe uşă. Mă grăbesc cît pot de tare.

– Bine, strigă Myra în urma ei. Dar repede! Dacă te lungeşti prea mult, o să plec fără tine.

Urcă în fugă scările, dădu drumul la apa caldă, se dezbrăcă de halat şi-l atîrnă în cuierul de pe uşă, apoi intră în cadă.

Înainte de asta însă, încuie cu cheia uşa de la baie.

– Eşti sigură că te simţi bine? întrebă Myra, după ce ea şi Angel plecaseră de acasă, douăzeci de minute mai tîrziu.

– Da... eu... cred că da, bolborosi Angel.

Nota de nesiguranţă din vocea fiicei ei o făcu pe Myra să se întoarcă spre ea:

– Angel, a fost doar un coşmar. Nu ai de ce să-ţi faci griji!

„Şi în privinţa lu' tata? se întrebă Angel. În privinţa lui ar trebui să-mi fac griji?"

– Mai e şi altceva despre care vrei să-mi povesteşti? întrebă Myra. S-a mai întîmplat ceva şi nu mi-ai spus?

„Poate ar fi mai bine să-i zic, se gîndi Angel. Poate..." O mişcare rapidă îi distrase atenţia şi, cînd se răsuci ca să vadă mai bine, zări o pisică ce ieşea din pădure.

O pisică neagră.

O pisică neagră cu o singură pată albă pe piept.

– Houdini? strigă Angel în timp ce pisica alerga peste bucata de peluză ce înconjura casa. Aceasta veni direct la Angel şi începu să se frece de picioarele ei.

Myra se uită dezaprobator la animal.

– Houdini? repetă ea. De unde Doamne iartă-mă îi ştii numele?

– Nu-l ştiu, spuse Angel, aplecîndu-se să scarpine pisica pe cap, după care o ridică în braţe. Aşa i-am zis eu.

Îşi lipi nasul chiar de gîtul pisicii.

– Pe unde mi-ai umblat? îi şopti ea la ureche. Cum de-ai dispărut aşa, din senin?

– Cum adică aşa i-ai zis tu? Unde ai mai văzut-o tu înainte?

– Era în dulap la mine, răspunse Angel. Ţi-aminteşti cînd am urcat ieri să-mi schimb hainele? Era acolo, mieuna să-i dau drumul.

– Şi cum a intrat în dulap? întrebă Myra.

Angel ridică din umeri.

– Nu ştiu – de-aia i-am spus Houdini. A ieşit din dulap şi-apoi, cînd a început să tune din nou, a dispărut.

– Pisicile nu dispar aşa, pur şi simplu, declară Myra.

– Ei bine, Houdini aşa a făcut. Exact ca magicianul acela despre care am citit – cel care iese din celule şi cufere încuiate.

Scărpină pisica din nou.

– Pot s-o păstrez? întrebă ea. Vezi şi tu că n-are zgardă şi mă place.

– Nu, nu poţi s-o păstrezi, spuse Myra. Tatăl tău e alergic la părul de pisică.

Angel îşi aminti cum scuipase Houdini cu o zi înainte cînd tatăl ei intrase peste ea în cameră. Din nou, fata se întrebă dacă n-ar trebui să-i povestească mamei ei incidentul, dar cuvintele i se topiră pe buze. Ce-ar fi putut spune? Că tatăl ei dăduse peste ea cînd îşi schimba hainele? Că o privise ciudat?

Şi chiar dacă i-ar povesti, ce ar rezolva cu asta? Dacă mama ei ar discuta cu Marty, atunci el s-ar supăra, şi-l văzuse de prea multe ori enervat ca să-şi dorească să se mai întîmple aşa ceva.

– Houdini ar putea să stea la mine în cameră, sugeră ea în cele din urmă. Aşa tata n-ar vedea-o niciodată.

– Pisicile nu pot sta într-o singură cameră, zise Myra. Mai bine dă-i drumul şi uit-o. Cu cît o ţii mai mult în braţe, cu atît îţi va fi mai greu să renunţi la ea.

Nemulţumită, Angel lăsă pisica pe pămînt. Ca şi cum ar fi înţeles perfect ce se petrece, pisica se aşează frumos, îşi încolăci coada în jurul picioarelor, uitîndu-se cu furie spre Myra.

– Să ştii că nici eu nu te plac foarte tare, spuse Myra, parcă citind expresia din ochii animalului. Zît!

Pisica o ignoră şi începu să-şi lingă o labă.

Parcurseră în tăcere drumul pînă în oraş, dar Angel privi pe furiş de mai multe ori în spate, atunci cînd credea că mama ei nu o vede.

Pisica le urma la scurtă distanţă.

Se apropiau de biserică şi Myra se înfioră brusc cînd simţi un curent de aer rece. Îşi încheie nasturele de la gulerul paltonului ei subţire de lînă şi privi spre cer. Norii alergau rapid şi îmbulzeala lor transformă albastrul senin într-o masă cenuşie. Lîngă ea, Angel părea să nu fi observat cît de răcoare se făcuse, iar cînd Myra îi spuse să-şi încheie geaca, aceasta n-o băgă în seamă. După ce trecură de colţul străzii, Myra se trezi în faţa unei clădiri mici,

albe, ce reprezenta singura biserică catolică din Roundtree, şi se opri, simţind parcă un acces de furie.

Biserica micuţă cu hramul Maicii Domnului era înghesuită într-un colţ, spre deosebire de imensa biserică congregaţională care domina toată partea de est a orăşelului. Lui Myra nu i se părea corect ca un lăcaş închinat Sfintei Fecioare care dăduse naştere Domnului Iisus – care era adevărata Maică a Domnului, pe toţi sfinţii! – să fie complet umbrit de un templu construit de renegaţi păgîni. Myra ştia în adîncul sufletului ei că aceştia erau condamnaţi pe vecie să trăiască în flăcările iadului pentru că au întors spatele singurei biserici adevărate.

Mînia ei se transformă în tristeţe cînd privi mica biserică, ai cărei pereţi albi se cojeau lăsînd tencuiala cenuşie de dedesubt să iasă la suprafaţă. Obloanele de la ferestre nu erau chiar drepte, vitraliile fuseseră acoperite de mizerie. Biserica părea că se cocoşează sub apăsarea cerului plumburiu, dîndu-ţi senzaţia că structura ei nu va mai rezista multă vreme. Norii se împrăştiară puţin şi razele soarelui începură să strălucească, iar Myra rămase cu gura căscată cînd umbra austeră a unei cruci se proiectă exact în faţa uşilor principale, ca şi cum o sabie atotputernică ar fi încercat să distrugă însuşi miezul credinţei ei. Se închină şi rosti repede o rugăciune pentru salvarea sufletelor. La început nu auzi murmurele abia şoptite ale unei voci. Apoi văzu cu coada ochiului materialul negru al unei haine de preot. Îşi ridică privirea şi dădu peste un chip blînd, cu ochi strălucitori, care o transportară înapoi în timp, cînd avea doar opt ani...

Plecase în vizită la bunicul ei, care zăcea într-un pat de spital. Era îngrozită, dar bunicul ei, chiar şi în ultimele ore de viaţă, îi simţise teama şi îşi dăduse toată silinţa să o liniştească.

– Nu-i nimic, puiule, îi spusese el, zîmbindu-i de parcă erau pe punctul de a merge împreună într-o aventură extraordinară. Curînd voi revedea insula binecuvîntată.

– Nu pot să vin şi eu cu tine? întrebase Myra.

Bunicul clătinase din cap.

– Asta este o călătorie pe care trebuie s-o fac singur. Dar tu să nu-ţi faci griji, adăugase el, cu ochii sclipind. O să veghez în continuare asupra ta.

Cîteva secunde mai tîrziu închisese ochii şi de atunci nu mai întîlnise niciodată o astfel de privire. Pînă astăzi.

– Cred că au făcut-o intenţionat, spuse preotul cu un zîmbet în colţul gurii.

– Ce anume? întrebă Myra, revenindu-şi din reverie.

– Asta, spuse preotul, zîmbind larg şi arătîndu-i ceva cu mîna dreaptă. Nu poţi să-mi zici că e o întîmplare.

Degetele lui erau îndreptate spre turla care se ridica deasupra bisericii congregaţionale. Spre deosebire de clădirea umilă cu structură de lemn a lăcaşului Maicii Domnului, biserica congregaţională din Roundtree era construită din blocuri imense de granit, aduse din cariera de piatră de la marginea oraşului. Stilul ales fusese cel gotic, cu acoperişul perfect ascuţit, deasupra căruia se ridica spre cer turla de aproximativ zece metri.

Preotul îi arătă crucea din vîrful turlei.

– N-am cum să dovedesc, spuse el, dar bănuiesc că au angajat vreun inginer care a calculat săptămîni de-a rîndul exact unde trebuie să fie pusă turla şi la ce înălţime pentru ca umbra crucii lor să cadă peste uşa noastră. Desigur, continuă el, se vede numai de cîteva ori pe an, aşa că e posibil să fie vorba doar de o coincidenţă. Cel puţin ei aşa susţin, dar, după mine, este doar o altă modalitate a protestanţilor de a ne pune beţe-n roate!

– Părinte! rosti Myra, şocată de cuvintele preotului.

Aruncă o privire piezişă spre Angel, dar fata nu părea impresionată de spusele preotului.

– E doar o glumă, copila mea, o asigură repede preotul, zîmbetul pierindu-i de pe chip cînd văzu expresia femeii. Sînt sigur că n-au vrut să facă nici un rău.

Le întinse mîna.

– Sînt părintele Michael Mulroney, dar toată lumea îmi spune Părintele Mike, le explică el.

Myra dădu scurt mîna cu el, prezentîndu-se pe ea şi apoi pe Angel.

– Tocmai ne-am mutat din Eastbury.

Părintele Mike clătină din cap.

– Aha, familia despre care mi-a scris Părintele Raphaello. Sînt încîntat că veţi face parte din parohia noastră. Din păcate, mi-e teamă că numărul nostru nu este atît de mare ca al celor din Eastbury.

Ochii lui căpătară din nou licărul acela maliţios.

– Probabil pentru că n-am ajuns aici la timp.

Le arătă un monument imens de piatră aşezat pe partea cealaltă a străzii.

– Dacă am fi venit şi noi în 1632, aşa cum au făcut-o ei, poate am fi avut, la rîndul nostru, o clădire ca a lor, adăugă el, oftînd din greu. Şi chiar dacă s-ar fi întîmplat aşa, nu ştiu dacă am fi reuşit s-o umplem. În zilele noastre...

Vocea lui se stinse, dar Myra înţelese perfect ce voia să spună. În ultimii ani, donaţiile către biserica din Eastbury – asupra căreia nu planase niciodată vreo urmă de scandal – se diminuaseră atît de drastic, încît ea rămăsese singura persoană pe care Părintele Raphaello îşi mai putea permite s-o plătească pentru a avea grijă de casa parohială.

– Ei bine, acum ne ai pe noi şi pe soţul meu, deci vom fi trei în plus, zise Myra.

– Nici nu ştiţi cît de mult apreciez acest lucru, răspunse Părintele Mike.

Brusc, vocea şi expresia lui căpătară o undă de regret:

– Mi-e teamă însă că nu voi fi în stare să vă ofer o slujbă aşa cum aveaţi la Părintele Raphaello. Sîntem prea... ei bine, ştiţi la fel de bine ca mine cum au fost ultimii ani.

O luă pe Myra de braţ şi o conduse spre uşa principală a bisericii, urmaţi îndeaproape de Angel.

– Şi unde o să locuiţi?

– Pe strada Black Creek, răspunse Myra. Este o casă micuţă, care necesită ceva schimbări, dar, din cîte am înţeles, este una dintre cele mai vechi clădiri din oraş.

Privirea preotului se întunecă.

– Casa de la răscruce? întrebă el. Unde toate lucrurile alea teribile...

Se opri brusc, apoi adăugă repede:

– Oh, draga mea, ce spun eu aici? Eu...

– Nu-i nimic, răspunse Myra înţepată. Ştim foarte bine ce s-a întîmplat în casă.

Mai mulţi oameni se strînseseră deja în faţa bisericii şi Părintele Mike le prezentă pe Myra şi pe Angel, apoi se scuză şi plecă să se pregătească pentru slujbă.

Chiar înainte de a intra, Angel îl căută încă o dată din ochi pe Houdini.

Pisica stătea pe partea cealaltă a străzii, ţinîndu-şi coada frumos încolăcită în jurul picioarelor.

O oră mai tîrziu, exact cînd se pregăteau de plecare, Părintele Mike îi luă mîna Myrei în palmele lui.

– Ştii, m-am gîndit mai bine, spuse el. Şi e posibil să găsesc ceva de lucru pentru dumneavoastră. Nu în parohie, ci aici la biserică.

– Dar aţi spus..., începu Myra.

– Ştiu exact ce am spus, o întrerupse preotul. Dar o să fac eu rost de bani în vreun fel.

Îşi plimbă privirea de la Myra la Angel şi invers.

– E bine să fiţi aici, spuse el. Biserica vă poate adăposti de multe, multe lucruri. Aşa că o să fac rost de bani şi cu asta am încheiat discuţia.

Cîteva minute mai tîrziu porniră spre casă, dar cuvintele Părintelui Mike încă îi mai răsunau în minte.

„Biserica vă poate adăposti de multe, multe lucruri."

Ce voia să zică cu asta?

Oare credea că există în viaţa ei ceva de care trebuie să se ferească? Poate ar fi trebuit să-i spună că de-a lungul anilor Sfînta Maria o protejase, apărîndu-i în viziunile sale exact cînd lucrurile mergeau mai prost.

Şi de ce se uitase la Angel înainte de a rosti cuvintele acelea?

Întrebările o preocupară atît de tare pe Myra Sullivan, încît nu băgă de seamă nici o clipă că pisica le urmărise pînă acasă.

CAPITOLUL 12

Angel Sullivan intră pe strada Prospect şi dădu cu ochii de vechea clădire a liceului din Roundtree, care acum devenise corpul principal al instituţiei. Era amplasată în mijlocul unei pajişti sufocate de pini imenşi care păreau chiar mai bătrîni decît liceul în sine. În spatele ei se ridicau patru construcţii mai noi, dar nici una dintre ele nu avea înfăţişarea caldă şi prietenoasă a clădirii originale. Ferestrele acesteia erau protejate cu obloane albe, iar coloanele înalte sprijineau cele trei etaje care se terminau cu un acoperiş îngrijit şi frumos ornat. Avea pînă şi un turn în vîrf şi, dacă Roundtree s-ar fi aflat lîngă ţărmul abrupt, probabil că acolo ar fi urcat soţiile căpitanilor să-şi aştepte bărbaţii plecaţi pe mare.

Angel se opri pe partea cealaltă a străzii doar pentru a se bucura de sentimentul plăcut pe care i-l inspira şcoala. Era o senzaţie complet diferită de cea pe care o trăise în fiecare dimineaţă în Eastbury. Şi nu pentru că şcoala din Roundtree era cu mult mai drăguţă decît hardughia din cărămizi murdare a liceului din Eastbury. Nu, nu, mai era ceva.

O lua de la capăt, într-un oraş nou, unde nu o ştia nimeni, cu excepţia vărului său.

Unde nimeni nu auzise vreodată de Mangy-Angey sau de „Îngeru' mic a lu' Tata", ori de toate celelalte porecle pe care le primise încă de la grădiniţă.

Se trezi că zîmbeşte, întrebîndu-se de cine o să se mai ia Nicole Adams, acum că ea plecase. Alungă repede gîndurile acestea – nici

un om nu ar trebui tratat în modul în care Nicole şi ceilalţi procedaseră cu ea.

Acum totul se terminase şi, cînd se trezise dimineaţă şi văzuse cerul senin şi strălucitor, Angel şi-ar fi dorit să aibă haine la fel de luminoase ca dimineaţa. În şifonier însă nu găsi nimic, aşa că, în cele din urmă, îşi trase pe ea o pereche de pantaloni obişnuiţi, o bluză şi pe deasupra un pulover lălîu. Totuşi se simţea diferit, şi asta conta.

La picioarele ei, Houdini începu să se frece de pantofi. Exact cum făcuse ieri cînd ea şi mama ei plecaseră la biserică, pisica apăru de dimineaţă – din senin – şi o însoţi pe Angel tot drumul pînă la şcoală. De data asta însă, pentru că nu mai avea cine s-o alunge, animalul nu se depărtă nici o clipă de ea. Fata se aplecă şi o scărpină după urechi.

– Ne vedem mai tîrziu!

Traversă strada şi începu să urce scările ce duceau la uşa din faţă. Zîmbi spre două fete care discutau cu un băiat cu părul ondulat şi ochii albaştri precum cerul senin de toamnă.

Nici una din ele nu-i răspunse la salut, iar băiatul nu părea că a observat-o.

„Erau prea absorbiţi în discuţie", îşi spuse Angel. Probabil că nici măcar nu o văzuseră.

Găsi biroul directorului şi, după ce completă formularele de înregistrare, primi un orar şi un dulap personal.

– Uite combinaţia ta de la cifru! îi spuse secretara, întinzîndu-i o bucată de hîrtie pe care erau trecute patru numere şi instrucţiunile care-i arătau de cîte ori trebuie să răsucească în fiecare direcţie.

Angel privi nefericită cifrele – de-abia le învăţase pe cele din Eastbury şi acum era nevoită să se obişnuiască cu altele nou-nouţe. Sala ei de clasă şi vestiarele se găseau în clădirea principală, aşa că în cele treizeci de minute de dinaintea primei ore de curs avea timp berechet să găsească şi celelalte clase. Astfel va evita momentele stînjenitoare prin care ar fi obligată să treacă dacă ar întîrzia, iar toţi ceilalţi s-ar holba la ea. Ajunse la prima oră chiar înainte ca altcineva să mai fie acolo.

– Angel, spuse profesoara, citindu-i numele în catalog. E un nume drăguţ. Eu sînt doamna Brink.

Angel era pe punctul de a-i spune că numele ei este de fapt Angie, dar îşi dădu seama că Zack ştie cum o strigau ceilalţi şi că ar putea rîde pe seama ei.

Se hotărî să nu spună nimic şi, după ce sună clopoţelul, doamna Brink o prezentă celorlalţi colegi de clasă. Cîţiva îşi întoarseră capetele, privind-o curioşi, şi vreo doi dintre ei chiar o salutară din cap. Profesoara însă începu imediat să le vorbească despre sintaxa propoziţiei, aşa că nimeni nu se mai uită la ea tot restul orei.

Nici în pauză nu i se adresă nimeni, iar Angel îşi spuse că totul se petrece astfel pentru că se grăbeau să ajungă la celelalte ore şi nu aveau la dispoziţie decît zece minute.

Dimineaţa se scurse repede şi, cînd sosi vremea prînzului, lui Angel nu-i veni să creadă că jumătate de zi trecuse deja. În ciuda faptului că nu schimbase nici o vorbă cu nimeni, totuşi nici un elev nu-i întorsese spatele în mod intenţionat.

Iar pe hol nu auzise în urma ei şuşotelile nesuferite cu care aproape că se obişnuise şi nici nu mai suportase tăcerea apăsătoare care se lăsa ori de cîte ori se apropia de cineva. Privirile piezişe dispăruseră şi chicotelile pe seama ei, de asemenea.

Îşi băgă cărţile în dulap şi se îndreptă spre cantină. Aici luă o tavă şi se aşeză la rînd. Cinci minute mai tîrziu, după ce alesese nişte brînză de vaci şi o salată de fructe care nu arăta prea bine, dar părea, oricum, mult mai sănătoasă decît macaroanele cu brînză, porni în căutarea unui loc unde să stea.

Îl zări pe Zack Fletcher aşezat la o masă din capătul îndepărtat al cantinei, iar în faţa lui era un scaun gol. Cînd vărul său ridică privirea şi clătină încet din cap spre ea, Angel se simţi copleşită de uşurare – nu va fi nevoită să stea singură chiar în prima ei zi de şcoală. Porni spre el, făcîndu-şi loc printre mesele şi scaunele care erau atît de înghesuite încît vreo zece elevi fură nevoiţi să se lipească de mese ca s-o lase să treacă. Exact cînd mai avea doar un metru pînă la scaunul gol de la masa lui Zack, o fată cu părul lung, drept şi blond, aşa cum ştia că ea nu va avea niciodată – şi acelaşi

lucru era valabil şi în cazul trăsăturilor micuţe şi ale corpului zvelt – veni din cealaltă direcţie, îşi puse tava pe masă şi se aşeză pe locul liber din faţa lui Zack.

Angel o privi fix pe fată, dar aceasta nu dădu vreun semn că ar fi observat-o pe Angel îndreptîndu-se spre acelaşi loc.

Angel aşteptă ca Zack să zică ceva, să-i spună blondei că păstrase special scaunul pentru verişoara lui.

Dar băiatul nici măcar nu se uită la ea – o privea pe blondă cu acelaşi rînjet stupid pe care-l afişau toţi băieţii din Eastbury cînd se învîrteau pe lîngă Nicole Adams.

Zack nu ţinuse locul pentru ea! Probabil că nici nu o salutase pe ea, ci pe cineva care era în acel moment în spatele ei.

Pe cineva ca blonda care îi zîmbea acum lui Zack exact cum le zîmbea Nicole Adams băieţilor care roiau în jurul ei.

– Am întîrziat atît de mult! spuse ea. N-am putut să-mi deschid dulapul şi apoi m-a pus naiba să vorbesc cu Seth Baker şi...

– Hei, Heather, relaxează-te! o întrerupse Zack. Am lăsat eu pe cineva să-ţi ia locul?

„Heather", se gîndi Angel, în timp ce se răsuci rapid, cercetînd sala după un alt scaun. Porni spre o masă aproape goală care se zărea în partea cealaltă a cantinei. „Normal că o cheamă Heather. Şi normal că e drăguţă, şi normal că e iubita lui Zack." Pe cînd îşi făcea din nou loc printre mese, auzi pe cineva mormăind şi strigîndu-i ca data viitoare să o ia prin altă parte şi putea să jure că doi dintre ei îşi dădură special scaunele în spate exact cînd ea încerca să treacă.

Cînd ajunse la masa aproape goală, era convinsă că toată lumea din cantină o privea, aşa că nici măcar nu se deranjă să-i ceară voie băiatului care stătea acolo să ia loc lîngă el. Îşi puse pur şi simplu tava pe masă în celălalt colţ, se aşeză cu spatele spre ceilalţi şi începu să amestece salata cu fructe.

Băiatul avea în faţa lui o farfurie plină cu macaroane cu brînză.

Angel reuşi în sfîrşit să apuce o bucată de grepfrut pe care o duse la gură.

– Chestia aia pe care o mănînci are măcar gust bun?

Pentru o clipă, nu realiză că acele cuvinte îi sînt adresate.

– Adică şi mie îmi plac fructele, dar cînd sînt conservate mi se pare că au gust de tablă.

Angel îşi ridică privirea şi văzu că băiatul se uita la ea cu capul puţin aplecat într-o parte.

– Ar fi trebuit să iei şi tu ce-am ales eu, continuă el, arătîndu-i farfuria plină. Sînt delicioase!

– Arată bine! răspunse Angel. Dar...

– Mă duc să mai iau o farfurie şi poţi să mănînci de la mine. Şi-aşa mi-am pus mult prea mult.

Înainte de a se putea împotrivi, băiatul dispăru, dar se întoarse un minut mai tîrziu, cu o farfurie goală într-o mînă şi cu un cuţit şi o lingură în cealaltă. Împinse tava lui aproape de cea a lui Angel, mută cu ajutorul lingurii şi al cuţitului jumătate din porţia lui de macaroane pe farfuria goală, pe care o aşeză în faţa fetei.

– Poftim. Acum nu mai trebuie să mănînci porcăria aia de salată de fructe. Asta în cazul în care nu mai vrei nici tu, adăugă el, roşind. Adică, normal că poţi să mănînci ce-ţi place, dar...

Se îmbujoră şi mai tare şi dădu să se ridice din nou în picioare.

– Uite, dacă doreşti, eu mă duc să stau în altă parte.

– Nu! spuse Angel, înroşindu-se şi ea brusc cînd realiză cît de tare vorbise. E în regulă.

În timp ce băiatul se aşeză la loc pe scaun, încă ezitînd, Angel îi zîmbi:

– Ai dreptate, salata de fructe e o porcărie. Dar nici macaroane cu brînză nu prea aş mînca. Ştii, eu încerc...

Îşi înghiţi restul cuvintelor, apoi ridică din umeri, convinsă că nu este obligată să-şi termine fraza.

– Cui îi pasă că nu arăţi ca Heather Dunne? întrebă băiatul. Sincer să fiu, eu cred că este bulimică – probabil că borăşte după fiecare masă.

Se aplecă în faţă şi-şi coborî vocea:

– Probabil că văru-tău simte şi ce gust are atunci cînd o sărută, nu?

Angel făcu ochii mari şi, deşi se abţinu pe cît posibil să nu se hlizească, nu reuşi.

– Oh, ce scîrboşenie! rosti ea printre chicoteli.

– Nu atît de scîrbos pe cît trebuie să fie cînd săruţi pe cineva care tocmai şi-a dat maţele afară, spuse băiatul.

– De unde ştii că face aşa? întrebă Angel.

Acesta dădu ochii peste cap.

– E greu să îi ignori în condiţiile în care o fac chiar în faţa ta, spuse el. Chiar după ora a cincea. Sînt în clasă cu mine la cursul de matematică şi se sărută pînă cînd sună clopoţelul.

– Şi cum de-ai aflat că ea vomită ce-a mîncat la prînz? întrebă Angel.

– Doar ai văzut-o şi tu, nu? I-ai văzut şi farfuria, aşa e? Nici un elefant n-ar putea să bage atîta în el. Îţi spun eu că vomită.

– Şi cine ţi-a spus că Zack e vărul meu?

– Toată lumea ştie, spuse băiatul. Se tot plînge de...

Tăcu brusc în clipa în care îşi dădu seama ce urma să spună, dar era prea tîrziu. Angel simţi cum i se umplu ochii de lacrimi şi se luptă din răsputeri să nu plîngă. Îşi dori atunci să o înghită pămîntul şi să dispară pentru totdeauna, dar, fiind conştientă că nu are cum, încercă să se ridice în picioare cu intenţia de a părăsi cantina rapid.

Dar, înainte de a apuca să facă primul pas, băiatul o opri:

– Nu face asta!

Vorbise suficient de încet ca să nu-l audă nimeni altcineva în afară de ea.

– Nu le da satisfacţie!

Cînd o văzu că ezită, îi explică repede:

– Hei, am văzut ce s-a întîmplat acolo. Ai senzaţia că Zack nu s-a asigurat din vreme să nu mai ai loc la masa lui? Ştiu că e vărul tău, dar asta nu-l împiedică să fie un dobitoc.

Cîteva momente nu mai zise nimic, cercetînd sala din priviri, apoi continuă:

– De altfel, ai să găseşti pe-aici o grămadă de alţi dobitoci!

Ridică uşor din umeri:

– Probabil că şi eu sînt dobitoc cîteodată. Pe mine mă cheamă Seth Baker.

– Pe mine mă cheamă... începu Angel, dar se opri chiar înainte de a-şi spune numele real.

– ... Angie, termină ea.

Seth se încruntă.

– Credeam că te cheamă Angel, rosti el nesigur.

Angel simţi că ia foc.

– Urăsc numele ăsta, spuse ea fără să se gîndească prea mult.

– Te înşeli, o contrazise Seth. E un nume frumos.

– Nu, nu e, se răsti Angel.

– Ba da. Îl urăşti doar pentru că este al tău. Toată lumea îşi urăşte propriul nume.

Angel îl privi fix.

– Cum poţi urî numele Seth? Este superb!

– Chiar dac-ar fi, oricum nimeni nu-mi spune aşa.

Veni rîndul lui Angel să se încrunte.

– Dar cum îţi spun? întrebă ea.

Seth nu zise nimic, dar se înroşi pînă în vîrful urechilor. Angel îşi înclină capul către el.

– Haide, zi-mi cum te strigă!

Fără să se gîndească, ea începu să-i înşire toate poreclele pe care le avusese toată viaţa ei:

– Întotdeauna îmi spuneau „Îngeru' mic a lu' Tati" şi „Îngeru' mic a lu' Mami".

– Dar nu era chiar aşa de rău! se opuse Seth.

Angel ridică din sprîncene:

– Da? Ce zici atunci de „Mangy-Angey"? adăugă ea, luînd-o gura pe dinainte.

Seth se strîmbă.

– Asta chiar că-i nasoală, recunoscu el. Dar tot nu-i aşa de rea ca a mea.

– Ba, pun pariu că e, spuse Angel. Zi-mi mai bine cum te strigă.

Seth păstră tăcerea cîteva secunde lungi, apoi ridică privirea spre Angel.

– Poate o să-ţi spun, răspunse el încet, şi Angel văzu în ochii lui Seth Baker o durere profundă.

Durere şi multe alte lucruri.

CAPITOLUL 13

– Hei, Sullivan, îmi dai şi mie o mînă de ajutor sau ai de gînd să lîncezeşti toată ziua?

Marty Sullivan aruncă chiştocul de ţigară în băltoaca ce se formase sub maşina de ciment, apoi se îndreptă agale spre locul în care Jack Varney se pregătea să monteze frontonul imens ce avea să încadreze uşa din faţă a casei la care lucrau. În cele cinci ore de cînd Ed Fletcher îl adusese pe şantierul situat într-o fundătură cam la o milă de centrul oraşului şi unde se construiau şase case, Marty realizase exact ce era greşit nu numai cu clădirea la care lucrau, dar cu întregul proiect.

Toate problemele erau cauzate de Jack Varney, care se presupunea că este şeful proiectului.

În prima parte a dimineţii, Marty încercase să facă aproape tot ce-i ceruse Varney, dar nu trecu multă vreme şi-şi dădu seama că bărbatul îl punea să facă numai treburi ordinare doar pentru că era cumnatul patronului.

Mai întîi modelase forme pentru bazele coloanelor ce aveau să sprijine acoperişul casei în stil colonial şi, indiferent de ceea ce făcea Marty, Varney găsise întotdeauna un motiv de bombăneală. Iniţial se luase de formele în sine, insistînd că acestea nu sînt perfect pătrate.

– Ce importanţă are? argumentase Marty, în timp ce Varney îi arătase că forma avea o latură cu doi centimetri mai mare decît cealaltă. Oricum o să fie îngropată!

– Ed şi-a căpătat o reputaţie şi eu la fel, replicase Varney. Noi facem lucrurile corect, fie că le vedem, fie că nu.

– Şi daţi pe apa sîmbetei jumătate din profit! murmurase Marty.

Varney se prefăcuse că nu a auzit spusele lui şi-l pusese să spargă forma şi s-o ia de la capăt. Marty se conformase, deşi ştia foarte bine că e doar o pierdere de vreme.

Apoi Varney comentase la adresa felului în care turna mortarul în forme:

– Trebuie pusă o cantitate dublă – nu vreau să văd că se sparge cînd om pune coloanele peste ele.

– N-o să se spargă! mormăi Marty. Am pus o grămadă.

– Ai cumva diplomă de inginer? întrebă Varney, suficient de tare ca să-l audă ceilalţi trei muncitori din echipă.

Marty se abţinu şi de data asta şi se supuse. Dar pe măsură ce se scurgea timpul, ajunsese la concluzia că lui Varney i se pusese pata pe el.

Varney îi ordonase să refacă tot ceea ce terminase, susţinînd întotdeauna că era în neregulă ceva, iar Marty ştia foarte bine că nu era adevărat. Dar ceea ce îl enerva cel mai tare era faptul că Jack Varney avea cu zece ani mai puţin decît el. La ce naiba se gîndise Ed Fletcher cînd numise un mucos ca Varney să supravegheze proiectul şi apoi îşi obligase cumnatul să lucreze pentru el?

Marty se gîndi că ar fi trebuit să-l pună pe el şef. Dacă ar fi intrat proiectul pe mîna lui, ar fi terminat porcăriile alea de case de două ori mai repede şi i-ar fi dublat profitul. Oriunde se uita în jur, oamenii foloseau bolţuri cînd cuiele ar fi fost la fel de bune, ca să nu mai vorbim că atîta măsurau stîlpii ăia ca să aibă fix aceeaşi lungime, deşi orice idiot ştia că puteai bine mersi să fixezi frontoanele umplînd găurile acolo unde stîlpii erau prea scurţi. Dacă totul arăta bine la final, cui îi păsa că anumite lucruri nu se potriveau perfect pe sub pereţii laterali şi podea?

Iar bomboana de pe colivă păreau să fie toţi ceilalţi, care nu cîrîiau în faţa lui Varney.

Acum acesta ţipa la el din nou, doar pentru că îşi luase şi el o pauză de cîteva minute ca să fumeze o ţigară.

– Dar chiar nu poate omu' să-şi ia şi el o pauză? bombăni Marty, apucînd capătul unei grinzi de patru metri ce urma să

alcătuiască un fronton destul de puternic pentru a sprijini o greutate de trei ori mai mare.

Altă stupizenie.

Şi mai puţin profit.

Dacă Ed l-ar pune pe el şef...

– Ţi-ai pus brîul de protecţie? îl întrebă Varney exact cînd se pregătea să ridice celălalt capăt al grinzii.

Marty îi aruncă o privire furioasă.

– Ce papă-lapte poartă brîu doar ca să ridice o bucată de lemn?

– Eu, de exemplu, replică Varney, bătînd cu degetele apărătoarea groasă de piele prinsă în jurul mijlocului ca să-i susţină mai bine spatele.

– Da' ce, eşti şi tu un papă-lapte? îl zgîndări Marty.

La vreo şapte metri mai încolo, Ritchie Henderson îşi ridică privirea de pe stîlpul pe care se pregătea să-l taie, ţinînd drujba în aer.

Varney se încruntă brusc.

– Ce-ar fi să încerci şi tu măcar o dată să nu te mai iei la harţă cu mine? Bine?

– Dacă ai avea ceva creier în cap, poate că mi-aş ţine gura, răspunse Marty, strîngîndu-şi pumnii şi nemaiputînd de plăcere cînd văzu cum chipul şefului de echipă se înroşeşte.

Varney trase adînc aer în piept.

– Dacă ai chef de bătaie, fă bine şi du-te în altă parte, ne-am înţeles? M-am săturat să mă tot cert cu tine... avem treabă de făcut. Hei, Henderson! strigă el cu voce tare. Mă ajuţi şi pe mine cu grinda asta?

– Imediat vin, răspunse Ritchie Henderson.

Dar înainte să ajungă celălalt bărbat, Marty Sullivan se aplecă, săltă puţin vîrful grinzii, cît să-şi bage degetele pe dedesubt, şi apoi o ridică în aer pînă deasupra capului. Reuşi să o apuce şi cu mîna cealaltă exact cînd era pe punctul să se rostogolească la pămînt.

– Unde vrei s-o pun? rosti el, suflînd din greu.

Fără să mai aştepte răspunsul, porni spre stîlpii principali care mărgineau uşa de la intrare, de-abia ţinîndu-şi echilibrul din cauza greutăţii.

– Iisuse, Sullivan! strigă Varney, îndreptîndu-se grăbit spre unul din capetele bîrnei, care începea acum să se clatine periculos. Ce încerci să...

Dar era prea tîrziu. Un spasm dureros în coloana vertebrală îl făcu pe Marty Sullivan să se răsucească haotic şi unul din capetele grinzii îl izbi pe Varney în bărbie şi-l doborî la pămînt. În aceeaşi clipă, Marty scoase un strigăt animalic şi scăpă bîrna, care trecu razant pe lîngă capul lui Varney.

Înjurînd, Ritchie Henderson îngenunche lîngă Jack Varney.

– Te simţi bine, şefu'?

Varney se ridică într-o rînă şi-şi frecă maxilarul, apoi sări în picioare.

– Mda, sînt bine.

Henderson se ridică şi el cu pumnii strînşi şi îl privi mînios pe Marty Sullivan.

– Eşti sărit de pe fix? Ai fi putut să-l omori!

– A fost vina lui, ţipă Marty. Dacă nu m-ar fi făcut să-mi pierd echilibrul...

– Cum adică vina lui? Nu el a fost cel care...

Jack Varney se băgă între cei doi bărbaţi furioşi.

– Gata, gata, haideţi să ne liniştim, spuse el.

Falca i se zbătea şi deja putea simţi sîngele ce se scurgea din locul unde se muşcase cu dinţii atunci cînd fusese lovit.

– N-a murit nimeni şi maxilarul meu nu e spart.

– Ai fi putut să-mi frîngi coloana cînd m-ai dezechilibrat în halul ăla, spuse Marty frecîndu-şi spatele, în zona şalelor. Ar trebui...

– Ar trebui să-ţi iei liber restul zilei, îl întrerupse Varney.

Cînd Marty dădu să mai spună ceva, bărbatul clătină din cap.

– Las-o baltă, Sullivan, OK? Indiferent a cui vină a fost, oricum totul s-a terminat acum. Du-te acasă, odihneşte-te şi mîine o luăm de la capăt.

Două minute mai tîrziu, Marty Sullivan plecă, dar ştia că nu se va duce acasă.

Nu imediat.

Chiar acum va merge să bea ceva.

CAPITOLUL 14

Exact cînd ceasul de perete indică ora trei, Angel îşi verifică lucrarea pentru ultima dată. La început, cînd doamna Holt anunţase extemporalul, simţise că i se taie picioarele şi senzaţia se înrăutăţi şi mai mult cînd profesoara de algebră îi spusese că ea poate să nu-l dea, avînd în vedere că e prima ei zi de şcoală acolo. Fără să-şi dea seama, se făcuse şi mai mică în banca ei, mai ales că restul colegilor o priveau invidioşi. Un minut mai tîrziu însă, cînd doamna Holt începuse să scrie cele cinci ecuaţii pe tablă, Angel se relaxă. Rezolvase prima ecuaţie în cap chiar înainte ca profesoara să termine de scris celelalte patru şi cîteva minute mai tîrziu Angel terminase testul, ecuaţiile şi soluţiile lor fiind scrise frumos pe o singură coală albă de hîrtie, în timp ce restul colegilor ei umpleau pagină după pagină.

Doamna Holt le avertiză pe cele două fete din spatele lui Angel că dacă mai continuă să şuşotească le dă nota doi amîndurora, dar chiar şi cînd ceasul indică ora trei, Angel tot le mai auzea comparîndu-şi lucrările. Atunci îşi dădu seama de ce nu se opriseră din discutat: nici una din ele nu avea habar cum să rezolve problemele.

– Gata, spuse doamna Holt. Vă rog să trimiteţi în faţă extemporalele.

După ce Angel luă cele două lucrări ale fetelor din spatele ei şi o adăugă pe a ei deasupra, profesoara vorbi din nou:

– Parcă ţi-am zis că nu e nevoie să dai şi tu testul, Angel.

Fata ridică din umeri şi trimise teancul de hîrtii mai departe băiatului din faţa ei, care i le dădu doamnei Holt. O clipă mai tîrziu,

cînd o văzu pe profesoară că se uită la ea după ce-şi aruncase ochii peste extemporalul ei, Angel îşi dori să nu fi rezolvat testul.

Sau cel puţin să nu-l fi predat.

Acum însă era prea tîrziu.

– Se pare că Angel v-a dat tuturor o lecţie, spuse doamna Holt, ridicînd foaia în faţa clasei. Aşa ar trebui să arate un test la matematică. Toate ecuaţiile rezolvate şi fiecare etapă a demonstraţiei indicată clar.

Zîmbi spre Angel, care se făcu şi mai mică în banca ei.

– Mulţumesc, Angel. Bine lucrat.

Angel simţea cum invidia celorlalţi se transforma acum în ură şi ştia că făcuse o greşeală.

De ce trebuia să scrie răspunsurile? De ce nu se mulţumise să rezolve exerciţiile în minte, după care să scoată o carte din ghiozdan şi să-şi petreacă ultimele zece minute citind? Dar acum era prea tîrziu şi toată lumea se holba la ea...

Ceasul ticăi încă o dată şi clopoţelul care anunţa pauza invadă toată şcoala. În timp ce restul colegilor îşi strîngeau lucrurile şi se îndreptau spre uşă, Angel rămase pe loc, amînîndu-şi intenţionat plecarea, astfel încît să iasă ultima din clasă. Dar chiar şi-aşa nu avea cum să nu audă ce ziceau ceilalţi copii.

– Normal că e o tocilară, doar o cheamă Angel, nu?

– Cui îi pasă că e deşteaptă, uită-te la ea cum arată! Bleahhh!

Îmbujorată pînă în vîrful urechilor şi cu ochii în lacrimi, Angel rămase locului în banca sa, aşteptînd să se golească sala. După două minute care i se părură o eternitate, uşa se închise şi tăcerea cuprinse clasa. În sfîrşit Angel se ridică, îşi luă ghiozdanul şi porni şi ea spre ieşire. Se pregătea să pună mîna pe clanţă, cînd doamna Holt i se adresă:

– Angel? S-a întîmplat ceva?

Îngheţă, incapabilă să mai facă vreo mişcare. De ce se mai îndoia oare doamna Holt? Nu vedea ce se petrecuse? N-auzise ce spuseseră copiii? „Dar n-a fost vina profesoarei, îşi spuse Angel. Ci a mea." Doamna Holt îi specificase că nu e nevoie să dea testul, dar ea făcuse contrariul. Clătină din cap că nu şi ieşi repede din clasă.

Pe hol era chiar mai rău. Peste tot în jurul ei, copiii rîdeau şi vorbeau cu glas tare; dulapurile se trînteau. Angel îşi făcu loc prin mulţime spre scările care duceau la primul etaj, unde era şi dulapul ei. Ţinîndu-şi capul plecat, îşi dădu toată silinţa să nu privească pe nimeni şi să nu audă nimic. Cînd ajunse în capul scărilor, coridorul era aproape gol. Se repezi la dulapul ei, formă combinaţia de acces, dar uşa metalică refuză să se deschidă înainte de cea de-a treia încercare. Întinse mîna după geaca pe care o atîrnase de singura agăţătoare ce se găsea înăuntru, cînd simţi pe cineva în spatele ei.

Simţi că o priveşte.

„Pleacă! strigă ea în gînd. Lasă-mă în pace!"

Apoi auzi o voce.

O voce blîndă care trăda o agitaţie asemănătoare cu a ei.

– Mă gîndeam, ăăă, dacă vrei şi tu, că poate am putea să mergem să bem şi noi o Cola sau ceva.

Întorcîndu-se, Angel îl văzu pe Seth Baker, la un metru de ea, ţinîndu-şi neglijent rucsacul pe un umăr. Angel simţi un nod în gît cînd îi văzu privirea şi ochii începură să o usture din nou cînd încercă să ţină în frîu şuvoiul de lacrimi care ameninţa să se declanşeze dintr-o clipă în alta. Tăcerea se prelungi, aşa că Seth se răsuci puţin. Angel se întinse spre el, încercînd să rostească ceva – orice –, dar băiatul vorbi primul.

– Gata, hai să plecăm de-aici, bine? Apoi poţi să-mi povesteşti ce s-a întîmplat.

Angel îl urmă tăcută pe scări şi ieşiră din clădire.

Houdini stătea pe trotuarul de vizavi, exact unde îl lăsase dimineaţă, şi Angel se întrebă dacă era posibil ca pisica să fi rămas acolo toată ziua. În clipa în care ea şi Seth traversară strada, pisica se ridică, se întinse şi îl privi suspicioasă pe băiat. Coada ei se mişca încet în stînga şi-n dreapta, dar cînd Angel i-l prezentă, Seth se aşeză pe vine şi se uită fix în ochii pisicii.

– Încîntat de cunoştinţă, spuse el, întinzînd mîna, ca şi cum Angel i-ar fi făcut cunoştinţă cu o fiinţă umană.

Houdini încetă să-şi mai mişte coada şi îi linse mîna lui Seth, iar cînd băiatul şi fata porniră spre centrul oraşelului, se luă după ei.

– Chiar vrei să intri acolo? întrebă Angel zece minute mai tîrziu în timp ce se aflau lîngă cafeneaua din Roundtree, care încă mai avea amplasat în față un model de dozator demodat pentru răcoritoare, ce dispăruse de mai bine de cincizeci de ani. Toate separeurile erau ocupate, fiecare avînd cîte două locuri. Chipurile i se păreau familiare, deși Angel nu-și putea aminti decît două sau trei nume. În timp ce ea și Seth se uitau pe fereastră, îl văzu pe vărul ei, Zack, aruncîndu-le o privire, după care se aplecă peste masă și-i șopti ceva lui Heather Dunne. Deși nu se auzea nimic prin sticla groasă, aproape mată, Angel și Seth o văzură pe Heather – și pe toți ceilalți – izbucnind în rîs, apoi întorcîndu-se spre ei.

– Mergem la mine acasă? întrebă Angel.

Seth ezită, apoi dădu din cap aprobator.

– Sigur că da.

Se întoarseră cu spatele, iar cînd ajunseră la capătul străzii o cotiră spre dreapta, îndreptîndu-se spre strada Black Creek.

– Bănuiesc că a fost o tîmpenie din partea mea să cred că lucrurile vor fi diferite aici, spuse Angel.

Pe drum îi povestise lui Seth tot ce se întîmplase la sfîrșitul ultimei ore.

– Cum de fac profesorii chestii din astea? întrebă Seth. Că doar n-o obliga nimeni să spună în fața clasei ce ai făcut tu la lucrare.

– Nu mi-a făcut rău intenționat. Greșeala a fost a mea. Dacă aș...

– N-a fost vina ta! o întrerupse Seth, rostind cuvintele atît de tare încît Angel sări de parcă o lovise cineva.

Băiatul de-abia dacă observă reacția ei.

– Ai putut să faci exercițiile în minte, nu? Și pentru așa ceva să te consideri vinovată? Și vrei să-mi spui că doamna Holt nu știa ce se va întîmpla cînd se va apuca să te laude în fața celorlalți? Haide, Angel, n-ai greșit cu nimic!

– Și-atunci, de ce m-am simțit de parcă ar fi fost vina mea? întrebă Angel.

Seth ridică din umeri.

– Cum de am senzația că este vina mea cînd tata...

Tăcu brusc, și Angel se opri, privindu-l.

– Cînd tatăl tău ce?

Chipul lui Seth se umbri.

– Nimic, spuse el. Doar că uneori se mai enervează din cauza mea.

„Aaaa, dar asta nu-i tot", se gîndi Angel. Însă ceva din expresia lui Seth îi sugeră să nu forţeze nota, aşa că nu mai insistă şi-şi continuară drumul în tăcere. Cînd ajunseră în cele din urmă în faţa casei lui Angel, Seth se opri şi-şi înclină capul într-o parte privind fix structura clădirii.

– Seth? Ce e? întrebă Angel. Vezi ceva?

Seth ezită, amintindu-şi imaginea stranie de pe ecranul calculatorului său – o imagine pe care nu reuşise s-o mai surprindă, deşi se întorsese în acelaşi loc de nenumărate ori, fotografiind casa în momente diferite ale zilei. Dar în nici una dintre poze nu mai văzuse flăcările ciudate ce ieşeau de pe fereastra de la etaj şi nici umbra slabă ce sugera că s-ar afla cineva – sau ceva – în interiorul casei.

Acum arăta perfect normal.

Banală, obişnuită.

Seth clătină din cap, răspunzînd astfel la întrebarea lui Angel.

– Eram curios, atîta tot, spuse el. Vreau să zic, nu e aiurea să locuieşti aici, ştiind tot ce s-a întîmplat?

Angel se întrebă dacă n-ar trebui să-i povestească lui Seth ce se petrecuse în prima ei noapte aici. „Da, vezi să nu. Ca să creadă după aia că sînt cine ştie ce nebună."

– E doar o casă, spuse ea, ocolind un răspuns direct. Hai să mergem!

Cînd intrară în casă, pisica dispăru în pădure.

Cînd ajunseră în camera lui Angel, îşi lăsară rucsacurile pe jos şi se aşezară unul lîngă altul pe pat, sprijinindu-se de perete. Seth privi nervos prin încăpere.

– Asta a fost camera fetiţei!

Angel ridică din umeri.

– Probabil.

– Nu probabil, sigur! Asta e camera în care au găsit-o. Nu te deranjează să dormi aici?

– De ce? sări Angel prea repede şi cu vocea mai ascuţită decît ar fi vrut. Adică, nu e ca şi cînd...

Ezită, apoi continuă:

– Vreau să zic că doar nu crezi că e vreo fantomă pe-aici, nu?

Seth își înclină capul și se uită fix la ea, exact cum făcuse cîteva minute mai devreme cînd privise casa, și Angel simți cum se înroșește.

– Ce? întrebă el. Ce e?

– Nimic, răspunse Angel la fel de iute.

– Nu te cred!

O clipă fusese convins că Angel voia să mai adauge ceva, după care se răzgîndise.

– Haide, insistă el. Spune-mi. S-a întîmplat ceva?

Acum vedea din privirea ei că avusese dreptate – fata ascundea ceva.

– Ce e? Și ai face mai bine să-mi povestești, pentru că altfel o să te bat la cap cu asta pînă o să cedezi.

– Nu e mare lucru, protestă Angel. A fost doar un vis!

– Păi, dac-a fost doar un vis, ce-i așa mare scofală?

– Nu e nici o scofală, ripostă Angel. Am avut un coșmar, atîta tot. N-am putea să discutăm despre altceva?

Dar cînd văzu că Seth n-avea de gînd să renunțe, îi povesti în cele din urmă visul în care văzuse cum ardea fata din șifonier și ce se întîmplase cînd se trezise și fusese sigură că simțise miros de ars înăuntru, chiar dacă focul nu existase decît în imaginația ei.

Seth îi ascultă tăcut povestea.

– Vezi? spuse ea. Ți-am zis doar că-i un vis, nu?

În loc să-i răspundă la întrebare, Seth își deschise rucsacul și scoase o agendă îmbrăcată în piele. Din buzunarul aflat în interior luă un plic pe care i-l înmînă fără vorbe lui Angel.

– Ce-i asta? întrebă ea, apucînd plicul cu atenție, de parcă ar fi fost fierbinte.

– O fotografie, spuse el, pe un ton ciudat, grav. Am făcut-o cu puțină vreme în urmă, mai exact în ziua în care ați venit să vizitați casa. Se vede ceva la fereastră, care seamănă cu...

Își întinse mîinile neajutorat.

– Nu știu exact cu ce, nu se înțelege prea bine. Nici cînd am fotografiat nu se vedea mai clar.

Angel scoase fotografia din plic.

– De unde ştiai că veniserăm să vizităm casa? întrebă ea, în timp ce studia fotografia.

Poza înfăţişa casa întocmai cum era în ziua în care ea şi părinţii ei veniseră aici pentru prima dată. Doar o fereastră de la primul etaj – fereastra de la camera ei – părea ciudată. Puţin înceţoşată, ca şi cum aparatul nu ar fi fost focalizat. În spatele ei însă se întrezărea ceva, dar nu-şi putea da seama cu precizie ce anume.

– Eram pe partea cealaltă a străzii cînd aţi plecat.

Atunci Angel îşi aminti. Se întîmplase în timp ce se îndepărtau de casă cu maşina. Îşi întorsese capul şi observase ceva – ceva ce aducea cu chipul unei fetiţe care se uita pe geamul de la camera ei. Era posibil ca Seth să fi fotografiat chiar acel moment?

– Mai ai poze? întrebă ea.

Seth încuviinţă din cap şi-i mai dădu un plic. Cu inima bătîndu-i nebuneşte şi cu degete tremurînde, Angel deschise plicul şi scoase o altă fotografie a casei, cea în care de pe fereastra de la etaj păreau să iasă flăcări.

Fereastra ei.

O privi tăcută timp de un minut, după care se întoarse spre Seth:

– Nu înţeleg. Casa era în flăcări...

– Nu era, o întrerupse Seth. Soarele apunea şi se reflecta cumva în fereastră, dar cînd m-am uitat la poză pe calculator...

Vocea i se stinse şi dădu din cap.

– Ce ciudăţenie, nu? Vreau să zic, nu-i aşa că seamănă cu nişte flăcări?

Angel îşi îngustă privirea şi brusc avu senzaţia că ştie ce se petrecuse.

– Ai folosit unul dintre programele alea, cum e Photoshop-ul, nu?

Dar imediat ce rosti cuvintele, văzu după expresia din ochii lui că se înşală.

– Dar dacă nu a fost asta...

Veni rîndul vocii ei să se stingă brusc, şi cînd vorbi din nou, glasul ei căpătase aceeaşi notă gravă pe care o auzise la Seth mai înainte.

– Şi ia zi, cum de ai făcut atîtea poze casei mele? întrebă ea, privind încă o dată imaginea flăcărilor ce păreau să izbucnească de la fereastra ei.

Seth ridică din umeri.

– Îmi place. Nu e mare sau ceva de genul ăsta, dar este foarte veche...

Își îndreptă privirea în altă parte.

– Poate pentru că nimeni altcineva nu mai vine aici.

– Din ce motiv?

– Păi, din cauza poveștilor, răspunse Seth.

Cercetă de jur-împrejur camera, care arăta absolut firesc în lumina soarelui de amiază.

– Te referi la crimele care au avut loc?

Seth dădu din cap.

– Mai există însă și alte chestii.

Tăcu din nou și se uită la ea.

– Știi poveștile alea pe care le spun copiii despre casele bîntuite?

Angel încuviință.

– Ei bine, în orășelul nostru asta e casa bîntuită. Adică, chiar și înainte ca tipul ăla să-și omoare familia, toată lumea vorbea.

– Despre ce? insistă Angel.

Cînd văzu că Seth ezită, îi reaminti că și ea îi povestise despre visul ei.

– Ei, știi tu, tot felul de povești, rosti el în cele din urmă. Despre stafii și vrăjitoare.

– Nu cred în prostii din astea, răspunse ea, dar nu se putu abține să nu-și arunce din nou privirea asupra fotografiei pe care o ținea în poală.

Era oare posibil ca lucrul ce se vedea în spatele ferestrei să fie unul și același cu apariția ciudată pe care o zărise cînd veniseră prima dată aici? Se hotărî atunci să nu mai discute niciodată despre acest subiect. Se ridică și se îndreptă spre șifonier, întorcîndu-i spatele lui Seth. Îi vedea însă chipul în oglindă. Băiatul continua să o privească fix.

– Nu face asta! spuse ea.

– Ce?

– Nu te mai holba la mine! Urăsc ca oamenii să se holbeze la mine.

– Dar nu mă holbam, protestă Seth, aranjîndu-și pozele în rucsac. Și dacă te priveam, ce-i cu asta?

Îşi aminti vorbele copiilor în timpul orei doamnei Holt: „Cui îi pasă că e deşteaptă – uită-te la ea cum arată! Bleahhh!" Cuvintele răutăcioase îi umplură ochii de lacrimi.

– Pentru că nu sînt drăguţă, izbucni ea, răsucindu-se cu faţa spre Seth. Uită-te şi tu la mine!

Cînd văzu că Seth păstrează tăcerea, Angel adăugă:

– Înţelegi? Toată lumea are dreptate! Sînt nasoală!

Acum Seth se holba la ea.

– Ce tot îndrugi acolo? întrebă el.

Dînd drumul lacrimilor pe care şi le ţinuse în frîu toată ziua, Angel rosti printre suspine:

– Ce contează că sînt deşteaptă? Oamenilor nu le pasă decît de felul în care arăţi! Iar eu arăt îngrozitor!

– Nu-i adevărat! protestă Seth. Arăţi...

Se opri, văzînd din privirea ei că, dacă i-ar fi spus că e drăguţă, nu l-ar fi crezut.

– Arăţi interesant, zise el în cele din urmă. Şi da, nu ai o faţă ca a lui Heather Dunne. Dar cui îi pasă?

– Mie, se lamentă Angel. Nu vreau să fiu „interesantă". Vreau să fiu frumoasă!

Se întoarse din nou şi se privi în oglindă. Seth veni lîngă ea. Timp de un minut amîndoi studiară reflexia ei din oglindă, după care Seth înclină capul uşor, cu un zîmbet în colţul gurii.

– Ce? întrebă Angel, încă nervoasă. Ai de gînd să mă convingi că *sînt* drăguţă? Pentru că dacă-i aşa, las-o baltă: am ochii prea mari, buzele sînt prea groase, cît despre sprîncene...

– Vrei să taci şi tu un minut? o întrerupse Seth. Ştii la ce mă gîndeam... ai cumva nişte farduri?

– Te referi la ruj, dermatograf şi alte chestii de-astea?

Cînd Seth încuviinţă din cap, Angel răspunse şi ea afirmativ.

– Mama nu mă lasă să mă fardez decît de Halloween. Anul trecut am vrut să mă deghizez în vampir, dar...

– Dar ce? insistă Seth.

Angel nu spuse nimic şi Seth crezu că ştie răspunsul.

– Nu te-a invitat nimeni la petrecere, nu-i aşa?

Expresia chinuită de pe chipul fetei îi confirmă lui Seth bănuiala.

– Nici pe mine nu m-a invitat cineva vreodată la o petrecere, continuă el. Şi, mai ai trusa aia de vampir?

– Sînt doar nişte prostii! bombăni Angel. Nu sînt farduri adevărate.

– Ba da, o contrazise Seth. Pun pariu că aceleaşi lucruri se vînd în raioanele de cosmetică din magazine, doar că într-un ambalaj diferit. Scoate-le!

Angel nu se mişcă.

– Ei, haide acuma... nu facem nimic rău dacă le încercăm, nu?

Încă nesigură de intenţiile lui Seth, Angel scotoci în sertarul de jos al măsuţei de toaletă pînă cînd găsi un pachet nedesfăcut care conţinea nu numai trusa de farduri pentru masca de vampir, ci şi o pereche de canini lungi, falşi, şi o pelerină neagră.

– E o tîmpenie, zise ea, dar Seth luase deja pachetul din mîna ei, după care începu să-l desfacă.

– Ce mişto! exclamă el, scuturînd pelerina şi aşezîndu-şi-o pe umeri.

Se admiră în oglinda de deasupra toaletei, apoi deschise cutia care conţinea fardurile.

– „Alb ca varul", citi el cu voce tare pe una dintre etichete. Uite, au şi „roşu ca sîngele", „mov pentru vînătăi", oauuu, o grămadă de alte chestii. Haide, machiază-te! spuse el.

Angel se înroşi.

– Eu... nu ştiu cum, recunoscu ea într-un final. Nu m-am fardat niciodată.

Seth îşi dădu ochii peste cap.

– Atunci, lasă-mă pe mine, zise el. Vino aici!

O trase pe Angel pînă cînd fata ajunse în faţa lui.

– O să fie tare amuzant, spuse băiatul. Ca şi cum aş face o pictură pe faţa ta.

Angel îşi privi amărîtă imaginea.

– Nu poţi să-mi înfrumuseţezi faţa cu nişte machiaj, îi spuse ea.

– Ba pun pariu că da, replică Seth. De altfel, nici nu am de gînd să înfrumuseţez nimic. O să fac însă mai mare totul.

Angel făcu ochii mari.

– Eşti nebun?

– Acum taci, rosti Seth, atent. O să încerc doar, bine? Ce rău poate să-ţi facă? Nu mai e nimeni aici, şi dacă nu iese cum trebuie, te speli.

Ridică un borcănel mic cu demachiant.

– Vezi? Au pus pînă şi din asta în trusă, în caz că nu suporţi vederea sîngelui.

Angel se strîmbă.

– E dezgustător. Şi în plus...

– Nu mai comenta atît! spuse Seth. Hai mai bine să vedem ce rezultate obţinem.

Angel se întoarse fără tragere de inimă spre Seth, dar tot nu-i venea să creadă că el are de gînd să-i accentueze şi mai tare trăsăturile. Oricum avea totul mult prea mare!

– Mai întîi ne ocupăm de ochi, spuse Seth.

Deschise fardul mov de ochi şi începu să-l aplice cu grijă mai întîi pe pleoape, apoi pe sub ochi.

– Unde-ai învăţat să faci asta? întrebă Angel.

– Am jucat într-o piesă de teatru anul trecut. Domnul Deberg ne-a arătat. Acum stai liniştită. Ori de cîte ori vorbeşti, ţi se mişcă toată faţa.

După ce termină cu fardul, găsi dermatograful negru şi începu să-i contureze ochii, sus şi jos, depăşind puţin linia naturală pentru a-i depărta puţin, exact cum îi arătase profesorul lui de teatru.

După ce termină cu dermatograful, Angel se întoarse ca să se uite în oglindă. Ochii ei arătau într-adevăr mai mari, dar, datorită fardului aplicat de Seth, păreau în acelaşi timp mai adînci.

– E aşa de rău? întrebă Seth.

Angel dădu din cap că nu.

– Atunci lasă-mă să termin.

Seth se apucă de treabă, continuînd să sublinieze trăsăturile pe care Angel şi le urîse toată viaţa, făcîndu-i pometii mai proeminenţi, lungindu-i nasul şi în cele din urmă dîndu-i cu „roşu ca sîngele" pe buze.

– Ce mişto! se pronunţă Seth la sfîrşit.

O răsuci pe Angel spre oglindă şi studiară amîndoi munca făcută.

– N-o să mai zică nimeni că eşti nasoală dacă te vor vedea aşa!

Angel îşi cercetă, tăcută, propriul chip şi, pe măsură ce se obişnui cu noul aspect, începu chiar să creadă că *arată* mai bine.

Apoi uşa dormitorului se deschise brusc şi, cînd Angel se întoarse, dădu cu ochii de tatăl ei. O clipă acesta o privi fix, apoi se uită spre Seth şi din nou spre Angel.

– Ce dracu' se petrece aici? se răsti el şi, după modul în care rostise cuvintele, Angel ghici imediat că băuse.

– Nimic, tată, începu ea. Eu şi cu Seth doar...

– Nimic? repetă Marty Sullivan. Vin acasă şi o găsesc pe micuţa mea Angel, boită ca o tîrfă, cu un băiat în camera ei? Nu-mi spune că nu se petrece nimic!

Privirea lui înveninată se îndreptă din nou spre Seth.

– Ieşi afară, căcăciosule!

Brusc se repezi şi-l apucă pe Seth de cămaşă, îi smulse pelerina de pe umeri şi începu să-l împingă spre uşă. Seth de-abia reuşi să-şi ia rucsacul înainte ca Marty să-l scoată din cameră.

– Tată! strigă Angel, dar Marty Sullivan nu o auzi.

Ajunsese deja cu Seth pe la jumătatea scărilor.

Un moment mai tîrziu, Angel privi cum tatăl ei îl alungă pe Seth.

– Să nu te mai prind pe lîngă fata mea, ai înţeles? ţipă el.

Apoi uşa de la intrare se trînti şi-l văzu pe Seth alergînd prin curte şi ieşind în stradă.

Auzindu-l pe tatăl ei urcînd din nou scările, Angel se repezi la uşă, o închise, după care răsuci cheia de două ori.

– Lasă-mă să intru! strigă tatăl ei ceva mai tîrziu, după care începu să bată în uşă. Să nu-ţi imaginezi că poţi să te ascunzi de mine! Asta e casa mea, iar tu eşti fiică-mea şi, la naiba, trebuie să faci cum zic eu! Acum deschide uşa asta!

În loc să se conformeze, Angel făcu cîţiva paşi înapoi, rugîndu-se ca mama ei să vină acasă înainte ca tatăl ei să spargă uşa.

CAPITOLUL 15

Seth Baker se opri exact cînd intră pe strada Elm. Un bloc mai încolo, Chad Jackson şi Jared Woods îşi pasau mingea unul altuia peste stradă. Chad şi Jared erau prieteni buni de cînd îi ştia Seth, adică de la grădiniţă, dar nu le acordase prea multă atenţie pînă acum opt ani, cînd părinţii lui cumpăraseră casa de pe strada Elm – din acel moment activitatea preferată a lui Chad şi a lui Jared devenise torturarea lui Seth Baker.

Sau cel puţin aşa i se păruse lui Seth.

Încercase să se împrietenească cu ei sau măcar să se înţeleagă cît de cît, chiar dacă ambele lucruri pe care ei le iubeau cel mai mult – base-ball-ul şi fotbalul – erau cele pe care Seth le ura cel mai tare. Totuşi îşi dăduse toată silinţa, ştiind că e mai bine să nu se certe cu tatăl lui cînd acesta îl trimisese afară să joace fotbal împreună cu ei. Îl lăsaseră să bată mingea doar cît să realizeze că nu e bun de nimic, iar apoi, cînd se întunecase prea tare ca să mai vadă ceva şi plecaseră toţi, cu excepţia lui Jared şi a lui Chad, aceştia îl dezbrăcaseră de pantaloni şi îi aruncaseră blugii în stejarul bătrîn din faţa casei lui Jackson. Încercase să se urce în copac, dar nu reuşise decît să-şi julească picioarele, aşa că plecase acasă doar în chiloţi şi în tricou.

Tatăl lui ceruse să afle cum de permisese să se întîmple aşa ceva şi îi spusese că data viitoare ar trebui să riposteze şi el cumva.

Seth încercase o singură dată să se opună răutăţilor lor, dar nu se alesese decît cu un ochi vînăt. După aceea, hotărîse că ar fi mai

bine să nu-i povestească tatălui său ce-i fac Chad şi Jared şi că ar fi fost recomandabil să încerce să-i evite, mai ales cînd erau singuri. Acum, privindu-i pe cei doi băieţi cum loveau mingea, se întrebă dacă n-ar trebui să ocolească blocul şi să se îndrepte spre casă din direcţia opusă.

Era chiar pe punctul de a se întoarce, cînd Chad îl strigă:

– Hei, Beth, vrei să dai şi tu nişte pase?

Beth! Porecla îl ustură la fel de tare ca în prima zi cînd o auzise. Ziua în care îi dăduseră jos pantalonii.

– Heide, Beth, se băgă şi Jared. Nu vrei să vii să te joci cu noi?

Prea tîrziu pentru a face cale întoarsă! Cel mai bine era să-i ignore.

Luîndu-şi inima-n dinţi, Seth porni mai departe pe trotuar.

Chad Jackson începu să scoată nişte zgomote ca şi cum ar fi supt ceva, iar Jared Woods se apucă de fermoarul pantalonilor.

– Haide, Beth, că doar asta vrei, nu?

Seth simţi cum faţa îi ia foc de ruşine, dar continuă să meargă, mişcîndu-se sigur pe el.

Cuvintele batjocoritoare se auzeau tot mai tare. Brusc, Jared sări de pe gazonul verde din faţa casei lui direct în faţa lui Seth, schimonosindu-şi buzele într-un zîmbet crud.

– O vrei, Beth? Ce zici?

Seth continuă să meargă, privind drept înainte, şi, în cele din urmă, Jared Woods se întoarse, izbucnind în rîs.

Apoi mingea îl izbi pe Seth în spate.

Se aşteptase – se şi pregătise pentru asta –, dar lovitura aproape că-l doborî la pămînt.

– Iisuse, Beth! zbieră Chad Jackson. Chiar nu poţi să prinzi şi tu o minge?

Seth îşi încleştă fălcile, rezistă eroic dorinţei copleşitoare de a o lua la fugă şi continuă să păşească exact în acelaşi ritm ca pînă atunci.

Încet, răutăţile amuţiră.

Scăpase.

Apoi, pe cînd traversa peluza din faţa casei lui, îl zări pe tatăl său în pragul uşii de la intrare şi senzaţia de siguranţă – dublată de sentimentul victoriei – care-l copleşise începu să pălească.

– Unde ai fost? întrebă Blake Baker cînd fiul lui urcă pe verandă.

O clipă mintea lui Seth se goli, apoi, brusc, își aminti:

„Golf."

Asta era după-amiaza cînd tatăl lui trebuia să vină să-l ia după ore ca să se antreneze împreună pentru turneul de golf.

Uitase complet.

Dar din privirea tatălui său și din răceala tonului pe care îi vorbise știa că o să țină minte ceea ce avea să urmeze.

– Du-te sus și așteaptă-mă în camera ta! spuse tatăl lui. O să vin și eu imediat.

În timp ce urca treptele, Seth aproape că simțea loviturile curelei.

CAPITOLUL 16

„Tîrfă!"

Cuvîntul vibra în mintea lui Angel. Cînd îl auzise prima dată, o sfîrtecase ca o lovitură de cuţit, pătrunzîndu-i pînă în adîncul sufletului.

„Tatăl meu mi-a spus tîrfă!"

Îşi zise că era beat şi încercă să-şi scoată cuvîntul din minte, în timp ce el bătea cu pumnii în uşă, urlînd la ea. După cîteva minute care i se păruseră ore întregi, zbieretele lui se transformară în bombănituri, apoi îl auzi cum coboară scările.

Rămase în cameră, cu uşa închisă, şi se rugă ca mama ei să vină acasă, încercînd totodată să alunge ecoul vorbelor rostite de Marty.

Sosi şi Myra într-un tîrziu, dar Angel nu deschise uşa pînă cînd aceasta nu urcă la ea şi ciocăni agitată, întrebînd-o dacă se simte bine.

De-abia atunci răsuci cheia şi o lăsă să intre în cameră. Între timp îşi şterse de pe faţă orice urmă de machiaj.

Mama ei intui imediat că nu e în regulă ceva, chiar dacă Angel insistă că nu s-a întîmplat nimic.

Cuvîntul îi răsună încă o dată în minte:

„Tîrfă!"

La cină reuşi cumva să se comporte normal. Pe tot parcursul mesei simţise cum tatăl ei o privea furios, în timp ce mînca spaghetele cu carne de vită preparate de Myra şi-şi turna bere după bere. La un moment dat plecă din bucătărie exact cînd ea strîngea farfuriile de pe masă, iar mama ei se pregătea să le servească îngheţata ca desert, şi răsuflă uşurată. Apoi tatăl ei se întoarse şi în ochii lui întrezări o strălucire atît de întunecată, că-i dădu fiori pe şira spinării.

După cină urcă în camera ei ca să-şi facă temele şi de-abia atunci înţelese perfect semnificaţia privirii tatălui ei.

Cheia de la dormitor dispăruse.

Habar n-avea cît rămăsese aşa, fixînd uluită uşa, dorindu-şi ca printr-o minune să apară din nou cheia, dar într-un tîrziu îşi scoase caietele şi cărţile din rucsac şi se apucă de teme.

Îi era imposibil să se concentreze, marcată într-atît de cuvintele tatălui ei şi de lipsa cheii încît nu reuşea să urmărească nici cel mai scurt paragraf.

Pe la zece veni mama ei.

– Ce este, Angel? întrebă ea. S-a întîmplat ceva înainte să ajung eu acasă?

Atunci Angel izbucni, povestindu-i tot.

– Mi-a zis tîrfă, mami, termină ea şi începu să plîngă din nou.

Myra o ţinu strîns în braţe cîteva momente, o mîngîie, apoi o privi drept în ochi.

– De ce-ai adus un băiat la tine în cameră? întrebă ea.

– Dar nu făceam nimic, protestă Angel. Pur şi simplu ne prosteam cu trusa aia de Halloween rămasă de anul trecut.

– Eşti sigură? insistă Myra, căutînd în ochii lui Angel adevărul. Tot ceea ce făceai cu băiatul ăsta, Seth, era legat doar de machiaj?

Angel încuviinţă din cap.

– Jur pe Dumnezeu, spuse ea. Asta-i tot ce făceam. Seth voia doar să...

Myra îi puse un deget pe buze ca s-o facă să tacă.

– Nu-i frumos să juri pe Dumnezeu, îi spuse ea. Noi ne rugăm Lui pentru îndrumare. Şi sînt sigură că tatăl tău n-a vrut să zică ceea ce ţi-a spus. El te iubeşte, Angel. Te iubeşte mai mult decît orice şi sînt sigură că e doar îngrijorat pentru tine.

– Dar..., începu Angel, însă mama ei o opri încă o dată.

– Te iubeşte, repetă ea. Şi nu ar face niciodată ceva care să te rănească. Să nu uiţi asta! Poate că nu e întotdeauna cel mai înţelegător dintre bărbaţi, dar este soţul meu şi tatăl tău şi de aceea trebuie să-l respectăm. Acum a venit vremea să laşi cărţile deoparte, spune-ţi rugăciunile şi treci la culcare.

Apoi mama ei plecă şi Angel se întoarse la temele ei, dar nu reuşi să se concentreze. În cele din urmă renunţă şi se băgă în pat.

„Tîrfă!"

Cuvîntul îi răsuna şi acum în minte. De ce spusese asta? Ea şi Seth nu făcuseră nimic – îşi pusese doar puţin fard pe faţă şi asta doar ca să vadă cum arată.

Se foi neliniştită de pe o parte pe alta, dar, oricît încercă să-şi aranjeze perna şi pătura, tot nu reuşi să-şi găsească o poziţie confortabilă. După o vreme se lăsă păgubaşă, se întinse pe spate şi privi pe fereastră la luna care se ridica pe deasupra copacilor, lumina ei argintie aruncînd umbre întunecate pe peretele camerei.

Vîntul se iscă din senin şi umbrele începură să danseze, într-un ritm ciudat, care o calmară şi o împinseră pe tărîmul somnului.

Sînge.

Era peste tot, pe mîinile lui şi pe cămaşă, pe pantaloni, pe pereţi şi pe covor. Oriunde te uitai nu vedeai decît sînge. Dar cel mai mult era pe pat.

Lenjeria era îmbibată de sînge, iar părul corpului ţeapăn care zăcea sub cearşaf era năclăit de lichidul ce se împrăştiase pe tăblie, pe perne şi pe pătura care atîrna peste aşternuturi.

Marty se ridică de pe scaunul din faţa şemineului şi se îndreptă încet spre pat. Avea senzaţia că pluteşte, pentru că nu simţea nimic sub tălpi.

Şi nici nu auzea nimic. Tăcerea din jurul lui era profundă – nici un scîrţîit de mobilă, nici o adiere de vînt pe fereastră, nici un alt sunet al nopţii.

Nici cîntecul insectelor sau al broaştelor.

Nici murmurul slab al păsărilor ce se odihneau în copaci.

Şi nici o respiraţie a corpului din pat.

Acesta zăcea cu faţa în jos, expunîndu-şi spinarea sfîrtecată de cuţitul lui în toate direcţiile. Pielea şi muşchii atîrnau în ambele părţi, aşa că putea zări foarte clar coastele nemişcate care nu reuşiseră să protejeze inima şi plămînii.

Se aplecă şi răsturnă corpul. Părea incredibil de uşor, ca şi cum ar fi plutit mai degrabă, în loc să atîrne greu în cearşafurile îmbibate

cu sînge. Părul lipicios căzu pe lîngă față, și Marty dădu peste imaginea morții zîmbindu-i, cu un rictus ce dezvăluia dinții pătați, cu ochii adînciți în orbite ce priveau în gol, dar care în același timp păreau că-i pătrund drept în adîncul sufletului.

Privi o vreme chipul soției lui, pînă cînd tăcerea fu întreruptă de o șoaptă atît de slabă că Marty de-abia o auzi la început. Dar pe măsură ce secundele treceau – secunde ce căpătau puterea eternității – șoaptele se transformară în cuvinte.

– *Cealaltă...*

– *Nu e rezolvată...*

– *Pe cealaltă...*

– *O vrei... știi și tu c-o vrei...*

În timp ce vocea continua să șoptească, trupul țeapăn de pe pat începu încet să se miște. Cearșafurile însîngerate căzură, scoțînd la iveală carnea de dedesubt. Beregata soției lui era tăiată în două, iar pielea deja ridată de-abia mai ținea ligamentele și mușchii sfîșiați. Sînii fuseseră și aceștia tăiați, iar pieptul ei se deschidea larg, lăsînd la vedere inima.

Marty Sullivan nu văzuse însă niciodată o astfel de inimă – nici măcar în cel mai terifiant film de groază.

Era o masă neagră de mușchi, în care se zvîrcoleau viermi și larve.

Și bătea – pulsînd într-un ritm lent și scuipînd cu fiecare bătaie, prin fiecare rană, un șir de viermi.

Hipnotizat, Marty Sullivan rămase nemișcat cînd brațul drept al cadavrului începu să se ridice.

Mîna se întinse ca și cum ar fi vrut să-l apuce.

Bărbatul se dădu înapoi, dar nu mai conta.

Degetul arătător cu unghia smulsă și atîrnînd doar de o pieliță subțire era îndreptat direct spre el și simți un fior pe șira spinării ca și cum tocmai ar fi fost atins de suflul morții.

Gura se deschise și o voce gîjîită erupse din gîtlejul sfîrtecat.

– *Trebuie,* spuse vocea. *Și tu o vrei!*

Degetul veni și mai aproape și, cînd îl atinse, tot trupul i se convulsionă.

O secundă mai tîrziu era perfect treaz.

Inima îi bătea mai, mai să-i spargă pieptul, iar ecoul vocii încă îi mai răsuna în minte: „Trebuie... şi tu o vrei..."

Rămase nemişcat şi imaginile din vis începură să pălească. Myra dormea liniştită lîngă el cu respiraţia lungă, înceată, uniformă a somnului.

Nu era moartă. Nu o omorîse. Fusese doar un vis.

– *Şi tu o vrei, Marty,* şopti vocea din nou. *Ai nevoie. Continuă, Marty... fă-o! Fă-o acum!*

Ascultînd vocea din mintea lui, ştiind perfect ce îi spunea aceasta să facă, Marty Sullivan se ridică încet din pat şi se strecură afară din cameră, lăsîndu-şi soţia să doarmă în continuare.

Un moment mai tîrziu stătea în faţa uşii de la camera lui Angel, cu mîna pe mînerul rotund.

– *Continuă, Marty,* şopti vocea. *Ştii ce vrei... continuă... şi ea o vrea... e o tîrfă, Marty. E doar o tîrfă...*

– *E tîrfa ta...*

Dînd ascultare vocii, Marty răsuci mînerul de la uşa lui Angel şi se strecură înăuntru.

Luna se ascunsese în nori cînd Angel se trezi, iar umbrele de pe pereţi dispăruseră într-o beznă profundă. Pînă şi sunetele nopţii tăcuseră.

Atunci de ce se trezise oare?

Rămase calmă, ascultînd.

Nimic.

Apoi auzi un zgomot – scîrţîitul unei şipci din podea.

Iar acum putea simţi ceva – o prezenţă în cameră, chiar lîngă pat.

După aceea percepu un singur cuvînt, rostit într-o şoaptă atît de scăzută, încît avu senzaţia că îşi imaginează:

– Tîrfă.

O altă scîrţîitură şi prezenţa din cameră se apropie de ea.

Vocea şopti din nou cuvîntul acela oribil.

Angel simţi cum inima ei o ia la galop şi începu să repete cuvintele pe care i le spusese mama ei cu cîteva ore mai înainte: „El te iubeşte şi nu ţi-ar face niciodată nimic rău... te iubeşte şi nu ţi-ar face niciodată..."

– Tîrfă!

Cuvîntul o izbi cu o forţă aproape fizică şi tot atunci simţi atingerea unei mîini.

O pipăia pe piept exact acolo unde sînii ei începeau să crească.

Îngrozită, prea înspăimîntată ca să ţipe, rămase nemişcată, sperînd că, dacă nu se va mişca, nu va vorbi şi nu va plînge, atunci mîna se va opri.

Şi după aceea va pleca, sunetele nopţii vor începe din nou, lumina lunii va pătrunde iarăşi prin geam, iar ea va fi în siguranţă.

Dar mîna continuă să-i apese pieptul şi mai tare, apoi se mişcă. O clipă Angel simţi o rază de speranţă. Însă mîna reveni, de data asta trăgînd uşor într-o parte păturile cu care se învelise, aşa că acum sînii ei înmuguriţi nu mai erau acoperiţi decît de pijamaua subţire de bumbac.

Degetele ivite din noapte se apucară să-i desfacă nasturii de la bluză.

Angel îşi încleştă fălcile ca să nu dea drumul urletului de groază ce i se ridicase în gît şi corpul ei deveni rigid în aşteptarea lucrului oribil ce avea să se petreacă.

Simţi căldura otrăvită a mîinii chiar deasupra sînului ei stîng.

Apoi, exact cînd suprafaţa aspră a unei palme folosite la munci dure începu să-i mîngîie sfîrcul, Angel auzi un sîsîit.

Mîna de pe sînul ei sări într-o parte.

Timp de cîteva secunde incredibil de lungi o tăcere stranie invadă camera.

Angel nu se clinti, prea speriată ca să mai respire.

Mai trecură cîteva clipe – o altă eternitate –, dar ea tot nu îndrăzni să respire. În bezna de nepătruns, simţi cum mîna nevăzută se mişcă din nou spre ea, ca o viperă ce se strecoară vicleană prin iarbă, îndreptîndu-se invizibilă spre pradă.

I se făcu pielea de găină cînd simţi mîna apropiindu-se.

Apoi sîsîitul se auzi din nou, de data asta urmat de o lovitură şi un geamăt de durere. O clipă mai tîrziu uşa de la dormitor se deschise şi se închise la loc.

Angel mai rămase aşa o vreme, cu inima bătîndu-i nebuneşte.

Peste casă se lăsase tăcerea, dar de afară sunetele slabe ale nopţii prinseră viaţă din nou, o dată cu strigătul unei bufniţe.

Aprinse veioza de pe noptieră, strălucirea ei orbind-o pe moment. Pe măsură ce ochii i se obişnuiră cu lumina, cercetă camera, la început nevăzînd mai nimic. Apoi, pe podea, chiar lîngă măsuţa de toaletă, zări porcul ei puşculiţă – o figurină masivă din bronz pe care o primise în dar la prima aniversare a zilei ei de naştere şi în care punea întotdeauna cîte un bănuţ din alocaţie. Cum ajunsese însă acolo? Întotdeauna stătea lîngă ursuleţul de pluş, care era în continuare sprijinit de oglindă, acolo unde-l pusese ea.

Puşculiţa zăcea pe podea acum.

Timp de cîteva secunde bune rămase în pat, fixînd cu privirea obiectul de pe jos.

Cum naiba ajunsese acolo?

Apoi, încercînd să-şi amintească exact ce se întîmplase, înţelesese.

Houdini!

Pisica reuşise cumva să intre în cameră şi se aşezase pe toaletă. Şi cînd tatăl ei intrase...

Pisica sărise la el! Sărise de pe noptieră, dărîmînd puşculiţa.

Angel se dădu jos, ridică porcul de bronz şi-l aşeză la locul lui. Se pregătea să se bage din nou în pat, cînd surprinse în oglindă cu coada ochiului ceva ce îi atrase atenţia. Inima începu să-i bată din nou cu putere şi se răsuci ca să vadă despre ce este vorba.

Dar nu văzu nimic.

Totuşi zărise ceva în oglindă – era sigură de asta!

Pisica?

Cercetă încă o dată camera, căutînd vreo urmă a animalului care apăruse în ziua în care se mutaseră aici.

– Houdini? strigă ea încet, astfel încît vorbele ei să nu treacă dincolo de zidurile camerei. Pisi, pisi, pisi. Haide, Houdini, ştiu că eşti undeva pe-aici.

Nimic.

Se lăsă pe vine şi se uită sub pat, apoi în spatele biroului.

În cele din urmă se duse la şifonier şi deschise uşa.

Mirosul de fum aproape că o copleşi. Trăgînd puternic aer în piept, se dădu înapoi, împiedicîndu-se.

Privirea îi căzu din nou pe oglindă şi îngheţă brusc. Chiar în dreapta ei, oglinda îl reflecta clar.

Era un chip.

Chipul unei fete de vîrsta ei.

Cu inima cît un purice, Angel se răsuci.

Şi se trezi că priveşte în dulapul gol.

Mirosul de fum dispăruse.

„Nu, îşi spuse ea. Nu mi-am imaginat! Mirosea a fum şi am văzut un chip!"

Luîndu-şi inima-n dinţi, Angel îşi băgă capul în dulap. Cu excepţia hainelor ei şi a cîtorva cutii de pe raft, acesta era gol.

Mirosul de fum – izul acid atît de puternic cu doar o clipă înainte, care aproape că o înecase – dispăruse complet.

Acum nu mai simţea nimic, cu excepţia aromei slabe de lemn de cedru, din care era făcut unul dintre pereţii dulapului.

Închise uşa şi se sprijini de ea un moment, fixînd cu privirea ursuleţul de pluş şi puşculiţa de bronz. Stăteau amîndouă pe noptieră, în aceeaşi poziţie în care le aranja ea de obicei.

Înnebunită, Angel se îndreptă spre pat, se aşeză şi mai privi o vreme ursul şi porcul-puşculiţă.

Pisica.

Cu certitudine că pisica făcuse totul!

Dar unde era?

Şi ce mirosise? Ce văzuse?

Dar dacă totul nu fusese decît o nălucire, aşa cum visase în prima noapte că ia casa foc?

Luptîndu-se cu nesiguranţa, fata se băgă în pat şi îşi trase peste ea păturile, pînă la gît.

Hotărîtă, stinse lumina; camera se cufundă din nou în întuneric. Rămase trează vreme îndelungată, privind în beznă, încercînd să aleagă între varianta visului sau cea a realităţii. „A fost un vis, îşi spuse ea. A fost doar un vis şi tata n-a fost deloc aici şi nu s-a întîmplat nimic, iar eu sînt bine." Curînd noaptea o înconjură cu braţele ei, ademenind-o pentru a doua oară pe tărîmul somnului profund.

CAPITOLUL 17

– Angel? rosti Myra. Te simţi bine?

Angel dădu din cap automat, deşi de-abia auzise întrebarea.

– Eşti sigură? se agită mama ei, privind-o atent. Parcă eşti puţin înfierbîntată. Ai temperatură?

– Sînt bine, mamă, spuse Angel, mestecînd ferm în castronul cu păsat de ovăz pe care i-l pusese în faţă Myra cu cinci minute înainte.

Dar, în ciuda cuvintelor, de cînd se trezise nu era în apele ei. Imediat ce deschisese ochii, amintirile nopţii trecute o copleşiseră.

Scîrţîitul podelelor.

Tatăl ei care venise în cameră.

Atingerea mîinilor lui pe...

Se scutură cînd îşi aduse aminte şi încercă să-şi alunge din cap viziunea, dar nu reuşi.

Apoi, după ce reluă filmul celor petrecute, hotărî că totul nu fusese decît un coşmar. Nici n-avea cum să fie altfel, nu? Puşculiţa ei nu zburase de pe noptieră de una singură şi în dulap nu se afla nimic. N-avea cum să miroasă a fum, pentru că nu se aprinsese focul în şemineu noaptea trecută, iar casa nu fusese cuprinsă de flăcări. Deci, dacă totul a fost un vis, atunci şi venirea tatălui ei în dormitor făcea parte din el.

Dar cînd se dădu jos din pat totul se schimbă.

La început văzu semnele de pe oglindă – un desen, mîzgălit neîngrijit cu ceea ce părea a fi sînge.

Era o siluetă desenată numai din linii, aşa cum probabil făcuse şi ea la grădiniţă, iar apoi o altă linie în zigzag ce semăna cu o scară. De fapt, dacă te uitai mai bine, silueta părea să coboare treptele.

Sub linia curbată se mai zărea şi altceva ce aducea cu un mic pătrat.

Timp de cîteva minute lungi, Angel privi semnele ciudate, inima bătîndu-i cu putere. De unde apăruseră? Imediat după aceea, observă că nu numai oglinda era pătată de sînge.

Şi cearşafurile erau la fel.

Şi degetul arătător de la mîna dreaptă! Îşi duse instinctiv mîna la gură, ca şi cum s-ar fi tăiat. Dar, în loc să dea de gustul leşios de sînge, descoperi ceva diferit.

Ruj!

Îşi scoase degetul din gură şi-l privi fix cîteva secunde. Cum...? Apoi, cu colţul ochiului, văzu ceva pe măsuţa de lîngă pat.

Rujul din trusa de vampir – acelaşi pe care ea şi Seth îl folosiseră cu o zi înainte! Capacul era desfăcut şi batonul fusese consumat aproape integral. Ameţi cînd îşi mută privirea dinspre rujul stricat spre oglindă, apoi spre petele de pe lenjeria de pat şi de pe degetul ei.

Să fi făcut ea totul singură? Aşa trebuie să fie! Şi-atunci de ce nu-şi amintea nimic?

Un val de panică o învălui şi aproape că-şi strigă mama. Dar ce i-ar spune dacă ar veni? Habar n-avea cum ajunseseră semnele pe oglindă. Şi restul? Lucrurile care i se păreau amintiri să fi fost doar simple vise?

Amintirile sau visele, ce-or fi fost ele, începură să se amestece în mintea ei cu imaginile din oglindă.

Se întoarse cu faţa spre măsuţa de toaletă. Puşculiţa era la locul ei.

Dar ursuleţul de pluş nu mai era sprijinit de oglindă ca de obicei, ci aşezat cu faţa în jos chiar pe colţul măsuţei de toaletă.

Lucrurile deveniră confuze din nou şi Angel nu-şi dorea altceva decît ca totul să fie ca înainte, exact ca noaptea trecută cînd se băgase în pat.

Mută la loc ursuleţul, apoi smulse nişte şerveţele de hîrtie şi începu să frece urmele de pe oglindă.

Un minut mai tîrziu, figurina umană şi celelalte semne dispăruseră, lăsînd în urmă doar o mîzgăleală roşie.

Alte cîteva şerveţele şi totul era curat. Mototoli şerveţelele şi se pregăti să le arunce în coşul de gunoi, dar se răzgîndi. Le duse la baie şi trase apa de la closet peste ele. Apoi se spălă pe mîini pînă cînd dispăru orice urmă de ruj.

Se întoarse în cameră şi privi cearşafurile şi perna. Acoperi totul cu o cuvertură şi se hotărî ca după-amiază, după ce se va întoarce de la şcoală, să le spele. După ce se îmbrăcă, totul părea că revenise la normal.

Numai că lucrurile se schimbaseră cu adevărat şi, cînd coborî la bucătărie, mama ei simţi imediat că ceva nu este în regulă. Şi deşi fiica ei îi spuse că totul e în regulă, Myra îi aruncă una dintre privirile ei pătrunzătoare care o făceau pe Angel să simtă că nu se poate ascunde, oricît de tare ar fi încercat.

Apoi tatăl ei intră în încăpere şi Angel simţi un fior pe şira spinării. Pe obrazul stîng avea un leucoplast, chiar lîngă tîmplă. Deşi făcu tot posibilul să se uite în altă parte, nu-şi putu lua ochii de la el. După cîteva secunde ce păreau că se tîrăsc cu viteza melcului, tatăl ei îşi îndreptă privirea spre ea, iar cînd vorbi, vocea îi răsună la fel de aspru ca expresia de pe chip:

– La ce te uiţi?

– La ni... la nimic, bîigui Angel, reuşind să-şi smulgă privirea de la bandajul de pe obraz.

Dar chiar şi după ce îşi băgă nasul în farfuria cu fiertură de ovăz, încă mai simţea privirea tatălui ei fixată asupra ei şi i se făcu pielea de găină exact ca noaptea trecută cînd percepuse prezenţa cuiva în cameră şi auzise scîrţîitul podelei. Cineva care se apropiase de pat, se aplecase şi...

– Tre' să plec.

Vocea tatălui ei o aduse pe Angel cu picioarele pe pămînt şi o secundă mai tîrziu se retrase, cutremurîndu-se, cînd buzele lui îi atinseră obrazul.

– Ce se întîmplă cu tine? Sau eşti prea mare ca să-i mai dai un pupic lu' tati?

Apoi plecă. De-abia după ce auzi bătrînul Chevelle hîrîind, Angel încercă să mănînce din nou.

Încercă, dar nu reuşi.

– Poate c-ar fi mai bine să nu mergi la şcoală astăzi, se agită mama ei. Pari obosită.

– Mă simt bine, insistă Angel. Am... am avut doar foarte mult de lucru.

Mama ei se încruntă.

– E ceva ce nu-mi spui.

Angel îşi ridică privirea spre ea şi îşi aduse aminte cuvintele pe care i le spusese mama ei: „Tatăl tău te iubeşte..., nu ţi-ar face rău niciodată." Iar el nu-i făcuse nimic rău, într-adevăr. O speriase şi o îngrozise gîndul la ce s-ar putea întîmpla dacă el ar veni din nou în camera ei, dar deocamdată nu-i făcuse nici un rău. Şi poate că după tăietura aia de pe faţă se va potoli.

– Deci? o presă mama ei. Ce este? Şi ai face bine să-mi zici.

Angel simţi cum dorinţa ei de a nu-i povesti ce se petrecuse noaptea trecută scade văzînd cu ochii. Dar chiar dacă i-ar spune mamei ei, cu ce să înceapă? Apoi răspunsul îi veni imediat. Era, de fapt, o întrebare:

– Ţi-a zis cumva tata cum s-a tăiat?

Myra, surprinsă de întrebare, îşi înclină capul.

– Ce legătură are una cu alta? întrebă ea.

– Ţi-a zis? insistă Angel.

– S-a tăiat cînd s-a bărbierit.

Myra se lăsă puţin mai jos în scaunul pe care stătea.

– Ce se întîmplă? întrebă ea. De ce eşti aşa de interesată de o tăietură de la bărbierit?

Brusc, teama şi epuizarea după noaptea nedormită o copleşiră pe Angel şi fata începu să povestească pe nerăsuflate faptele ciudate – totul, cu excepţia semnelor de ruj găsite dimineaţă. Încercă să dea un sens poveştii ei, dar realiză cît de ciudat suna totul rostit cu voce tare.

Iar după ce văzu expresia mamei ei, ştiu pe loc că făcuse o greşeală.

– Cum îndrăznești? spuse Myra Sullivan pe un ton aspru. Tatăl tău te iubește și are grijă de tine și nu ți-ar face niciodată nimic rău. Și cum îi mulțumești tu? Vii cu niște povești îngrozitoare? Probabil că ai visat! Cum ai putut să inventezi niște lucruri atît de josnice?

Angel deschise gura să zică ceva, dar pînă să-i iasă cuvintele pe gură, Myra o plesni cu putere peste față.

– Mizerii! țipă mama ei. Asta-i tot! Mizerii! Să nu mai aud așa ceva în casa mea! După școală te duci la biserică și te spovedești Părintelui Mike! Să-i spui toate păcatele!

Ochii lui Myra se umplură de mînie.

– Băiatul care a fost ieri la tine e de vină, nu-i așa? Da, sigur că da. Te simți cu musca pe căciulă!

Văzînd furia din ochii mamei, Angel știu că nu era cazul să se certe. Brusc simți cum casa o apasă cu greutatea ei și nu-și mai dorea altceva decît să scape, să fugă departe de grozăviile nopții și de mînia mamei. Lăsîndu-și cerealele pe jumătate neterminate, se ridică în picioare.

– Mai bine mă grăbesc, spuse ea blînd. O să întîrzii!

– Da, răspunse rece Myra Sullivan. Ai face bine să te grăbești. Și ar trebui ca de-acum să te gîndești de două ori înainte să mai îmi torni minciuni despre tatăl tău!

În timp ce Angel își ridica rucsacul, Myra adăugă:

– N-ai de gînd să-mi dai un pupic?

Angel ezită, apoi o sărută repede pe obraz și ieși grăbită din casă în lumina rece a dimineții de toamnă.

Ocoli casa, apoi traversă curtea din față și o porni pe drumul ce ducea în oraș, dar înainte să treacă de curba de unde nu se mai vedea casa, se întoarse și o privi cu atenție. Arăta exact ca prima dată – o casă mică, albă, cu un acoperiș ascuțit, nimic neobișnuit.

Nici urmă de pisica neagră.

Așa că mama ei probabil că avea dreptate – nu fusese decît un vis.

Apoi își aminti pozele pe care i le arătase ieri Seth Baker și în care ieșeau flăcări pe fereastra camerei ei, iar prin geamul acesteia se zărea ceva ce părea să fie imaginea unui chip care privea afară.

CAPITOLUL 18

Măcinată de amintirile nopţii trecute, Angel se strădui să se concentreze aproape toată dimineaţa. Cînd clopoţelul sună pentru a anunţa pauza de masă, nu era prea sigură dacă va putea rezista tot restul zilei. Merse la cantină şi se uită în jur pînă cînd îl zări pe Seth Baker stînd singur la o masă. Îşi luă ceva de mîncare şi se prăbuşi pe scaunul din faţa lui.

El îşi ridică privirea zîmbind, dar cînd văzu expresia de pe chipul lui Angel, zîmbetul lui păli.

– Ce se întîmplă? întrebă el.

Ochii ei rătăciră nervos în jurul cantinei. Zack Fletcher şi Heather Dunne stăteau la aceeaşi masă ca ieri. Angel ezită, la început, să-i povestească, dar nu mai putu rezista şi cuvintele începură să curgă. Îi descrise detaliat ce se întîmplase – sau cel puţin ce credea ea că se întîmplase –, în timp ce Seth o ascultă, fără s-o întrerupă. Era atît de atent la relatarea lui Angel încît nici nu-i observă pe Chad Jackson şi Jared Woods aşezîndu-se chiar la masa din spatele lui.

– Partea proastă e că nici măcar nu ştiu ce este real şi ce a fost vis! Vreau să zic că lucrurile nu pot zbura aşa singure de pe masă! Şi cum aş fi putut să desenez pe oglindă fără să-mi amintesc?

După ce Angel termină, Seth nu comentă în nici un fel, încercînd să pună cap la cap tot ceea ce aflase. Însă nimic nu i se părea să aibă sens. Cu excepţia situaţiei în care...

– Dar dacă n-ai desenat *tu* pe oglindă? sugeră el în cele din urmă. Dacă totul s-a petrecut exact cum îţi aminteşti? Şi dacă nu-ţi

mai aduci aminte o parte dintre lucruri tocmai pentru că nu le-ai făcut tu?

Angel se holbă la el.

– Păi, dacă n-am făcut-o eu, atunci cine?

Înainte ca Seth să răspundă, dinspre masa din spatele lui răzbătu un zgomot – acelaşi sunet tare, batjocoritor, pe care-l auzise ieri după-amiază în timp ce trecea pe lîngă Chad şi Jared. Strîngînd din maxilare, Seth încercă să ignore sunetele.

Apoi, în timp ce Jared continuă să imite sunetul unui sărut lasciv, Chad se ridică în picioare şi se întoarse spre ei cu o privire maliţioasă.

– Poate c-a fost Beth, spuse el pe un ton dispreţuitor, la fel ca rînjetul de pe faţa lui. Poate că Beth s-a strecurat noaptea trecută în camera ta şi s-a jucat cu rujul!

Angel se uită nesigură la Chad. „Beth? Cine era Beth? Despre ce vorbea?" O secundă mai tîrziu însă, cînd văzu chipul palid al lui Seth, înţelese imediat.

Chad îşi schimbă ţinta atacului.

– Numai că nu ştiu cine ar vrea să se strecoare în camera ta în miezul nopţii? îi spuse el lui Angel. Nici măcar lui Beth nu i s-ar scula!

Jared Woods izbucni într-un hohot de rîs oribil şi se ridică şi el în picioare.

– Haide, îi spuse el lui Chad. Să ne cărăm naibii de-aici pînă nu ne contaminăm şi noi de la ăştia!

Ridicîndu-şi tava, Chad se împinse cu putere în scaunul lui Seth. Seth se strîmbă cînd marginea mesei îi intră adînc în stomac, dar reuşi să-şi stăpînească icnetul de durere. Nici el, nici Angel nu rostiră nici un cuvînt pînă cînd Chad şi Jared se aşezară la masa de lîngă cea unde stăteau Zack şi Heather.

– Ce-a fost asta? întrebă Angel în cele din urmă.

Seth ridică din umeri şi încercă să afişeze o atitudine nonşalantă.

– Locuiesc ceva mai jos pe strada mea.

Luă furculiţa şi începu să amestece în farfuria cu mîncare din faţa lui.

– Dar de ce ţi-au spus Beth? insistă Angel.

Seth roşi din nou.

– De unde să ştiu eu? întrebă el. Poate pentru că nu sînt aşa bun la sport.

Angel se încruntă.

– Asta-i porecla ta, nu-i aşa? Cea pe care nu ai vrut să mi-o spui ieri.

Băiatul încuviinţă din cap, dar nu zise nimic.

– Dar nu e deloc mai rău decît „Mangy", începu Angel, dar Seth n-o lăsă să termine:

– N-am putea discuta despre altceva?

– Ca de exemplu? îl provocă Angel.

– Despre cum a ajuns chestia aia pe oglinda ta azi-noapte, răspunse Seth. Pentru că ştiu sigur că n-a fost vorba de mine.

Rupse o foaie de hîrtie din agenda sa şi i-o împinse peste masă:

– Desenează-mi ce era pe oglindă.

Angel rămase nemişcată, privindu-l pe Seth, dar cînd văzu că băiatul nu mai are de gînd să scoată nici un cuvînt, îşi desfăcu rucsacul, scoase un pix şi începu să deseneze, încercînd să reproducă cît mai exact imaginile găsite dimineaţă. Cînd termină, i-l arătă.

Seth privi desenul vreme îndelungată.

– Pare cineva care coboară pe scări, spuse el în cele din urmă. Dar ce e pătratul ăla de sub trepte?

Angel se uită la el exasperată:

– De unde să ştiu eu? Nici măcar nu ştiu dacă linia aia în zigzag reprezintă o scară!

– Păi, ce altceva ar putea să fie? sări Seth.

– Nu ştiu! Poate că vrea să fie un fulger, cine ştie?

– Nu aşa arată un fulger, răspunse el.

Luă pixul şi desenă fulgerul aşa cum îl văzuse el reprezentat în toate revistele cu benzi desenate.

– Aşa ceva era pe oglinda ta?

Angel dădu din cap că nu.

– Oricum n-are importanţă, pentru că mai mult ca sigur eu am făcut semnele alea. Avînd în vedere că rujul era pe degetele mele, pe cearşafuri, pe pernă, peste tot.

– Aşa o fi, dar n-ar strica totuşi să ne uităm cu atenţie, nu? Mai ales cu toate poveştile alea legate de casa ta...

Se opri brusc, apoi continuă:

– Mie mi se pare că ar trebui să încercăm să descoperim despre ce a fost vorba.

Dinspre masa lui Zack şi Heather răsună un hohot de rîs puternic şi o clipă mai tîrziu se auzi sunetul acela oribil pe care-l scotea Jared Woods. Chad Jackson se alătură şi el, iar apoi Zack şi toţi băieţii de la masă intrară în cor. Pentru că sunetele batjocoritoare răsunau în toată cantina, Seth se înroşi pînă în vîrful urechilor.

– Hai să plecăm, spuse Angel, punîndu-şi pixul la loc în rucsac.

Seth dădu din cap.

– Exact asta vor şi ei.

– Păi, şi ce-ar trebui să facem? Să rămînem aici şi să ne prefacem că nu s-a întîmplat nimic?

Seth se uită direct în ochii ei.

– Nu aşa procedai şi tu în Eastbury?

Angel vru să nege, dar ştia că nu are cum, deoarece în Eastbury fusese la fel ca aici şi nu putuse să facă nimic niciodată, decît să pretindă că momentele rele nici nu existaseră.

Aşa cum Seth se prefăcea că rîsul care îi înconjura din toate părţile nu era direcţionat spre el.

– Oare de ce nu ne lasă în pace? întrebă ea într-un tîrziu. Ce le-am făcut noi?

Seth nu zise nimic pentru că ştia răspunsul la fel de bine ca Angel.

Nici unul din ei nu făcuse nimic.

Trebuiau pur şi simplu să suporte totul.

Sau să găsească o modalitate de a-i opri.

CAPITOLUL 19

– Ei? N-am avut dreptate? Poţi să zici că nu-ţi iubeşti casa? întrebă Joni Fletcher, uitîndu-se la Myra cu o privire atît de triumfătoare încît Myra aproape că-şi dori să nu fi acceptat invitaţia la prînz a surorii ei.

– Îţi garantez eu, continuă aprig Joni, a fost pomană curată.

Sala de mese a Clubului Country din Roundtree de-abia începuse să se umple şi ultimele cuvinte ale lui Joni aproape că invadară întreaga încăpere cu ecoul lor. Trei femei de la masa de alături – femei pe care Myra nu le mai văzuse înainte – se întoarseră să le privească, şi Myra simţi cum roşeşte de ruşine. Ştiuse că e o greşeală să vină aici; niciodată nu se simţise în largul ei printre prietenele lui Joni de la Clubul Country. Şi nu pentru că nu avea cu ce să se îmbrace, deşi era suficient de onestă ca să admită că garderoba ei – sau lipsa ei – constituia cel puţin o cauză. Şi nici pentru că ştia că nu exista nici o şansă ca ea şi Marty să devină vreodată membri ai clubului. Pentru Myra Sullivan, cea mai mare problemă o *constituiau* oamenii care veneau acolo.

Iar în acel moment problema erau cele trei femei care o priviseră suficient de mult pentru a se simţi stînjenită şi care îşi întoarseră privirile ulterior ignorînd salutul lui Myra. „Ar fi putut şi ele măcar să încline din cap", dar imediat alungă gîndul păcătos.

– Noi trebuie să fim întotdeauna miloşi faţă de ceilalţi, afirmase mereu Părintele Raphaello, chiar dacă ei nu sînt miloşi cu noi.

„Sigur sînt niște femei de treabă", își spuse ea, îndreptîndu-și din nou atenția spre sora sa, care părea să nu le bage în seamă pe celelalte femei.

– Serios, Myra, îmi rămîi superdatoare pentru asta, ca să zic așa.

– De parcă nu zici așa întotdeauna, nu? se auzi o voce nouă.

Myra își ridică privirea și văzu lîngă ele două femei, la fel de bine îmbrăcate ca Joni Fletcher. Una era o blondă drăguță, tunsă franțuzește, un stil care nu se demoda niciodată pentru femei care se potriveau perfect în locuri de genul Clubului Country din Roundtree. Cealaltă femeie avea un păr aproape roșu, tapat pe spate. În jurul gîtului strălucea un colier simplu de aur de care atîrna un smarald pătrățos. Zîmbetul îi era la fel de artificial cum era și culoarea părului.

– Eu sînt Gloria Dunne, iar ea este Jane Baker.

– Eu sînt My..., începu Myra, dar Jane Baker nu o lăsă să termine:

– Oh, nu trebuie să ne spui cine ești – Joni ne-a *înnebunit* de cap săptămîni la rîndul cu poveștile despre tine! Și aș vrea să știi cît de tare te admir pentru că ai cumpărat casa de la răscruce!

– Cu toții te admirăm, adăugă Gloria Dunne în timp ce ea și Jane Baker se așezară pe cele două locuri goale. Deși sinceră să fiu, nu-mi pot imagina cum ai putea locui acolo. Dacă jumătate dintre povești sînt adevărate...

– Pentru Dumnezeu, Gloria, o întrerupse Jane Baker. Eram niște copii pe-atunci!

– Nici eu n-am crezut toate prostiile alea, spuse Gloria Dunne. Dar știi și tu proverbul – nu iese fum fără foc.

– Asta e o alegere total nepotrivită a cuvintelor, remarcă Jane, făcîndu-i un semn ospătarului, care se apropie imediat.

– Un Martini, Gloria? întrebă ea.

Apoi se uită spre Myra și Joni.

– Voi luați ceva sau Gloria o să bea din nou de una singură?

– Eu vreau un ceai cu gheață, spuse Gloria Dunne înțepată.

După ce ospătarul termină de luat comenzile, Myra se întoarse spre Gloria Dunne.

– Ce-ai vrut să zici cu „jumătate dintre povești"? întrebă ea.

Sprînceana stîngă, perfect conturată, a Gloriei Dunne se ridică puţin.

– Adică Joni nu ţi-a spus? se miră ea, privind-o pe Joni Fletcher.

– Din cîte ştiu eu există nişte legi ale transparenţei totale în Massachusetts, spuse ea pe un ton mult prea amabil.

– Da, aşa e, replică Joni. Dar ele se aplică faptelor reale, nu zvonurilor.

Privirea lui Myra se întunecă.

– Zvonuri? Despre ce e vorba?

– Oh, nimic! sări Joni, înainte ca Gloria sau Jane să apuce să mai adauge ceva. Sînt doar nişte poveşti de-ale copiilor – ştii şi tu, din alea pe care le spuneam şi noi. Ţi-aduci aminte? Omul cu cîrligul? Fata îmbrăcată de bal pe un drum pustiu? Chestii din astea.

– Nu e chiar aşa, spuse Gloria Dunne.

Ignorînd privirea furioasă a lui Joni Fletcher, se întoarse spre Myra.

– Bănuiesc că ţi-a spus despre crime, adăugă ea.

Myra încuviinţă din cap.

– Ţi-a spus şi despre celelalte lucruri?

– Celelalte lucruri? repetă Myra. Nu înţeleg la ce te referi.

– Mă refer, continuă ea, la faptul că n-a reuşit nimeni să locuiască acolo mai mult de cîteva luni.

– De ce? întrebă Myra.

– Din cauza fantomei, rosti afectată Gloria Dunne.

Cînd Jane Baker mormăi deranjată, expresia de pe chipul Gloriei se înăspri.

– Poţi să bombăni cît vrei, dar îmi aduc aminte foarte bine cînd n-ai vrut să treci pe lîngă casa aia, chiar dacă erai pe partea cealaltă a străzii!

– Dar aveam opt ani atunci, ripostă Jane Baker.

– Cînd amîndouă aveam cincisprezece ani, o corectă Gloria. Şi nu eram numai noi.

Îşi îndreptă atenţia din nou spre Myra.

– Sînt sigură că nu crezi în fantome şi, de altfel, nici eu nu prea cred. Dar casa aia...

Inspiră adînc, după care scoase un oftat din toată inima:

– Tot ce pot să-ţi spun este că nimeni nu a fost în stare să locuiască acolo multă vreme. Şi circulă o mulţime de poveşti despre oameni care au văzut şi au auzit tot felul de lucruri.

– Ce anume mai exact? insistă Myra.

Gloria ridică din umeri.

– Chestii obişnuite – zgomote în timpul nopţii, miros de fum, vedenii. Cred că jumătate dintre oamenii care au stat acolo au sfîrşit prin a se omorî unul pe altul...

– Gloria! strigă Joni Fletcher şi de data asta chiar părea indignată. Dar n-ai de unde să ştii că toate astea sînt adevărate!

– Toată lumea din oraş ştie foarte bine, începu Gloria, dar Joni n-o lăsă să termine:

– Toată lumea din oraş ştie că un om a luat-o razna şi, crede-mă, le-am povestit absolut totul despre asta lui Myra şi lui Marty cînd le-am arătat casa. Restul sînt doar bîrfe şi, sinceră să fiu, sînt surprinsă că tu le împrăştii mai departe.

Cînd văzu că ochii Gloriei se umplură de furie, Jane Baker se băgă în discuţie imediat.

– Orice oraş are o casă bîntuită, spuse ea zîmbind către Myra. Şi toţi copiii sînt îngroziţi, dar toţi adulţii, cu excepţia acestei persoane aici de faţă – îşi înclină capul spre Gloria –, ştiu foarte bine că astea-s doar nişte poveşti. Nu trăim în secolul al XVII-lea şi nimeni nu mai crede în stafii, spiriduşi, vrăjitoare, demoni şi toate celelalte fleacuri care îi sperie pe cei mici. Aşa că mai bine să ne gîndim că familia ta a cumpărat „casa bîntuită" din Roundtree, iar acum, că acolo locuieşte o familie normală, poveştile prosteşti vor dispărea în cele din urmă.

– Aşa să dea Domnu'! spuse Joni Fletcher, ridicînd paharul cu apă.

Gloria Dunne mai vru să adauge ceva, dar Jane Baker o întrerupse din nou.

– Ce-ar fi să discutăm despre altceva? De exemplu, despre Ziua Familiei, care va fi săptămîna viitoare.

– Ziua Familiei? întrebă Myra.

– Aici la club, explică Jane Baker. Un prilej excelent pentru distracţie – luna asta se organizează un turneu de golf tată–fiu şi un

turneu de tenis mamă–fiică, iar după aceea o petrecere în aer liber. Adică o să fie afară, dacă nu va fi prea frig, deşi pînă acum nu s-a întîmplat niciodată – vara la noi pare să ţină pînă după Ziua Familiei.

Myra dădu din cap.

– Mi-e teamă că soţul meu nu joacă golf, iar eu şi fiica mea nu jucăm tenis.

– N-are importanţă, declară Jane Baker. Nici eu n-am treabă cu tenisul, aşa că noi două şi cu fiica ta am putea rămîne la piscină, în timp ce bărbaţii şi băieţii joacă golf.

– Dar nu cred..., începu Myra.

Încă o dată Jane Baker îi luă vorba din gură.

– N-are importanţă ce crezi tu, spuse ea. Vii, şi cu asta basta. Toată lumea de la club moare de nerăbdare să vă cunoască, pe tine şi pe soţul tău, şi sînt sigură că şi copiii o vor îndrăgi pe fiica ta. Aşa că rămîne stabilit.

Chelnerul sosi cu mîncarea şi Myra încuviinţă din cap, perfect conştientă că nu există cale de întoarcere.

CAPITOLUL 20

„Nu asculta, îşi spuse Angel. E doar un sunet care nu are importanţă." Stătea în faţa dulapului ei de la şcoală, încercînd să se concentreze asupra combinaţiei, dar de fiecare dată cînd forma codul, sunetul revenea. Ştia cine-l scoate – Jared Woods, al cărui dulap era la cinci metri mai încolo. Cînd ajunsese în capul scărilor şi-l văzuse stînd pe hol, aproape că fugise înapoi, dar dimineaţă îşi lăsase în dulap una dintre cele mai grele cărţi, iar acum avea nevoie de ea. Luîndu-şi inima-n dinţi, urcă şi ultima treaptă şi porni pe hol, mergînd cît mai aproape de peretele opus. Cînd trecu pe lîngă el, se gîndi că poate n-o văzuse. Dar apoi, exact cînd se apucase să formeze cifrul de la încuietoare, începuse totul.

Acelaşi sunet oribil ce imita un sărut şi pe care îl mai auzise şi în cantină.

Făcu tot posibilul să nu-l bage în seamă, dar uită cifrele codului şi, cînd încercă să apese pe clanţa dulapului, nu se întîmplă nimic. O luă de la capăt, dar sunetul se auzi şi mai tare, iar ea uită de cîte ori să învîrtească rotiţa între al doilea şi al treilea număr.

Apoi, cînd încercă a patra oară, simţi pe cineva în spatele ei. Îngheţă cu mîinile înţepenite pe încuietoare şi aruncă iute o privire pe hol. Jared Woods era în continuare acolo, preocupat să scoată sunetul acela îngrozitor şi să o privească fix în ochi, mişcîndu-şi şoldurile înainte şi-napoi ca şi cum...

Acelaşi gest de du-te-vino îl simţi chiar în spatele ei, lipind-o brusc cu faţa de dulap. Înainte de a apuca să reacţioneze, auzi vocea batjocoritoare a lui Chad Jackson:

– Asta vrei? Ce zici?

Amintirea oribilă a celor petrecute noaptea trecută o copleşi pe Angel.

Încă o dată auzi vocea acuzatoare a tatălui ei: „Tîrfă!"

Încă o dată simţi atingerea mîinii nevăzute pipăindu-i sînul în întunericul nopţii. Iar acum şi-o amintea pe mama ei strigînd: „Mizerii! Să nu mai aud aşa ceva... După şcoală te duci la biserică şi te spovedeşti Părintelui Mike!"

Să se spovedească... să-şi spună păcatele... să-şi recunoască vina. Poate că era adevărat; poate că toate astea se întîmplau din cauza ei. Poate...

Nu! Nu era vina ei! Nu făcuse nimic!

Lipindu-şi mîinile de dulapuri, Angel împinse tare înapoi, dar Chad anticipă mişcarea ei şi se dădu brusc la o parte. Pierzîndu-şi echilibrul, Angel căzu pe podea, lovindu-se cu un cot de lemnul tare, în timp ce rucsacul ei alunecă jos pe podea. Cînd se ridică în picioare, un val de durere porni dinspre cot spre palmă.

Între timp mai apăruseră şi alţi copii pe hol, care acum se holbau la ea.

Jared Woods încă mai scotea sunetele acelea oribile.

Apoi Heather Dunne îşi dădu ochii peste cap plictisită şi plecă.

Cîteva secunde mai tîrziu coridorul se golise, iar sunetele urîte dispăruseră şi ele pentru că Jared coborîse pe treptele pe unde urcase Angel ceva mai devreme. Hohotele de rîs răsunau pe toată scara, în timp ce obrajii lui Angel se umplură de lacrimi de umilinţă. Se scutură puţin şi reuşi în cele din urmă să deschidă dulapul unde-şi găsi cartea de istorie.

Clopoţelul sunase deja cînd ajunse în clasă şi chicotelile înăbuşite invadară sala după ce se aşeză la locul ei.

După-amiaza trecu cu greu şi, ori de cîte ori intra la oră, Angel încerca din răsputeri să ignore ce se întîmpla în jurul ei. Dar ceea ce Chad Jackson şi Jared Woods începuseră la cantină părea să se răspîndească prin toată şcoala ca un virus şi fiecare pauză era mai rea decît cea de dinainte. Oriunde se ducea era urmărită de sunetele acelea batjocoritoare şi, deşi nimeni nu îndrăznise să o înghesuie,

aşa cum făcuse Chad Jackson, din ce în ce mai mulţi băieţi începură să-şi mişte şoldurile înainte şi-napoi spre ea şi izbucneau în rîs cînd trecea pe lîngă ei.

Hohote de rîs şi sunete din ce în ce mai obscene.

Poate că era vina ei – poate că făcea ceva. Dar ce? Ziua se apropia de sfîrşit şi Angel nu-şi dorea altceva decît să se deschidă pămîntul şi să se lase înghiţită. Ştiind că asta nu avea să se întîmple, rămase în bancă şi, cînd clopoţelul anunţă sfîrşitul orelor, îşi lăsă colegii să iasă înaintea ei. Cel puţin jumătate dintre băieţi îşi ţuguiară buzele, imitînd sunetul acela de supt şi pupat, cînd trecură pe lîngă ea, iar trei dintre ei îşi împinseră şoldurile în faţa ei, dar asta numai după ce se asiguraseră că doamna Holt nu se uită. „Nu plînge, îşi spuse ea. Comportă-te ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic." Secundele se transformară în minute şi încet, încet hohotele de rîs, uşile trîntite şi pălăvrăgeala se stinseră. De-abia după ce nu mai răzbătu nici un sunet dinspre coridor, Angel îşi scoase rucsacul din bancă şi începu să-şi bage cărţile în el.

– Angel? S-a întîmplat ceva?

Tresări speriată, dar dădu din cap că nu.

– Eşti sigură? insistă doamna Holt. Mi s-a părut mie sau unii dintre băieţi se comportau... mmm... cam ciudat?

– Eu... eu nu am observat nimic, bălmăji Angel şi-şi auzi tremurul din glas în timp ce se pregătea să iasă.

– Nu ştiu, continuă profesoara. Mie mi s-a părut că totuşi...

– Doar mă tachinau, o întrerupse Angel, căutînd o cale de scăpare înainte ca profesoara s-o oblige să-i povestească ce se petrece.

– Pentru că sînt nouă.

În cele din urmă se întoarse şi se repezi la uşă, aruncînd totuşi o privire spre profesoară. Avea sprîncenele încruntate şi Angel văzu milă în ochii ei.

– Pot să plec acum?

Doamna Holt păru că vrea să mai spună ceva, dar apoi dădu din cap şi Angel se năpusti pe hol înainte ca profesoarei să-i treacă prin minte s-o oprească.

Se îndreptă spre scările ce duceau la etajul întîi al şcolii, dar apoi se răzgîndi – dacă băieţii încă aşteptau ca s-o chinuiască, atunci ar fi sus. Se îndepărtă de scări şi se îndreptă spre intrarea principală, dar mai întîi se opri în vestibul, unde privi pe geam lumina soarelui de după-amiază. Văzînd că nu mai e nimeni, cu excepţia lui Seth Baker, care părea că o aşteaptă pe partea cealaltă a străzii, împinse uşa şi ieşi pe palierul din capul scărilor.

Era pe punctul de a-i face cu mîna, cînd auzi din nou sunetul acela îngrozitor.

Răsucindu-se, dădu cu ochii de vărul ei, care stătea la cîţiva metri mai încolo, într-un loc de unde nu putea fi observat prin uşă. Se uită furioasă la el, dar Zack Fletcher îşi împinse şoldurile înainte, îşi ţuguie buzele şi scoase din nou sunetul dezgustător.

– O să..., începu Angel, apoi se opri, dar văzu din strălucirea maliţioasă a ochilor lui că era prea tîrziu.

– O să mă *spui?* o îngînă el răutăcios. Da' ce, tu mai eşti un bebeluş?

– De ce nu mă laşi în pace? întrebă Angel, cu vocea tremurînd.

Cînd o auzi, Zack se luă şi mai tare de ea:

– Of, of, of, şi-acuma bebeluşul o să plîngă?

Cu ochii plini de lacrimi, Angel îi întoarse spatele şi o luă la goană pe scări, alergînd spre Seth. Dar în timp ce traversă peluza din faţă, o maşină parcă în faţa lui Seth şi băiatul se urcă în ea, după care aceasta demară în trombă. Dorind să fugă, dar neavînd unde, Angel îşi lăsă capul în jos, ca să nu-i vadă nimeni ochii înlăcrimaţi. Traversă strada, dar, în loc să plece spre casă, merse drept înainte, trecu de un bloc şi ajunse la colţul în care se găseau cele două biserici: cea catolică şi cea congregaţională. Soarele era suficient de departe acum pentru ca umbra bisericii mai mari să nu mai cadă peste cea mică, dar chiar şi-aşa, mica biserică cu hramul Maicii Domnului părea în mod ciudat că se apără în continuare, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu fie devorată în orice moment de vecina ei mult mai înaltă şi mai grandioasă de peste stradă.

Angel intră în biserică, îşi înmuie degetele în apa sfinţită şi se închină. Înăuntru nu era aprinsă nici o lumină şi doar cîteva lumînări

ardeau pentru Maica Domnului şi ceilalţi sfinţi, dar luminau suficient cît să găsească drumul pînă la confesional.

Acesta era gol.

Şi nici nu găsi vreun anunţ care să-i spună cînd va fi preotul disponibil pentru spovedanie. Dar dacă acesta nu era acolo, cum ar fi putut să-şi mărturisească păcatele?

Poate ar trebui să plece – la urma urmei, încercase, nu?

Se întoarse cu faţa spre uşă, dar, înainte de a face un pas, auzi o voce:

– Pot să te ajut cu ceva, copila mea?

Răsucindu-se din nou spre altar, Angel zări silueta Părintelui Mike ivindu-se din întuneric.

– Eu... trebuie să mă spovedesc, bîigui Angel.

Părintele Mike îi făcu un semn din cap spre confesional şi cîteva momente mai tîrziu fata stătea într-o parte, iar preotul în cealaltă.

– Cît timp a trecut de cînd te-ai spovedit ultima oară? îl auzi pe preot întrebînd.

– Ăăă... o lună, spuse Angel, deşi nu era tocmai sigură.

Ritualul obişnuit începu şi, deşi nu ştia prea bine ce anume trebuie să spună, îşi dădu toată silinţa. Cincisprezece minute mai tîrziu, după ce se termină, părăsi biserica şi porni spre casă, dar fără să se simtă mai bine.

Dimpotrivă, se simţea chiar mai rău.

Seth simţise o rază de speranţă cînd o văzuse pe Angel ieşind pe uşa din faţă a şcolii. După ce clopoţelul sunase anunţînd sfîrşitul orelor, ajunsese afară cît de repede putuse, ca să nu-l facă pe tatăl său să aştepte nici măcar un minut. Nu văzu nici o urmă de Lexus, dar Seth nu riscă să plece fără să aştepte cel puţin cincisprezece minute, şi paisprezece dintre ele trecuseră deja cînd uşa principală a şcolii se deschise şi Angel Sullivan apăru. El ridică mîna ca să-i facă semn, dar fata se întorsese într-o parte – aparent ca să-i spună ceva vărului ei – înainte să-l observe. Apoi maşina tatălui său apăru de după colţ şi se opri în faţa lui.

– Urcă! îi porunci tatăl lui. Am întîrziat deja!

Seth îşi lăsă mîna în jos, deschise portiera şi se sui în maşină. Tatăl său luase curba chiar înainte ca el să apuce să închidă uşa şi Seth pricepu, după vena care pulsa la tîmpla tatălui său, că orice s-ar întîmpla cînd vor ajunge la Clubul Country, cu siguranţă nu va fi ceva plăcut.

– Nu înţeleg cum de nu faci parte din echipă la şcoală, spuse Blake Baker cîteva minute mai tîrziu, de-abia aruncînd o privire spre fiul său. Ai idee cîte taxe plătesc eu la club în fiecare an? Dacă ai beneficia şi tu măcar de oportunităţile pe care le oferă...

Glasul lui se stinse în timp ce clătina din cap şi atît gesturile, cît şi tonul cu care îi adresase aceste cuvinte îi confirmară lui Seth cît de supărat şi deranjat se simte tatăl lui din cauza comportamentului său.

Seth nu răspunse nimic, fiind convins că orice replică n-ar face decît să transforme iritarea tatălui său într-o criză de furie. Nici unul dintre ei nu mai vorbi pînă cînd intrară în clădirea clubului. În timp ce Blake Baker se înregistra la recepţie, băiatul privi pe fereastră şi simţi din nou o rază slabă de speranţă – nimeni nu exersa încă, aşa că va scăpa măcar de umilinţa de a-i vedea pe ceilalţi holbîndu-se la încercările lui nereuşite de a balansa crosa. Inima i se făcu cît un purice cînd îl auzi pe tatăl său adresîndu-i-se băiatului de la recepţie.

– Fac şi eu cu fiul meu o tură de încălzire, spunea Blake Baker. Sîmbătă o să le arătăm de ce sîntem în stare.

Cinci minute mai tîrziu, Seth se găsea la primul punct de lovire. Privi îngrozit de-a lungul pajiştii înguste pînă la terenul de ţintă, care lui i se păru la cel puţin cinci sute de metri, deşi ştia foarte bine că distanţa nu depăşeşte trei sute.

– Cea mai simplă lovitură de pe traseu, îi spusese tatăl lui cu doi ani în urmă, cînd Seth încercase pentru prima dată să joace golf. Pentru majoritatea jucătorilor este suficientă o singură lovitură şi pînă şi copiii nimeresc din două lovituri.

Seth însă nu reuşise nici măcar o dată să lovească mingea cum trebuie în ziua aceea – pregătise crosa de cinci ori şi în cele din urmă tatăl lui îi ceruse să renunţe.

– Nu putem să blocăm jocul toată ziua, spusese el, bătîndu-l încurajator pe umăr şi afişînd un zîmbet stînjenit către cei patru bărbaţi care aşteptau la cîţiva metri mai încolo, urmărindu-i încercările neîndemînatice.

Băgă crosa la loc în geanta pe care o ridică şi încercă să o arunce pe umăr aşa cum făcea tatăl lui, dar aproape că-şi pierdu echilibrul. Acesta îl sprijini, dar imediat ce rămaseră singuri, zîmbetul de pe faţa lui Blake Baker dispăru.

– Ce naiba se petrece cu tine? se răsti el. Ridic-o spre stînga şi după aia loveşte cu putere.

Seth aşeză cu grijă mingea pe suportul special, exact aşa cum îi arătase tatăl lui, ţinînd ţăruşul între degetul arătător şi cel mijlociu, apoi îl apăsă în pămînt cu tot cu minge.

Imediat ce-şi retrase mîna, mingea căzu de pe suport. Încercă de alte două ori, simţind cum enervarea tatălui său creştea.

– Iisuse, murmură Blake într-un tîrziu.

Dîndu-l pe Seth deoparte, aşeză mingea, care rămase absolut neclintită pe suport.

– Acuma, fără să te grăbeşti, loveşte-o, bine? spuse el, deşi tonul lui sugera foarte clar că nu credea nici o clipă că Seth ar fi în stare să lovească mingea.

Seth se aplecă peste minge, încercînd să-şi amintească tot ce-l învăţase tatăl lui. Respectîndu-i instrucţiunile, apropie vîrful crosei de minge şi începu să îşi ajusteze poziţia pînă cînd simţi că este pregătit să lovească.

Îşi îndoi genunchii puţin şi trase cu grijă crosa în spate. Vîrful ei se ridică în aer, apoi Seth se roti şi lovi direct spre minge.

Nu reuşi decît să o dea jos de pe suport.

– Iisuse.

Seth puse mingea la loc foarte repede şi încercă o nouă lovitură.

Şi apoi încă una.

La a patra încercare reuşi în sfîrşit să o atingă, dar crosa trecu mai degrabă prin laterala ei şi mingea ajunse undeva în dreapta, în pădure.

– O găsesc, spuse Seth.

– Las-o baltă, se răsti Blake Baker. E oricum o lovitură proastă. Hai, mai încearcă o dată!

Spre propria uimire, Seth nimeri chiar din prima încercare, şi mingea zbură cel puţin cincizeci de metri în direcţia corectă.

– Am reuşit! strigă Seth. Am lovit-o!

– Tu numeşti asta lovitură? replică Blake. Dă-te la o parte să-ţi arăt eu cum se face.

Blake făcu un pas înapoi, balansă crosa de cîteva ori, apoi păşi în faţă chiar lîngă minge, privi înainte cîteva secunde, după care lovi cu putere.

Se auzi un pocnet puternic cînd crosa izbi şi Seth privi mingea cum se ridică sus în aer, îndreptîndu-se spre peluza verde din faţă şi oprindu-se o sută de metri mai încolo.

– Vezi? întrebă Blake. Floare la ureche!

Îşi băgară crosele în geantă şi porniră pe alee, acolo unde se găsea mingea lui Seth.

– Mai bine foloseşti o crosă de trei, cu cap de oţel, îi spuse tatăl lui.

Seth o scoase pe cea indicată şi făcu tot posibilul să lovească exact ca tatăl lui, balansînd crosa de două ori şi oprindu-se în faţa mingii cîteva secunde. Dar după ce-şi luă avîntul final şi lovi, mingea se mişcă doar cîţiva metri mai la dreapta.

Seth nu trebuia să se uite la tatăl său ca să-i simtă dezgustul ce îl copleşise ca un val uriaş. Se apropie rapid de minge şi lovi de mai multe ori, dar cu fiecare lovitură neliniştea lui creştea periculos de mult.

În cele din urmă, la cea de-a patra încercare, crosa atinse mingea, dar o aruncă în pădure, undeva în dreapta.

– O să mai iau una, spuse Seth, îndreptîndu-se spre geantă.

– Nu, o s-o găseşti pe-aia pe care ai aruncat-o, îl opri tatăl lui. Ai cinci minute la dispoziţie. Dacă nu, o să primeşti o lovitură de pedeapsă.

Seth îl imploră pe tatăl său din priviri.

– Dar eu credeam că doar exersăm, izbucni el, dar brusc îşi dori să se fi abţinut.

– Cum să devii mai bun dacă nu ştii cît de prost joci? Uite, n-o să încep să număr decît atunci cînd vei fi la o distanţă relativ mare de mine.

Seth porni în grabă spre pădure.

– Şi cu ce ai de gînd să loveşti? întrebă Blake, oprindu-l pe Seth din drum.

Seth se întoarse, îşi ridică geanta, atîrnînd-o de umăr, apoi se îndreptă din nou spre pădure. Spre surprinderea lui, tatăl său îl însoţi.

– Poate o găsim mai repede dacă voi căuta şi eu, îi spuse Blake.

Într-un tîrziu găsiră mingea ascunsă pe jumătate într-un tufiş.

– Mai bine declari că nu poate fi jucată, îi recomandă Blake. O să primeşti o lovitură de pedeapsă în plus dacă rupi vreuna dintre crenguţele tufişului.

Zece minute mai tîrziu ajunseră la punctul unde era mingea lui Blake, care luă o crosă specială cu vîrf triunghiular, o balansă de cîteva ori, apoi lovi. Mingea ajunse la aproape un metru de gaură.

După alte trei lovituri, mingea lui Seth se rostogoli şi ea în sfîrşit pe peluză.

Mai avu nevoie de alte cinci lovituri înainte ca mingea să intre în prima gaură.

În timp ce Seth flutura steagul, tatăl lui ridică mingea care stătea în acelaşi loc la aproape un metru de gaură.

– N-ar trebui să o bagi în gaură? întrebă Seth.

Blake Baker se uită furios la fiul său.

– De la distanţa asta? Glumeşti, nu-i aşa?

Seth nu spuse nimic.

– Bine, zise Blake pe un ton dur. Bănuiesc că, dacă nu vrei să mi-o acorzi, atunci va trebui s-o rezolv singur.

Blake aşeză mingea pe iarbă şi Seth putea să jure că o pusese mai aproape de gaură decît fusese iniţial. Se mişcă în jurul ei, studiind lovitura din toate unghiurile posibile. În cele din urmă balansă cu grijă crosa de trei ori, lovi şi rată.

– Deci asta ar fi a patra, spuse el, aplecîndu-se şi ridicînd mingea.

Cînd Seth aruncă o privire spre tabela de marcaj ceva mai tîrziu, observă că tatăl lui îi trecuse paisprezece încercări pentru prima gaură.

Iar lui îşi trecuse doar trei.

CAPITOLUL 21

Ziua următoare se dovedi chiar mai rea decît cea de dinainte. Angel de-abia reuşise să doarmă cîteva ore, rămînînd trează aproape toată noaptea, îngrozită că în orice moment va auzi din nou uşa de la cameră deschizîndu-se, iar podeaua va începe iarăşi să scîrţîie în timp ce tatăl ei se va strecura pe furiş spre pat. Cînd adormi, lucrurile se agravară, pentru că o dată cu somnul veniră şi visele, în care tatăl ei apărea în permanenţă, privind-o cu ochi arzători, întinzîndu-se spre ea în încercarea de a-i atinge carnea cu degetele.

Cînd se îndepărta de el, dădea de mama ei, care stătea cu spatele şi oricît de tare o implora Angel, aceasta nu-i arunca nici măcar o privire.

După ce pleca de lîngă Myra, nimerea chiar în faţa Părintelui Mike, care se uita rece la ea şi-i spunea: „Du-te cu Dumnezeu şi nu mai păcătui."

Cuvintele lui o trezeau întotdeauna, lăsînd-o singură în întuneric, prea speriată ca să mai adoarmă şi prea obosită ca să rămînă trează.

Cînd ajunse la şcoală, nu crezu că va rezista toată ziua.

Seth Baker nu dormise nici el foarte bine, pentru că rănile făcute de cureaua tatălui său nu-l lăsau să stea pe spate şi pînă şi greutatea cearşafului şi a păturii îi dădeau nişte dureri atît de mari încît rămăsese treaz pînă în zori. Tatăl lui plecase deja cînd Seth coborîse la bucătărie şi, la întrebarea mamei lui dacă după-amiază va merge să exerseze pentru golf, Seth scutură din cap.

– Chiar trebuie să joc în turneul de sîmbătă? rosti el în timp ce își punea cereale în castron.

– Sigur că da, răspunse Jane Baker. Nu înțeleg de ce pui o asemenea întrebare!

„Pentru că nu sînt bun la golf și tata îmi va arde din nou o mamă de bătaie cînd vom ajunge acasă." Știa că nu e bine să-și exprime gîndurile cu voce tare, așa că se mulțumi doar să ridice din umeri. Partea cea mai rea nu avea să fie bătaia, ci umilința de a-i vedea pe Zack Fletcher, Chad Jackson și Jared Woods uitîndu-se la el cum ratează minge după minge. Dar n-avea sens să discute aceste aspecte cu mama lui, pentru că știa foarte bine că nici ea nu s-ar certa cu el pe tema asta.

Își termină cerealele în tăcere și plecă de acasă fără să zică nimic, iar la școală reuși să treacă cu bine de primele ore.

Cînd veni ora de sport, urmele de pe fesele lui nu mai erau așa de accentuate și astfel nu le observă nimeni.

La cinci minute după ce clopoțelul anunță sfîrșitul orelor, se întîlni cu Angel Sullivan.

– Te simți bine? o întrebă el cînd fata aproape că se trînti lîngă el pe bancă.

– Cred că da, oftă ea. Tu?

Seth ridică din umeri.

– Eu m-am obișnuit.

Prînzul se desfășurase aproape identic cu cel din ziua anterioară, Zack și Heather scoțînd sunetele acelea oribile, iar băieții mișcîndu-și șoldurile înainte și-napoi ori de cîte ori treceau pe lîngă Angel și Seth.

Numai că aceștia nu-l strigau Seth, și băiatul se intimida de fiecare dată cînd își auzea porecla.

– Dar de unde le-o fi venit să-ți zică așa? întrebă ea în timp ce mergeau pe strada Black Creek, îndreptîndu-se spre casa ei.

– Nu știu, răspunse Seth. Bănuiesc că din același motiv pentru care cei din Eastbury îți spuneau în toate felurile.

– Da, dar cel puțin mă strigau cu nume de fete.

Timp de o secundă Seth arătă ca şi cum i-ar fi tras o palmă, dar apoi izbucni în rîs.

– Beth nu e un nume de fată? întrebă el.

– Dar n-am vrut să zic asta, spuse Angel. Eu...

– Ehhh, oricum, cui îi pasă? interveni Seth în timp ce ea îşi căuta cuvintele potrivite. Sînt doar nişte nume. Hai să discutăm despre altceva.

Dar în loc să vorbească, păstrară tăcerea pînă ajunseră în faţa casei lui Angel, unde se opriră amîndoi, ca s-o privească.

Arăta exact ca de dimineaţă, ca ieri şi ca în ziua de dinainte şi totuşi, pe măsură ce o cercetau, nici Seth, nici Angel nu se puteau opri să nu se gîndească la imaginile ciudate pe care Seth le surprinsese cu camera lui sau la desenele stranii care apăruseră pe oglinda din camera lui Angel.

De asemenea, Seth nu uitase ce se întîmplase cînd tatăl fetei îi găsise împreună în dormitor.

– Poate n-ar trebui să intru, spuse el cu o voce gravă.

Angel se uită la el nesigură.

– Mă gîndeam că poate vrei să verifici dacă e ceva sub scări, spuse ea.

Seth îşi muşcă buza de jos, apoi adăugă:

– Dacă tatăl tău vine acasă...

– Nu vine, îl asigură Angel. Şi chiar dacă vine, n-o să mai stăm în camera mea.

Totuşi Seth ezita.

– Nu ştiu...

– Tu singur ai zis că n-ar strica să aruncăm o privire, îi aminti ea.

Dar cînd îşi mută atenţia spre casă, vocea ei fu cuprinsă brusc de nervozitate.

– În plus, dacă nici mama nu-i acasă...

Nu mai putu să-şi continue fraza şi îşi dădu seama că Seth percepuse frica ce o domina.

– Vreau să zic că nu mi-e frică să stau de una singură...

Seth o întrerupse:

– Nu-ţi mai face griji. Hai să mergem amîndoi şi să vedem dacă găsim ceva.

Ocoliră casa pînă în spate şi Angel luă cheia pe care mama ei o ascunsese sub acelaşi vas ce stătea pe veranda lor din Eastbury.

– Să zicem că noi căutăm ceva sub scări... n-ar trebui să găsim acolo vreo şipcă slăbită? întrebă Angel în timp ce deschidea o cutie de Coca-Cola, al cărei conţinut îl turnă în două pahare.

– Posibil, răspunse Seth.

Dar zece minute mai tîrziu, după ce verificaseră fiecare treaptă a scării, băiatul clătină din cap dezolat.

– Nici măcar alea care scîrţîie nu sînt slăbite.

Se uită la Angel!

– Dar dedesubt, ce-o fi? Poate e vreun bufet ascuns sau cine ştie?

Ocoliră pînă ajunseră la uşa dulapului ce era construit sub scări, dar tot nu găsiră nimic. Pereţii şi tavanul înclinat erau tencuiţi şi zugrăviţi cu var, iar în strălucirea becului ce lumina spaţiul, nu se vedea nici o crăpătură, ca să nu mai vorbim de nişe care ar fi putut ascunde locuri secrete.

– Şi-acum? întrebă Seth.

Dar înainte ca Angel să răspundă, auziră un sunet înăbuşit şi Seth făcu ochii mari.

– Aoleu, dac-a venit tatăl tău...

Angel scutură din cap şi îi făcu semn să tacă.

Sunetul se auzi din nou, tot înăbuşit, dar de data asta Angel era sigură că-l recunoscuse.

– E Houdini – s-a întors!

Ieşi grăbită din încăperea de sub scări şi alergă în bucătărie, convinsă că pisica o aşteaptă acolo.

Camera însă era goală.

– Unde e? întrebă Seth cînd intră şi el în bucătărie.

Angel ridică din umeri.

– Nu ştiu... poate m-am înşelat.

Apoi auziră sunetul din nou, dar de data asta nu mai aveau cum să greşească. Atît Angel, cît şi Seth se întoarseră spre uşa care ducea în

pivniţă şi, cînd Angel o deschise, dădură peste pisică. În loc să intre în bucătărie, aceasta se întoarse şi începu să coboare scările abrupte.

Angel şi Seth rămaseră nemişcaţi în capul scărilor ce duceau la subsol. Timp de cîteva secunde bune priviră în jos şi, pe măsură ce ochii ei se obişnuiră cu întunericul, Angel simţi ceva – un fior ciudat ce părea să emane de undeva de dedesubt.

Seth o luă de mînă.

– Simţi şi tu? întrebă el.

Angel dădu din cap.

– Pare să fie un curent de aer rece.

– Da, dar ar trebui să fie cald, spuse Seth. Nici în cea mai călduroasă zi a verii nu simţi nici un fel de răcoare pînă cînd nu ajungi jos în pivniţă. Simplul fapt că deschizi uşa nu este suficient.

– Poate... poate e vreo fereastră deschisă, spuse Angel, fără să-şi dea seama că vocea ei devenise o şoaptă. Probabil că pe-acolo intră şi Houdini.

– Sau poate e altceva, replică Seth, pe o voce la fel de joasă. Am citit undeva că atunci cînd se răcoreşte de-a binelea...

Nu mai reuşi să continue pentru că fiorul rece se evaporase brusc. O privi pe Angel şi văzu că şi ea simţise schimbarea.

– S-a dus, şopti el uşurat.

Angel privi încă o dată în întunericul de dedesubt.

– Houdini? strigă ea. Haide, Houdini! Vino-ncoace!

Pisica apăru în capătul de jos al scărilor, cu ochii strălucind în lumina ce venea dinspre bucătărie, dar nu veni sus. În schimb, începu să miaune.

– Haide! spuse Angel. O să te murdăreşti acolo jos!

Pisica mieună din nou, apoi dispăru.

– Houdini! strigă Angel.

Bîjbîi după întrerupător şi, după ce-l găsi, aprinse becul din pivniţă. Un singur bec atîrnat în mijlocul tavanului aruncă o lumină chioară. Nici urmă de pisică.

Apoi o auzi mieunînd, de data asta mai tare.

– Ce are? întrebă Seth. Parcă ar vrea să ne ducem jos.

Tăcu şi se uită fix la treptele ce duceau în pivniţă.

– Dar dacă ne-am uitat sub alte scări decît trebuia?

Angel se holbă la Seth.

– E doar o pisică, Seth! Ce...

Pe cît de repede dispăruse, pisica reapăru în capul scărilor, mieună tare, apoi începu să sară pe trepte în sus. Dar, înainte de a ajunge la ultima, vira brusc spre dreapta şi sări de pe treaptă direct pe podea.

Mieună încă o dată.

– Hai să mergem jos să vedem ce e, spuse Seth.

Angel nu zise nimic, dar cînd Seth păşi pe prima treaptă, fata se dădu înapoi.

– Poate ar fi mai bine să nu ne ducem acolo, îi spuse ea lui Seth cînd acesta întoarse capul.

– Poate că *ar trebui,* o contrazise Seth, punînd accent pe cuvinte ca să se asigure că Angel înţelege exact ce vrea el să spună.

Ea simţi provocarea în aer şi privi umbrele de dedesubt. Din întuneric se insinuau amintirile nopţilor trecute.

Fata din dulap, înconjurată de flăcări.

Mirosul de fum ce stăruise pînă dimineaţa.

Fiinţa care, cu două nopţi în urmă, se aplecase peste ea în beznă, dorind s-o atingă.

Sunetul puşculiţei căzînd pe podea.

Apoi, imaginea mîzgălită pe oglindă, pe care o frecase pînă cînd şterse orice urmă.

O pată de sînge.

„Sîngele fetiţei care murise în camera unde ea dormea acum?"

Nu! Nu era sînge – doar ruj pe care îl curăţase.

Tot ceea ce văzuse fuseseră doar vise, şi fantomele erau doar nişte poveşti.

– Bine, spuse ea, încercînd să nu se lase copleşită de teamă. Hai să coborîm să vedem ce e!

Fără să mai aştepte răspunsul lui Angel, Seth o luă în jos pe scări, urmat la scurt timp de prietena lui.

– Mai e o lumină jos, lîngă scări, şopti ea cînd coborîseră jumătate din trepte. Trebuie să tragi de un fir.

Cînd păşiră pe ultima treaptă, Seth se întinse, apucă firul şi trase de el în jos. Se aprinse o lumină difuză, care împrăştie bezna, lăsînd totuşi cîteva colţuri acoperite de umbre. Îl găsiră pe Houdini sub scările făcute din grinzi de stejar de dimensiunea celor folosite la şemineul de sus, sprijinite pe nişte stîlpi solizi tot din stejar, tăiaţi astfel încît să formeze o înclinaţie destul de abruptă. Suprafaţa treptelor era tocită – şi cumva concavă – de atîtea generaţii de oameni care coborîseră pe ele. Dar pe dedesubt încă mai erau vizibile urmele uneltelor folosite de cei care le construiseră cu multă vreme în urmă.

Houdini stătea pe picioarele din spate, cu labele din faţă sprijinite de cea de-a patra treaptă, cu capul întins înainte spre cea de-a cincea treaptă unde de-abia dacă-i ajungea botul.

Cînd Angel şi Seth se lăsară pe vine ca să o privească, pisica se uită la ei, mieună şi apoi se întinse iarăşi.

– Ce face? întrebă Angel. Ce vrea?

Angel şi Seth trecură din nou pe sub scară şi priviră treptele de dedesubt. Cu excepţia cîtorva locuri în care lumina pătrundea prin nişte mici spărturi, nu vedeau altceva decît întuneric.

– Ai o lanternă? întrebă Seth.

– În sertarul de la bucătărie, răspunse Angel.

Urcă repede în bucătărie, deschise sertarul de sus al bufetului, unde ea pusese doar cu cîteva zile înainte unele lucruri de primă necesitate. Lanterna era exact în margine, aşa cum o aranjase ea.

Cînd se întoarse, îl găsi pe Seth lîngă Houdini, care stătea în continuare pe picioarele din spate, întinzîndu-se spre treapta pe care nu o putea atinge şi mieunînd insistent. Cînd Angel se aşează şi ea lîngă Seth şi lumină locul de sub scară, Seth bătu rapid în cele trei trepte de lîngă pisică.

De două ori nu auziră nimic, cu excepţia unei bufnituri înăbuşite de lemn solid.

Apoi ciocăni în cea de-a cincea treaptă de la capătul scării.

Cînd degetele intrară în contact cu lemnul, sunetul se intensifică şi avu o rezonanţă care o sperie pe Angel tare de tot.

Suna a gol!

Seth se uită la ea, apoi bătu din nou în treaptă.

Acelaşi sunet.

Iar pisica, aparent satisfăcută acum, plecă de sub scări, se aşeză comod şi începu să toarcă.

Seth ciocăni în treapta de deasupra şi în cea de dedesubt şi de fiecare dată auziră sunetul înăbuşit al celorlalte trepte.

Seth se întoarse spre cea de-a cincea şi începu să ciocănească de-a lungul ei.

La capete, lemnul răsuna înfundat, dar la mijloc, pe o suprafaţă cam de douăzeci de centimetri, scotea sunetul acela gol, care sugera foarte clar că în zona aceea treapta nu era făcută din acelaşi lemn solid.

Angel apropie şi mai tare lanterna în timp ce Seth examină cu atenţie treapta. La început nu văzu nimic, dar cînd privi mai îndeaproape, ceva părea că nu e în regulă acolo unde treapta se unea cu grinzile de susţinere. Luă lanterna de la Angel şi o apropie de locul în care se îmbinau, privind-o mai întîi pe cea de deasupra, apoi pe cea de dedesubt. Deşi la prima vedere îţi dădeau senzaţia că sînt aproape perfecte, băiatul era sigur că întrezăreşte o mică deschizătură orizontală între trepte şi grinzi, mai exact în zona canelurii. Cea de-a cincea treaptă părea că *stă* mai degrabă suspendată între grinzile principale, decît că se sprijină pe caneluri.

Seth se apropie de scară şi examină capătul celei de-a cincea trepte. Dinspre exterior părea să fie aşezată chiar în vîrful canelurilor, între două grinzi oblice, asemănător celorlalte. Încruntîndu-se, ciocăni la suprafaţa micului stîlp de susţinere.

Suna a lemn solid.

– Ce e? întrebă Angel. E gol sau nu?

– E ciudat, îi spuse Seth. Nu sună la fel pe dedesubt şi nici nu arată la fel.

– Lasă-mă să mă uit şi eu.

Se lăsară amîndoi pe vine şi Seth îi arătă lui Angel modul ciudat al îmbinărilor. Întinzîndu-se, Angel ciocăni uşor pe sub treaptă şi auzi acelaşi sunet grav pe care-l auzise şi Seth. Se încruntă,

încercînd să-şi dea seama de ce îmbinările ar arăta diferit văzute de jos, decît din lateral, şi o clipă mai tîrziu răspunsul i se arătă clar.

– Ţine lanterna! îi spuse ea lui Seth.

Angel îşi întinse mîinile şi prinse cu palmele cea de-a cincea treaptă, apoi trase de ea. O clipă crezu că nu se va întîmpla nimic, dar apoi – chiar cînd se pregătea să renunţe – simţi o mişcare uşoară. Apucă şi mai tare şi trase din nou. Un moment păru că întreaga treaptă se mişcă spre ea.

– Oauuu, şopti Seth. Uită-te la asta!

Angel continuă să împingă uşor lemnul, pînă cînd Seth, care se lăsase acum în genunchi ca să vadă mai bine, strigă:

– Stai aşa... se vede ceva!

– Ce? întrebă Angel.

– E ca şi cum întregul fund al treptei este fals, spuse el, introducîndu-şi degetele într-un soi de cavitate care apăruse chiar la capătul ei. O secundă mai tîrziu, cu vocea tremurîndă, băiatul şopti:

– E ceva înăuntru. Vezi dacă poţi să o mai tragi puţin.

Angel se dădu înapoi, astfel încît degetele ei se strecurară în jurul marginii fundului fals, apoi trase. Placa alunecă uşor, apoi brusc se desprinse complet.

Din interiorul cavităţii căzu ceva chiar în braţele lui Seth.

Nici unul din ei nu spuse nimic, ci amîndoi se mulţumiră să privească obiectul. Era o carte, legată în piele şi ornamentată cu incrustaţii aurii. Literele erau atît de elaborate încît, şi dacă stratul de aur ar fi fost în perfectă stare, tot n-ar fi înţeles semnificaţia lor. Deşi pielea copertei părea aproape nouă, avea ceva aparte care le spunea că este mult mai veche decît îţi dădea senzaţia.

Iar culoarea ei era exact culoarea rujului pe care-l găsise Angel în dimineaţa aceea pe podea, pe degete şi pe cearşafuri.

Roşu.

Roşu ca sîngele.

CAPITOLUL 22

– Hai s-o ducem sus, să o răsfoim, spuse Seth. Aşa o să pot şi eu să mă îndrept de spate, adăugă el, strecurîndu-se chinuit de sub scară şi ridicîndu-se în capul oaselor pentru a-şi relaxa puţin muşchii care începuseră să-i amorţească.

Houdini se ridică şi el în patru labe, se întinse, apoi o zbughi pe scări la bucătărie.

Angel mai rămase o vreme sub scară ca să pună la loc placa ce ascundea compartimentul acela special la capătul celei de-a cincea trepte. După ce fixă totul cu atenţie, verifică încă o dată cu lanterna pentru a se asigura că nimic nu-i trăda secretul, închise cele două lumini de la subsol şi-l urmă în bucătărie pe Seth, care stătea la masă şi privea curios cartea.

Houdini se urcase şi el pe masa din bucătărie şi o mirosea, iar cînd Angel se apropie, îşi aşeză laba dreaptă pe volum, mieunînd încet.

La lumina zilei, coperta părea chiar mai roşie, dar se vedea şi cît de veche e. Stratul de aur de deasupra era foarte puţin uzat şi, deşi coperta era intactă, anumite părţi ale suprafeţei ei poleite erau tocite pînă la textura velurată. Seth se pregătea să o deschidă, cînd Houdini se răsuci cu botul spre uşa de la intrare, arcuindu-şi spinarea.

Cînd un scuipat de avertizare ieşi din gîtul pisicii, Seth îşi retrase mîna de lîngă carte.

– Ce se întîmplă cu ea? întrebă el, holbîndu-se la pisică. Zici că vrea să mă muşte!

– N-are nimic cu tine, spuse Angel. Ci cu tata! Se aude maşina lui!

Seth făcu ochii mari.

– Poate ar fi mai bine să punem cartea la loc!

– Şi să ne găsească în pivniţă? Îţi dai seama că o să ne întrebe ce căutam acolo!

Ochii ei priviră agitaţi prin bucătărie.

– Unde am putea s-o ascundem?

Seth luă de pe masă cartea, o îndesă în ghiozdan şi se îndreptă spre uşa din spate.

– Vino!

Angel aruncă lanterna în sertar, îşi apucă rucsacul şi ieşi pe uşa din spate exact cînd tatăl ei oprea motorul de la maşină. Îl prinse pe Seth din urmă, chiar cînd se auzi portiera trîntită, iar cînd tatăl ei ajunsese probabil la uşa din faţă, ei alergau deja pe o cărare îngustă care ducea în pădure. În cazul în care Marty s-ar fi uitat pe fereastra din spate, ei s-ar fi aflat de mult în mijlocul pădurii.

Houdini îi însoţi pe tot parcursul drumului.

– Unde mergem? întrebă Angel cînd Seth încetini, în sfîrşit, ritmul.

– Nu ştiu, spuse el. Ai mers vreodată pe-aici de cînd te-ai mutat?

Angel dădu din cap că nu.

– Cărarea asta duce la vechea răscruce, acolo unde era bacul.

Brusc, Houdini scoase un miorlăit, apoi părăsi poteca şi se îndreptă spre copaci.

– Houdini! strigă Angel. Vino înapoi!

Pisica se opri, privi în urma ei, mieună, apoi continuă să se adîncească şi mai tare în pădure.

– Unde se duce? întrebă Angel.

Seth ridică din umeri.

– De unde să ştiu? Dar n-am de gînd să mă duc după ea. Acolo nu e nici măcar o cărare cît de mică.

Şi, întorcîndu-se, porni din nou pe drumul care ducea la Black Creek Crossing. Angel, după ce mai privi îngrijorată după pisică, îl urmă.

În mai puţin de jumătate de minut, Houdini apăru la cîţiva metri în faţa lor chiar pe cărare. Avea spinarea arcuită şi scuipa.

Seth se opri atît de brusc că Angel aproape dădu peste el.

– Iisuse, ce-o fi cu ea?

Făcu un pas spre pisică, dar sări imediat înapoi cînd pisica îl zgîrie cu laba din față.

Angel se lăsă pe vine și își întinse mîna, dar pisica lovi din nou cu laba.

– Poate că a turbat, sugeră Seth.

Angel își dădu ochii peste cap.

– Dar acum cinci minute n-avea nimic.

– Atunci haide s-o ocolim.

Seth ieși de pe cărare, în încercarea de a ocoli pisica.

Pisica se mișcă, îi blocă accesul și-l scuipă din nou.

Seth se îndreptă în partea cealaltă.

Pisica sări și ea, furioasă.

– Bine, bine, spuse Seth, ridicînd mîinile și dîndu-se înapoi.

Se întoarse spre Angel.

– Și-acum, ce facem? Tatăl tău e acasă, iar pisica ta nu ne lasă să trecem mai departe.

Apoi Houdini veni la picioarele lui Seth și începu să se frece de el ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic. Seth se holbă la animal, absolut uimit.

– Ce naiba se întîmplă? E nebună?

– De unde să știu eu? Nu e pisica mea!

De data asta însă, Houdini se freca de picioarele ei, iar un moment mai tîrziu porni pe drumul pe care veniseră și se opri la cîțiva metri mai încolo, miorlăind tare, aproape implorîndu-i.

Cînd văzu că nici Angel, nici Seth nu făcură nici o mișcare, se apropie de ei, mieună, apoi se întoarse.

– Dacă ar fi cîine, aș zice că vrea să ne ducem după el, spuse Seth. Dar pisicile nu fac chestii de-astea, nu-i așa?

Veni rîndul lui Angel să ridice din umeri.

– Poate ar trebui să încercăm.

Aruncă o privire prin pădurea deasă de arțari, stejari și pini.

– Dar dacă ne pierdem?

– Toată viața mi-am petrecut-o prin locurile astea, îi spuse Seth. Nu m-am pierdut niciodată. Haide... să nu zicem că n-am încercat.

Houdini îi aşteptă pe cărare pînă cînd ajunseră la punctul în care dispăruse cu cîteva minute în urmă. Coti brusc într-o parte şi după cîţiva metri se uită înapoi, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că Angel şi Seth îl urmează.

– Eşti sigur că n-o să ne rătăcim? se agită Angel.

– N-avem cum. Drumul e la doar cîteva sute de metri la stînga, iar în dreapta o să dăm peste pîrîu. Oriunde ar merge pisica asta nebună, vom găsi calea de întoarcere.

Se luară după pisică prin pădure, urmînd un drum cunoscut numai de ea. Pisica părea să ştie foarte bine încotro se îndreaptă. După cîteva minute ajunseră la pîrîu, care nu era mai lat de şase metri, iar apa era foarte puţin adîncă. Mulţi dintre bolovanii de pe fundul apei se înălţau pînă la suprafaţă şi se aflau destul de aproape unul de celălalt pentru a alcătui un pod natural. Rîul trecea la un moment dat printr-un canal de zece ori mai mare decît el şi care, după părerea lui Seth, avea şi vreo trei metri adîncime.

– Iese vreodată din matcă? întrebă Angel, privind cursul şerpuitor al apei.

– Acuma nu, răspunse Seth. Primăvara ajunge să aibă şi un metru jumătate adîncime, dar asta-i tot. Apa se varsă într-un soi de rezervoare şi e lăsată să curgă doar cît să ţină peştii în viaţă.

– Unde era bacul înainte?

– Acolo, în spate, spuse el arătînd spre direcţia de unde izvora. Arăta ca o şalupă şi peste rîu exista prinsă o frînghie solidă, de care trăgea tipul de pe bac, pentru a putea aduce podul plutitor la mal.

După alte cîteva minute de mers, pisica se îndepărtă din nou de rîu şi pădurea deveni şi mai deasă.

– Ştii unde ne aflăm? întrebă Angel.

– Relativ, răspunse Seth. Dacă ne pierdem de Houdini, ştiu să mă întorc la rîu. Apoi e simplu.

– Dar încotro ne îndreptăm?

– De unde să ştiu? Bănuiesc că va trebui să mergem după pisică şi o să aflăm.

Trecu pe lîngă o creangă căzută şi se grăbi să ia urma animalului. Angel veni şi ea şi cîteva minute mai tîrziu ajunseră pe o cărare,

de-abia vizibilă, atît de tare era acoperită de frunziş şi tufişuri. Merseră de-a lungul ei pînă cînd poteca se îngustă, sufocată într-atît, din toate părţile, de copaci, încît Angel trebui să se aplece de cîteva ori pentru a trece mai departe. Terenul deveni şi mai accidentat, presărat pe ici, pe colo cu grohotişuri, şi de două ori cărarea dispăru complet.

– Eşti sigur că nu ne-am pierdut? întrebă ea cînd intrară într-un luminiş mic în faţa căruia se ridica o stîncă de granit fisurată adînc.

– Am idee cam pe unde ne aflăm, dar din cîte ştiu eu nu prea e mare lucru pe aici, spuse Seth.

Angel cercetă locul, dar nu văzu nimic cu excepţia luminişului şi a unui mal abrupt dincolo de stîncă. Îl urmăriră în continuare pe Houdini, traversînd luminişul şi escaladînd în cele din urmă bolovanul imens de granit. Nu se mai vedea vreo urmă de potecă şi Angel nu avea nici cea mai vagă idee unde se află şi nici n-ar mai fi ştiut să ajungă înapoi la rîu. Seth se opri şi fata îl prinse din urmă.

La început nu observă nimic deosebit, dar apoi, chiar sub ei, ascuns bine într-una dintre fisurile malului abrupt, zăriră ceva ce părea a fi un zid de lemn.

– Ce e ăla? întrebă ea.

– Nu ştiu, spuse Seth. Nimeni nu mai vine pe aici, cu excepţia mea, iar eu n-am văzut aşa ceva niciodată – adică, am mai fost în luminiş, dar nu m-am gîndit niciodată că dincolo de malul ăsta s-ar mai putea ascunde ceva.

Începură să coboare cu atenţie malul plin de pietriş şi-l găsiră pe Houdini care zgîria cu ghearele o uşă ce de-abia depăşea înălţimea lui Seth şi care era închisă cu un zăvor simplu de lemn.

Priviră amîndoi uşa care părea atît de neobişnuită în crăpătura aceea din granit, încît cu greu le venea să creadă că e reală.

Într-un tîrziu, Seth întinse mîna şi încercă zăvorul.

Uşa se dădu încet la o parte şi, cînd deschizătura fu suficient de mare, Houdini se repezi prin ea, dispărînd în întuneric. Nici Seth, nici Angel nu făcură vreo mişcare pînă cînd uşa nu se deschise suficient de mult pentru a vedea ce se află în spatele ei.

Era o cabană micuță construită integral din bușteni de stejar, iar lui Angel i se păru că atît marginile lor neregulate, cît și urmele de teslă ar semăna cu bîrnele care alcătuiau podeaua propriei case. Cabana avea o singură cameră, dar nu era nici pătrată, nici dreptunghiulară. Avea o formă ciudată, pentru a se potrivi cu forma crăpăturii în interiorul căreia fusese clădită; nici unul dintre cei patru pereți ai ei nu avea aceeași lungime și unghiurile în care se uneau erau complet diferite. În fund se zărea un șemineu primitiv construit din blocuri nefinisate de granit, care cel mai probabil fuseseră adunate de la baza malului abrupt. Întreaga suprafață a șemineului era acoperită cu un strat de funingine, iar pe peretele de deasupra fusese agățat un cîrlig masiv din fier forjat. Într-o parte se găseau o stivă de lemne și o grămadă de vreascuri.

De cîrlig atîrna un ceaun care părea la fel de vechi pe cît era și cabana.

Seth și Angel se uitară agitați unul la altul, atît de uimiți de locul în care îi adusese pisica încît nici unul nu reuși să scoată vreun cuvînt. Mai întîi Seth, apoi Angel trecură pragul încăperii ciudate. O lespede de stejar groasă de aproape zece centimetri fusese prinsă de-a lungul unui zid și servea drept poliță, deasupra căreia atîrnau de niște cuie bătute în perete trei polonice. În capătul celălalt, un bloc imens de granit, înalt de jumătate de metru, fusese scobit pentru a forma o chiuvetă.

O chiuvetă care era plină cu apă, a cărei suprafață strălucea chiar și în lumina difuză ce se strecura prin ușa deschisă.

Angel privi într-acolo cu inima bătîndu-i puternic:

– Aici locuiește cineva, șopti ea.

Seth avea și el privirea pironită asupra chiuvetei, care era plină pînă sus. Nicăieri nu se vedea nici un robinet ori vreo pompă.

În timp ce priveau scena în tăcere, se auzi un *pleosc* ușor și suprafața apei se undui.

Un moment mai tîrziu sunetul se repetă, iar cînd căzu și cea de-a treia picătură, Seth descoperi în sfîrșit sursa: sus pe perete, deasupra chiuvetei, apa picura pe lîngă capătul unei bucăți de lemn ieșite în afară.

– Dar de unde vine apa? întrebă Angel, apropiindu-se de chiuvetă.

În marginea acesteia fusese decupată o despicătură, cam de doi centimetri adîncime, pe unde apa se scurgea într-un jgheab tot din lemn ce ieşea prin zid.

– Probabil că vine de sus, de pe mal, spuse Seth. Mai e un loc pe rîu unde se întîmplă aşa, chiar şi cînd nu plouă cu săptămînile.

Apa era limpede ca şi cristalul şi Seth luă din cîrlig unul din polonice, îl băgă în apă, adulmecă, apoi o gustă.

– E bună!

Îi oferi polonicul lui Angel, dar fata refuză.

– Doar pentru că e bună la gust nu înseamnă că nu e otrăvită. Mama spune că trebuie să fierbi întotdeauna apa dacă nu ştii de unde vine.

– Aşa zice şi mama, spuse Seth. Dar eu am băut apă din rîu toată viaţa mea şi nu m-am îmbolnăvit pînă acum.

Parcă pentru a-i demonstra părerea lui, mai luă o înghiţitură din polonic, răsturnă ce rămăsese în chiuveta improvizată, apoi se întoarse ca să privească şi restul camerei.

Într-un colţ în spatele uşii zări cadrul mic al unui pat, deşi nu se vedea nici urmă de legăturile din sfoară care ar fi trebuit să susţină salteaua. Tavanul se sprijinea pe nişte grinzi atît de joase încît Angel le putea atinge cu mîna.

– Ce mişto e aici! şopti Seth.

– Cine crezi că a construit-o? întrebă Angel. Zici că n-a mai stat nimeni aici de sute de ani.

– Dar nu e nici o pată de apă, spuse Seth, uitîndu-se la tavan. Dacă e atît de veche pe cît pare, cum de nu se scurge apa prin acoperiş?

Ochii lui rătăciră prin toată încăperea. Podeaua, poliţa, rama de pat, marginea chiuvetei, toate erau acoperite cu un strat de praf intact, iar pe jos nu se vedeau decît urmele lăsate de Houdini şi de ei doi. Pînă şi şemineul, şi ceaunul erau aproape îngropate în praf.

– Probabil că este extrem de veche... cum e şi casa ta!

– Păi, dac-ar fi aşa, cum de nu ştie nimeni de existenţa ei? întrebă Angel.

Atent la pisică, Seth părea că nu-i auzise întrebarea. Dar cînd vorbi în cele din urmă, fata îşi dădu seama că o auzise.

– Crezi că Houdini ne-a adus aici intenţionat? întrebă el pe un ton grav.

– Hmmm... ştiu şi eu, îngăimă Angel. Uneori cîinii sînt cei care...

– Tot el ne-a arătat şi unde se afla cartea.

Îşi întoarse privirea de la pisică şi se uită fix în ochii lui Angel.

– Nu s-a mulţumit doar să ne facă să coborîm în pivniţă. S-a oprit să adulmece chiar în dreptul treptei unde era ascunsă.

Încă o dată Angel avu aceeaşi presimţire ca atunci cînd ea şi Seth stăteau în capătul scărilor.

– Poate, poate că a mirosit-o, sugeră ea.

Ochii lui Seth se îndreptară din nou spre pisică.

– Nu ştii de unde a venit, nu?

– Ăăă, nu, bîigui Angel neliniştită.

– A apărut în dulapul din camera ta, iar uşa era închisă.

Angel încuviinţă din cap şi încercă să-şi domolească golul din stomac.

– Şi te urmăreşte peste tot, îţi arată unde e cartea ascunsă, apoi ne aduce aici.

– Poate că aici stă, spuse Angel, fiind sigură ce urmează Seth să spună, dar nedorind să audă nimic. Poate că l-am urmărit pînă acasă la el.

– Sau poate că nu, spuse Seth. Şi nu l-am urmărit pur şi simplu, îţi aminteşti? El ne-a îndemnat să mergem încotro voia el. Or face ei, cîinii, aşa uneori, dar ai auzit vreodată de vreo pisică să se comporte astfel? Am văzut o dată la televizor o femeie care pretindea că pisica ei a mieunat ca s-o trezească cînd casa i-a luat foc, dar, după părerea mea, pisica se speriase şi voia să iasă afară înainte să se pîrlească.

– Dar dacă Houdini ne-a arătat într-adevăr unde era cartea şi ne-a condus special în locul ăsta...

Vocea i se stinse şi-şi dădu seama că nu vrea să-şi mai continue ideea.

– Dar semnele de pe oglindă? întrebă Seth. Cele care ne-au determinat să căutăm ceva sub scări încă din capul locului?

– E doar o pisică, Seth, spuse Angel, ridicînd tonul. Pisicile nu scriu cu ruj pe oglinzi!

– Atunci cine a făcut-o?

– Nu ştiu! Poate că *eu* am făcut-o! Poate că sînt somnambulă, cine ştie? Dar în nici un caz Houdini! E doar o pisică!

– Dar dacă nu-i aşa? o contrazise Seth. Dacă...

Ezită, apoi continuă:

– Dar dacă e mai mult de atît?

Cuvintele pluteau în aer în timp ce tăcerea îi învăluia din toate părţile. Se întoarseră amîndoi spre Houdini, care stătea în faţa şemineului. Nu mai torcea. Se uita la ei, parcă aşteptînd ceva.

– Păi, dacă nu e pisică, rosti Angel cu jumătate de gură, atunci ce e?

Veni rîndul lui Seth să nu spună cu voce tare ceea ce gîndea cu adevărat.

– Nu ştiu, spuse el. Dar hai să încercăm ceva.

Îşi dădu jos rucsacul de pe umăr, îl deschise şi scoase cartea cu coperte din piele.

Houdini începu să-şi mişte coada, apoi se ridică în patru labe şi-şi lungi cît putu gîtul spre carte.

– Eu zic să ne lămurim mai întîi în legătură cu cartea asta, spuse Seth, aşezînd volumul pe poliţa micuţă.

– Cît de veche crezi că e? şopti Angel.

Cartea stătea aşezată pe poliţa prăfuită şi, deşi soarele de-abia pătrundea prin uşa deschisă, nu-şi pierduse nimic din strălucirea ciudată. Senzaţia că este cumva luminată din interior devenise chiar mai puternică aici decît atunci cînd o studiaseră în umbra pivniţei. Pielea parcă nu mai era atît de uzată şi, deşi cele trei litere aurii inscripţionate – sau simbolurile – de pe copertă nu erau lizibile, aurul părea uşor mai strălucitor decît îşi amintea Angel.

Seth se întinse ca s-o deschidă, dar ezită, iar degetele i se plimbară pe deasupra copertei.

– Bănuiesc că are cîteva sute de ani, zise el în şoaptă, deşi erau singuri în cabană. Am impresia că o să se distrugă la prima atingere.

– Dar, dacă nu o deschidem, nu avem cum să vedem titlul, rosti repede Angel, cu vocea tremurîndu-i de nerăbdare.

Şi totuşi Seth ezită. Dacă încerca s-o deschidă şi copertele sau paginile s-ar fi desprins, atunci cartea ar fi distrusă. Însă, în ciuda pericolului posibil, curiozitatea lui învinse şi degetele atinseră uşor cartea.

Brusc, îşi retrase mîna ca ars.

– Ce e? întrebă Angel.

Seth rămase cu privirea pironită pe carte.

– E... e fierbinte, se bîlbîi el.

Cu delicateţe, Angel se întinse, dar în loc să atingă volumul, îşi aşeză mîna deasupra cărţii. Deşi ştia că este imposibil – probabil că avea de-a face cu o iluzie –, ciudata strălucire din interior păru să se intensifice.

Încet, pregătită să-şi retragă mîna imediat, Angel îşi coborî palma pînă cînd o lipi de carte.

Era caldă, dar cu siguranţă nu fierbinte.

Ridică marginea dreaptă a copertei, deschizînd cu blîndeţe ciudata carte.

Coperta rezistă şi în interior apăru o pagină goală, cu excepţia unei inscripţii de mînă care părea atît de demodată încît Seth era sigur că data de pe vremea cînd cartea era nouă. Cuvintele erau caligrafiate în susul paginii, puţin deplasate spre dreapta:

„Pentru Forbearance[1]“

– Oauuu, şopti Seth. Uită-te la scris! Pare extrem de vechi!

– Dar ce vrea să zică? întrebă Angel, cu vocea tremurînd de emoţie. Pentru stăpînirea de sine?

– Poate a fost un cadou, sugeră Seth. Ca şi cum cineva ar fi avut probleme şi a reuşit să le rezolve, înţelegi?

Cu grijă, Angel întoarse foaia şi pe pagina următoare găsi titlul, alcătuit din cuvinte frumos ornate, similare cu cele de pe copertă. Acestea erau însă ceva mai lizibile decît cuvintele suflate cu aur:

---

[1] *Forbearance*, „stăpînire de sine“, dar şi nume propriu (n.tr.)

„Manual de Reţete şi Leacuri Străvechi"

Atentă, Angel închise volumul, şi acum, după ce văzuseră titlul de pe pagină, literele poleite ale copertei deveniră clare:

„MRLS"

– Crezi că e vreun soi de carte de gătit? întrebă Seth. Sau poate de remedii naturale, din popor? Ştii tu, ierburi şi chestii de-astea?

Angel redeschise cartea şi începu să răsfoiască paginile una după alta.

Toate erau frumos împodobite, prima literă a fiecărei fraze fiind atît de complicat desenată încît părea mai degrabă un element decorativ de sine stătător. Într-adevăr, majoritatea literelor iniţiale puteau fi identificate numai după ce descifrai restul cuvintelor.

Fiecare pagină purta un titlu, dar nici unul nu părea să aibă vreun sens; sub cuvîntul „Primăvara" erau patru versuri care, la fel, lăsau impresia că nu înseamnă nimic:

„Din sînge un strop
Şi trei peri de porc
Dă-le-n clocot
Cu muşchi un snop."

Iniţiala D a catrenului era împletită într-o masă frumos colorată de viţe de vie înflorite ce se întindeau pe toată pagina, încadrînd versurile într-un frunziş bogat. Printre viţele de vie era ascuns un fel de şarpe cu gura larg deschisă, ai cărui colţi se curbau atît de ameninţător că Angel se cutremură cînd îi văzu.

Timp de cîteva secunde lungi, Angel şi Seth studiară versurile, apoi fata se apucă să răsfoiască mai departe.

Pe fiecare pagină era cîte un catren, tot aşa lipsit de sens ca primul.

– Tu înţelegi ceva? întrebă ea într-un tîrziu, cînd ajunse la sfîrşitul cărţii.

– Da' de unde?! Doar cîteva cuvinte.

– N-are nici un înţeles, spuse ea. Zici că sînt pagini luate din *Alice în Ţara Minunilor*.

Pe măsură ce cuvintele i se fixau în minte, Angel începu să le recite, lăsîndu-le să se rostogolească de-a lungul limbii, bucurîndu-se de sunetul lor la fel de mult ca atunci cînd le citise prima dată, la vîrsta de opt ani.

– Era frigază; bursele clemoase / Se şurubau şi titireau în murbă...

– Triţari erau toţi borogovii, completă Seth. Şi beghiţau porvecii drubă.

Angel păru surprinsă:

– Şi tu le-ai memorat?

– Cînd eram mic, răspunse Seth. Încă de prima dată cînd le-am citit. Nu prea ştiam ce înseamnă cuvintele alea, dar îmi plăceau cum sună.

Îşi întoarse privirile spre carte.

– Dar cea mai mare parte dintre cuvintele de aici sînt reale. Sau, oricum, par nişte cuvinte reale.

Amîndoi se uitară fix la cartea ciudată care stătea pe masă între ei.

– Ce să facem cu ea? întrebă Angel. Cred că e foarte valoroasă, ce zici?

– Probabil, răspunse Seth, neputîndu-şi lua privirea de la manual. Poate o să găsesc pe Internet ceva care să ne ajute.

– Dar ce facem cu ea acum? întrebă Angel. Crezi că ar fi bine s-o iau acasă?

Seth clătină din cap.

– Nu, e de preferat să o lăsăm aici. Cel puţin pînă cînd aflăm ce este.

– Aici? repetă Angel. Dar dacă dă cineva peste ea?

– Uită-te şi tu în jur! îi spuse Seth. N-a mai trecut picior de om pe-aici de-o grămadă de ani. Şi pariez că nimeni altcineva nu mai ştie de existenţa ei. Adică, eu sînt singurul care vine pînă în zona asta şi nici măcar eu n-am descoperit-o.

– Dar dacă o lăsăm aici şi o găseşte totuşi cineva...

– Fii atentă! strigă Seth atît de tare încît Angel îşi înghiţi cuvintele aproape instantaneu şi se întoarse să se uite acolo unde-i arăta el cu degetul.

Houdini nu mai stătea în faţa şemineului. Se deplasase undeva în partea dreaptă şi dădea cu laba într-unul dintre blocurile de piatră de deasupra podelei. Pisica se dădu la o parte cînd Angel şi Seth se apropiară. Băiatul se lăsă pe vine şi pipăi în jurul dalei de piatră pînă cînd găsi o scobitură suficient de adîncă pentru a putea apuca bine. Trase şi piatra alunecă în sus, dezvăluind o ascunzătoare doar cu puţin mai mare decît cea în care găsiseră cartea.

– Tot mai crezi că e o pisică oarecare? întrebă Seth, ducîndu-se la masă ca să ia cartea îmbrăcată în piele.

În timp ce îl privea pe Seth cum o ascundea în scobitura din peretele şemineului, Angel încerca să se convingă că e vorba doar de o coincidenţă, pentru că, în mod logic, pisica nu avea cum să le arate toate lucrurile acelea. Dar exact atunci Houdini se ridică şi se apropie de carte, adulmecînd-o.

Apoi se uită în sus şi ochii lui aurii şi strălucitori păreau că îi pătrund pînă în suflet.

Şi Angel simţi că nimic nu era o simplă întîmplare – nici cartea, nici cabana, nici nişa ascunsă din şemineu.

– E pentru noi, rosti ea atît de încet încît Seth de-abia o auzi.

Se întoarse cu faţa spre el şi Seth văzu că ochii ei străluceau la fel de tare ca ai pisicii.

– Nu vezi? spuse ea, din ce în ce mai entuziasmată. E pentru noi! De-aia ne-a adus aici! A dorit ca noi să găsim cartea şi de-aia ne-a adus aici! Dar ce vrea oare să facem cu ea?

– Mai întîi trebuie să aflăm exact ce e, spuse Seth. Aşa că uite cum o să procedăm. Ascundem cartea aici, cel puţin pînă cînd găsim un loc mai bun pentru ea. La noapte o să verific pe Internet. Sau poate mîine seară ne întîlnim la bibliotecă şi vedem ce putem descoperi. Bine?

Angel ezită. Dar dacă găsea cineva cabana şi cartea? Dacă se întorceau aici mîine sau poimîine şi cartea ar fi dispărut?

Dar înainte să mai apuce să zică ceva, Seth băgă cartea adînc în nişa din şemineu şi puse la loc blocul de piatră. Acesta se potrivi perfect şi nici un semn nu trăda faptul că acolo se ascundea ceva.

Angel mai rămase o vreme cu privirea pierdută, încercînd să descopere şi cea mai mică urmă ce ar fi dat de bănuit.

Nu găsi nimic.

Cartea se afla în siguranţă.

Cîteva minute mai tîrziu părăsiră cabana. După ce urcară mormanul de pietriş din faţă, Angel aruncă o privire înapoi. Aşa cum îi spusese şi Seth, cabana nu era deloc vizibilă. De unde stătea ea se vedea doar malul abrupt.

Houdini dispăruse şi el.

– Cum o să găsim drumul de întoarcere? întrebă Angel, ştiind că nu avea cum să-şi amintească traseul pe care veniseră conduşi de pisică. Ne-am pierdut?

Seth dădu din cap că nu.

– Tot ce trebuie să facem este să mergem spre vest şi la un moment dat o să ieşim în strada Black Creek. O să fie ceva mai departe de casa ta, dar nu e foarte mare distanţa.

Băiatul o porni prin pădure şi Angel îl urmă, nefiind prea convinsă că se îndreaptă în direcţia bună. Peste trei minute ajunseră la ceea ce părea a fi o cărare. Pămîntul era bătătorit şi ici-colo, pe trunchiul copacilor, văzu cîteva semne. Cînd ieşiră în strada Black Creek, exact acolo unde îi spusese Seth, Angel realiză că, dacă ar fi fost nevoită, şi-ar fi găsit şi singură drumul de întoarcere.

Era aproape sigură.

Nu era singură.

Angel simţea asta. O senzaţie ciudată că mai era cineva în apropiere pusese stăpînire pe ea imediat după ce părăsiseră cabana şi porniră prin pădure, urmînd o cale ştiută numai de Seth. La început îşi închipui că era pisica, dar pe Houdini parcă-l înghiţise pămîntul şi nu se vedea nicăieri.

În plus sentimentul nu se asemăna cu ceea ce percepea ea atunci cînd mergea la şcoală urmărită de Houdini, sau cînd o însoţea pe drumul spre casă, ori cînd stătea încolăcit în camera ei.

De data asta era vorba de ceva diferit, ca şi cum o fiinţă nevăzută plutea undeva între două lumi. Nu era o senzaţie neplăcută –

nu ca atunci cînd cineva o urmărea şi părul de pe ceafă i se ridica şi aproape că auzea şuşotitul celor din jur. Nu, acum simţea că un tovarăş invizibil o supraveghea atent.

Se uitase înapoi de trei sau patru ori, aproape sigură că o să dea peste cineva, care-i urmărea prin pădure, dar nu văzuse nimic, deşi putea să jure că şi Seth încearcă acelaşi sentiment.

Se tot oprea în loc şi se uita în jur, dar cînd ea îl întrebase ce caută, Seth îi răspunsese că i s-a părut că auzise ceva.

Ea nu auzise nimic.

Era doar o senzaţie, care va dispărea, desigur, în clipa cînd vor ieşi din pădure.

Nu s-a întîmplat aşa. De fapt, devenise mai puternică şi, cînd traversă bucata de peluză neîngrijită ce înconjura casa sa, se intensifică într-atît încît era aproape convinsă că Seth se află în urma ei. Dar cînd se răsuci, îşi văzu prietenul îndreptîndu-se spre casa lui.

Tatăl ei se afla la masa de la bucătărie cu o sticlă de bere în faţă. Cînd o privi, Angel îşi dădu seama după roşeaţa tenului că nu era la prima bere.

– Unde-ai fost? se răsti Marty, aruncîndu-i priviri furioase.

Angel nu se gîndi decît o clipă înainte de a răspunde:

– Ăăă... m-am oprit la biserică înainte de a veni acasă, rosti ea repede, spunîndu-şi în sinea ei că nici măcar nu minţea.

Chiar se *dusese* la biserică ieri şi nu specificase cuvîntul *astăzi*.

– Sigur n-ai fost cu băiatu' ăla? insistă tatăl ei.

– Dar el nu e catolic, răspunse Angel, evitînd din nou să spună o minciună.

– Nu-mi place de el, spuse Marty. Să nu-l prind că mai vine pe-aici. Ai înţeles?

Angel încuviinţă din cap, abţinîndu-se să-i spună că, după cele petrecute cu două zile în urmă, Seth era mult prea speriat ca să mai calce în casa lor.

– Am nişte teme de făcut, zise ea şi se repezi pe scări în sus, înainte ca tatăl ei să mai apuce să spună ceva.

În camera ei, Angel îi dădu drumul rucsacului pe pat şi se duse la fereastră. Soarele apunea la orizont şi umbrele copacilor imenşi

de peste stradă se tîrau spre casă. Se uită în dreapta şi chiar deasupra copacilor văzu vîrful malului abrupt care adăpostea cabana unde era ascunsă cartea.

Cartea.

Cartea a cărei copertă avea aceeaşi nuanţă de roşu ca rujul cu care fuseseră făcute semnele de pe oglindă.

Cartea care păruse caldă la prima atingere. Oare chiar aşa fusese sau doar îşi imaginase? Dar şi Seth îşi retrăsese mîna cînd o atinsese cu degetele.

Brusc, sentimentul că nu este singură reveni cu atîta forţă încît Angel plecă de la fereastră şi pentru o clipă crezu că observase ceva – sau pe cineva? – cu coada ochiului. Din păcate, viziunea dispăru la fel de repede pe cît apăruse.

Timp de o oră, pînă cînd mama ei o chemă la cină, în loc să se concentreze asupra temelor, se tot ducea la fereastră, privind întunericul ce se întindea pînă în zona malului abrupt. Şi de fiecare dată avea ciudatul sentiment că în spatele ei se mai află cineva.

Cînd se lăsă noaptea, îşi imagină cabana încălzită de focul din şemineu, luminată de strălucirea unei lămpi cu petrol, cu uşa zăvorîtă şi ferestrele bine închise.

Un loc de care nimeni nu ştia nimic.

Nimeni, cu excepţia ei.

Şi a lui Seth.

Şi a altcuiva...

CAPITOLUL 23

– E vrăjitorie!

Angel se holbă la Seth peste masă, convinsă că băiatul glumeşte. Dimpotrivă, expresia şi tonul lui îi confirmau că este cît se poate de serios. Chipul îi era palid şi avea o privire pe care nu o mai văzuse niciodată. Nu era teamă sau, cel puţin, nu de felul celei pe care o zărise în ochii lui, cînd tatăl ei îl prinsese la ea în cameră. Acum privirea lui îi sugera că nu îi este frică de ceea ce descoperise, ci mai degrabă de ceea ce ar putea să urmeze.

Asta în cazul în care nu se înşela. Pentru că, dacă îşi bătea joc de ea, iar ea pica în capcană, atunci se va simţi ca o toantă. Se aflau amîndoi la cantină şi Seth găsise o masă chiar în colţ, unde nu stătea nimeni niciodată. Cînd îl văzuse acolo, înconjurat de mesele goale, Angel bănuise că găsise ceva despre carte pe Internet noaptea trecută şi voia să se asigure că nimeni n-o să audă discuţia lor. Luă o tavă şi nu rezistă tentaţiei de a-şi pune o porţie dublă de macaroane cu brînză, spunîndu-şi că o s-o împartă cu Seth, apoi îşi linişti conştiinţa alegînd un pahar cu apă în loc de o sticlă cu Coca-Cola. În clipa în care îşi aşeză tava pe masă, auzi cele două cuvinte:

– E vrăjitorie.

– Vrei să spui că sînt leacuri de-ale vracilor? întrebă fata dînd drumul rucsacului pe scaunul alăturat şi ocupînd locul din faţa lui.

– Nu, e vorba de vrăjitorie pe bune, îi spuse Seth, privind lacom macaroanele cu brînză. Ai de gînd să mănînci totul de una singură?

– Poate, răspunse Angel, dar văzînd dezamăgirea din ochii lui, se răzgîndi. Am luat suficient pentru amîndoi. Uite!

Îi dădu o farfurie lui Seth, care îşi însuşi aproape un sfert din porţia ei.

– Trebuie să iei jumătate, pentru că altfel o să ajung şi mai grasă decît sînt acum.

– Nu eşti grasă, îi spuse Seth. Doar bine făcută.

– Ei, nu mai spune, îşi dădu Angel ochii peste cap. Iar tu eşti jucător de fotbal profesionist!

Seth ridică din umeri.

– Bine, eşti cît un porc. Mulţumită acum?

Angel se holbă la el.

– Dacă asta vrei să-ţi spun, atunci aşa o să fac! Nu vrei mai bine să afli ce am descoperit pe Internet?

Angel îl ignoră.

– Sper că nu crezi că arăt ca un porc, nu-i aşa? întrebă ea.

Veni rîndul lui Seth să-şi dea ochii peste cap.

– Ţi-am spus deja ceea ce cred, dar se pare că nu-ţi convine. Aşa că m-am conformat şi ţi-am spus ceea ce crezi *tu,* deşi te înşeli amarnic. Hotărăşte-te odată, bine? Fie mă laşi să-ţi zic adevărul, fie o să-ţi spun ce vrei tu să auzi.

– Adevărul, se înmuie Angel. Dar oricum cîntăresc mai mult decît trebuie.

– Bine, ai vreo şapte kilograme în plus. Cui îi pasă?

– Ai dansa cu mine? Adică, dacă am fi undeva într-o discotecă.

Seth se înroşi.

– N-am dansat niciodată cu o fată.

– Nu te-am întrebat asta. Te-am întrebat dacă ai dansa cu mine! insistă Angel. Şi nu uita, trebuie să-mi spui adevărul.

– De ce să nu dansez cu tine? Dar trebuie să mă înveţi cum. În orice caz, nu mergem nicăieri să dansăm, aşa că mai contează? Acuma, vrei să afli ce scrie despre carte pe Internet?

– Vrei să zici că ai găsit-o pe Internet?

Seth clătină din cap.

– Am căutat pe Google „rețete și leacuri" și n-am găsit nici o carte cu numele ăsta, dar am găsit o grămadă de alte chestii. Sînt sute de site-uri care se ocupă de vrăjitorie.

– Doar pentru că există cîteva site-uri despre așa ceva nu înseamnă și că informațiile de acolo sînt reale. Pe net găsești multe prostii.

– N-am susținut că e adevărat, interveni Seth. Tot ce-am spus este că există o grămadă de site-uri și că despre astfel de lucruri se vorbește în carte.

– Tonul tău sugerează că și crezi în așa ceva, spuse Angel.

Seth îi aruncă o privire nesigură.

– Nu știu... avînd în vedere însă că mulți oameni cred, poate că...

Vocea lui se stinse și băiatul ridică din umeri.

– Nu sînt sigur. Poate că e ceva ca *voodoo*. Am citit odată că *voodoo* chiar are efect. Cică bagi niște ace într-o păpușă și persoana care este reprezentată de păpușă chiar simte durerea.

– Astea-s doar superstiții, spuse Angel. Nu se întîmplă așa ceva în realitate.

– Ba da. Dacă persoana vizată crede în *voodoo* și știe că i-a făcut vrăji cineva.

Angel se încruntă.

– Tu vorbești serios?

Seth dădu din cap.

– Cineva a făcut niște cercetări despre subiectul ăsta și a descoperit că dacă persoana vrăjită chiar crede în *voodoo*, atunci se îmbolnăvește. Uneori se întîmplă să și moară!

– Pe bune? Dar cum e posibil?

– Păi, e un fel de blestem, spuse Seth.

– Aaaa, dar eu nu cred în blesteme! îi destăinui Angel.

– N-are importanță dacă tu crezi sau nu în ele. Dacă este blestemat cineva care crede, atunci blestemul poate funcționa.

– Dar tot nu văd ce legătură are cartea cu asta.

– Poate că n-are, spuse Seth. Dar dacă este o carte de poțiuni...

– Dar nu e! îl întrerupse Angel. Este o carte cu rețete și leacuri. Ieri ziceai că seamănă cu o carte de bucate, îți amintești?

– Posibil, o aprobă Seth. Dar cînd am căutat pe Internet „reţete şi leacuri", nu am găsit decît o mulţime de chestii New Age despre vrăjitorie. Am dat peste un site care conţinea tot felul de vrăji şi care susţinea că există în realitate remedii şi poţiuni magice, care fac ca anumite lucruri să se petreacă, dacă sînt înghiţite.

– Singurul lucru care se întîmplă atunci cînd mănînc este că mă îngraş, insistă Angel. În plus, toată lumea ştie că astea-s doar baliverne.

– Dar nici eu n-am afirmat contrariul, rosti Seth exasperat. N-am spus decît că ăsta se pare că este conţinutul cărţii.

– Şi cum aflăm dacă ai dreptate?

– Hai să mergem la bibliotecă diseară. Există o secţiune întreagă dedicată istoriei oraşului Roundtree şi pun pariu că o să găsim ce ne interesează. Chiar dacă nu vom descoperi nimic despre carte, vom afla cu siguranţă cîte ceva despre casa ta.

Vocea lui se ascuţi:

– Ce-ar fi să descoperim că toate poveştile despre casa ta sînt adevărate?

Angel simţi brusc un val de adrenalină. Chiar era posibil ca...

„Nu! Vrăjitoria nu există, indiferent ce a găsit Seth pe Internet!"

– Nu ştiu..., începu ea.

– Ce s-a întîmplat? o întrerupse Seth. Te-ai speriat?

– În nici un caz! Doar că nu cred în...

Dar Seth n-o mai asculta.

– Ba da, o contrazise el.

Vocea lui căpătă un ton batjocoritor, dar vorbi suficient de încet ca să nu audă decît Angel:

– Angel e o fricoasă, Angel e o fricoasă...

– Termină!

– De ce? întrebă Seth, afişînd o expresie de nevinovăţie exagerată. Doar e adevărat, nu?

– Nu! Nu mi-e frică. Numai că eu nu cred în astfel de chestii!

– Atunci ne vedem la bibliotecă diseară!

Angel îl privi furioasă.

– Poate că da, poate că nu, spuse ea în cele din urmă, deşi era ferm convinsă că se va duce.

În fond, chiar dacă nu credea în vrăjitorie, tot era curioasă şi voia să afle ce conţinea cartea cu coperte din piele.

– Ce se petrece acolo? întrebă Heather Dunne, arătînd cu capul spre partea opusă a sălii unde Seth zîmbea maliţios la Angel, care stătea cu spatele spre Heather şi prietenii ei, dar ai cărei umeri erau căzuţi ca şi cum ar fi fost supărată.

– Se pare că Beth şi verişoara ta tocmai se ceartă!

– Ar fi mai bine să nu! spuse Zack Fletcher. Dacă se supără unul pe altul, nu o să mai aibă prieteni deloc.

– Sînt curios de ce s-au dus să stea tocmai acolo? se întrebă Chad Jackson. Oare de ce nu s-au aşezat la masa obişnuită a lui Beth?

– Poate că vor să fie *singure,* spuse Jared Woods, accentuînd foarte tare ultimul cuvînt astfel încît toată lumea de la masă începu să chicotească.

– Dar de ce-ar vrea două fete să stea singure? întrebă Chad Jackson.

– Poate că lui Angel îi plac fetele, spuse Heather Dunne.

Chad Jackson îl înghionti cu cotul pe Zack Fletcher care stătea lîngă el.

– Aşa e, Zack? Verişoarei tale îi plac fetele?

Zack rînji.

– Şi dacă ar fi aşa, ce? Nici măcar o fată nu s-ar întîlni cu ea!

– Şi-atunci ce pun la cale? insistă Chad. Vezi şi tu doar... la prînz împreună, după şcoală împreună. În fiecare zi.

– La fel faci şi tu cu Jared, spuse Sarah Harmon.

Sarah, al cărei păr era negru ca abanosul în contrast cu blondul lui Heather Dunne, stătea de obicei tăcută în timpul prînzului, mulţumindu-se să asculte discuţiile prietenilor ei, dar rareori băgîndu-se în conversaţie. Acum toată lumea se uită la ea şi, brusc, îşi dori să nu fi vorbit deloc. Era însă prea tîrziu.

– Ce faceţi tu şi Jared în fiecare zi după şcoală? întrebă ea în cele din urmă.

– Ce vrei să spui cu „Ce facem noi"? întrebă Chad contrariat. Pierdem vremea!

– Poate că asta fac şi ei, adăugă Sarah Harmon. Poate că nu pun nimic la cale!

– Şi-atunci de ce nu s-au aşezat acolo unde stau de obicei? se răsti Jared.

Sarah simţi cum se înfurie.

– Poate din cauza felului în care vă comportaţi de fiecare dată cînd se află în preajma voastră.

Heather Dunne se holbă la prietena ei cea mai bună.

– Sarah! Ce te-a apucat?

Timp de o secundă Sarah se întrebă dacă n-ar fi mai bine să-şi ia tava şi să se aşeze în altă parte. Dar în clipa următoare realiză că nu va face aşa ceva niciodată. Ea şi Heather erau prietene încă de la grădiniţă, cînd aflaseră că se născuseră la o diferenţă de doar două zile. Îi cunoştea pe Chad, Jared şi Zack tot cam de atunci, la fel ca şi pe alţi zece copii din gaşca lor. Merseseră la şcoală împreună şi petreceau întreaga vară cu toţii la Clubul Country, iar la filme erau nedespărţiţi. Făcuseră întotdeauna totul împreună şi Sarah nici nu voia să se gîndească la ce s-ar fi întîmplat dacă şi-ar fi luat tava şi s-ar fi dus în altă parte.

Conversaţia ar fi avut dintr-o dată un nou subiect şi anume „Sarah Harmon".

Iar după-amiaza, cînd s-ar fi dus la cofetărie, n-ar mai fi existat un loc şi pentru ea la masa undea stăteau întotdeauna Heather şi alţi trei, patru prieteni.

Iar mîine, altcineva – cel mai probabil, Shauna Brett, care stătea pe partea cealaltă a mesei, urmărindu-i fiecare cuvînt, pregătită s-o taxeze pentru cea mai mică greşeală – va sta lîngă Heather în sala de mese.

În plus, cu cine să se aşeze la masă? Era mult prea timidă ca să se ducă şi să ocupe pur şi simplu un scaun liber, iar apoi să înceapă să vorbească cu cei de la masă, aşa cum reuşea să facă întotdeauna Heather Dunne. De fapt, aşa şi deveniseră prietene, ea şi Heather – aceasta se aşezase pe scaunul de lîngă ea şi începuse să-i vorbească.

Înainte ca timiditatea ei să-şi arate colţii, erau deja prietene. De atunci rămăseseră nedespărţite – ea era cea mai bună prietenă a lui Heather şi tot ce avea de făcut era să-i respecte dorinţele. Gaşca lui Heather era şi gaşca ei. Prietenii lui Heather erau şi prietenii ei.

Iar acum Heather se uita la ea ca la o nebună, iar întrebarea prietenei ei încă mai plutea în aer: „Ce te-a apucat?"

Toată lumea se holba la ea, aşteptînd să răspundă.

– Nimic, spuse ea. N-am nimic.

Apoi nu mai scoase nici un cuvînt în timp ce Zack, Chad, Jared şi restul găştii continuară să discute despre Angel şi Seth.

CAPITOLUL 24

Marty Sullivan se opri din mîncat, rămînînd cu furculiţa în aer şi uitîndu-se fix la fiica sa. Starea de spirit veselă indusă de cele trei pahare de whisky irlandez pe care le garnisise cu trei halbe de bere înainte de a veni acasă în seara aceea se dusese imediat pe apa sîmbetei cînd văzuse buzele ţuguiate şi privirea dezaprobatoare a soţiei sale. De ce credea ea oare că era aşa uşor să stai cu Ed Fletcher într-un bar şi să-i asculţi prostiile îndrugate despre Clubul Country? În plus, întîrziase doar o oră şi la urma urmei nu era treaba ei. Dar acum ochii lui, întunecaţi la fel ca starea de spirit, erau concentraţi asupra lui Angel. Tot timpul cinei, pe care Marty o acceptase doar ca să-i facă pe plac soţiei sale, pentru că mîncarea nu era deloc extraordinară, Angel privise necontenit ceasul.

Ca şi cum urma să plece la o întîlnire.

Slabe speranţe pentru aşa ceva. Dar după felul în care mînca grăbită porcăria aia de mîncare, probabil că se pregătea să se vadă cu puştiulică ăla cu care o prinsese în cameră. După ce Angel înghiţi şi ultima bucăţică de şuncă din farfurie, se mai uită o dată la ceas, apoi termină şi cea de-a doua porţie de cartofi cu brînză pusă de Myra în farfurie – „aşa cum obişnuia să-i facă mama", de parcă mama ei fusese mai pricepută la bucătărie. Marty aşează furculiţa pe masă, se lăsă pe spate şi-şi încrucişă mîinile peste piept.

– Ce pui tu la cale? se răsti el.

Speriată, Angel scăpă furculiţa din mînă, care zăngăni zgomotos pe farfuria goală.

– Iisuse! mîrîi Marty. De ce eşti aşa de neîndemînatică?

– Marty! exclamă Myra, şi pentru o clipă Angel crezu că mama ei o să-i ia apărarea. Nu lua numele Domnului în van!

Licărul de speranţă din sufletul lui Angel se stinse rapid. Se ridică şi începu să strîngă masa, doar, doar i-o distrage atenţia tatălui său.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse Marty, îngustîndu-şi privirea.

– Eu... eu vreau să strîng masa, zise Angel, încercînd tactica evitării adevărului, spunînd ceva care nu era tocmai o minciună şi care funcţionase şi cu o zi înainte cînd se întorsese de la cabană.

– Te-ai uitat la ceas toată seara, o provocă Marty. Şi ai mîncat mai repede decît de obicei. Ai cumva planuri de care eu nu ştiu?

Angel îşi muşcă buza şi se forţă să nu roşească. Tatăl ei îşi încruntase sprîncenele, iar privirea lui îi sugera foarte clar că nu avea cum să scape din bucătărie – ca să nu mai vorbim din casă – fără să-i dea un răspuns.

– Mă duc la bibliotecă, spuse ea în cele din urmă. Am de făcut o lucrare.

Din nou un adevăr care nu era tocmai răspunsul aşteptat.

– Ce fel de lucrare?

– La istorie, răspunse Angel. Este un proiect despre Roundtree.

– Şi te întîlneşti cu băiatul ăla acolo? întrebă Marty şi de data asta Angel nu se mai putu abţine să nu se înroşească.

– Ce băiat? întrebă Myra.

– Puştiu' ăla cu care am găsit-o în camera ei zilele trecute. Cum ziceai că-l cheamă?

– Seth, şopti Angel. Seth Baker.

– Oh, m-am întîlnit cu mama lui la prînz. Jane Baker.

Marty îşi îndreptă atenţia spre soţia lui.

– La prînz? Ce prînz?

– La Clubul Country, explică Myra. Joni m-a invitat acolo ca să le cunosc pe o parte dintre prietenele ei.

– Şi te-au invitat şi la marea sindrofie pe care o organizează în week-end-ul ăsta? întrebă Marty.

– Te referi la petrecerea de Ziua Familiei? spuse Myra. Nu cred că poţi s-o numeşti „marea sindrofie". E mai degrabă...

– Ştiu perfect ce e, o întrerupse Marty. L-am auzit pe marele şi atotputernicul tău cumnat vorbind despre ea.

Văzu din nou privirea dezaprobatoare a soţiei sale, dar puţin îi păsă.

– Te-au invitat? insistă Marty.

– Ca să fiu sinceră, da, m-au invitat, spuse Myra, regretînd aproape imediat cuvintele cînd îl văzu pe soţul său redînd, în mod batjocoritor, expresia de pe chipul ei.

– Ca să fiu sinceră, da, o imită Marty cu o intonaţie care aproape că o făcu pe Myra să se strîmbe. Şi ce le-ai zis?

– Nu le-am răspuns clar, zise Myra, alegîndu-şi cuvintele cu grijă şi rugîndu-se în tăcere ca Marty să nu-şi piardă cumpătul. Nu sînt sigură că e pe gustul nostru...

– Nu e pe gustul nostru, o imită Marty din nou.

Brusc renunţă la tonul şi la expresia soţiei sale.

– De unde dracu' ştii tu?

– Nu înjura, Marty, spuse Myra şi pentru a doua oară îşi dori să-şi retragă cuvintele.

Prea tîrziu. Chipul lui Marty se înroşi de mînie.

– Nu-mi spune tu cum să vorbesc! Şi nu mă învăţa tu ce e pe gustul meu şi ce nu! Ştii ceva, Myra? O să mergem la petrecere!

Văzu cum femeia face ochii mari, iar fiica lui intră aproape în panică.

– Care-i problema? Ce, doar nu vă închipuiţi că nu aparţineţi locului ăstuia?

– Dar... dar eu n-am cu ce să mă îmbrac, începu Myra.

– Poţi să te îmbraci cu ce vrei, urlă Marty. E un căcat de petrecere, nu? Ce e aşa de complicat la un rahat de petrecere cu grătar?

– Marty..., începu Myra, dar Marty sări în picioare. Angel, du-te la bibliotecă, rosti ea repede.

– Dar, mamă..., dădu să zică ceva Angel, însă mama ei nu o lăsă să termine.

– Du-te! Totul o să fie bine.

Tatăl ei tremura de furie acum şi Angel ieşi grăbită din bucătărie, smulse din fugă o geacă din cuierul de la intrare şi se strecură pe uşă afară.

– O să mergem la petrecerea aia, îl mai auzi pe tatăl ei zbierînd cînd închise uşa. O suni pe nenorocita aia de soră-ta chiar acum şi îi spui că mergem!

În timp ce se îndepărta de casă, îşi spuse că icnetul de durere pe care-l auzise imediat după ultimele cuvinte ale tatălui său nu îi aparţinuse mamei ei. Marty ţipa mult, dar nu-şi lovise niciodată soţia.

Cînd porni spre bibliotecă, o copleşi acelaşi sentiment că nu este singură, la fel ca atunci cînd se întorsese de la cabana ascunsă. Dar acum, în întunericul serii de toamnă, senzaţia era şi mai înspăimîntătoare decît cu o zi înainte, cînd era împreună cu Seth sau în casă, unde luminile erau aprinse şi părinţii jos, la bucătărie. Acum era singură, noaptea se lăsase şi în jurul ei nu se zărea nici picior de om.

De două ori se uită în spate în timp ce străbătu strada Black Creek, dar nu văzu nimic. „Pentru că nu e nimic de văzut", îşi spuse ea. Dar sentimentul nu dispăru şi de-abia cînd se apropie de bibliotecă şi luminile de pe străzi începură să strălucească vesel, îi mai veni inima la loc şi începu să meargă ceva mai uşor. Cînd trecu pe lîngă cofetărie, îl zări pe vărul său aşezat la o masă împreună cu Chad Jackson şi Jared Woods. Deşi Angel putea să jure c-o văzuse, el se prefăcu totuşi că nu o observase. Cînd ajunse lîngă treptele de granit care duceau spre uşile imense din lemn de stejar ale clădirii de piatră, bătăile inimii i se mai potoliră şi respiraţia îi reveni la normal.

Urcă treptele, împinse uşa, păşi în vestibul, apoi înăuntru în bibliotecă. În faţa ei se afla recepţia şi pe părţile laterale imensele mese de lectură. Spre deosebire de noua bibliotecă din Eastbury, care era luminată cu neoane fluorescente strălucitoare, agăţate de tavan cu nişte cabluri de oţel urîte, aici globurile de un alb lăptos erau prinse cu fire de alamă. Singura concesie făcută tehnologiei era scanerul pe care îl folosea bibliotecarul pentru a înregistra cărţile şi trei mese, undeva în dreapta, echipate cu calculatoare. Uitîndu-se după Seth, Angel le recunoscu pe Heather Dunne şi pe o fată brunetă al cărei nume nu îl ştia. Era chiar pe punctul de a se întoarce înainte ca Heather să o vadă, cînd îl zări pe Seth apărînd de pe unul dintre culoarele ce duceau la lungul şir de rafturi care umpleau partea din spate a clădirii. Cînd o zări, băiatul îi făcu cu mîna şi Angel porni spre masa unde el adusese deja vreo zece cărţi. Se strecură

printre mese astfel încît să le ocolească pe Heather şi pe prietenele ei care chicoteau pe seama ei, ignorînd privirile pline de reproş ale bibliotecarului.

Angel îşi scoase geaca, o agăţă pe spătarul scaunului de lîngă Seth, după care studie volumele alese de acesta. Unul dintre ele avea coperte verzi de pînză şi titlul cusut deasupra aproape că se tocise de tot: *O scurtă istorie a oraşului Roundtree.* Sub titlu fusese imprimată imaginea unui copac avînd coroana perfect rotundă şi un trunchi absolut drept. Titlurile altor două cărţi i se părură total neinteresante şi deloc pe gustul ei: *O genealogie a familiei Wynton din Roundtree* şi *Pastorii predicatori: patru generaţii de preoţi protestanţi.*

Apoi Angel zări şi cea de-a patra carte şi simţi acelaşi fior ca atunci cînd ea şi Seth rămăseseră în capul scărilor ce duceau în pivniţă. Era îmbrăcată în pînză roşie, de aceeaşi nuanţă cu a cărţii găsite sub scară. Deşi era mai mică decît toate celelalte cărţi de pe masă, avea aproximativ aceeaşi dimensiune cu cartea din cabană. Era posibil ca Seth să fi găsit o altă copie, chiar aici în bibliotecă?

După ce se aşeză mai bine pe scaun, Angel se întinse şi luă cartea din teanc, aşezînd-o în faţa ei. O deschise cu blîndeţe, de parcă ar fi putut s-o rănească. Pe prima pagină titlul era tipărit în acelaşi stil ornat pe care-l văzuse şi înainte:

Vrăjitoria în Roundtree

Dedesubt era menţionat numele autorului, prezentat în acelaşi stil complicat:

„Reverendul Percival Wynton Parson"

Angel privi cuvintele multă vreme; atunci cînd Seth îi vorbise despre vrăjitorie, la cantină, îi venise foarte uşor să respingă întreaga idee. Dar acum, cînd vechea carte stătea deschisă chiar în faţa ei pe o masă din biblioteca oraşului despre care se vorbea în carte...

Inima începu să-i bată cu putere din nou şi respiraţia i se tăie ca atunci cînd venise spre bibliotecă prin întuneric.

Dar acum se afla într-o încăpere luminată, plină de oameni.

Era în siguranţă.

Şi-atunci de ce se simţea atît de ciudat?

Îşi ridică ochii de pe pagină şi privi spre Seth.

– Eu... eu nu cred în astfel de lucruri, spuse ea, deşi din tonul ei se vedea clar că are dubii.

În clipa următoare amintirile o copleşiră.

Fata din dulap, înconjurată de flăcări.

Mirosul de fum care persistase pînă dimineaţă.

Reflexiile ciudate din oglindă, chipul fetiţei care se uita peste umărul ei.

Dar nimic din toate astea nu erau reale – nimic *nu putea* fi real! Ori visase, ori începuse să se comporte ca o somnambulă, trebuia să existe vreo explicaţie!

Semnele mîzgălite pe oglindă, care îi conduseseră spre cartea ascunsă sub scări.

Asta *fusese* real – la fel ca petele pe care le ştersese de pe cearşaf.

Cartea era reală, cabana era reală. Pisica le arătase ambele locuri.

Pisica neagră.

Genul acela de pisică peste care dai în orice poveşti cu vrăjitoare.

Toate au pisici negre, exact ca Houdini.

Era posibil ca...?

Apoi, cînd confuzia aproape că-i blocase gîndirea, auzi vocea lui Seth.

– ... Nu era o inscripţie, spunea el. Ci un nume.

Angel clipi, încercînd să înţeleagă sensul cuvintelor.

– Ce ziceai?

– Forbearance, spuse Seth.

Uitîndu-se în jur, îşi coborî vocea:

– Cred că aşa se numea persoana căreia îi aparţinea cartea. Fii atentă.

Deschise una dintre cărţile aşezate în faţa lui – istoria familiei Wynton – şi răsfoi mai multe pagini.

– Uite, spuse el, punînd degetul pe la mijlocul paginii şi întorcînd cartea ca să vadă şi Angel, deşi literele erau de-abia vizibile:

„3. Forbearance, n. 1678, d. 1693"

– A fost fiica lui Josiah şi a lui Margaret Wynton, spuse Seth. Şi am descoperit tot felul de chestii ciudate despre ea şi despre mama ei.

Angel se simţi inundată de un val de emoţie.

– Ce anume?

– Au fost acuzate de vrăjitorie, zise Seth. Scrie totul în carte.

Făcu un semn din cap, arătîndu-i volumul roşu aşezat pe masă în faţa ei.

– Ştii cine e autorul? Vărul ei.

– Dar ce au *făcut?* insistă Angel.

– Cartea susţine că aruncau vrăji asupra oamenilor. Cineva a jurat că Margaret l-a făcut să cadă de pe cal, iar altcineva a declarat că fetiţa a făcut în aşa fel încît fulgerul să le ardă casa.

Angel făcu ochii mari.

– Adică ea a direcţionat fulgerul spre casă?

Seth încuviinţă din cap.

– N-ar fi mişto? Îţi imaginezi ce faţă ar face Chad Jackson dacă i-aş trage un fulger în cap cu prima ocazie cînd s-ar mai lua de mine?

Rînji spre Angel şi străpunse aerul cu degetul desenînd forma unui fulger.

– *Pac!* N-ar fi grozav?

– Şi ele ce-au păţit? întrebă Angel. Adică, s-a întîmplat ca în Salem?

Seth dădu din cap.

– Oh, da! Şi cînd s-au dus după Margaret şi Forbearance Wynton, ghici unde locuiau?

Expresia de pe chipul lui Seth era suficient de sugestivă pentru a bănui care este răspunsul.

– Casa de la Black Creek Crossing, spuse el. Casa ta.

– Vrei să zici că toate astea sînt adevărate? întrebă Angel ridicînd vocea mai mult decît intenţionase ea. Adică poveştile pe care le spune lumea chiar s-au întîmplat?

O văzu pe Heather Dunne cum se răsuceşte şi se uită la ea, apoi, cu un zîmbet răutăcios, cum îi şopteşte ceva fetei cu părul negru.

– Totul e trecut aici, spuse Seth. Uită-te!

Timp de o oră şi jumătate Seth şi Angel studiară cărţile, citind şi recitind pasajele care făceau referire la Forbearance Wynton, la mama ei sau la casa de la Black Creek Crossing. În cele din urmă,

pe la nouă şi zece, strînseră cărţile şi i le înmînară bibliotecarului pentru a le pune la loc.

– Tu chiar crezi că s-a întîmplat ceva în realitate? întrebă Angel în timp ce coborau scările de la intrare. Din cîte ştiu eu, vînătorile de vrăjitoare au fost o nebunie – femeile alea nu făcuseră nimic, de fapt!

– Din păcate nu le-a ajutat cu mare lucru, au fost arse pe rug, înecate, spînzurate şi cine mai ştie ce, răspunse Seth. Aşa s-ar explica şi de ce nimeni n-a rezistat să stea prea mult în casa ta.

Angel se opri în capul scărilor ce duceau spre trotuar.

– Adică tu crezi că vrăjitoarele au existat în realitate?

Seth ezită, apoi ridică din umeri.

– Nu ştiu. Mi se pare interesant însă.

– Dar crezi? repetă Angel cu tonul ridicat.

Seth se uită la ea şi îşi înclină capul într-o parte.

– Dar tu?

– Eu am întrebat prima.

– Nu ştiu, spuse Seth. Bănuiesc că...

Îşi mută privirea de la ea, apoi îşi coborî vocea:

– N-am o părere clară..., dar cred că ar fi chiar mişto dacă *ar fi* real, nu?

Angel ezită, apoi dădu şi ea din cap.

– Şi eu mă gîndeam la fel.

De sus, din capul scărilor, răsună un hohot de rîs, după care auziră vocea batjocoritoare a lui Heather Dunne:

– Deja *arăţi* ca o vrăjitoare, spuse ea, fixînd-o pe Angel. Acum ai de gînd să te şi transformi într-una adevărată?

Heather şi Sarah Harmon se uitau în jos spre ei.

– De ce nu ne laşi în pace? se supără Angel.

Enervată de cuvintele lui Heather, fata se răsuci şi traversă strada în goană.

Un moment mai tîrziu, Seth o urmă.

Nici unul din ei nu băgase de seamă că Heather şi Sarah plecaseră de la bibliotecă şi porniseră grăbite pe trotuar, intrînd în cele din urmă în cafenea.

CAPITOLUL 25

Cînd Angel plecă spre casă, cuvintele lui Heather încă îi mai ardeau urechile. Seth o însoţise pînă la colţul unde începea strada Black Creek. Băiatul o întrebase dacă vrea s-o ducă pînă acasă, dar ea refuzase temîndu-se de reacţia tatălui său dacă i-ar fi văzut.

Dar cînd luminile de pe stradă rămaseră în urmă şi întunericul începu să o înconjoare, Angel trăi din nou senzaţia că este urmărită şi-şi dori să-l fi lăsat pe Seth să o însoţească. Acum era însă prea tîrziu să se mai răzgîndească.

Încercă să ignore neliniştea, să pretindă că nu simte nimic, dar cînd un nor acoperi pe jumătate luna şi bezna păru să se strîngă şi mai tare în jurul ei, inima i-o luă la galop.

Apoi, de undeva din dreapta, auzi un sunet.

Angel încremeni, ascultînd.

Tăcere.

Continuă să meargă, dar după trei paşi auzi din nou zgomotul. Era mai aproape de data asta şi mult mai clar, un foşnet care venea dinspre rîu.

– Houdini? strigă ea încet. Tu eşti?

Foşnetul se opri.

– Haide, Houdini, strigă Angel din nou. Vino aici, pis, pis, pis. Haide, vino!

Din nou tăcere.

Angel se opri iar, ascultînd, dar nu se auzea decît liniştea nopţii.

Liniştea teribilă nu era întreruptă decît de bătăile năvalnice ale inimii ei, care acopereau tot restul.

„Dar nu mai e nimic altceva, îşi spuse ea. Era doar un şoarece sau ceva de genul ăsta care mişuna prin frunziş." Începu din nou să meargă, traversînd strada.

Din întuneric se insinuă un alt zgomot şi Angel se cutremură, strîngîndu-şi şi mai tare geaca pe lîngă trup. Cînd sunetul se repetă, fu cuprinsă de o senzaţie îngrozitoare.

Ceva se afla chiar în spatele ei.

Ceva periculos.

Trosc!

O creangă trosni atît de aproape, încît Angel sări într-o parte şi, răsucindu-se, încercă să zărească ceva prin bezna din spatele ei.

O clipă i se păru că vede o mişcare uşoară, dar aceasta dispăru imediat. Se dădu cîţiva paşi înapoi, se întoarse şi o luă la goană.

Un ţipăt străbătu noaptea, atît de puternic încît Angel se opri pe loc paralizată. Rămase tremurînd în întuneric. În jurul ei, noaptea devenise incredibil de tăcută după strigătul acela ciudat.

Dacă fusese într-adevăr un strigăt.

„O bufniţă, îşi spuse Angel. A fost un ţipăt de bufniţă."

Dar chiar cînd îşi mai revenise puţin şi pornise din nou spre casă, sunetele prinseră viaţă.

Foşnet de frunze.

Crengi rupte.

Dintr-o parte auzi un fluierat uşor şi traversă strada încă o dată, dar, după o clipă, dinspre pădure răsună un geamăt – ca şi cum cineva avea dureri mari. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi panica începea s-o copleşească. Brusc auzi un alt geamăt şi o clipă mai tîrziu realiză că ieşise chiar de pe buzele ei.

Se întoarse din nou şi surprinse cu coada ochiului o mişcare iute. Simţi cum i se taie răsuflarea şi încercă să privească în toate direcţiile, căutînd frenetic formele ale căror umbre păreau să piară exact atunci cînd intrau în raza ei vizuală.

Nu zări nimic altceva decît bezna profundă. Luminile oraşului dispăruseră în urma ei, iar luminile de la casa ei încă nu erau vizibile. Se uită pe cer, dar un nor gros acoperise luna cu totul.

„Acasă, se gîndi Angel. Trebuie să ajung acasă înainte să apuc să văd ceva."

Începu să alerge, dar se împiedică şi căzu pe burtă. Îşi întinse mîinile ca să-şi protejeze faţa şi un moment mai tîrziu o durere înţepătoare îi străbătu palmele cînd acestea atinseră asfaltul.

Îşi înăbuşi strigătul de durere cît putu de bine. Se ridică în picioare, scuturîndu-şi praful de pe blugi şi geacă. Cu ochii plini de lacrimi porni mai departe prin întuneric. Sunetele păreau să vină de peste tot – frunze care foşneau, ramuri care trosneau sub paşii vreunei bestii ascunse în faldurile nopţii, iar copacii o urmăreau îndeaproape, pregătindu-se să o apuce cu ramurile lor bogate. Traversă din nou strada, dar nu scăpă de simfonia îngrozitoare de zgomote.

Continuă să alerge cît putu ea de repede, gîfîind din greu, în încercarea de a scăpa de teroarea ce o înconjura. Noaptea se transformă într-un coşmar. De-abia îşi tîra picioarele, de parcă ar fi mers prin noroi, iar drumul părea că vrea să o strîngă ca într-o menghină. Gemu din nou, sufocată de groază.

Apoi, cînd ajunse în locul în care strada se curba, o văzu.

Casa ei, cu ferestrele luminate, îndulcind întunericul. Angel, cu ultimele puteri, se repezi spre lumină, trecînd pe partea cealaltă şi pornind peste pajiştea din jurul casei.

Sunetele începură să se stingă.

Din nou tăcere.

O tăcere întreruptă brusc de un hohot de rîs.

Puternic, răutăcios, venind dinspre pădure şi ajungînd la urechile ei exact cînd urca pe mica verandă.

Zack. Acum înţelegea ce se întîmplase. Heather şi prietena ei probabil că îi povestiseră lui Jack despre întîlnirea lor. Iar el rîdea.

Rîdea exact ca mai devreme.

Luptîndu-se cu lacrimile care ameninţau să o înece, întoarse spatele rîsului batjocoritor, se strecură prin uşa din faţă şi se îndreptă

spre scări, nedorindu-şi altceva decît refugiul camerei ei, unde putea să scape de hohotele maliţioase care îi răsunau încă în urechi.

Dar cînd trecu pe lîngă camera de zi, mama ei o strigă:

– Angel? Te simţi bine?

Ezită, dorind să-i povestească mamei ce se întîmplase, ce făcuse Zack Fletcher. Dar cînd îşi aminti cum reacţionase aceasta atunci cînd îi spusese despre tatăl ei, că venise noaptea la ea în cameră, se răzgîndi. În plus, dacă mama ei ar fi crezut-o, i-ar zice mătuşii Joni, iar ea s-ar lua de Zack şi...

Şi situaţia s-ar înrăutăţi şi mai tare...

– Da, n-am nimic, spuse ea. Mă duc sus să-mi termin temele.

– Bine, zise mama ei. Vin şi eu mai tîrziu să-ţi spun noapte bună.

Sus, Angel îşi spălă sîngele şi mizeria de pe palmele julite, se strîmbă cînd le dădu cu iod, apoi se duse în camera ei. În loc să aprindă lumina, se apropie de fereastră şi se uită afară în întuneric. Luna era complet acoperită acum şi preţ de o clipă se întrebă cum ar fi să dispară pur şi simplu în beznă şi să plutească în tăcere la nesfîrşit.

În cele din urmă, trase perdelele şi plecă de lîngă fereastră, dar tot nu aprinse lumina. Se dezbrăcă şi se băgă în pat pe întuneric.

Cînd mama ei veni o oră mai tîrziu să-i spună noapte bună, Angel se prefăcu adormită şi-şi ascunse cu grijă sub pătură mîinile rănite.

Zack Fletcher nu mai avea decît vreo două blocuri pînă acasă, cînd auzi un foşnet uşor, exact ca sunetul pe care îl făcuse el cu o jumătate de oră în urmă cînd împreună cu Chad şi Jared o prinseseră din urmă pe Angel Sullivan şi o speriaseră de moarte. Aşa că îl ignoră şi-şi continuă drumul pe strada Haverford.

Însă foşnetul clar de frunze persistă undeva în stînga lui şi, după ce mai trecu pe lîngă alte două case, Zack se opri.

Tot atunci se opri şi zgomotul.

Porni din nou la drum.

La fel şi sunetele.

Zack se opri.

– Gata, Chad! strigă el. Poţi să ieşi acum – ştiu că tu eşti.

Nimic.

Începu din nou să meargă, dar zgomotele apărură din nou.

– Haide, Chad! ţipă el. Nu mă sperii!

Dar vocea îi trăda minciuna.

Mări pasul, dar auzi sunetul din nou.

Ceva sau cineva se mişca o dată cu el, păstrînd acelaşi ritm.

Dar de ce nu vedea nimic? Casele de pe strada Haverford aveau ferestrele şi verandele luminate, iar stîlpii electrici funcţionau foarte bine. Şi totuşi nu reuşea să vadă cine îl urmăreşte.

Apoi, cînd traversă strada Prospect, surprinse o mişcare uşoară.

O pisică! Nimic altceva decît o pisică idioată, ca aia care se tot ţine după Angel. Înlăturîndu-şi temerile, Zack porni spre ultimul bloc ce-l mai despărţea de casa lui.

Acum pisica se mişca în paralel cu el, fără să-i pese că e văzută.

Ciudat era însă că, deşi vedea pisica foarte clar, păşind pe deasupra frunzelor căzute din ramurile uriaşe ale arborilor ce străjuiau strada Haverford, aceasta nu mai scotea nici un sunet.

Foşnetul se oprise.

Era ca şi cum pisica ar fi plutit cumva peste frunziş, fără să-l deranjeze în vreun fel.

Zack se opri.

Pisica îl imită şi se întoarse cu faţa spre el.

Băiatul făcu un pas înainte spre ea.

– Zît!

Animalul se ghemui, legănîndu-şi coada.

– Pisică tîmpită, spuse Zack. Cară-te de aici!

Mai făcu un pas spre ea, ridicîndu-şi braţele şi agitîndu-le într-o parte şi-n alta.

Dar în loc să dispară în noapte, pisica sări exact în faţa lui şi, o clipă mai tîrziu, Zack urlă cînd simţi ghearele acesteia pătrunzîndu-i în carne. Cînd urletul lui de durere deveni înfiorător, animalul îi dădu drumul, pierzîndu-se în umbrele întunecate.

Cu faţa arzînd de durere şi ochii plini de lacrimi usturătoare, Zack alergă pînă acasă, urcînd în goană treptele de la verandă. Se împinse în uşă, apoi o trînti cu putere, sprijinindu-se de perete pentru a-şi recăpăta răsuflarea.

– Zack? o auzi pe mama lui strigînd din camera de zi. Iubitul lu' mama, totul e în regulă?

Simţind cum lacrimile încep să-i curgă pe obraji, Zack porni spre living.

– A fost o pisică, rosti el cu vocea tremurînd. Pisica lui Angel! A încercat să mă omoare!

Joni Fletcher îşi privi uimită fiul, al cărui chip se transformase într-o mască de frică şi durere.

– Ce? întrebă ea, ridicîndu-se în picioare. Ce pisică? Vrei să zici că te-a atacat?

– Faţa mea, se jelui Zack. Aproape că mi-a smuls obrajii!

Mama lui se uita la el mută de uimire.

– Dragule, ce tot zici tu acolo? N-ai nimic la faţă.

Zack îşi duse mîna la obraz.

Usturimea dispăruse.

Se uită la degete.

Nici urmă de sînge.

Se răsuci şi privi în oglinda agăţată pe perete, chiar deasupra mesei de lîngă uşă.

Chipul lui arăta perfect normal – nici o zgîrietură, ca să nu mai vorbim de semnele adînci ce ar fi trebuit să fie acolo, avînd în vedere durerea îngrozitoare pe care o resimţise cînd animalul îşi înfipsese ghearele.

Îşi atinse uşor obrazul cu degetul arătător.

Nimic – nici o durere.

Dar acum cîteva minute...

Se întoarse din nou în camera de zi, unde venise şi tatăl lui, iar acum amîndoi părinţii se uitau la el întrebători.

– Nu mint, spuse Zack, cu vocea pierdută. S-a întîmplat chiar cînd am trecut pe lîngă ultimul bloc.

– Ce anume, mai exact? întrebă Ed Fletcher.

Zack povesti toată întîmplarea cît putu el de bine, din momentul în care auzise foşnetul frunzelor şi pînă cînd fusese atacat.

– Eşti sigur că a sărit pe tine? întrebă Ed Fletcher cînd fiul său termină.

– Pe cuvîntul meu de onoare, tată! exclamă el, ridicînd tonul cînd auzi îndoiala din glasul tatălui său. A încercat să mă omoare!

– Păi, din cîte văd eu, nu a reuşit deloc, nu? Se pare că doar te-a speriat puţin şi în nici un caz nu ţi-a făcut rău.

Ochii lui Zack se umplură de furie.

– Vasăzică, nu mă crezi!

Ed Fletcher întinse mîinile într-un gest de apărare în faţa cuvintelor mînioase ale băiatului.

– Eu nu zic că nu s-a întîmplat nimic... doar că nu mi se pare aşa o grozăvie cum ai descris-o tu.

– Să presupunem că te-a atacat o pisică, dar de unde şi pînă unde ideea asta că e a lui Angel? îl întrebă mama lui. Ei nu au pisică. Marty e alergic.

– La fel de alergic cum e la muncă? interveni Ed Fletcher, riscînd o privire plină de reproş din partea soţiei lui.

– E a lui Angel, spuse Zack. O urmăreşte peste tot. E neagră şi...

– Tu susţii că ai recunoscut o pisică neagră noaptea? îl întrerupse Ed Fletcher.

– Da, am recunoscut-o! strigă Zack.

– Bine, bine! spuse Ed, ridicîndu-şi din nou mîinile. Doar că eu unul nici nu sînt sigur că aş fi văzut-o, în primul rînd.

– Pe-asta ai fi văzut-o, spuse Zack. E imensă şi ochii îi străluceau şi...

– Gata, de ajuns, spuse Ed Fletcher împăciuitor, deşi tonul din vocea lui trăda clar îndoiala pe care o simţea. Chiar dacă pisica te-a atacat – deşi, sincer, mă cam îndoiesc –, tot nu înţeleg de ce crezi tu că e a lui Angel. Ei nici măcar nu locuiesc în zonă şi...

– Dar m-a urmărit! izbucni Zack, înainte de a lua în consideraţie implicaţiile vorbelor sale.

Era însă prea tîrziu.

– Şi de unde te-a urmărit, mă rog? îl întrebă tatăl lui. Ne ascunzi cumva ceva, Zack?

– Nu, eu..., începu Zack, dar Ed nu-l lăsă să termine ce începuse să zică.

– De ce nu ne spui tu mai bine pe unde ai umblat în seara asta şi ce ai făcut mai exact?

– Am stat pe-afară cu Chad, Jared şi Heather! Şi era şi Angel pe-acolo, cu pisica ei tîmpită şi...

– De ce tot insişti că e pisica lui Angel? interveni Joni.

– Pentru că e mereu cu ea! De-aia...

– Mă duc s-o sun pe Myra, spuse Joni.

Ridică receptorul, formă numărul şi, după ce închise cîteva minute mai tîrziu, privirea ei căpătă acelaşi licăr de îndoială ca şi a soţul ei.

– Zack, am vorbit cu Myra şi ei nu au pisică, îi spuse ea fiului său. Aşa că, indiferent de ce s-a întîmplat în seara asta, te asigur că nu are nici o legătură cu verişoara ta. Acum spune-ne ce s-a petrecut în realitate!

Înciudat, dar ştiind că n-are sens să se certe cu amîndoi părinţii, Zack le întoarse spatele.

– Nimic, spuse el. Nu s-a întîmplat nimic, bine?

Se îndreptă spre scări şi, cînd mama lui strigă după el, nu răspunse. Un moment mai tîrziu intră în camera sa, trîntind uşa cu putere în urma lui.

Pregătindu-se să se bage în pat, Chad Jackson încă mai rîdea în sinea lui amintindu-şi imaginea lui Angel Sullivan alergînd îngrozită prin noapte. Pentru el, partea cea mai frumoasă fusese cînd fata se împiedicase şi căzuse în patru labe. Şi-acum îşi mai amintea cît de tare îl duruse cu doi ani în urmă cînd scăpase bicicleta de sub control pe asfaltul din faţa casei. Rănile se vindecaseră după cîteva săptămîni bune şi cînd mama lui insista să-i pună iod pe julituri...

Se cutremură doar gîndindu-se la asta.

Lăsîndu-şi hainele morman pe podea, se urcă în pat şi tocmai se pregătea să stingă lumina, cînd zări rucsacul plin de cărţi şi-şi aminti că nu îşi făcuse tema la matematică.

N-avea sens să se apuce acum de ea – fie se ocupa de ea mîine dimineaţă, fie îl obliga pe Seth Baker să i-o copieze. Ce păcat că Seth nu fusese şi el cu Angel cînd o urmăriseră, mergînd prin pădure ca să

nu fie văzuţi şi scoţînd diverse sunete. Singurul lucru care ar mai fi adăugat puţină distracţie ar fi fost prezenţa lui Seth care probabil că s-ar fi speriat atît de tare că ar fi făcut pe el în pantaloni.

Da, ar fi fost perfect aşa – poate ar trebui să pună la cale ceva asemănător care să-l bage în sperieţi pe Seth tot atît de tare ca pe Angel.

Angel – ce nume stupid.

Un nume stupid pentru o fată stupidă, grasă şi urîtă.

Atît de stupidă încît îl plăcea pe Seth Baker!

Şi atît de stupidă încît să cadă din cauza sunetelor scoase de ei.

Rînjind, Chad repetă încet ţipătul pe care îl imitase în seara aceea. Nu semăna chiar cu un strigăt de bufniţă – cel puţin nu din cîte auzise el –, dar fusese suficient de bun ca s-o sperie pe Angel. Se pregăti să-l mai repete pentru distracţia sa, cînd un sunet îi atrase atenţia.

Ceva din afara camerei.

Ascultă, dar zgomotul nu se mai auzi.

Probabil că se înşelase.

Relaxîndu-se, Chad se întinse spre veioza de pe noptieră.

Sunetul reapăru, dar de data asta îl recunoscu. Era acelaşi sunet pe care îl scosese el.

Rămase nemişcat, ţinîndu-şi respiraţia, cu mîna plutind deasupra veiozei.

Sunetul se repetă.

Ce naiba era? O bufniţă?

Dar nu suna ca o bufniţă! Ziceai că e chiar *el* încercînd să imite ţipătul bufniţei!

Ce...

Şi-atunci ştiu! Trebuia să fie Jared – sau poate Zack – care voia să-i joace o festă.

Sau poate că îl anunţau să iasă afară! El şi Jared se furişaseră la miezul nopţii afară de cel puţin şase ori vara trecută şi nu fuseseră niciodată prinşi. Chad se dădu jos din pat şi îşi trase repede hainele pe el. Se duse la uşă, ascultă puţin, o întredeschise şi ascultă din nou.

Holul era întunecat şi tăcut, dar îl auzea pe tatăl lui sforăind în dormitorul părinţilor.

Închizînd uşa, Chad se apropie de fereastră, ridică zăvorul şi împinse geamul încetişor în afară. Acesta scîrţîi puţin şi cadrul metalic zornăi o secundă, dar ştia că, chiar dacă mama lui era trează, îşi astupase urechile cu nişte dopuri speciale ca să poată suporta mai uşor sforăiturile soţului ei.

– Jared? strigă el încet.

Nu-i răspunse nimeni, dar imediat strigătul de bufniţă reveni. Prin fereastra deschisă se strecură un curent de aer rece, aşa cum Chad nu mai simţise niciodată înainte. Frigul îl pătrunse pînă în adîncul inimii şi timp de o clipă teribilă avu senzaţia că o să moară.

Stînd perfect nemişcat, îşi ciuli urechile şi privi cu atenţie în jur, căutînd sursa sunetului care îl făcuse să îngheţe.

Dar nu văzu nimic şi într-un tîrziu realiză că nu se aude nimic – nici măcar greierii şi broaştele din cauza cărora nu putea să doarmă de multe ori noaptea.

Acum noaptea era ciudat de liniştită.

De ce? Ce le redusese la tăcere?

Ascultă concentrat la maximum, apoi un scîrţîit puternic la doar cîţiva centimetri de el îl făcu să tresară.

Chad sări brusc înapoi, lovindu-se de rama ferestrei.

Ce era?

O bufniţă? O pisică?

Se întoarse în direcţia de unde venise zgomotul şi la început nu zări nimic. Dar apoi văzu ceva licărind în întuneric, de-abia vizibil.

Pulsul lui crescu în timp ce încercă să-şi dea seama ce e.

Licărul se transformă în strălucire, apoi prinse contur.

Ochi.

Doi ochi întunecaţi şi strălucitori, cu pupile imense îl priveau fix de pe o ramură a copacului care era doar la o jumătate de metru depărtare.

O bufniţă. Asta trebuie să fi fost – un ţipăt de bufniţă! O imitase chiar mai bine decît s-ar fi aşteptat!

Chad făcu un semn cu mîna spre ea, fiind sigur că aceasta va sări de pe creangă şi va zbura. Dar în loc ca bufniţa speriată să-şi ia zborul prin coroana copacului, ceva negru ca noaptea sări pe fereastră.

Pentru o clipă Chad crezu că întunericul însuşi venise după el, dar imediat realiză că se înşală.

O pisică!

O pisică neagră, cu o singură pată albă în mijlocul pieptului.

Pisica lui Angel!

Ghearele ca nişte bisturie cu vîrfuri acide îi tăiară adînc carnea din zona umerilor, iar dinţii se înfipseră în ceafa lui.

Strigînd de durere şi înecîndu-se sufocat din cauza şocului, Chad se dădu înapoi şi căzu pe podea. Încercă să smulgă animalul înainte ca acesta să apuce să-l omoare, dar pisica dispăruse la fel de repede pe cît apăruse.

Atît de repede că timp de cîteva secunde Chad se întrebă dacă totul fusese aievea. Dar apoi durerea din spate, acolo unde pisica îl sfîşiase, începu să-l ardă cu putere şi-şi duse rapid mîna la gît, îngrozit că animalul ar fi putut să-i lase o rană deschisă. Se repezi şi ieşi din cameră, împleticindu-se şi, cînd ajunse la baie, dădu drumul la apa rece şi începu să-şi spele umerii şi gîtul fără să mai aprindă lumina.

Răceala apei îi mai alină arsura rănilor şi, după ce folosi un prosop pentru a se şterge, apăsă întrerupătorul şi se privi în oglindă.

Nimic.

Nici o tăietură nicăieri – nici măcar o zgîrietură!

Apoi, cînd se uită mai bine, îl văzu.

Capul pisicii, cu buzele trase înapoi pentru a-şi dezgoli dinţii, apăru fantomatic din spatele lui.

Răsucindu-se, Chad îşi ridică braţele pentru a se feri de noul atac al animalului.

Apoi iarăşi nu mai desluşi nimic.

Timp de un minut rămase în baie tremurînd, cu inima bătîndu-i nebuneşte, prea îngrozit ca să stingă lumina şi să se întoarcă în camera lui.

Cercetă totuşi baia, verificînd pînă şi cabina de duş şi căutînd în spatele căzii demodate cu patru picioare, dar pisica dispăruse chiar mai repede decît atunci cînd sărise din copac.

Poate nici nu intrase în baie la urma urmei.

Cînd bătăile inimii îi reveniră la normal, Chad încercă să se convingă că nu văzuse nimic în oglindă şi că doar imaginaţia lui bogată îi jucase feste.

Dar cum rămînea cu atacul pisicii căreia îi simţise ghearele sfîşiindu-i carnea?

Să fi fost tot o închipuire?

Cum era posibil?

Cum se întîmplase?

Poate totuşi îşi imaginase întreaga întîmplare.

Cînd se întoarse însă în dormitor, Chad lăsă lumina aprinsă la baie şi, după ce se băgă în pat, hotărî să nu stingă veioza.

Pisica neagră se strecura prin noapte ca o fantomă, mişcîndu-se încet, fără ca vreun sunet să-i trădeze prezenţa. Mai degrabă liniştea însăşi care o înconjura le atrăgea atenţia celorlalte vietăţi pe lîngă care trecea.

Pericolul se apropia.

Şi simţind pericolul – prezenţa unei creaturi fantomatice –, toate vietăţile rămaseră complet nemişcate, transformînd noaptea într-o pelerină atît de groasă că oprea pînă şi adierea uşoară de toamnă.

Tăcerea însă nu împiedica pisica să-şi urmărească prada, pentru că ea putea auzi totul.

Putea vedea totul.

Putea simţi totul.

După ce se îndepărta, tăcerea se împrăştia încetul cu încetul.

Greierii ascunşi sub scoarţa copacilor începeau să-şi frece din nou picioruşele.

Păsările cuibărite în adăposturile lor ciripeau uşor în somn.

Pînă şi frunzele moarte ale pomilor foşneau iar, mîngîiate de adierea de vînt ce revenise la viaţă.

Cîteva momente mai tîrziu, duhul negru se căţără tăcut într-un copac, apoi îşi continuă drumul pe o ramură lungă.

De acolo sări pe un acoperiş ascuţit.

Alunecă uşor în jos şi privi printr-o fereastră.

Jared Woods dormea în patul său.

O clipă mai tîrziu, deşi Jared nu lăsase geamul deschis şi-şi încuiase uşa de la dormitor, pisica pe nume Houdini se afla la el în cameră.

În visul lui, Jared Woods se găsea din nou în pădurea de lîngă Black Creek Crossing, de-abia abţinîndu-se să nu izbucnească în rîs cînd îl auzi pe Chad Jackson imitînd aproape perfect ţipătul unei bufniţe.

Atît de bine, încît o determinase pe Angel Sullivan să traverseze pe partea unde Zack Fletcher aştepta să rupă din nou crengi uscate.

În timp ce o privea pe Angel cum grăbea pasul, traversînd disperată strada în ambele direcţii ca să scape de sunetele îngrozitoare ce veneau din întuneric, Jared simţi acelaşi fior care îl trecea ori de cîte ori zărea privirea înspăimîntată a lui Seth Baker atunci cînd el şi Chad îl supuneau unui nou set de umilinţe.

Sperietura lui Angel era şi mai interesantă, pentru că fata habar n-avea ce se întîmplă sau cine se ascundea în întuneric.

Acum, cînd ea fugise înapoi de frica beţelor rupte de Zack şi se îndrepta din nou spre el, se pregăti, inspirînd adînc şi deschizînd gura.

Exact în clipa în care ea se apropie îndeajuns, Jared dădu drumul ţipătului.

Care dură doar o jumătate de secundă înainte să-l lovească ceva.

Jared se trezi tresărind, încă simţind senzaţia de greaţă şi de sufocare pe care i-o provocase lovitura în stomac.

Un val de panică îl copleşi cînd realiză că nu poate să respire, apoi diafragma începu să funcţioneze din nou şi plămînii i se umplură cu aer.

Nici nu se dezmetici bine, cînd o durere înfiorătoare i se răspîndi în zona stomacului, ca şi cum cineva ar fi înfipt în el un cuţit, iar acum îl răsucea în toate părţile. Urlă cînd o nouă lovitură îi spintecă pîntecele. Încercă să ajungă la veioza de pe noptieră. Fu lovit însă a treia oară şi întregul corp îi deveni o rană vie. Căzu din pat, trăgînd aşternuturile după el.

Ţipînd, se zbătu să scape din strînsoarea cearşafului şi a păturii, dar simţi că în toată nebunia aceea mai era ceva.

Ceva care se răsucea şi se frămînta la fel de agitat ca el, dar nu pentru că voia să scape.

Se zbătea şi se învîrtea în toate părţile pentru că voia să îl omoare. Un urlet de groază i se ridică în gît cînd o nouă lovitură îi sfîşie stomacul.

Jared aproape că-şi pierdu minţile de groază cînd simţi dinţii şi ghearele muşcîndu-i adînc din carne.

O să moară!

O să moară chiar acum pe podeaua dormitorului său.

Picioarele îi paralizaseră şi un soi de beznă ciudată – mult mai neagră decît noaptea – începu să-l înconjoare din toate părţile.

Un coşmar!

Asta era – avea un coşmar şi dintr-o clipă în alta se va trezi.

Dar coşmarul continuă şi întunericul se apropie din ce în ce mai tare de el şi-şi dădu seama că, atunci cînd îl va cuprinde definitiv în faldurile lui, nu va mai vedea niciodată.

Nu va mai respira din nou.

Se răsturnă într-o parte, încercînd disperat să se elibereze din cearşafuri.

Apoi auzi o voce:

– Jared? Jared... ce se petrece aici?

Tatăl lui!

Fălcile care îl strîngeau de gît dispărură brusc şi Jared trase lacom aer în piept. Se răsuci iarăşi şi încercă să se ridice în picioare.

– Jared? se auzi din nou strigat.

Ca şi cum vocea tatălui său l-ar fi eliberat din strînsoarea aşternuturilor, băiatul se sprijini de tăblia patului, se ridică şi aprinse veioza.

Camera se lumină şi o pisică – pisica neagră pe care o văzuse şi mai înainte, frecîndu-se de picioarele lui Angel Sullivan – sări în patru labe. Cînd Jared porni spre uşă, pisica îşi arcui spatele şi îl scuipă ameninţător, pregătindu-se să-l atace din nou.

– Vin acum, strigă Jared, dar durerea din pîntecele sfîşiat era atît de intensă încît cuvintele rostite de-abia se auziră.

Fără să scape animalul din ochi, Jared se dădu înapoi spre uşă, îngrozit că, dacă s-ar întoarce cu spatele, aceasta ar putea să sară din nou asupra lui. Dar cînd văzu că nu reuşeşte să învîrtească nicicum cheia, ştiu că nu are de ales. Se răsuci repede şi apucă frenetic cheia, care de data asta nu mai opuse rezistenţă. O secundă mai tîrziu, uşa se deschise larg.

– O pisică! strigă el. A încercat să mă omoare!

Jared era alb la faţă ca varul şi Steve Wood privi uimit teroarea din ochii fiului său. Cercetă camera, dar nu zări nici o urmă de pi-

sică, deşi aşternuturile erau căzute pe jos, iar carpeta ţesută de bunica lui Steve pe vremea cînd avea vîrsta fiului său era mototolită exact ca atunci cînd el şi prietenii lui obişnuiau să se ia la trîntă pe ea. Steve mai privi o dată atent prin cameră, apoi se uită la fiul lui.

– O pisică? Despre ce tot vorbeşti?

– Uite, acolo..., începu Jared şi se întoarse ca să-i arate locul în care se ghemuise pisica.

Însă aceasta dispăruse.

Verifică întreaga încăpere, centimetru cu centimetru.

Nimic.

– Dar a fost o pisică! insistă el. M-a atacat! Uite! Uită-te la stomacul meu – aproape că m-a omorît!

Steve Woods îşi înclină capul şi un zîmbet uşor îi apăru în colţul gurii.

– Mi se pare mie sau ai avut cumva un coşmar? spuse el.

Începu să îndrepte covorul cu piciorul.

– Nu sînt sigur că am avut vreodată un vis atît de urît încît să mă tăvălesc pe jos, dar...

– N-a fost un coşmar! ţipă Jared. Era o pisică!

Zîmbetul pieri de pe faţa tatălui său.

– Jared, uită-te şi tu în jur. Vezi vreo pisică?

Din nou băiatul cercetă camera, căutînd un loc în care ea s-ar fi putut ascunde. Uşa de la dulap era închisă şi la fel cea care dădea în hol.

Fereastra era şi ea închisă.

Lăsîndu-se pe vine, se uită sub pat, sub birou, în spatele scaunului şi în orice alt loc în care s-ar fi putut afla pisica.

Dispăruse complet, de parcă n-ar fi fost niciodată acolo.

Apoi, cînd se ridică în picioare, îşi surprinse imaginea în oglinda de la dulap.

Nu avea nici un semn, nici pe stomac, nici în altă parte.

Era ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

Dar se întîmplase.

Era sigur de asta.

Şi ştia şi al cui este animalul...

CAPITOLUL 26

Teroarea pe care o trăise Angel cînd se întorsese noaptea trecută de la bibliotecă se transformă în mînie, acum, în căldura razelor soarelui de dimineaţă, care ştersese umbrele pădurii. Houdini se învîrtea în jurul picioarelor ei, dispărînd din cînd în cînd ca să mai alerge după o veveriţă sau după un iepure, dar întorcîndu-se la ea după două, trei minute.

Cum de putuse să fie atît de proastă noaptea trecută?

Cum de nu şi-a dat seama că sunetele pe care le auzise nu erau scoase de cine ştie ce animal periculos care o vîna? La lumina zilei, realiză că ţipătul ciudat nu semăna deloc cu al unei bufniţe sau al vreunui alt animal. Părea mai degrabă sunetul scos de cineva care încerca să imite, şi încă destul de prost, strigătul unei păsări de noapte.

„Proastă!" Fusese o proastă, şi Zack şi prietenii lui le vor povesti tuturor întîmplarea. Deja îi vedea pe ceilalţi colegi cum se uită la ea în timpul prînzului la cantină şi îşi închipuia cum vor chicoti şi vor rîde suficient de tare ca ea să-i audă.

Se gîndi chiar să chiulească de la şcoală. Dar zece minute mai tîrziu, stînd pe partea cealaltă a străzii şi zărindu-i pe Chad, Zack şi Jared pe treptele din faţa intrării, aşa cum făceau întotdeauna, se răzgîndi.

Mai bine să-i ignore pur şi simplu.

Se aplecă să-şi ia rămas-bun de la Houdini. În loc să se frece de mîna ei ca de obicei, pisica îi privi fix pe cei trei băieţi, legănîndu-şi agitată coada.

„Ştie! se gîndi Angel. Ştie ce au făcut!"

– E în regulă, Houdini, spuse ea încet, mîngîindu-i blana. Sînt doar nişte băieţi idioţi!

Se îndreptă de mijloc, îşi aranjă mai bine rucsacul pe spate şi traversă strada.

Houdini sări în faţa ei, scuipă în direcţia vărului ei şi a prietenilor acestuia, apoi se lipi strîns de picioarele fetei, ca şi cum ar fi vrut s-o împiedice să meargă mai departe.

Angel se uită întrebătoare spre pisică.

– Houdini, trebuie să mă duc la şcoală! Tu pleacă acolo unde îţi petreci toată ziua şi ne vedem după ore!

Ocoli pisica şi-şi continuă drumul.

Houdini sări din nou în faţa ei. De data asta însă nu mai încercă să o oprească; în schimb, porni în faţa ei, cu capul plecat şi cu dinţii dezgoliţi.

Cînd ajunse la capătul scărilor, urcă jumătate din trepte şi se ghemui. Blana de la gît i se zbîrlise şi coada i se legăna periculos.

Scuipatul se transformă într-un mieunat ameninţător.

Angel observă surprinsă cum Zack şi cei doi prieteni ai lui se retraseră.

– Ce crezi că faci? întrebă furios Zack Fletcher. Nu poţi să-ţi aduci la şcoală pisica ta tîmpită!

Tremurul din voce mai înmuie puţin asprimea cuvintelor. Chad Jackson şi Jared Woods păreau la fel de nervoşi ca el.

– Nu e pisica mea şi n-am adus-o eu la şcoală. Vine singură.

– Da? Atunci fă-o să plece, spuse Chad Jackson.

Ca şi cum ar fi înţeles perfect vorbele lui Chad, Houdini făcu un pas spre el, îşi dezveli dinţii şi scuipă furios.

Chad se dădu înapoi şi se lipi de zid.

– Nu-i nimic, spuse Angel, aplecîndu-se ca să liniştească pisica. Doar că nu mai sînt la fel de curajoşi ca noaptea trecută.

Se uită în sus la Jared, care nu rostise nici un cuvînt pînă atunci:

– Ce s-a întîmplat? Ţi-a mîncat pisica limba?

Jared se înroşi, dar nu-şi luă ochii de la Houdini şi se îndreptă tiptil spre uşa de la intrarea în şcoală.

– Eu... eu trebuie... ăăăă... să mă întîlnesc cu cineva, se bîlbîi el, apoi se strecură pe uşă înainte ca vreunul dintre prietenii lui să-l oprească.

Zack Fletcher îşi linse nervos buzele şi încercă pentru a doua oară să pară mai curajos decît se simţea.

– Ai face mai bine s-o iei de aici, altfel te spun domnului Lambert.

Exact cînd rosti cuvintele, uşa se deschise şi afară ieşi directorul.

– Ce să-mi spui, Zack? întrebă Phil Lambert.

Văzîndu-l pe Houdini, zîmbi şi se lăsă pe vine, întinzînd mîna.

– Ia te uită, cine eşti tu? întrebă el. Ce pisicuţă drăguţă!

Houdini se relaxă şi se apropie de director, adulmecîndu-i mîna, apoi se strecură sub ea pentru a fi scărpinat.

– Mai bine aveţi grijă, izbucni Chad Jackson. Muşcă.

Phil Lambert luă obrajii lui Houdini în palme şi îi scutură uşor capul.

– Oooo, oare pisicuţa rea o să mă muşte şi pe mine? întrebă el.

După ce-i dădu drumul, Houdini se rostogoli pe spate şi-l lovi blînd pe director cu labele din faţă. După ce se mai jucă puţin cu ea, Phil Lambert se ridică în picioare şi-i aruncă lui Chad o privire amuzată.

– Înţeleg exact ce vrei să spui. N-am văzut în viaţa mea o pisică mai rea decît asta.

Chad se înroşi pînă în vîrful urechilor şi Angel observă cum se uită disperat în jur să vadă cîţi oameni fuseseră martori la scena în care directorul făcuse haz de el. Apoi, la fel ca Jared, dispăru rapid în interiorul clădirii. Zack îl urmă îndeaproape chiar înainte ca uşa să se închidă.

După ce băieţii plecară, domnul Lambert se întoarse spre Angel.

– Te-au supărat cu ceva? întrebă el.

Angel dădu din cap că nu.

Phil Lambert se aplecă puţin înainte, ca şi cum ar fi ştiut că Angel îi ascunde ceva.

– Dacă da, poţi să-mi spui, te asigur. Nu vreau să insist, dar dacă te hărţuieşte cineva, eu trebuie să ştiu.

– Nu, nu s-a întîmplat nimic, spuse Angel, dar nu îndrăzni să se uite în ochii directorului, conştientă că tocmai rostise o minciună.

– Bine, oftă domnul Lambert. Dar dacă vrei să discuţi cu mine, ştii unde e biroul meu, da?

După ce Angel încuviinţă din cap, directorul îşi îndreptă atenţia spre Houdini.

– E a ta?

Angel dădu din cap.

– Bănuiesc că e o pisică vagabondă. Cred că trăieşte pe undeva prin jurul casei noastre şi se ia după mine pretutindeni.

– Are zgardă?

Din nou Angel negă.

Lambert se încruntă.

– Poate că ar trebui să chemăm hingherii...

Dar Angel nu-l lăsă să-şi termine fraza.

– Vă rog, nu! strigă ea. N-a făcut nimic... e o pisică foarte drăguţă!

– Se pare că Chad şi prietenii lui nu prea sînt de acord cu asta, observă directorul. De ce le-ar fi teamă de ea?

„Pentru că ea ştie ce au făcut", gîndi Angel. Dar nu spuse nimic cu voce tare şi se mulţumi doar să ridice din umeri la întrebarea directorului.

– Bine, oftă domnul Lambert. Uite ce zic eu... O să pretind că n-am văzut pisica astăzi. Dar Chad are dreptate totuşi într-o privinţă: nu poţi s-o aduci la şcoală şi, dacă va continua să te urmeze peste tot, voi fi obligat să chem hingherii. Ne-am înţeles?

Angel încuviinţă din cap şi, după ce bărbatul intră în şcoală, se aplecă să-i mîngîie blana lui Houdini.

– Trebuie să pleci în altă parte, spuse ea încet. Dacă rămîi aici...

Dar Houdini, ca şi cum i-ar fi înţeles vorbele, se depărtă înainte ca ea să termine propoziţia, coborînd treptele şi repezindu-se peste stradă. De-abia cînd ajunse pe partea cealaltă, se opri, se întoarse şi se aşeză sub un stejar înalt, încolăcindu-şi coada în jurul picioarelor.

Angel o mai privi cîteva secunde, îi făcu un semn cu mîna, apoi se întoarse pentru a începe o nouă zi de şcoală.

– Urăsc pisica aia, spuse Chad Jackson, sprijinindu-se cu spatele de dulap.

Discuta cu Zack şi Jared în timp ce îl aşteptau pe Seth Baker să apară.

– Aţi văzut-o? Era pregătită să se dea la mine! Iisuse! Putea să mă omoare!

– Pe mine chiar *a încercat* să mă omoare, spuse Zack Fletcher. Probabil că m-a urmărit azi-noapte cînd m-am întors de la Black Creek Crossing.

Chad simţi cum i se măreşte pulsul şi uită de Seth Baker.

– Ce vrei să zici? Cum adică a încercat să te omoare?

– Păi, a sărit pe mine. Eram aproape de casă şi brusc s-a dat la mine!

– Unde? întrebă Chad.

Zack îşi îngustă privirea.

– Cum adică unde?

– Adică spre ce parte a corpului a sărit?

– La faţă, se răsti Zack, aducîndu-şi aminte de-abia după ce rostise cuvintele că n-avea nici un semn doveditor. De-abia am reuşit să scap de ea.

Se uită întrebător la Chad, care avea o privire ciudată în ochi, ca şi cum ar fi fost speriat.

– Ce-ai? întrebă el.

– Ăăă... aaaa.... a venit şi după mine, bălmăji Chad. Sau cel puţin aşa cred.

Îşi mută privirea de la Zack la Jared, care se holbau acum la el.

– Adică... ei bine, *cred* că a venit după mine.

– Cum adică crezi că a venit după tine? A venit sau nu?

– Cred... cred că da, se bîlbîi Chad. Am simţit cum mi-a sfîşiat faţa. Am crezut chiar că mi-a scos ochii. Dar cînd m-am privit în oglindă...

Nu reuşi să-şi termine ideea.

– N-ai văzut nimic, corect? spuse Zack grav.

Chad dădu din cap.

– Era ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Dar eu ştiu că aşa a fost.

– La fel am păţit şi eu, spuse Jared Woods, cu vocea tremurîndă.

Chad şi Zack se întoarseră să se uite la el.

– Eu am crezut că a fost un vis.

Încet, încă nesigur dacă totul se petrecuse în realitate sau nu, el le povesti prietenilor săi ce îi făcuse pisica noaptea trecută.

– Dar n-avea cum să intre în camera mea, termină el. Totul era închis şi cînd a venit tata să vadă ce se întîmplă...

Îşi muşcă limba, dar mult prea tîrziu.

– Tatăl tău? repetă Zack. Ai ţipat atît de tare încît a venit tatăl tău?

– Dormeam! spuse Jared. Adică...

– Şi ce-i aşa nemaipomenit? întrebă Chad, privindu-l furios pe Zack. Şi ce dacă a ţipat? Singurul motiv pentru care ai mei nu m-au auzit a fost că nenorocita aia de pisică mă apucase de gît.

– N-am vrut să zic asta, bătu Zack în retragere. Dar poate că pisica a ieşit cînd a venit tatăl tău în cameră.

Jared dădu din cap.

– Luminile erau aprinse, iar eu eram chiar lîngă uşă, alături de tata. Într-o secundă a dispărut.

Cei trei băieţi se priviră lung.

– Şi-acum ce-o să facem? întrebă Jared.

– E simplu, spuse Zack. Ea susţine că nu e pisica ei, deci n-o să-i pese dacă i se întîmplă ceva, nu? Aşa că hai să aflăm dacă e a ei sau nu.

– Gata? întrebă Zack în timp ce Jared îşi închidea dulapul, aflat puţin mai încolo.

Cînd Jared dădu din cap că da, Zack îi făcu un semn lui Chad Jackson, care trînti uşa de la dulap şi porni cu mersul lui de cocoş pînă la peretele de pe partea cealaltă a holului, unde se sprijini alene de el. Clopoţelul sunase de cinci minute, anunţînd pauza de masă, şi în mod normal pînă acum ar fi trebuit să ajungă la cantină şi să fie primii la coadă. Astăzi însă pierdură vremea pe la vestiare, aşteptînd să se golească holul.

– O să fie tare amuzant, spuse Chad, afişînd un rînjet răutăcios.

– Dacă o să meargă.

Nesiguranţa din vocea lui Jared îl făcu pe Chad să zîmbească şi mai urît.

– De ce n-ar merge?

– De unde ştii măcar că o să găsim tîmpita aia de pisică? se răsti Jared.

– Ştim unde este Angel, îi spuse Zack. Aşa că ştim şi unde o să fie pisica, nu? A stat acolo toată dimineaţa. Am verificat în fiecare recreaţie.

– Dar a zis că nu e a ei, le aminti Jared lui Chad şi lui Zack.

Acum cei doi prieteni ai lui se holbau la el şi ştiu imediat ce gîndeau despre el.

– Nu dau înapoi, spuse el repede. Dar dacă sîntem prinşi?

Zack îşi dădu ochii peste cap.

– Dacă vedem că putem fi prinşi, nu facem nimic. Aşa prost mă crezi?

Se mai uită o dată pe coridor, care era acum pustiu. Răsturnînd conţinutul rucsacului în dulap, închise repede uşa înainte să cadă ceva în afară, îl făcu pachet şi-l băgă în geacă, apoi îşi trase fermoarul pînă la jumătate ca să-l ţină strîns.

– Haide!

Îşi conduse prietenii pe scări şi ieşiră în faţa şcolii. Se strecurară printre tăntălăii care îşi pierdeau de obicei vremea pe treptele clădirii jucînd şah şi mîncîndu-şi prînzul din cutiile speciale la care Zack şi amicii lui renunţaseră încă din clasa a patra. Ignorîndu-i, Zack traversă peluza, îndreptîndu-se spre trotuar. Aici se întrebă dacă nu cumva se înşelase.

Pisica cea neagră nu se vedea nicăieri.

– Dar ai zis că a stat aici toată dimineaţa, spuse Jared Woods, încercînd să-şi ascundă uşurarea din voce.

– A stat, răspunse Zack, traversînd strada spre punctul de sub stejarul cel înalt unde văzuse animalul în cursul dimineţii.

Acum însă nu mai era.

– Nu înţeleg, spuse el, încruntîndu-se, apoi cercetă zona din jurul copacului şi privi pe stradă.

– A fost aici toată dimineaţa.

În clipa în care rosti cuvintele, părul de pe ceafă i se zbîrli şi, simţind brusc pericolul unei ameninţări, se răsuci.

Nimic.

Se întoarse din nou şi îi văzu pe Chad şi pe Jared care priveau sus în copac.

Jared păşi uşor înapoi şi, deşi Chad nu se mişcă, se făcu la faţă alb ca varul.

Zack se uită şi el în copac şi se trezi faţă-n faţă cu ochii aurii ai pisicii cu blana neagră ca tăciunele, care acum îşi arăta colţii.

Inima începu să-i bată cu putere cînd îşi aminti cum apăruse noaptea trecută din întuneric, repezindu-se asupra lui şi înfigîndu-i ghearele în carne. Acum, pisica scotea un şuierat agresiv şi Zack simţi durerea îngrozitoare care îl chinuise cu doar douăsprezece ore în urmă. Reuşi cumva să nu se mişte de pe loc, aşa cum făcuse Jared.

Pisica tresări, apoi se ghemui, pregătindu-se de atac.

– Ai grijă, spuse Jared, cu o voce şoptită. Dacă sare...

– N-o să sară, îl întrerupse Zack. E la fel de fricoasă ca tine.

Fără să-şi ia ochii de la animal, îşi dădu jos rucsacul din spate.

– Am dreptate, nu-i aşa? întrebă el, privind în sus. Eşti foarte curajoasă pe întuneric, dar la lumină...

Parcă înţelegînd cuvintele lui, Houdini se repezi spre Zack, sărind de pe creangă cu labele întinse şi ghearele scoase, scoţînd un urlet furios.

Zack se dădu într-o parte în ultima secundă şi lovi pisica cu rucsacul.

Aceasta căzu pe spate, dar se răsuci atît de repede încît Zack de-abia o zări şi imediat animalul se ghemui, arătîndu-şi dinţii şi scuipîndu-l.

– Ce s-a întîmplat, mîţo? o tachină Zack. Nu-ţi place, nu?

Aruncă ghiozdanul spre ea şi aceasta se repezi să se agaţe de el cu labele din faţă.

Zack trase rucsacul înapoi în ultima clipă, chiar înainte ca ghearele să se înfigă în nailon.

I se alătură şi Chad, care-şi dădu jos geaca de fîş pe care o purta peste puloverul de lînă. O înfăşură exact cum procedau cu prosoapele la vestiar cînd se hîrjoneau după ce făceau duş. Pentru că pisica îl fixa pe Zack, Chad o ocoli şi o lovi cu una din mînecile de la jachetă.

Miorlăind de durere, pisica sări în aer, se răsuci şi după ce căzu în patru labe îl scuipă pe Chad cu şi mai multă furie.

– Haide, Jared, spuse Zack. Dă-i şi tu vreo două!

Jared Woods însă se dădu un pas înapoi şi scutură din cap tăcut, în timp ce prietenii lui continuau să necăjească pisica.

– Ce s-a întîmplat, Woods? îl tachină Chad. Ţi-e frică să nu vină din nou în camera ta la noapte?

În timp ce Zack continuă să aţîţe animalul cu rucsacul, Chad îl plesni pe Jared cu jacheta lui făcută sul. Băiatul sări ca ars cînd mîneca îi atinse încheietura.

– Te pomeneşti că eşti şi tu un papă-lapte? zise Chad batjocoritor.

Răspunzînd provocării, Jared îşi scoase cureaua de la pantaloni.

Cînd simţi noul pericol, pisica se răsuci cu faţa spre Jared şi se încordă, pregătindu-se să atace. Pierzîndu-şi curajul la vederea animalului furios, băiatul făcu un pas înapoi.

Pisica se apropie, ridicîndu-şi coada care se legăna ameninţător precum clopoţeii unei cobre. Jared îl zări pe Zack cum se aşază în spatele pisicii cu rucsacul deschis.

Văzînd ce face Zack şi înţelegînd cum are de gînd să procedeze, Chad îi şopti lui Jared:

– Mai fă un pas înapoi. Şi flutură-i în nas cureaua.

Să se dea înapoi nu era greu, dar instinctul îi spunea lui Jared să o ia la goană înainte ca pisica să se repeadă spre el şi să-şi înfigă ghearele în pîntecele lui. Simţind frica lui Jared, animalul se apropie, cu ochii sclipind şi coada legănîndu-se din ce în ce mai repede.

Jared îngheţă, prea înspăimîntat pentru a mai face vreo mişcare.

Pisica se tîrî şi mai aproape, iar sunetul pe care îl scotea i se păru lui Jared mai periculos decît sîsîitul unui şarpe care se pregăteşte să atace.

Cureaua îi căzu din mînă.

Animalul mai făcu un pas, privindu-l fix de parcă ar fi putut să vadă teroarea din sufletul lui, şi Jared simţi cum îl trec transpiraţii reci din cap pînă-n picioare. Încercă să se îndepărteze, dar picioarele i se înmuiară brusc.

Apoi, exact cînd pisica se pregătea să îl atace, Jared observă o mişcare iute chiar în spatele ei.

Houdini, simţind mişcarea, sări în aer ca să se întoarcă spre ameninţarea ce venea din partea opusă.

Prea tîrziu!

Zack reuşi să o prindă chiar înainte de a atinge pămîntul şi se aruncă peste rucsac cu toată greutatea, trăgînd repede fermoarul.

Animalul începu să se zbată şi să se zvîrcolească, zgîriind cu ghearele nailonul gros.

După ce se asigură că e prinsă bine, Zack se ridică în picioare, apucă rucsacul de curele şi îl izbi cu putere de trunchiul stejarului din care pisica sărise doar cu cîteva momente înainte.

Aceasta urlă înfiorător.

Zack îşi luă avînt şi-l lovi de copac încă o dată. Urletele încetară brusc. Băiatul privi strada în dreapta şi-n stînga. Nimeni din cei care stăteau pe treptele de la intrarea în şcoală nu părea să le acorde nici cea mai mică atenţie, probabil pentru că lupta avusese loc la umbra ramurilor bogate ale copacului. Cu excepţia unei singure femei care tocmai apărea după colţul unui bloc, strada era pustie.

– Haideţi! spuse Zack. Veniţi după mine!

Traversă în grabă strada, urmat îndeaproape de Chad şi Jared, dar în loc să se îndrepte spre locul în care tocilarii îşi terminaseră jocul de şah, coti brusc spre capătul clădirii. Cînd Chad şi Jared îl prinseră din urmă, urcase deja jumătate din treptele care duceau la scara ce făcea legătura nu numai cu primul etaj, dar şi cu subsolul. Cei trei băieţi intrară în labirintul de conducte şi ţevi de sub şcoală, iar Zack îi duse într-un colţ întunecat, chiar lîngă cazanul de încălzire.

– Ce ai de gînd să faci? întrebă Chad. S-o arzi?

Zack dădu din cap că nu.

– Am o idee mai bună. Dar mai întîi trebuie să ne asigurăm că e moartă.

Apucînd bine rucsacul de curele, îl ridică deasupra capului, îl învîrti de cîteva ori, apoi îl trînti cu putere de podeaua de beton.

Dinăuntrul lui se auzi un geamăt scurt, urmat de o mişcare uşoară. Zack îi dădu ghiozdanul lui Chad Jackson.

– E rîndul tău.

Chad ezită doar o secundă înainte de a apuca rucsacul, apoi îl prinse bine de curele, îl învîrti şi îl izbi de podea.

Dinăuntru răzbătură de astă dată două gemete înăbuşite.

Chad îi aruncă rucsacul lui Jared Woods, care îl lăsă să cadă la picioarele lui.

– Acum tu.

Jared privi nesigur în jos.

– Am spus că o facem cu toţii, zise Zack Fletcher.

– Dar... ăăă... dar n... n-ai spus că...

– Fă-o, îl întrerupse Zack pe un ton aspru şi încleştîndu-şi pumnii. Dacă vrei să mai fii prietenul nostru, atunci o faci!

Jared privi capătul slab luminat al subsolului, sperînd să vadă pe cineva şi să aibă astfel o scuză pentru refuzul lui, dar nici nu zări, nici nu auzi pe cineva.

Erau singuri.

Fără să aibă cine să-l salveze, Jared se aplecă şi ridică rucsacul. Încă mai simţea o mişcare uşoară în interiorul lui, dar nu se compara cu zvîrcoleala teribilă de dinainte.

Îl cîntări, imitîndu-l aproape inconştient pe Chad Jackson.

– Haide, papă-lapte, fă-o! îi porunci Zack.

Strîmbîndu-se la auzul poreclei – şi ştiind că Zack n-avea să renunţe niciodată la ea, la fel cum făcuse cu Seth Baker cînd îi spusese Beth încă din copilărie –, Jared îşi luă inima-n dinţi, încercă să-şi înfrîngă senzaţia de vomă din stomac şi lovi rucsacul de perete.

Îşi spuse repede că nu auzise icnetul de durere din interiorul ghiozdanului.

Îşi spuse la fel de repede că nu izbise rucsacul suficient de tare ca să îi facă rău pisicii. În orice caz, nu ca Zack şi Chad.

Îşi spuse că pisica era probabil deja moartă.

Şi în plus, nu îl atacase ea noaptea trecută?

Dar chiar şi-aşa, senzaţia de greaţă îl cuprinse din nou. Aruncă rucsacul la picioarele lui Zack.

– Am făcut-o, eşti mulţumit?

Zack îl ridică, dezvelindu-şi dinţii într-un rînjet batjocoritor.

– Iar acum o să vomiţi, nu-i aşa?

Jared dădu din cap că nu, deşi nu era foarte sigur că va putea împiedica acest lucru.

– Bine, hai să mergem, spuse Zack punîndu-şi ghiozdanul pe umeri de parcă ar fi avut doar cărţi în el.

Îi conduse din nou pe scări, apoi sus la etajul unu şi în sfîrşit ajunseră la dulapurile lor.

Ale lor şi al lui Angel Sullivan.

În timp ce Zack supraveghea atent coridorul gol, Chad începu să lucreze la cifrul de la dulapul lui Angel.

CAPITOLUL 27

Schimbarea bruscă a atmosferei din cantină o avertiză pe Angel că vărul ei venise în sfîrşit. Nu era ceva pe care-l putea defini cu certitudine, deşi temperatura se modificase, un curent de aer rece mătură încăperea, iar murmurul discuţiilor încetă brusc. Nu, era ceva mai subtil.

Un sentiment oribil care-i făcea pielea ca de găină.

O senzaţie de angoasă, ca şi cum o ameninţare invizibilă plutea în jur.

– Uite-i că vin, spuse Seth amar, aruncînd o privire spre coada de la bucătărie unde Zack, Chad Jackson şi Jared Woods apucau ultimele feluri de mîncare încă nestrînse de doamna Carelli.

– Chiar cînd mă gîndeam că o să avem şi noi un prînz liniştit şi că n-o să mai fim obligaţi să-i suportăm.

Angel nu trebui să se întoarcă, pentru că simţi că este privită şi văzînd expresia uimită de pe chipul lui Seth, premoniţia unui lucru îngrozitor ce urma să se întîmple se intensifică.

– Pun la cale ceva, nu-i aşa?

Seth îşi încruntă sprîncenele.

– Se tot uită încoace... cel puţin Chad Jackson aşa face. Şi are privirea aia ciudată, ca şi cum s-ar abţine să nu rîdă. Şi de fiecare dată cînd începe să chicotească, Zack îl înghionteşte.

– Şi Jared?

– Arată de parcă şi-ar fi dat maţele afară. Adică e alb la faţă ca varul şi pare bolnav.

Curiozitatea învinse şi Angel se întoarse să arunce o privire spre cei trei băieţi, care se uitară repede în altă parte.

Angel simţi cum i se face stomacul ghem.

– De ce şi-au întors privirile cînd m-am uitat la ei? întrebă ea.

Seth ridică din umeri.

– De unde să ştiu eu? Poate că sînt stînjeniţi pentru că i-ai prins vorbind despre tine.

Angel şi Seth se priviră cîteva secunde şi absurditatea vorbelor lui Seth îi făcu pe amîndoi să chicotească.

– Şi poate că Chad o să mă invite în oraş, iar Heather Dunne o să-ţi ceară să te duci cu ea la dans.

– Iar porcii zboară! adăugă Seth. Bine, atunci ce se petrece?

Angel ridică şi ea din umeri.

– Habar n-am. Partea ciudată e că am simţit ceva în neregulă din clipa în care au intrat aici. Adică, nici măcar nu i-am văzut şi nici nu i-am auzit, dar înainte să mă uit la ei am simţit ceva.

– Poţi să fii mai exactă?

– Nu cred, spuse Angel din nou. E doar un sentiment ciudat – ca şi cum urmează să se întîmple ceva rău.

– Dar asta nu-i ciudat deloc, spuse Seth. Eşti doar realistă. E o porcărie, dar ce putem face?

Angel ridică din nou din umeri şi, după ce Zack şi prietenii lui se îndreptară spre masa lor, se concentrară iarăşi asupra prînzului.

– Vrei să dăm o fugă pînă la cimitirul vechi după ore ca să vedem dacă găsim mormîntul lui Forbearance Wynton?

Angel îşi înclină capul.

– Dar de ce ar exista un mormînt? Dacă au ars-o pentru că era vrăjitoare, n-aveau cum s-o îngroape în cimitir, nu?

Seth îşi dădu ochii peste cap.

– Dacă îi găsim mormîntul, atunci ştim că ea nu era vrăjitoare, corect? Cel puţin aflăm ceva în plus faţă de ce am descoperit pînă acum.

– Bine, spuse Angel. Numai dacă...

– Numai dacă ce?

Angel aruncă o privire spre Zack şi prietenii lui, care păreau să fi uitat de ea. Dar ea avea în continuare senzaţia aceea ciudată că

lucrurile nu erau în regulă şi că avea să se întîmple ceva. Scoase un oftat prelung.

– Nu, nimic. Ne vedem după ore.

Clopoţelul care anunţa sfîrşitul pauzei de masă sună cîteva minute mai tîrziu şi, în timp ce-şi ridică rucsacul de pe scaun, se mai uită o dată la vărul ei.

De data asta privirile li se întîlniră.

Şi văzu un licăr întunecat, crud, ca şi cum el ar fi ştiut ceva.

Dar ce?

Ochii lui continuau să o fixeze şi Angel fu copleşită din nou de premoniţia aceea nefirească. Se întoarse şi ieşi grăbită din cantină.

Ziua se scurse încet şi la sfîrşitul ultimei ore Angel se întrebă dacă nu cumva îşi închipuise tot ce se întîmplase la prînz. Dar cînd ajunse pe palierul de la etajul unu şi porni spre propriul dulap, avu confirmarea că nu fusese vorba doar de imaginaţia ei.

Zack şi prietenii săi erau adunaţi lîngă dulapul lui şi, deşi încerca să fie mai discret decît în timpul prînzului, Chad Jackson nu-şi putea lua privirea de la ea.

Şi putea să jure că Zack încerca să nu rîdă.

Cînd se apropie de dulapul ei, sentimentul acela îngrozitor căpătă intensitate.

Dulapul ei!

Îi făcuseră ceva?

Îşi aminti cum anul trecut, la Eastbury, cineva îi dăduse cu un spray cu vopsea prin găurile uşii.

Încetini pasul.

Poate că ar fi mai bine nici să nu-l deschidă. Singurul lucru pe care-l ţinea înăuntru era cartea de istorie grea pe care nu voia s-o care de colo-colo şi, de vreme ce doamna McDowell nu le dăduse nici un fel de temă pentru acasă, nu era nevoită să o ia acasă.

Se uită din nou spre cei trei.

Jared plecase.

Dar Zack şi Chad o priveau. Făcuseră ceva – putea să ghicească după poziţia pe care o aveau şi după expresia de pe chipurile lor, deşi Chad încerca pe cît posibil să pară nevinovat.

Răzgîndindu-se, se repezi înapoi pe scări, ieşind pe uşa din faţă a şcolii. Seth o aştepta.

– Cred că mi-au pus ceva în dulap, spuse ea, coborînd treptele.

Porniră spre cimitir prin spatele bisericii congregaţionale şi Angel îi povesti cum stăteau toţi trei acolo, privind-o ca şi cum ar fi avut ceva de ascuns, în timp ce ea se îndrepta spre vestiare.

– Ce-ai de gînd să faci? întrebă Seth. Trebuie să-l deschizi odată şi-odată.

– Ştiu, răspunse Angel. Dar n-am vrut să-l deschid cu ei de faţă. Pur şi simplu n-am...

Se opri brusc simţind un nod în gît.

– Ce-ar fi să trecem din nou pe la şcoală cînd ne întoarcem de la cimitir? spuse Seth. Pînă atunci o să plece şi vedem exact cum stă treaba.

Angel încuviinţă din cap, chinuindu-se să-şi controleze lacrimile care păreau s-o podidească dintr-o clipă în alta. De ce n-o lăsau în pace? Ce le făcuse ea lor?

Şi oare ce se întîmplase cu dulapul ei?

Zece minute mai tîrziu, ajunseră în faţa porţii vechiului cimitir, care era ascuns bine în spatele bisericii. Un copac uriaş se ridica exact în mijlocul lui. Aproape golite de frunze, ramurile se profilau pe cer alcătuind o coroană perfect rotundă ce se sprijinea pe un trunchi absolut drept.

Angel îl privi cîteva secunde lungi.

– Cum reuşesc să-i păstreze aspectul ăsta? întrebă ea în cele din urmă.

Seth zîmbi.

– Nu fac nimic special – el singur creşte aşa. Se zice că de la el vine numele oraşului[1].

– Dar copacii nu cresc astfel.

– Ei bine, ăsta da. Haide... partea cea mai veche a cimitirului este în direcţia asta.

---

[1] *Roundtree*, „copac rotund" (n.tr.)

Porni spre colțul cel mai îndepărtat al cimitirului, unde se zărea și o capelă mică de piatră, care îți dădea o senzație atît de puternică de părăsire, încît lui Angel i se făcu milă de ea.

– Ce-i aia?

– Se pare că e prima biserică clădită atunci cînd s-a fondat orașul. Întotdeauna s-a zis că va fi transformată într-un muzeu, dar pînă acum nu au fost decît vorbe goale.

Cînd se apropiară mai mult, plăcile comemorative din granit strălucitor de lîngă poartă dădură la iveală mai multe pietre tocite și, cînd intrară în zona din spatele bisericii vechi – în care nu încăpeau mai mult de o sută de oameni –, pietrele funerare erau atît de măcinate de vreme încît de-abia se mai zăreau inscripțiile gravate pe ele.

– Hai să începem de aici, spuse Seth, aplecîndu-se să vadă mai bine numele de pe o piatră care era înclinată foarte tare și care avea un colț lipsă.

Pînă și marginea ciobită fusese șlefuită de-a lungul secolelor de vremea aspră din New England.

Seth se chinui să înțeleagă inscripția.

– Jabez Conant, citi el. Oauuu! A murit în 1672!

Angel se lăsă pe vine în fața următoarei pietre funerare.

– Abigail Conant, citi ea. Soția lui Jabez.

– Cînd a murit?

Angel întinse mîna și dădu la o parte niște mușchi.

– Posibil 1661. Sau 1667.

Merseră mai departe pe rînd, citind tot ce era lizibil, apoi trecură la următorul. Majoritatea pietrelor erau prea degradate ca să mai vezi ceva pe ele și chiar și în cazul celor pe care se mai zărea ceva, nu erau foarte siguri de ceea ce citeau.

Pe la jumătatea celui de-al treilea rînd, găsiră o parcelă frumos aranjată, înconjurată cu stîlpi de granit, lați de zece centimetri și lungi de aproape un metru. În mulți dintre ei se zăreau găuri cu urme de rugină.

– Pun pariu că aici a fost un gard metalic pe vremuri, spuse Seth. Dar este atît de vechi încît fierul a ruginit de tot și a dispărut.

În interiorul ariei dreptunghiulare străjuite de ornamentele din granit, care măsura cam şase metri lungime şi vreo cinci lăţime, se găseau vreo zece pietre funerare, dintre care una se ridica deasupra tuturor celorlalte.

Chiar de pe aleea unde stăteau, Seth şi Angel puteau desluşi numele gravat pe ea: Reverendul Percival Wynton Parsons.

– Tipul care a scris cartea, şopti Seth. Cea despre vrăjitoare.

Piatra funerară mai înaltă era înconjurată de altele mai mici; găsiră piatra soţiei preotului, a fiului său, a celor doi nepoţi şi a tatălui său. Urmau cele ale soţiilor acestora şi a altor zece copii sugari, unii dintre aceştia fiind îngropaţi fără nume.

Trei dintre femeile care se căsătoriseră în familia Parson şi fuseseră îngropate tot acolo primiseră numele de Wynton.

– Pun pariu că găsim şi o parcelă a familiei Wynton, spuse Seth după ce descifraseră gravurile de pe cîte pietre putuseră ei.

Cinci minute mai tîrziu dădură peste ea.

Se afla pe partea de nord a cimitirului şi, la fel ca şi în cazul parcelei Parsons, era înconjurată de stîlpi de granit cu găuri în ei, care probabil susţinuseră odată un gard din fier forjat.

Cercetară pietrele funerare, îndepărtînd muşchiul care acoperea o mare parte dintre numele gravate şi erau chiar pe punctul de a renunţa, cînd observară încă o piatră.

Aceasta era puţin izolată de restul, şi cînd Seth şi Angel o priviră, avură senzaţia stranie că au descoperit în sfîrşit ceea ce căutau.

Se apropiară, îngenunchează şi încercară să citească inscripţia. Deşi ornamentele cioplite se erodaseră de mult, numele gravat se vedea destul de clar: Josiah Wynton.

Sub nume era trecută data naşterii şi a morţii.

Împlinise puţin peste patruzeci de ani cînd îşi găsise obştescul sfîrşit, în 1694.

Dedesubtul datelor se mai zăreau două rînduri. Angel şi Seth le priviră vreme îndelungată fără să scoată o vorbă.

Pe primul rînd: soţul lui Margaret.

Pe rîndul al doilea: tatăl lui Forbearance.

Dar spaţiul din jurul mormîntului lui Josiah Wynton – acolo unde ar fi trebuit să odihnească soţia şi fiica lui – era gol.

După Josiah, nici o altă persoană nu mai fusese îngropată acolo.

Găsiră restul familiei Wynton într-o altă parcelă, pe partea cealaltă a cimitirului.

După ce se îndepărtară şi porniră spre şcoală, Angel şi Seth nu schimbară nici o vorbă.

Scările din faţa şcolii erau pustii cînd ajunseră ei şi, intrînd în clădire, găsiră coridorul gol. Urcară pînă la etajul întîi al clădirii, dar cînd păşiră pe palier, Angel se opri.

– Poate ar trebui să mergem acasă, spuse ea, încă marcată de rînjetul lui Zack.

Seth dădu din cap.

– Luni dimineaţă oricum vei fi obligată să-l deschizi. Şi să fii sigură că Zack, Jared şi Chad vor fi acolo, aşteptînd să vadă ce se întîmplă.

Angel inspiră adînc, ştiind că prietenul ei are dreptate. Orice ar fi pus Zack la cale, ar fi fost mai bine să-i facă faţă acum, cînd era doar cu Seth.

Holul de la etaj era pustiu şi, pe parcursul celor douăzeci de metri pînă la dulapul fetei, paşii lor răsunară atît de grav încît lui Angel i se făcu stomacul ghem. Cînd ajunseră în dreptul dulapului, Angel îl privi nemişcată aproape un minut.

Cum reuşiseră să-l deschidă?

De unde ştiau combinaţia?

Poate că nu se petrecuse nimic!

Poate îşi făcuse griji degeaba – poate nu încercau decît s-o sperie.

Agăţîndu-se de această speranţă slabă, formă cifrul şi un moment mai tîrziu ridică mînerul de la dulap.

Apoi deschise larg uşa.

Houdini stătea pe cartea ei de istorie.

Deşi se putea spune mai degrabă că trupul îi era împrăştiat peste ea. Zăcea pe spate, cu picioarele întinse în unghiuri nefireşti, iar ochii lui, larg deschişi, se uitau direct la ea.

Numai că lumina din ei se stinsese, lăsînd în urmă o privire rece şi goală.

Sîngele era închegat în jurul urechilor şi în colţurile gurii.

Angel privi corpul distrus al lui Houdini, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Cum au putut să facă aşa ceva?

Cu ce le greşise Houdini?

Un hohot de plîns i se ridică în gît. Încercă să-l înăbuşe, dar nu reuşi. Cînd suspinele o podidiră şi un geamăt dureros îi ieşi din piept, Seth veni lîngă ea să vadă şi el ce e înăuntru.

– Oh, Doamne! şopti el.

Angel se întoarse cu spatele la dulap şi-şi îngropă capul în umărul băiatului, hipnotizat şi îngrozit în acelaşi timp de ochii morţi ai pisicii. O luă în braţe şi începu s-o mîngîie uşor pe păr, cînd hohotele de plîns o copleşiră pe Angel. După un moment, simţi trupul fetei rigid şi aceasta se îndepărtă de el. Avea faţa străbătută de şiroaie de lacrimi, pe care şi le şterse cu o batistă scoasă din ghiozdan.

– Haide să-l îngropăm! spuse ea privindu-l fix pe Seth.

Băiatul se încruntă.

Îngropase şi el un hamster cînd avea vreo cinci ani, dar acum avea totuşi cincisprezece.

Parcă citindu-i gîndurile, Angel adăugă:

– Nu-ţi imagina că intenţionez să-i fac vreo înmormîntare simandicoasă. Nu vreau decît să-l iau de aici şi să-l îngrop – undeva unde să nu-l găsească nimeni, niciodată. Apoi o să mă comport ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

– Dar cînd o să vii dimineaţă...

– Zack o să mă aştepte ca să-mi deschid dulapul la fel ca în după-amiaza asta, îl întrerupse Angel. Numai că aici n-o să mai fie nimic.

Brusc, Seth prinse ideea.

– Şi dacă nu le dai de înţeles că l-am descoperit astăzi...

Angel se uită din nou în dulap şi simţi cum i se pune iarăşi un nod în gît.

– Haide s-o facem şi gata, bine? zise ea cu vocea tremurînd şi chinuindu-se să nu dea iar frîu lacrimilor. Dacă discutăm despre asta...

Vocea i se stinse.

Seth îi putea simţi emoţiile după tremurul din voce şi după durerea din ochi.

– O să-l pun la mine în rucsac, spuse el.

În timp ce Angel se străduia din toate puterile să nu răbufnească, Seth răsturnă cărţile din ghiozdanul lui în cel al lui Angel, apoi, aşezîndu-se între prietena lui şi dulap, ridică blînd trupul frînt al lui Houdini şi-l strecură în geantă.

– Haide, zise el încet. Ştiu exact locul în care n-o să dea nimeni peste el şi de unde putem lua o lopată.

Mai făcură un singur popas, cînd Angel insistase să culeagă nişte flori din cimitirul vechi.

– Aşa simt eu, că trebuie să aibă şi flori, îi explicase ea. Adică...

Ezită, apoi ridică din umeri neajutorată.

– Aşa mi se pare corect, atîta tot.

După ce Angel culese un ochiul-boului galben şi trei crizanteme, se gîndi că florile ar putea să se ofilească pînă ajung ei la cabana spre care ştia că se îndreaptă Seth. Însă cărarea pe care porniseră cu o jumătate de oră în urmă dispăruse complet şi nimic din jurul ei nu i se părea cunoscut. Seth nu slăbise ritmul nici măcar cînd poteca se terminase şi, deşi pînă atunci reuşise să ţină pasul cu el, deja simţea că i se taie răsuflarea.

– Eşti sigur că mergem în direcţia bună? întrebă ea în cele din urmă.

Spre uşurarea ei, Seth se opri şi se întoarse spre ea:

– Mai avem doar cinci minute.

– Dar nimic nu mai arată ca locurile prin care am trecut acum cîteva zile cînd l-am urmărit...

Vorbele i se opriră în gît cînd încercă să spună Houdini şi, în ciuda jurămîntului tăcut de a nu mai plînge, ochii i se umplură de lacrimi. Şi le şterse cu mîneca de la pulover şi-şi trase nasul.

– Nu-i nimic, spuse Seth, ochii lui căprui împărtăşindu-i durerea. Nu e nimeni aici. Dacă vrei să plîngi...

– Nu vreau să plîng, îl întrerupse Angel, puţin prea repede. Te-am întrebat doar dacă eşti sigur că ştii unde ne aflăm.

– Sînt sigur, insistă Seth. Vin aici de cînd mă ştiu şi nu m-am rătăcit niciodată.

Îi arătă cu mîna spre răsărit.

– Colina e într-acolo – în cîteva minute o s-o vezi.

Se răsuci şi porni din nou la drum, fie urmînd o cărare pe care Angel n-o vedea, fie mergînd pe un drum atît de bine cunoscut încît n-avea nevoie de nici o potecă. Inspirînd adînc, fata se luă după el, numărînd în tăcere secundele ca să vadă dacă Seth îi spusese adevărul.

Numărase deja 110 secunde, cînd, brusc, printre copacii din faţă, se ivi vîrful malului abrupt. Seth întoarse capul spre ea, zîmbind victorios.

– Vezi? Am ajuns.

Îi făcu un semn cu mîna, arătîndu-i un loc undeva în dreapta.

– Cabana e pe-acolo.

Cîteva minute mai tîrziu escaladară povîrnişul de pietriş care ascundea cabana de privirile oricui se întîmpla să traverseze micul luminiş dintre ea şi pădure. Angel privi în jos la structura ciudată care era atît de bine adăpostită încît puteai să juri că e invizibilă.

– Tot nu-mi vine să cred că numai noi ştim de existenţa ei, spuse ea.

– N-am fi ştiut nici noi, dacă nu ne-ar fi arătat Houdini.

Seth coborî atent latura abruptă a malului, sprijini de uşa cabanei lopata ruginită luată din atelierul de olărit al mamei lui, dădu jos rucsacul din spate şi-l aşeză cu grijă pe pămînt.

Săpară pe rînd groapa pisicii, făcînd-o suficient de adîncă pentru ca nici un animal de pradă să nu fie tentat să scormonească după cadavrul lui Houdini şi, cînd fură mulţumiţi de rezultat, Seth puse delicat pisica pe fundul mormîntului. Angel îngenunche şi presără cu grijă cele trei crizanteme roşii peste trupul neînsufleţit al prietenului ei. Adăugă un strat subţire de pămînt peste flori, apoi aşeză şi ochiul-boului pe capul lui Houdini.

– Aşa vei avea întotdeauna o rază de soare, şopti ea.

Ridică lopata şi începu să umple repede groapa, tasînd bine pămîntul. După ce termină, împrăştie în jur restul de ţărînă rămas, amestecîndu-l cu frunzele uscate şi cu pietrele care acopereau fîşia dintre baza malului şi peretele cabanei. La sfîrşit, locul în care era îngropat Houdini nu se deosebea cu nimic de zona din jur.

Seth căută un bolovan mai mare de granit şi-l aşeză deasupra mormîntului.

– Nimeni nu-l va observa niciodată, spuse el. Dar cel puţin noi să ştim unde e.

Angel se uită în ochii lui.

– Şi nu spunem nimic nimănui.

Seth încuviinţă din cap.

– Vrei să încercăm ceva?

Tonul ei îi dădu furnicături lui Seth.

– Ce?

Angel îşi linse nervoasă buza de jos.

– Mă gîndeam... Ce-ar fi dacă am încerca unul dintre leacurile alea să vedem ce se întîmplă?

Seth îi aruncă o privire nedumerită.

– Ca de exemplu? întrebă el pe un ton ce trăda că nu se simte tocmai în apele lui.

Angel ridică din umeri.

– Nu ştiu.

Ezită, apoi continuă:

– Dar n-ar fi mişto să le facem ceva lui Zack şi prietenilor lui?

Un rînjet răutăcios se iţi în colţul buzelor lui Seth.

– Te referi la o vrajă sau un blestem ori ceva de genul ăsta?

– Şi ce rînjeşti? îl întrebă Angel provocator. Ieri seară tu erai ăla care vorbea despre cîţi oameni cred în chestiile astea.

Zîmbetul lui Seth păli cînd se uită la Angel.

– Bine, zise el după cîteva secunde, cînd văzu că fata n-avea de gînd să se lase cu una, cu două. Hai să încercăm.

Intrară în cabană, lăsînd uşa deschisă. Seth ridică drugul de lemn care ţinea oblonul ce acoperea fereastra şi deschise larg geamul. După ce lumina şi aerul inundară camera, priviră în jur.

Nu se schimbase nimic şi totuşi încăperea i se părea diferită lui Angel.

O simţea ciudat de goală, ca şi cum ar fi lipsit ceva.

Se uită cu şi mai multă atenţie, dar totul era exact ca în ziua în care o descoperiseră.

Ceaunul era agăţat de cîrlig, deasupra şemineului.

Stratul gros de praf acoperea în continuare totul.

Şi totuşi...

Apoi îşi dădu seama. Lipsea Houdini... Încă o dată lacrimile ameninţară să o copleşească şi, cînd vorbi, aproape că se înecă din cauza nodului din gît.

– Sper să fie adevărat ce scrie acolo, spuse ea, lăsîndu-se pe vine pentru a da la o parte piatra din faţă şemineului şi băgînd adînc mîna după carte.

O scoase din locul ascuns, se ridică în picioare şi se mută lîngă poliţa care ţinea loc de masă.

– Sper..., începu ea, punînd cartea jos, dar cuvintele îi muriră pe buze cînd volumul se deschise brusc şi citi cuvîntul care era scris sus în mijlocul paginii:

„Jalea"

Sub cuvînt erau două strofe scurte:

„Sîngele celui ce-a iubit
Scos cu vîrf de cuţit
Fierbe mocnit
Şi la viaţă-a revenit.

Un praf de pămînt
Din al dragului mormînt
Un strop de durere
Şi-i dai iar putere."

Angel şi Seth citiră cele două strofe de mai multe ori. În cele din urmă, Seth întrebă:

– Cum de s-a deschis tocmai aici?

– Houdini, şopti Angel, amintindu-şi trupul frînt aşa cum era aşezat în mormîntul mic. Eu... nu pot...

Într-un tîrziu, lacrimile pe care se luptase să le ţină în frîu încă de cînd îl descoperise în dulapul ei de la şcoală o copleşiră şi începu să tremure scuturată de suspine sfîşietoare.

– De ce au făcut-o? strigă ea. De ce...

Un nou suspin o înecă, dar puţinele cuvinte rostite fuseseră suficiente pentru Seth ca să înţeleagă exact cîtă durere simţea prietena lui.

– Hai să încercăm, spuse el. Să vedem dacă reuşim să înţelegem ce trebuie să facem.

Angel se chinui cît putu să se potolească din plîns şi-şi şterse lacrimile cu mîneca. Îşi aruncă privirea asupra primului vers.

– Sîngele celui ce-a iubit..., şopti ea, apoi se uită la Seth. Ce vrea să zică?

– Cred că se referă la sîngele tău, răspunse el încet. Adică, tu l-ai iubit pe Houdini, nu?

Angel încuviinţă din cap şi Seth ieşi afară, îşi luă rucsacul şi-l aduse înăuntru. Căută în buzunarul din faţă şi scoase un briceag mic.

– Crezi că poţi s-o faci?

– Da'... dar cît crezi că trebuie? se bîlbîi Angel, holbîndu-se la cuţit, însă neîndrăznind să pună mîna pe el.

– Păi, nu zice.

– Trebuie să zică, spuse Angel. Reţetele specifică întotdeauna cantitatea de care ai nevoie.

Ştergîndu-şi ultimele lacrimi de pe obraz, se întoarse spre carte şi de data asta o deschise chiar de la început. Pe prima pagină nu era decît titlul.

A doua pagină conţinea toate reţetele incluse în carte.

Pe cea de-a treia pagină era o poezie fără titlu:

„În cazan să le fierbi
Cu apă neîncepută
Şi-o fărîmă de-arunci
Magie aduci."

Citi strofa de două ori, apoi îi dădu cartea lui Seth.

– Se pare că nu e nevoie decît de o picătură.

Seth citi şi el, apoi răsfoi pînă acolo unde se deschisese cartea iniţial.

– Pune nişte apă în ceaun pînă fac eu focul.

În timp ce Seth se apucă să aşeze lemnele în vatră, Angel luă vasul mare de fier din cîrlig şi-l afundă în apa limpede din bazinul de piatră. Picăturile continuau să se scurgă din acoperiş într-un ritm neschimbat.

– Dar dacă vede cineva fumul? întrebă Angel cînd Seth scăpără chibritul, ţinînd flacăra deasupra vreascurilor.

Lemnul uscat se aprinse într-o clipă, flăcările cuprinzînd în cîteva secunde întreaga grămăjoară. Ca şi cum i-ar fi ascultat îngrijorarea lui Angel, un fulger strălucitor luminä cerul, iar tunetul răsună atît de puternic încît podeaua se cutremură sub picioarele lor.

Un moment mai tîrziu se porni o ploaie torenţială.

– Nimeni n-o să vadă nimic pe o asemenea vreme, spuse Seth, privind afară spre cerul care se dezlănţuise atît de brusc.

– Dar cum o să ajungem acasă? întrebă Angel.

– Poate că se va opri la fel de repede.

Seth agăţă ceaunul la loc în cîrlig şi, exact cînd era pe punctul de a-l potrivi deasupra focului, Angel îl opri:

– Trebuie să pun sîngele în el.

Luă briceagul lui Seth, se apropie de şemineu, scoase una din lame şi o lipi de pielea degetului arătător de la mîna dreaptă. Muşcîndu-şi buzele cu putere, se îmbărbătă, apoi îşi crestă degetul cu vîrful cuţitaşului. Dîndu-i lui Seth înapoi briceagul, fata îşi aşeză degetul rănit deasupra vasului şi strînse tare.

Două sau trei picături de sînge căzură în apă şi dispărură instantaneu.

– Crezi că e suficient? întrebă ea, privind cum lichidul părea să-i înghită sîngele fără urmă.

Seth ridică din umeri.

– De unde să ştiu eu?

Se uită afară unde ploaia cădea în rafale.

– Acum ar trebui să iei pămînt din mormîntul lui Houdini, dar oare pot şi eu?

Angel îşi arcui sprîncenele.

– Mai bine mă duc eu.

Se îndreptă spre uşă şi privi în sus. Cerul – albastru senin cînd ajunseseră ei aici – era întunecat acum şi norii păreau să se adune din ce în ce mai mulţi. Convinsă că ploaia se va înteţi în curînd, se repezi afară, smulse o bucată de ţărînă umedă de pe locul marcat de Seth cu bolovanul şi se întoarse înăuntru în fugă.

Surprinzător, deşi afară ploua cu găleata, Angel de-abia se udase.

Se apropie de şemineu şi îi dădu drumul pămîntului în ceaun. Focul ardea cu putere acum, şi apa se încălzise deja. Angel îşi şterse degetele pe pantaloni şi se uită la Seth, care citea din carte.

– Şi-acum ce facem?

– O lăsăm să fiarbă, presupun. Dar ce facem cu partea asta? Ce-i aia „un strop de durere"?

Angel realiză imediat sensul cuvintelor.

– Lacrimile mele, şopti ea. De fiecare dată cînd mă gîndesc la Houdini, nu pot să nu...

Vocea i se stinse şi, parcă răspunzînd vorbelor ei, ochii i se umplură de lacrimi. Se duse repede lîngă şemineu, luă ceaunul, se aplecă deasupra lui şi se gîndi încă o dată la ceea ce-i făcuse Zack prietenului ei necuvîntător.

Cîteva lacrimi picurară în apă.

Angel aşeză vasul din nou deasupra focului.

– Asta-i tot, rosti Seth încet. Acum aşteptăm.

CAPITOLUL 28

Lumina strălucitoare a fulgerului şi bubuitul tunetului îl făcură pe Marty Sullivan să tresară atît de tare încît scăpă ciocanul pneumatic pe care-l folosea direct pe degetele de la picioare ale lui Ritchie Henderson.

Henderson îşi retrase brusc piciorul de sub unealta grea, urlînd de durere:

– Iisuse! Ce dracu'...

Dar restul cuvintelor lui se pierdură cînd cerul păru că se deschide şi ploaia începu să cadă torenţial din norii plumburii.

Ţinîndu-şi mîna în sus într-un gest inutil de a se apăra împotriva răpăielii ce apăruse din senin, Marty alergă spre biroul şantierului, care semăna mai degrabă cu un adăpost improvizat la repezeală. Podeaua era acoperită în mare parte de o poliţă pe care stăteau toate planurile arhitecturale ale proiectului şi spaţiul dinăuntru de-abia îi ajungea lui Jack Varney şi nici nu se punea problema să mai încapă şi vreunul dintre oamenii care lucrau pentru el. „Normal, şefii au întîietate", cugetă Marty înghesuindu-se sub acoperişul ascuţit al structurii.

– De unde naiba s-a mai pornit şi ploaia asta? întrebă Varney, privind spre cer, în timp ce Marty încerca să mai scuture din apa care îi pătrunsese deja prin cămaşă şi blugi.

– M-am ţăcănit eu sau acum cinci minute cerul era limpede?

Înainte ca Marty să răspundă, Ritchie Henderson apăru şi el şchiopătînd sub adăpostul înghesuit.

– Ce dracu' se petrece cu tine, Sullivan? se răsti el, privindu-l pe Marty cu o furie neascunsă. Mai întîi scapi ciocanul pe piciorul meu, apoi te cari fără să vezi dacă am păţit ceva.

– Păi, ai ajuns aici, nu? îl atacă Marty. Aşa că probabil că nu te-ai rănit prea tare.

Jack Varney aruncă o privire afară prin ploaie.

– Ciocanul pneumatic? întrebă el.

Ritchie Henderson dădu din cap.

– Cînd a fulgerat s-a speriat aşa tare, că i-a zburat din mînă.

– Da' aş fi putut să mor! urlă Marty. Ce te-ai fi aşteptat să fac?

– Mă aştept să ai grijă de uneltele pe care le foloseşti, interveni Varney înainte ca Henderson să răspundă. Unde e ciocanul acum?

– De unde dracu' vrei să ştiu eu? mormăi Marty.

– Tu l-ai folosit – tu eşti responsabil pentru el, replică Varney, hotărît să ignore dispreţul din vocea lui Sullivan. Ce credeai? C-o să ţi-l aducă Ritchie?

– Pe toţi dracii, toarnă cu găleata afară, începu Marty.

– Atunci ai face bine să aduci ciocanul acum, se răsti Varney, privindu-l mînios. O să rugineascâ dacă-l laşi acolo şi atunci o să-ţi tai din salariu.

– Nu poţi să faci asta! se plînse Marty.

– Pe dracu' nu pot, mormăi maistrul. Dacă nu-ţi convine, discută cu Ed Fletcher.

Amîndoi bărbaţii se priviră fix în ochi şi după cîteva secunde Marty izbucni:

– Poate că asta am să şi fac!

Dar răzvrătirea din vocea lui era amestecată cu suficientă lamentare pentru ca Varney să ştie că n-o va face niciodată.

Marty părăsi adăpostul improvizat şi se tîrî prin ploaia care curgea în rafale spre punctul în care el şi Henderson lucrau cînd izbucnise furtuna. Şantierul se umpluse de bălţi noroioase, care se uneau atît de repede încît riscau să transforme locul într-o mare mlaştină. De două ori aproape că picase cu nasul în noroi, dar într-un tîrziu găsi ciocanul pneumatic, îl deconectă de la pompa de aer şi se pregăti să se întoarcă la baracă. Chiar atunci un nou fulger

străbătu cerul urmat la scurt timp de un tunet mai puternic decît primul. De data asta nu se mai sperie şi, îndesîndu-şi capul în gulerul salopetei, o luă la goană.

Mai avea de parcurs vreo douăzeci de metri, cînd piciorul îi alunecă pe o fîşie de mîzgă, îşi pierdu echilibrul şi căzu cu faţa în jos. Înjurînd de mama focului, se ridică în capul oaselor şi se îndreptă grăbit spre adăpostul unde Jack Varney şi Ritchie Henderson nu făceau nici cel mai mic efort să-şi ascundă hohotele de rîs.

– Ia-ţi nenorocitul de ciocan! se răsti Marty cu voce aspră, simţind cum furia îi întunecă minţile. Şi ştii ce? Eu am terminat pe ziua de azi!

– Cu toţii am terminat, replică Varney, luîndu-i din mînă ciocanul pneumatic.

Îl şterse cu o cîrpă şi-l aşeză pe masa unde erau împrăştiate toate planurile.

– Şi-aşa nu mai avem cum să terminăm astăzi, chiar dacă ploaia se opreşte. Ne vedem luni.

Ud pînă la piele şi murdar din cap pînă-n picioare, Marty renunţă să mai bea un păhărel undeva, aşa că se urcă în bătrînul Chevelle, porni motorul şi începu să înjure cînd văzu că ştergătoarele nu mergeau. Băgînd schimbătorul în viteza întîi, apăsă pedala de acceleraţie pînă la fund şi privi cu satisfacţie cum roţile din spate scuipară suficient noroi pentru ca nici Varney şi nici Henderson să nu-l poată evita. „Le-ai plătit-o cu vîrf şi-ndesat", se gîndi el, deplasîndu-se cu viteză prin ploaie.

Se opri o singură dată pe drum ca să cumpere un bax cu şase cutii de bere şi, pînă acasă, deja consumase una dintre ele.

– Angel? strigă el, repezindu-se pe uşa din faţă. Eşti aici?

Cînd văzu că nu primeşte nici un răspuns, se duse la bucătărie, se dezbrăcă de hainele murdare şi le aruncă grămadă într-un colţ, apoi îşi mai desfăcu o bere. Rămînînd doar în chiloţi, se aruncă în scaunul lui preferat şi privi mohorît furtuna pe geam. „Unde naiba e Angel? Ar fi trebuit să ajungă acasă pînă acum." Dar chiar în clipa în care îşi puse întrebarea, ghici şi răspunsul.

„Iar pierde vremea cu mucosul ăla."

Dacă îi va prinde, de data asta va fi vai şi-amar de viaţa lor.

Myra Sullivan se închină instinctiv, rosti o rugăciune tăcută către Sfînta Fecioară cînd primul fulger străbătu cerul şi repetă rugăciunea cînd tunetul zgudui ferestrele bisericii.

– Doamne, Dumnezeule, şopti ea cînd, cîteva minute mai tîrziu, Părintele Mike intră pe uşa care ducea în mica sacristie. Fulgerul a căzut atît de aproape încît am avut senzaţia că a lovit turla!

Părintele Mike zîmbi ironic.

– Îmi place să cred că dacă Dumnezeu are de gînd să ne trăsnească, atunci El ar avea bunul-simţ să-i lovească pe ereticii de vizavi.

Cînd văzu că Myra Sullivan nu prea îi gustase gluma, zîmbetul lui păli.

– De fapt, cel mai probabil a nimerit copacul din cimitirul lor, spuse el. Legendele de prin partea locului susţin că de fiecare dată cînd pomul acela este trăsnit, cineva practică vrăjitoria.

Myra făcu ochii mari.

– Sînt sigură că nimeni nu crede în astfel de lucruri!

– Nici eu nu cred şi sper din toată inima că nimeni nu face aşa ceva. Spre binele tău.

– Al meu? întrebă Myra. Ce tot vorbiţi acolo?

– Ţi-aduci aminte furtuna care s-a iscat sîmbătă dimineaţă? întrebă el. Ziua în care ai sosit aici împreună cu familia ta?

– Da, tocmai ne apucasem să descărcăm camionul, spuse Myra cutremurîndu-se. Ne-ar fi putut distruge tot ce adusesem.

– Ei bine, cel puţin un trăsnet a lovit copacul din cimitirul de pe partea cealaltă. Iar voi v-aţi mutat atunci la casa din Black Creek Crossing...

Îşi lăsă fraza neterminată, ridicînd din umeri.

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă Myra.

– Sînt sigur că e o simplă coincidenţă, răspunse preotul. Dar ştii şi tu cum sînt vechile poveşti care circulă pe-aici.

Privirea total nedumerită a lui Myra îl făcu pe preot să-şi încline capul uşor.

– Sora ta nu ţi-a povestit nimic?

Myra se încruntă.

– Mi-a povestit despre ultimii oameni care au locuit acolo, spuse ea.

Părintele Mike își arcui sprîncenele.

– Se zice că două femei au fost acuzate de vrăjitorie aici, în Roundtree, și au fost arse chiar sub copacul acela și, din cîte mi s-a povestit, cel puțin trei oameni s-au jurat că au văzut copacul trăsnit de fulger în același timp în care femeile făceau vrăji.

Chipul femeii se întunecă.

– Nu cred în vrăjitorie.

– Nici eu, continuă preotul. Și mă îndoiesc că există vreo persoană în orașul ăsta care să creadă. Dar acum patru sute de ani erau suficient de convinși pentru a arde pe rug două femei.

– Sînt sigură că e doar o poveste, șopti Myra.

– Dacă da, atunci e bine documentată, cel puțin partea cu arderea.

Cînd văzu îndoiala din privirea ei, preotul o conduse spre ușa din față a bisericii, deschizînd-o atît cît să se poată uita prin rafalele de ploaie de afară.

– Uite copacul, îi arătă el forma abia vizibilă a unui arbore enorm care se ridica în mijlocul cimitirului din spatele bisericii congregaționale. Vezi clădirea aia mică de piatră de lîngă el? Aceea este biserica originală. Se pare că femeile care au fost arse pentru vrăjitorie erau rude ale pastorului. Soția fratelui său și fiica acestuia, din cîte îmi aduc aminte, sau poate a unchiului său. În orice caz, povestea spune că le-au tîrît pînă acolo de la...

Se opri brusc, și Myra putea să jure după expresia de pe chipul lui că se răzgîndise să-i mai spună ceea ce avea de gînd.

– De unde, Părinte? întrebă ea.

Părintele Mike Mulroney ezită un moment, apoi se hotărî că nu avea sens să nu continue. La urma urmei, era doar o poveste; indiferent de crimele pe care le comiseseră femeile cu patru secole în urmă, era sigur că n-aveau nici o legătură cu vrăjitoria, în ciuda spuselor localnicilor.

– De fapt, cele două locuiau în casa ta, adăugă el.

Văzînd șocul din ochii lui Myra, își dori să se fi abținut.

Apoi, cînd Myra se întoarse ca să mai privească o dată copacul, un fulger lumină cerul, apoi coborî în zigzag lovind ramurile superioare ale pomului şi dispăru într-un bubuit care zgudui clădirea.

– Dumnezeu să ne apere! şopti Myra.

Părintele Mike dădu absent din cap, dar rămase cu ochii pe copac.

La fel ca acum o săptămînă, fulgerul lovise exact în mijlocul coroanei şi probabil că trecuse prin trunchi pînă în pămînt.

Atunci, după ce trecuse furtuna, traversase strada ca să arunce o privire.

Şi nu văzuse nimic. Copacul era neatins.

Scoarţa nu prezenta nici o urmă de arsură.

Nici o creangă ruptă.

Nimic.

Acum hotărîse din nou să se ducă acolo pentru a se asigura. Dar chiar şi din locul în care stătea, se vedea destul de clar că nu era nimic.

Absolut nimic.

CAPITOLUL 29

Angel şi Seth habar n-aveau cît timp trecuse de cînd stăteau cu picioarele încrucişate pe podea, privind focul ce ardea molcom sub ceaunul agăţat în cîrlig. După cele două fulgere, urmate de bubuituri, se lăsase tăcerea. Rafalele de ploaie şi flăcările care licăreau în vatră căpătaseră un aspect ciudat, aproape hipnotizant, astfel încît, atunci cînd ploaia se opri brusc şi focul se stinse, nici unul din ei nu părea să realizeze ce s-a întîmplat. Timp de cîteva secunde nu făcură nici o mişcare.

Era posibil ca focul să se fi stins exact în clipa în care ploaia se oprise?

În cele din urmă, Seth îşi întinse picioarele şi se ridică, strîmbîndu-se din cauza amorţelii, şi se uită la ceas. Făcu ochii mari şi se uită spre Angel.

– De cît timp crezi că stăm aici?

Angel se încruntă.

– Nu ştiu... zece sau cincisprezece minute, cred.

– Ce zici de o oră şi jumătate?

Atunci Angel se ridică şi ea în picioare şi muşchii dureroşi îi confirmară că Seth avea dreptate.

– Cît e ceasul? şopti ea.

– Cinci şi jumătate, răspunse el.

Se îndreptă spre şemineu şi îngenunche. Focul se stinsese complet – nici măcar strălucirea roşie a tăciunilor de sub cenuşă nu se mai vedea.

Cînd întinse mîna deasupra, nu simţi nici o căldură.

– Zici că s-a stins de cîteva zile bune, spuse el grav.

Întinse din nou mîna şi atinse ceaunul.

Acesta mai era cald, dar nu atît de fierbinte încît să-şi retragă mîna. Încet, îşi apropie degetele de cîrligul în care era agăţat polonicul.

Se răcise de tot. Roti cîrligul pînă în faţa lui.

Angel veni lîngă el şi amîndoi priviră atent în interiorul vasului. Nu mai rămăsese decît un pic de lichid pe fund.

– Dar era pe jumătate plin, spuse Angel. Cît de mult s-ar fi putut evapora?

Se răsuciră atunci ca să privească chiuveta de piatră de unde îl umpluse Angel cu apă, dar n-aveau cum să-şi dea seama cît de mult luase, pentru că bazinul era din nou plin ochi şi un fir de apă picura constant prin micul jgheab de lemn montat sus, în perete. Surplusul de apă se scurgea prin jgheabul de jos. Brusc, firul de apă se transformă în picături şi apa reveni la ritmul obişnuit ca în prima zi cînd descoperiseră cabana.

Mai bine zis cînd Houdini le arătase unde este.

– Nu înţeleg, spuse Seth. Dacă s-a fiert atîta apă, cum de şemineul nu mai e nici măcar cald, iar ceaunul e suficient de rece încît să poţi pune mîna pe el?

În loc să răspundă, Angel puse şi ea o întrebare.

– Ce-ar trebui să facem cu ce-a rămas? întrebă ea, fixînd cu privirea cantitatea mică de lichid ce acoperea fundul vasului.

– Bănuiesc că trebuie s-o bei, spuse Seth.

Cînd văzu că Angel păleşte, băiatul adăugă:

– Păi, ce altceva ai putea face?

– Tu ai bea-o? îl provocă Angel.

Cuvintele plutiră în aer în timp ce Seth se uită înăuntrul ceaunului. Cînd îi răspunse în cele din urmă, vorbele lui păreau mult mai curajoase decît tonul pe care le rostise.

– Normal! De ce nu? Practic nu e decît apă acolo, iar eu am băut deja din ea cînd am luat din chiuvetă.

– Dar mai e şi sînge, şi noroi de afară, îi reaminti Angel.

Seth îşi muşcă buza de jos cîteva secunde, apoi ridică din umeri.

– Tot aş bea-o.

Angel se uită la el.

– Atunci, fă-o, îl provocă ea.

Fata îl privi pe Seth încercînd să ia o hotărîre.

Băiatul ridică din umeri din nou, dar de data asta cu o bravadă atent studiată, şi Angel simţi că este mult mai speriat decît vrea să arate.

– Bine, spuse el. O fac, dacă bei şi tu.

Se apropie de poliţa aşezată lîngă chiuveta de piatră uriaşă şi luă unul din polonicele agăţate în cîrlig. Îl băgă în cazan şi luă cît putu din lichidul de la fund.

Cînd îl scoase, era pe jumătate plin.

Cei doi îl priviră cîteva secunde lungi, dar nu li se păru nimic periculos.

Apa nu avea nici o culoare.

Şi nici vreun miros ciudat.

Ţinînd polonicul între ei doi, Seth o privi pe Angel direct în ochi.

– Dacă încerc, iei şi tu? întrebă el, şi Angel simţi că de data asta, dacă va fi de acord, atunci prietenul ei va bea apa din polonic.

Şi-atunci va fi obligată s-o facă şi ea.

Secundele trecură una după alta şi după aproximativ un minut, aproape împotriva voinţei ei, Angel încuviinţă din cap şi de pe buzele ei ieşi o singură şoaptă:

– Da.

Mîna lui Seth tremură cînd duse polonicul la buze. Trase adînc aer în piept, îşi înmuie buzele în lichid şi sorbi jumătate din cantitate.

N-avea absolut nici un gust.

Era ca şi cum şi-ar fi umplut gura cu cea mai pură apă de ploaie.

Înghiţi, apoi îi oferi polonicul lui Angel.

– Ce... ce gust are? întrebă ea în şoaptă, fără să facă nici cel mai mic gest să ia polonicul de lemn.

Seth zîmbi viclean.

– De ce ţi-aş spune? răspunse el. Ai promis că o să încerci dacă beau şi eu, nu?

Pentru o fracţiune de secundă, Angel fu tentată să-şi încalce promisiunea, dar rezistă impulsului. Întinzînd mîna, luă polonicul, inspiră adînc şi-şi înmuie buzele în lichid.

Apă!

Nimic altceva decît apă!

Era puţin călduţă, dar atîta tot.

Înghiţi şi lichidul coborî încet pe gît.

Senzaţia de căldură, care i se răspîndi prin întregul corp, nu era deloc neplăcută.

– E caldă, şopti ea.

Seth îi aruncă o privire nedumerită.

– Cum adică e caldă? E doar apă.

Angel dădu din cap.

– Ştiu. Dar e caldă... mi se împrăştie pînă în picioare şi mîini! Ţie nu?

Seth scutură încet din cap, nescăpînd-o pe Angel din ochi. Oare se îmbolnăvea? Dacă da, atunci nu părea deloc că îi e rău. De fapt, arăta chiar mai bine decît atunci cînd deschisese dulapul şi-l descoperise pe Houdini înăuntru. Realiză imediat despre ce este vorba: Durere! Aşa se numea leacul! Pentru asta era!

– Cum te simţi? întrebă el entuziasmat.

– Bine! spuse Angel. Ţi-am zis doar...

Seth n-o lăsă să termine:

– Vreau să spun, ce mai simţi faţă de Houdini?

Angel îl privi perplexă cîteva secunde. Cum adică ce simte pentru Houdini? Suferea îngrozitor...

Apoi, brusc, realiză că nu era adevărat.

Nodul greu al durerii care aproape o înecase cu o oră în urmă dispăruse complet! Îi era dor în continuare, dar n-o mai durea sufletul cînd se gîndea la el şi nu-i venea în cap decît ziua în care ieşise din dulap cînd se mutaseră în casa de la Black Creek Crossing. Cînd încercă să şi-l amintească aşa cum îl găsise în dulap în după-amiaza aceasta, nu reuşi. Era conştientă că îl descoperise, dar nu putea să vizualizeze imaginea lui. Parcă întreaga întîmplare fusese ştearsă din memoria ei.

– Sînt bine, şopti ea. Mi-e dor de el, dar mă simt bine. Nu...

Ezită, căutîndu-şi cuvintele potrivite.

– Nu mai doare, rosti ea în cele din urmă.

– Oauuu, şopti Seth. A mers. A mers pe bune!

Angel îl privi fix.

– Dar a fost doar apă, zise ea.

– Apă, sîngele tău, pămînt din mormîntul lui şi lacrimile tale, îi reaminti Seth. De-aia nu mi s-a întîmplat nimic mie – nu era vorba de mine! Tu erai cea care suferea şi a funcţionat!

După ce tăcu, Angel îşi îndreptă privirea spre cartea care mai era încă deschisă. Era oare posibil?

Putea să fie posibil?

– Hai să pornim spre casă, şopti ea, privind volumul tocit de timp. S-o punem la locul ei şi să plecăm acasă, bine?

Cîteva minute mai tîrziu păşiră în lumina palidă a amurgului. Ultimele semne ale furtunii dispăruseră şi cerul devenise senin din nou. După ce începură să urce povîrnişul, Angel se opri şi se uită la stînca din spate unde se găseau rămăşiţele singurului animal pe care-l avusese vreodată.

– Mi-aş dori să fii din nou viu, şopti ea. Dac-ai fi, n-aş mai lăsa pe nimeni să-ţi facă rău.

Se răsuci şi începu să se cţtere pe mormanul de pietriş care ascundea faţada cabanei de privirile nepoftiţilor.

Dacă ar mai fi rămas, ar fi văzut că pămîntul de sub bolovanul aşezat de Seth ca să marcheze mormîntul lui Houdini se lăsase mult în jos...

Marty Sullivan scoase prima sticlă din cel de-al doilea bax, deschise capacul şi-l aruncă în direcţia coşului de gunoi. Capacul nu nimeri containerul de plastic, în schimb se lovi de perete şi căzu pe podea, rostogolindu-se pînă în faţa chiuvetei. Marty privi supărat capacul un moment, apoi îl lăsă acolo şi porni spre camera de zi, unde se afla scaunul lui preferat. Cu o jumătate de oră în urmă, furtuna care îi alungase de pe şantier dispăruse la fel de brusc pe cît se iscase. În alte condiţii ar fi putut să jure că ploaia durase doar o secundă şi că norii grei fuseseră o simplă iluzie.

Dar cel mai probabil era că aţipise cîteva minute.

Acum, cînd se uită afară cu privirea înceţoşată, încercînd să înţeleagă cum o furtună atît de violentă trecuse atît de repede, surprinse o mişcare cu coada ochiului, dar de-abia după ce se apropie de fereastră şi dădu la o parte perdeaua transparentă văzu exact ce este.

Angel.

Angel şi căcăciosul ăla mic cu care o prinsese zilele trecute.

Puţoiul ăla de care îi spusese să stea departe.

Şi nici măcar nu veneau dinspre oraş.

Ce naiba se întîmpla?

Porni spre uşa de la intrare, înfuriindu-se din ce în ce mai tare. Dar chiar înainte de a o deschide avu o idee mai bună. Mai bine să-i aştepte înăuntru. Aşezîndu-se la loc în scaun, ridică sticla de bere la gură şi o goli pe jumătate dintr-o singură înghiţitură.

Un minut mai tîrziu auzi uşa din faţă deschizîndu-se, apoi Angel intră.

– Unde dracu' ai fost? urlă el, aruncîndu-i o privire mînioasă.

Auzind vocea tatălui ei, Angel îşi dădu seama că acesta băuse şi, cînd văzu cele şase sticle goale împrăştiate în jurul scaunului pe care stătea trîntit, ştiu că trebuie să fie foarte atentă la ce spune.

Dar înainte de a putea răspunde ceva, tatăl ei îşi aţinti asupra ei ochii plini de vinişoare roşii, apoi zise:

– Iar ai fost cu băiatul ăla!

Angel aruncă o privire pe fereastră. Tatăl ei stătea cu spatele, dar dacă se ridicase să-şi mai ia o bere exact cînd ieşiseră ei din pădure...

Mai bine să nu nege.

– Ăăă, noi... ăăă, am fost prin pădure, îndrugă ea.

Tatăl ei o privi încruntat.

– De cînd aţi terminat orele?

Angel aprobă din cap şi îşi dădu seama pe loc că greşise. Era însă prea tîrziu! Simţi cum i se face pielea de găină cînd văzu cum tatăl ei o priveşte de sus pînă jos.

– Să nu mă minţi, spuse el, aşezîndu-se mai bine în scaun. Dacă ai fi fost afară prin ploaia aia, atunci ar trebui să fii udă pînă la piele.

– Sînt... sînt udă, spuse ea. Mai bine mă duc sus să mă schimb.

Înainte ca el să mai apuce să zică ceva, fata ieşi grăbită din cameră şi se repezi în sus pe scări.

„Mincinoasa, se gîndi Marty. Asta e – o tîrfuliţă mincinoasă." Rase şi restul de bere, se ridică în picioare şi porni spre bucătărie. Următorul capac de bere ateriză tot aiurea, numai că de data asta în

faţa frigiderului. Dînd pe gît aproape jumătate de sticlă, Marty se îndreptă spre scări.

„Udă, nu?" Lui nu i se păruse deloc udă, şi dacă a fost acolo unde zice că a fost, ar fi mai mult decît udă. Ar fi venit cu apa picurînd din haine, cu părul lipit de cap, iar puloverul ăla urît pe care îl purta i-ar fi atîrnat pe corp.

Aşa că nu fusese deloc pe-afară.

Făcuse altceva.

Şi ştia al naibii de bine ce anume.

Începu să urce scările, dar îşi prinse piciorul în prima treaptă. Înjurînd cît îl ţinea gura, se dezechilibră şi-şi întinse mîinile ca să se prindă de balustradă. Sticla de bere pe jumătate goală se lovi de perete, apoi căzu, se rostogoli şi se opri cîteva trepte mai jos, restul de lichid scurgîndu-se pe mochetă. Înjurînd din nou, Marty ridică sticla, bău ultimele picături şi o aruncă pe podea. Mai făcu un pas, dar se legănă, pentru că berea pe care o turnase în el în ultimele două ore începuse să-i întunece minţile. De data asta însă, se prinse bine de balustradă şi evită căderea. Suduind printre dinţi, îşi continuă drumul, dar, cînd capul ajunse la nivelul palierului de la etaj, se opri brusc.

O pisică!

O pisică neagră cu o pată mică albă în centrul pieptului stătea chiar deasupra lui, privindu-l fix.

Marty ura pisicile. Nu le putuse suferi niciodată, nici măcar cînd era mic. Încă îşi mai amintea că odată, cînd avea vreo trei sau patru ani – înainte să meargă la grădiniţă –, tatăl lui adusese acasă un pisoi. Cînd Marty văzuse prima dată cutia de pantofi în care tatăl lui făcuse multe găuri, fusese sigur că înăuntru se află căţelul pe care şi-l dorise de atîta vreme. Dar cînd părintele lui aşezase cutia pe podea şi o deschisese, nu văzuse decît un pisoi.

Un pisoi idiot!

Necăjit la culme, fusese tentat să-l ridice şi să-l trîntească de perete, dar cînd se aplecase după el, probabil că animalul intuise ce chin îl aşteaptă, aşa că se repezise şi-l zgîriase cu laba. Ghearele minuscule, dar suficient de ascuţite, îi sfîşiară adînc pielea de pe mînă, iar el începuse să urle de durere.

Părinţii lui dăduseră altcuiva pisoiul chiar în după-amiaza aceea, dar de atunci Marty Sullivan ura pisicile.

Şi continuau să-l îngrozească.

Iar acum, se găsea faţă-n faţă cu una dintre ele, în casa lui, pe palierul de la etaj. Îngheţă, neputîndu-şi lua privirea de la ea, şi o amintire înceţoşată îşi făcu loc prin subconştientul înecat de alcool. Amintirea unui vis.

Un vis în care o pisică sărise din întuneric, zgîriindu-i faţa.

Nu-şi mai amintea mare lucru din visul acela, doar că era înconjurat de beznă şi o voce îi şoptea ce să facă, apoi auzise o pisică scuipîndu-l şi sărindu-i pe faţă.

Marty îşi duse mîna la obraji şi degetele lui atinseră cojile nevindecate ale rănilor pe care el crezuse că şi le făcuse dimineaţa cînd se bărbierise. Dar poate că nu se tăiase.

Poate că nu visase.

Poate că animalul chiar intrase în casă în noaptea aceea şi venise după el.

O privi cu groază, iar pisica, văzînd ura şi teama din ochii lui, se ridică în picioare şi-şi arcui spinarea.

Îşi dezgoli dinţii şi din gîtul ei ieşi un şuier ameninţător.

Acelaşi sunet pe care-l auzise Marty în visul lui.

Ochii pisicii începură să lucească, ca şi cum ar fi fost luminaţi din interior, şi privirea ei aproape că-l ţintui cu o putere paralizantă.

În timp ce el continua să stea nemişcat pe scară, animalul se apropie de capătul treptelor.

Inima lui Marty începu să bată cu putere şi simţi cum sudoarea îi acoperă întregul corp.

O să-l omoare.

Pisica, ce nu cîntărea mai mult de şase kilograme, o să-l omoare!

Iar el nu se putea mişca!

Avea senzaţia că muşchii îi deveniseră ţepeni şi, oricît de tare se chinuia, nu reuşea să se întoarcă sau măcar să se dea înapoi.

Încercă să înghită, dar avea gîtul înţepenit şi, brusc, realiză că nici nu mai respira.

Iar pisica se pregătea să atace, cu ghearele întinse şi cu gura larg deschisă, arătîndu-şi colţii.

Apoi, exact cînd era pe punctul de a se arunca la gîtul lui, se auzi trîntitul unei uşi, urmat de o voce.

– Marty? Angel?

Vocea lui Myra îl scoase pe Marty din transa ciudată în care picase, aşa că el se răsuci, aproape pierzîndu-şi echilibrul, după care se apucă de balustradă. O secundă mai tîrziu, Myra apăru la capătul scărilor. Femeia ţinea în mînă o sticlă de bere goală şi îl privea cu o furie nedisimulată.

– Cîte? întrebă ea poruncitor, ridicînd sticla spre el, ca să nu existe nici un dubiu legat de sensul interogaţiei ei.

– Ăăă, vreo, vreo două, se bîlbîi Marty.

– Poate vreo două baxuri, răspunse Myra. Şi dacă ai senzaţia că o să curăţ mizeria făcută de tine, ei bine, te înşeli profund.

Apoi, văzînd culoarea cenuşie a tenului soţului său, tonul ei se mai înmuie:

– Te simţi bine?

– O pisică, spuse Marty. E o pisică acolo sus.

Myra se încruntă.

– Despre ce tot vorbeşti?

– O pisică blestemată! spuse Marty, revenindu-i curajul, acum că vocea soţiei lui se mai îmblînzise. Se pregătea să sară pe mine!

Myra îşi strînse buzele.

– Pentru Dumnezeu, Marty...

– Adică nu mă crezi? întrebă Marty, lamentîndu-se. E chiar acolo sus, în capul scărilor!

Myra privi spre locul indicat.

– De ce-ar fi o pisică acolo?

– Păi, eu de un' să ştiu? se răsti Marty nervos. Poate ai lăsat o fereastră deschisă sau Angel...

– Nici eu, nici Angel nu lăsăm geamurile deschise, i-o reteză Myra.

Trecînd pe lîngă Marty, se urcă pe palier şi privi în jur.

– Iar dacă e o pisică pe-aici, eu n-o văd!

Marty urcă şi el restul treptelor, căutînd pisica.

Nici urmă de ea.

Uşa de la dormitorul lor era închisă, la fel şi cea de la camera lui Angel, şi cea care ducea spre dormitorul din fund.

Numai uşa de la baie era deschisă şi Marty, încurajat de prezenţa soţiei lui, se îndreptă într-acolo. Dar nici aici nu găsi nimic.

– Jur că era aici, spuse el ridicînd vocea. Exact cînd ai intrat tu în casă!

Atunci, Angel deschise uşa de la camera ei şi ieşi îmbrăcată într-un halat de baie.

– Ce se întîmplă? întrebă ea.

– Tatălui tău i s-a părut că e o pisică în casă, spuse Myra pe un ton din care reieşea clar că avea dubii serioase în privinţa celor susţinute de Marty.

– Era neagră! mormăi Marty. Cu o pată albă pe piept. Şi se pregătea să mă atace. Dacă mama ta n-ar fi intrat...

Se opri brusc cînd văzu că Angel se face la faţă albă ca varul.

– Ce ai? întrebă el. *Ai* adus cumva o pisică aici?

– Nu! ţipă Angel. Eu doar...

Tatăl ei o împinse şi intră în cameră. Fereastra era închisă, la fel şi dulapul. Marty deschise şi uşa acestuia, căută în toate colţurile, verifică fiecare raft, apoi se uită sub patul lui Angel şi în spatele şifonierului.

– A fost aici, spuse el, mormăind. Am văzut-o.

– După cîte beri ai turnat în tine, mă mir cum de n-ai văzut o turmă de elefanţi roz, îl luă peste picior Myra. În locul tău, aş lua nişte cîrpe şi m-aş duce jos să curăţ toată mizeria aia.

Preferînd să nu işte un scandal, Marty făcu exact ceea ce îi poruncise soţia lui.

După ce plecară părinţii ei, Angel se întoarse în cameră şi închise uşa, încă urmărită de cuvintele tatălui ei: „... Neagră... cu o pată albă pe piept..."

Dar era imposibil!

Nu putea fi...

CAPITOLUL 30

– Îţi vine să crezi? spuse Heather Dunne, dîndu-i un cot lui Sarah Harmon şi şoptindu-i încet de tot ca s-o audă numai ea. Ce face *ea* aici?

Se aflau în magazinul lor preferat – Meryl's, Of Course – şi Heather încercase cel puţin zece pulovere, dar nu găsise ceea ce îşi dorea. Fata ducea acum pe braţ un pulover din caşmir albastru, cu nasturi, despre care Sarah Harmon era sigură că va fi obiectul de îmbrăcăminte cîştigător al acestui tur în forţă, pe care ea îl numea de obicei „Derby-ul cumpărăturilor lui Heather". Prietena ei îi făcu un semn din cap spre unul dintre rafturile aşezate într-un colţ îndepărtat. Cînd Sarah se uită în direcţia indicată, înţelese imediat despre ce vorbea Heather: Angel Sullivan se plimba printre rafturi însoţită de o femeie subţire şi înaltă. Sarah putea să jure că e mama ei, avînd în vedere cele povestite de maică-sa zilele trecute după ce luase masa cu mama lui Zack şi cu mătuşa lui.

– Myra Sullivan nu seamănă deloc cu Joni Fletcher, spusese mama ei. E slăbănoagă, morocănoasă, n-are deloc simţul umorului şi cred că e un soi de fanatică religioasă.

Apoi mama ei se înveselise, adăugînd:

– Oricum, dacă Joni şi Ed o să-i convingă să se înscrie în club, cel puţin putem să votăm împotriva lor!

– N-ar trebui să meargă la magazinul ăla pentru grase de la periferie? întrebă Heather, trezind-o pe Sarah din reveria în care picase. Cum naiba o crede că poate încăpea în ceva de aici?

În timp ce le privea, femeia care era cu Angel alese de pe raft o rochie roz, lungă şi plină de volane în zona pieptului. Heather făcuse mişto de ea chiar cu o jumătate de oră înainte. Angel luă rochia cea roz şi se îndreptă spre cabina de probă.

– Îţi vine să crezi că se uită după rochii *de ocazie?* şopti Heather. Cine naiba ar invita-o *pe ea* la...

Brusc faţa i se lumină şi Heather se holbă la Sarah.

– Pun pariu că vine la Clubul Country diseară, şopti ea.

Sarah îşi dădu ochii peste cap.

– Glumeşti!

– Păi unde altundeva ar putea îmbrăca rochia aia? întrebă Heather.

– În primul rînd, nimeni altcineva n-ar purta-o! spuse Sarah.

Dar Heather n-o mai asculta. Ochii ei o urmăreau pe Angel cum dispare după perdelele cabinei de probă şi Sarah Harmon ghici după expresia de pe chipul ei ce avea de gînd să facă. Un moment mai tîrziu Heather îşi îndreptă din nou atenţia spre Sarah şi îi şopti la ureche:

– Uite cum o să facem..., zise ea.

Sarah ascultă planul şi în mai puţin de un minut fetele porniră, la rîndul lor, spre cabinele de probă.

Numai una dintre ele era ocupată. Ducîndu-şi degetul la buze, Heather o trase după ea pe Sarah în cabina de lîngă cea a lui Angel.

Angel privea descurajată rochia.

Nu era în regulă. Putea să bage mîna-n foc că n-o s-o încapă şi, chiar dacă ar intra în ea, oricum o s-o facă şi mai grasă decît era.

– Partea de sus e destul de simplă, iar fusta lungă o să-ţi scoată în evidenţă formele, îi spusese mama ei cînd găsiseră rochia cu cîteva minute înainte. *De parcă s-ar uita cineva la sînii ei care de-abia începeau să înmugurească, iar fusta lungă...*

Nici nu voia să se gîndească la cum o să arate în ea.

Şi, cu siguranţă, nici nu voia să fie aici. Nu-şi dorea decît să discute cu Seth. De-abia reuşise să doarmă noaptea trecută. Rămăsese trează mult timp, amintindu-şi vorbele tatălui ei:

„...O pisică... neagră... cu o pată albă pe piept..."

Normal că nu era posibil – tatăl ei se îmbătase, în fond, şi probabil că nu văzuse nimic.

Şi totuşi...

Îşi aminti sentimentul ciudat pe care-l trăise după ce băuse amestecul rămas pe fundul ceaunului ce fiersese două ore.

Senzaţia oribilă de durere care o copleşise din clipa în care descoperise cadavrul lui Houdini se risipise complet. Trebuia chiar să-şi amintească tot timpul că el nu mai e printre cei vii şi nu mai avea cum să apară din senin, frecîndu-se de picioarele ei şi cerînd să fie scărpinat după urechi.

În plus, nu-i ieşise din minte poezia aceea ciudată care constituise reţeta folosită la prepararea amestecului:

„Sîngele celui ce-a iubit / Scos cu vîrf de cuţit
Fierbe mocnit / Şi la viaţă-a revenit.
Un praf de pămînt / Din al dragului mormînt
Un strop de durere / Şi-i dai iar putere."

Un fragment în mod special îi răsunase în minte toată noaptea:

„... Fierbe mocnit şi la viaţă-a revenit..."

Cînd se luminase de ziuă şi coborîse la bucătărie, intenţionase să-l sune pe Seth, să-i povestească ceea ce spusese tatăl ei şi să vadă ce crede el despre asta.

Şi poate chiar să se întoarcă la cabană şi...

Dar în clipa în care ridicase receptorul, tatăl ei o obligase să-i spună pe cine vrea să sune. Iar cînd se întorsese spre mama ei cerîndu-i, pe tăcute, ajutorul, aceasta dăduse din cap.

– Fetele cuminţi nu dau telefoane la băieţi, se pronunţase ea. Şi, în plus, adăugase Myra, în dimineaţa asta mergem la cumpărături. O să cumpărăm o rochie nou-nouţă pentru petrecerea de diseară.

Aşa că acum se găsea aici, într-o cabină de probă, încercînd cea mai urîtă rochie pe care o văzuse în viaţa ei, iar mama ei o aştepta să iasă afară. Ştiind că n-are sens să mai amîne inevitabilul, Angel începu să-şi dea jos blugii şi tricoul cu mînecă lungă.

Tocmai le aranja pe un umeraş, cînd din cabina de alături auzi o voce familiară.

– Şi cu ce te îmbraci diseară? întrebă Heather Dunne.

– Urăsc petrecerile astea gen bal mascat, răspunse cineva.

Era o voce pe care Angel nu o recunoscu.

– Ei, haide, spuse Heather. O să fie distractiv. În plus, dacă nu vii costumată, o să fii singura aşa şi-atunci îţi dai seama cum o să te simţi?

– O să mă simt ca Angel Sullivan, spuse cealaltă fată. Eşti sigură că nu i-a zis nimeni că trebuie să vină într-un costum special de dans?

Angel simţi cum îi ia faţa foc.

– Cine să-i zică? spuse Heather, chicotind. Cine crezi că vorbeşte cu ea?

– Beth Baker, răspunse cealaltă fată.

– Oh, de parcă el o să vină! chicoti din nou Heather. În ce vrei să se costumeze? În prinţesă?

– Şi tu, cine o să fii diseară? zise cealaltă fată după ce se opriră din rîs.

– Regina-de-Cupă, spuse Heather. Iar tu ai putea fi Iepurele-Cel-Alb.

Urmă o scurtă pauză, după care Heather adăugă:

– Ştiu! De ce nu te îmbraci ca Alice?

– Excelent! spuse cealaltă fată. Dar de unde să-mi iau un costum?

– Aaa, simplu, răspunse Heather. Îl am eu pe cel folosit anul trecut şi o să-l mai strîmtăm pe ici, pe colo ca să ţi se potrivească! Cel puţin nu vei arăta la fel de caraghios ca Angel Sullivan care o să apară fără costum!

În cabina de alături urmă o agitaţie scurtă provocată de ieşirea celor două fete şi Angel se rugă în şoaptă ca nici una din ele să nu o observe. Cinci minute mai tîrziu, chiar cînd se întreba dacă poate să iasă în siguranţă, auzi vocea mamei ei:

– Angel? S-a întîmplat ceva? Dacă nu-ţi vine rochia, nu e nimic, sînt sigură că au şi o talie mai mare.

Angel dădu perdelele la o parte, ţinînd rochia roz în mînă.

– Nu mai contează dacă mi se potriveşte, spuse ea. Este o petrecere la care trebuie să mergi costumat.

Myra o privi nedumerită.

– O petrecere de care?

– La care se merge costumat, repetă Angel. Le-am auzit pe Heather Dunne şi pe o altă fată vorbind despre asta. Ea se duce îmbrăcată ca Regina-de-Cupă şi fata care era cu ea ca Alice.

Myra se încruntă nesigură.

– Atunci presupun că va trebui să-ţi găsim un costum.

Angel scutură din cap.

– Am deja unul, spuse ea. Şi va fi perfect!

Myra simţi, chiar înainte ca ea şi Angel să intre în casă, că Marty băuse. Nu pentru că frunzele pe care ea îl rugase să le strîngă zăceau în continuare împrăştiate pe trepte. Acestea nu făcură altceva decît să intensifice bănuiala întunecată care o copleşise chiar din clipa în care se îndreptase spre uşa de la intrare. Trăia de suficient timp cu Marty ca să ştie că beţia de ieri continua şi acum şi, de data asta, era sigură că şi Angel ştia ce le aşteaptă în casă. Pentru o clipă fu tentată să se întoarcă şi să plece pur şi simplu. Ea şi Angel ar fi putut lua prînzul la restaurant şi după aceea i-ar fi făcut o vizită lui Joni.

Numai că ea nu-şi permitea un prînz la restaurant ori în altă parte, iar Joni – împreună cu Ed şi Zack – plecase deja la Clubul Country. Locul în care Marty declarase dimineaţă sus şi tare că nu se va duce.

– Dar tu ai vrut să mergem, spusese Myra cînd le anunţase decizia lui la micul dejun.

Marty ridică din umeri.

– Ei şi? M-am răzgîndit.

– Dar este Ziua Familiei, începu Myra. Joni a zis că...

– Joni a zis, Joni a zis, o imită el batjocoritor. Ce-mi pasă mie de snoaba aia de sora-ta? Nu merg, clar? Aşa că nu mă mai bate la cap!

Myra trăsese nădejde că, pînă se vor întoarce ele de la cumpărături, el va renunţa la băutură şi se va răzgîndi, dar, cînd deschise uşa de la intrare, ştiu că speranţele ei fuseseră deşarte. Exact cum se aşteptase, Marty stătea trîntit în scaunul lui, cu o bere în mînă şi cu

alte trei sticle goale pe podea, chiar lîngă el. O privi provocator, cu ochii deja înceţoşaţi, chiar dacă nu era nici măcar vremea prînzului.

– Am crezut că te-ai dus la porcăria aia de club pînă acum, spuse el, cu limba împleticită.

Expresia de pe chipul femeii se înăspri.

– Nu trebuie să vorbeşti ca...

– Vorbesc în ce fel am chef! Asta-i casa mea şi...

– Angel, ce-ar fi să te duci şi să pregăteşti ceva pentru prînz? interveni Myra.

De-abia după ce fiica ei părăsi camera, se întoarse din nou spre soţul ei.

– Nu vreau să ne certăm, spuse ea încet, dar cu o privire dură. Însă...

Marty se ridică din scaun şi se apropie de ea.

– Nu vrei să te cerţi? întrebă el la fel de încet, dar cu un ton aproape ameninţător.

Degetele de la mîna dreaptă strîngeau atît de tare gîtul sticlei, încît i se albiseră încheieturile.

– Păi, ştii ce, draga mea? scuipă el. Asta-i casa mea şi tu eşti soţia mea, iar eu o să fac exact ce-mi place şi tu o să faci exact ce spun eu. Şi cînd zic că nu vreau să...

Brusc se înecă şi făcu ochii mari.

Mîna în care ţinea sticla începu să tremure şi Myra îl văzu cum păleşte.

Făcea un infarct?

– Marty? spuse ea, întinzîndu-se spre el.

– Ia-o de-acolo! strigă Marty, dîndu-se un pas înapoi.

„Să o ia de-acolo? Despre ce vorbea?" O clipă Myra crezu că înţelese greşit bolboroselile soţului ei, dar apoi realiză că acesta nici măcar nu se uita la ea. Ochii lui, teribil de îngroziţi acum, priveau undeva în spatele ei.

Apoi auzi.

Un sîsîit, atît de încet încît de-abia îl percepeai, dar care ducea cu el o nuanţă de ameninţare care îţi îngheţa sîngele în vene.

Marty mai făcu un pas înapoi şi sticla de bere căzu pe podea.

– Nu, şopti el, cu voce extrem de trează. Ia-o de lîngă mine, ia-o de-acolo!

Sîsîitul se auzi din nou, şi mai înfricoşător decît prima dată, şi Myra simţi un fior pe şira spinării.

Un şarpe?

Myra nu văzuse în viaţa ei decît un şarpe de casă şi, deşi mai auzise uneori de vreo persoană care dăduse peste un şarpe cu clopoţei, nu ştia pe nimeni cunoscut care să fi întîlnit unul în realitate.

Animalul sîsîi iar, şi Marty se lipi de perete. Chipul i se înnegrise şi avea fruntea plină de sudoare. Cu inima cît un purice, Myra se întoarse şi zări ce îl îngrozise atît de tare pe soţul ei.

O pisică!

O pisică neagră cu o pată albă pe piept. Stătea ghemuită pe podea, ţinîndu-şi coada ridicată drept în sus, şi se tîra încet, ca şi cum ar fi urmărit o pradă ce presimţea pericolul iminent şi nu putea să se ascundă într-un loc sigur.

Ochii aurii ai animalului păreau să strălucească din interior şi erau aţintiţi asupra lui Marty.

Myra privi pisica un moment, apoi se apropie repede de ea, bătînd cu piciorul în podea şi mişcîndu-şi mîinile.

– Zît! Pleacă!

Aceasta nu o băgă în seamă şi nu dădu vreun semn că ar fi speriată.

– Zît! strigă Myra din nou şi se apropie şi mai mult de ea.

De data asta pisica se mişcă. Dar în loc să iasă din cameră, ţîşni ca o săgeată pe lîngă femeie şi o secundă mai tîrziu Myra îl auzi pe Marty scoţînd un ţipăt sugrumat. Răsucindu-se, femeia făcu un pas spre el, apoi încremeni.

În locul pisicii, văzu o siluetă îmbrăcată într-o rochie neagră demodată şi cu o bonetă pe cap. Stătea cu spatele la ea şi avea braţele întinse, exact cum făcuse Marty puţin mai înainte.

Dar în locul unei sticle de bere, silueta în negru ţinea în mînă un cuţit cu lama ascuţită care sclipea chiar şi în lumina difuză a camerei de zi.

Lama era pătată cu roşu, şi Myra văzu peste umărul siluetei o tăietură plină de sînge chiar pe obrazul soţului ei.

Arătarea se întoarse şi pentru o clipă Myra zări figura unei tinere fete – poate chiar mai mică decît Angel – care avea prinsă pe rochia neagră o broşă.

În timp ce Myra nu-şi putea lua ochii de la vedenie – pentru că asta trebuia să fie –, chipul acesteia se schimbă. Carnea începu să se descompună, pielea şi muşchii dispărînd şi lăsînd în urma lor un craniu gol.

Un craniu cu dinţi ascuţiţi şi cu ochi aurii ce ardeau în fundul orbitelor goale.

O secundă mai tîrziu, atît de repede că Myra nu era foarte sigură că văzuse ceva, spectrul oribil dispăru.

Marty era pe podea acum, cu spatele lipit de perete, cu genunchii aduşi la piept. Îşi ţinea mîinile peste faţă şi scîncea încetişor:

– Nu... te rog... ia-o de pe mine...

Uimită încă, Myra mai rămase neclintită o vreme, încercînd să realizeze ce se întîmplase. Dar nimic nu avea sens – imaginile care-i alergau prin minte nu căpătau nici un înţeles logic.

O pisică...

O fată...

Un schelet...

Iar acum nimic! În cameră nici urmă de pisică, de fată sau de cuţitul ţinut de aceasta. Dar după un timp, cînd Marty îşi luă mîinile de pe faţă şi se uită în sus spre soţia sa, Myra văzu tăietura adîncă din obrajii lui – o tăietură care pornea chiar de sub ochi şi continua pînă jos la falcă – şi atunci ştiu că, oricît de neverosimil părea, ea văzuse totuşi ceva.

Dar ce?

Apoi, din spate, auzi o voce strangulată şi se răsuci. Angel stătea în pragul uşii de la bucătărie, cu chipul la fel de întunecat ca al lui Marty, cu ochii holbaţi. Dintr-o privire, Myra înţelese că şi fiica ei văzuse acelaşi lucru.

Mama şi fiica se priviră una pe alta, şi tăcerea dintre ele lăsa impresia că va dura o eternitate. Angel fu cea care, într-un tîrziu, sparse tăcerea, mutîndu-şi privirea de la un părinte la altul.

– Tata... tata e bine?

Înainte ca Myra să spună ceva, Marty se ridică în picioare.

– Pisica aia, se răsti el răguşit. A încercat să mă omoare.

Se uită furios la Myra.

– Ai fost şi tu de faţă, aşa că să nu mai zici că nu s-a întîmplat nimic!

– Eu... eu am văzut ceva, şopti Myra, cu mintea înceţoşată.

– A încercat să mă omoare! repetă Marty, ştergîndu-se de sîngele care se scurgea din rană.

„Şi te-a oprit să mă omori tu pe mine", se gîndi Myra, aducîndu-şi aminte de privirea din ochii lui Marty şi de furia din vocea lui cînd ridicase sticla, gata să o lovească puternic cu ea în faţă.

– Nu ştiu, rosti ea în cele din urmă. Nu ştiu ce am văzut.

„Ştiu pe cine ai văzut, se gîndi Angel în timp ce mama ei se apucase să-i bandajeze rana lui Marty. Pe Houdini. Şi pe Forbearance.

Iar ei sînt unul şi acelaşi..."

CAPITOLUL 31

– Ei bine, cel puţin n-o să îmi mai fac griji că va trebui să-mi bat cel mai bun client, observă dezgustat Blake Baker, în timp ce el şi Seth priveau lista din care reieşea că vor juca împreună cu Ed şi Zack Fletcher.

Îşi ridică privirea de pe hîrtie şi se uită la Seth.

– Încearcă şi tu măcar să nu arăţi ca un tăntălău pe teren, ne-am înţeles?

Cuvintele îl usturară pe Seth la fel ca loviturile de curea pe care i le servea din plin tatăl său, dar el privi drept înainte, prefăcîndu-se că nu le-a auzit. În plus, ar fi putut să nimerească chiar mai rău – de exemplu, să joace împotriva lui Chad Jackson sau a lui Jared Woods, care îşi băteau joc de el mai tare decît Zack Fletcher. Aceştia însă urmau să joace împreună, avînd în vedere că părinţii lor erau cei mai buni prieteni, şi cu siguranţă că tatăl lui Chad, care era şi preşedintele comitetului, făcuse ceva manevre de culise pentru un astfel de aranjament. Şi, oricum, n-avea importanţă cine cu cine făcea pereche, de vreme ce „turneul" tată–fiu nu era unul în adevăratul sens al cuvîntului.

Trebuia să fie distractiv.

În principiu n-avea importanţă cine cîştigă şi nici cît de bine se joacă. Mai mult, nici nu era un turneu real, unde fiecare încearcă să se claseze pe primul loc. Era mai degrabă un joc în echipe de cîte patru, unde se alegea cea mai bună lovitură. Seth şi tatăl lui loveau pe rînd din acelaşi loc, după Zack şi Ed Fletcher. În final cîştiga cine nimerise mai multe găuri. Numărul de lovituri nu conta şi după o

vreme oricum nu-i mai păsa nimănui cine învinge. Apoi se duceau cu toţii la grătar şi toată lumea se simţea bine. Iar ăsta era finalul.

Cu excepţia lui, pentru că, oricît de tare ar încerca, nu va fi în stare să joace suficient de bine pentru a-l mulţumi pe tatăl său, care, chiar dacă nu dorea să învingă – cel puţin nu cînd adversarul era cel mai important client al lui –, nici nu dorea să îi fie ruşine cu propriul fiu.

Ceea ce voia tatăl lui – Seth ştia – era să piardă, dar cu o diferenţă de una, cel mult două găuri.

Dar nu cu toate optsprezece. Dacă ratau toate găurile, fapt de care Seth era aproape sigur, nu numai el va fi tachinat, ci şi tatăl lui. Iar apoi, cînd vor ajunge acasă...

Amintirea arsurilor provocate de curea îl făcu pe Seth să se cutremure şi o jumătate de oră mai tîrziu, cînd potrivi mingea pe suportul ei şi o aruncă undeva mult în dreapta, printre tufişuri, simţi din nou ceea ce îl aşteaptă.

Şi îl auzi pe Zack Fletcher rîzînd batjocoritor.

Apoi, pentru ca situaţia să se înrăutăţească şi mai mult, Zack aranjă mingea ca un profesionist şi o trimise cu putere aproape 250 de metri în direcţia corectă.

Pe Seth mai că-l podidiră lacrimile pentru ceea ce va urma, şi, pe măsură ce după-amiaza se scurse şi Zack rîdea de el, loviturile lui deveniră şi mai proaste. Şi cu cît juca mai slab, cu atît furia tatălui său sporea. Torturat de propria neîndemînare, fie trimitea mingea aiurea, de nu o mai găsea nimeni, fie o trimitea în direcţia greşită şi de fiecare dată cînd tatăl lui reuşea o lovitură bună, Seth reuşea să strice avantajul obţinut. Zack şi tatăl lui cîştigau punct după punct, de obicei din două sau trei lovituri.

Iar Seth simţea cum tatăl său fierbe de mînie.

Cînd ajunseră la cel de-al optulea suport, Seth privi amărît terenul din faţă.

– Doamne, ce păcat că nu e rîndul lui Seth să lovească, spuse Zack Fletcher. Parcă a reuşit şi el să nimerească una de la o distanţă ca asta, la punctul cinci, nu?

Apoi, ca şi cum şi-ar fi adus aminte ceva, se plesni peste frunte:

– Oh, da! Am uitat – a ajuns în apă, nu-i aşa?

Seth simţi cum se înroşeşte pînă în vîrful urechilor de ruşine.

Iar tatăl lui mai avea puţin şi exploda.

Ed Fletcher aranjă mingea pe suport, făcu cîteva balansări de exerciţiu cu crosa sa de fier, apoi păşi în faţă. Trase de crosă înapoi, se opri puţin, apoi o lăsă cu putere în jos.

Seth privi cum mingea se arcuieşte prin aer şi aterizează la aproximativ şapte metri de următoarea gaură. Întorcîndu-se, se aplecă spre fiul său cu o infatuare studiată:

– Tu dă-o cît mai aproape şi mai avem una cîştigată!

Apoi Blake Baker se apropie de suport, exersă de vreo zece ori balansul şi lovi.

Mingea se desprinse şi se ridică spre cer, îndreptîndu-se direct spre ţintă.

– Arată foarte bine, spuse Ed Fletcher.

Mingea căzu pe pămînt cam la vreo trei metri de limită şi se rostogoli înainte.

– O lovitură clasa întîi, spuse Ed.

Mingea îşi continuă drumul spre gaură şi, brusc, cei patru rămaseră nemişcaţi şi tăcuţi, aşteptînd.

Mingea se opri în final cam la treizeci de centimetri de gaură.

– Doar treizeci de centimetri, mormăi Blake Baker pe cînd porneau toţi spre terenul verde. Nişte nenorociţi de centimetri şi aş fi putut avea un as.

– Ei lasă, că urmează Seth şi o să ne arate el cum se obţine un as.

Seth simţi un nod în stomac cînd tată lui izbucni în rîs, dar nu comentă nimic. Se îndreptară spre pajişte, ca să marcheze locul în care ajunsese mingea trimisă de tatăl său. Îl privi apoi pe Zack cum studiază de jur-împrejur terenul, din toate unghiurile posibile. Pe distanţa rămasă pînă la gaură se zărea o ridicătură şi o dată ce mingea ar fi trecut de ea, ar fi prins viteză. Dacă Zack lovea mingea încet, aceasta nu ar fi trecut peste hop, dar dacă lovea prea tare, ar fi ratat gaura şi ar fi depăşit-o cu cîţiva metri. În cele din urmă, Zack se lăsă pe vine, îşi duse mîinile streaşină peste cozorocul şepcii şi privi încă o dată, cu atenţie, linia de demarcaţie. După o vreme, sări în picioare, îşi îndreptă umerii şi-şi roti crosa.

Mingea porni pe panta din față, din ce în ce mai încet, pînă cînd ajunse în vîrf, unde păru să se oprească.

Dar nu se întîmplă astfel.

În schimb, începu să se rostogolească mai întîi încet, apoi mai repede, făcînd o ușoară curbă spre dreapta.

După ce prinse viteză, se redresă și se îndreptă direct spre țintă. Pînă și Seth înțelese că, dacă nu o nimerește, se va îndepărta de ea cel puțin șase metri.

Dar sorții nu țineau cu el.

Mingea se rostogoli direct în centrul găurii, se lovi de partea opusă, apoi dispăru înăuntru.

Fu rîndul lui Zack să se întoarcă spre tatăl lui cu un gest ce-i sublinia îngîmfarea.

– Se pare că punctul e al nostru, spuse el. Asta în cazul în care Seth nu se luminează brusc și învață ce-i aia o crosă.

Aproape leșinat de emoție, Seth așeză mingea cu grijă pe locul marcat de el înainte, apoi se dădu un pas în spate.

Treizeci de centimetri îl despărțeau de locul ce i-ar fi putut aduce puțină liniște.

Nici o pantă la prima vedere.

Simți cum stomacul i se face ghem.

Blake își aținti privirea asupra lui și Seth știa exact ce i se va întîmpla dacă va rata.

Cu mîinile tremurînd, balansă prudent crosa înapoi și atinse ușor mingea.

Aceasta porni puțin spre stînga și timp de o secundă îngrozitoare Seth crezu că se va întîmpla lucrul de care îi era frică. Să rateze ținta de la o distanță de numai treizeci de centimetri – o lovitură pe care i-ar fi acordat-o, din oficiu, oricine, dar nu și Zack Fletcher. Mingea se rostogoli pe lîngă gaură, viră ușor spre dreapta, rămase suspendată pe margine o clipă, apoi căzu înăuntru.

– Nu e punctul vostru, spuse Blake Baker. Îl împărțim.

Zack își roti ochii batjocoritor.

– Vai, ce frică îmi e! Acum chiar că o să pierdem.

– Trebuie să mă duc la baie, murmură Seth cincisprezece minute mai tîrziu, după ce el și tatăl lui pierduseră și următorul punct.

Fără să mai aştepte, Seth se repezi la toaleta pentru bărbaţi, intră într-una dintre cabine şi, aplecîndu-se deasupra bazinului, începu să vomite. Timp de zece minute rămase pe vine, vărsînd întruna, pînă cînd nu mai avu ce. Dar oricît se chinuise, nodul teribil din stomac nu dispăru.

Într-un tîrziu icnetele se mai potolirăşi se aşeză pe colacul closetului. Exact cînd începuse să-şi mai recapete suflul, auzi uşa deschizîndu-se şi recunoscu vocea tatălui său:

– Nu poţi să te ascunzi aici toată ziua, Seth. Ţii pe loc tot jocul.

Stomacul începu să-i tremure din nou, dar Seth trase apa şi ieşi din cabină. Realizînd că n-avea sens să-i spună tatălui său că nu se simte prea bine, băiatul se tîrî înapoi pe terenul de joc.

Ed Fletcher deja lovise mingea, care picase undeva în dreapta, printre copaci. Seth îl privi pe tatăl său cum trimite mingea în groapa cu nisip plasată undeva la vreo două sute de metri în partea stîngă a pistei de joc. Blake se uită furios la fiul său, de parcă ar fi fost vina acestuia.

Seth simţea deja loviturile de curea pe care le va primi mult mai tîrziu în noapte.

Zack îşi potrivi suportul, apoi îşi înălţă crosa cu grijă, corpul lui atletic întinzîndu-se la maximum. Exact în clipa în care crosa se lăsă în jos vertiginos, din tufişurile din spate ieşi ceva care trecu pe lîngă mingea lui Zack şi dispăru într-un gard de iederă. Speriat de mişcarea neaşteptată, Zack lovi mingea necontrolat. Aceasta zbură foarte sus, descrise un arc larg şi căzu într-un pîlc de arţari vechi care creşteau pe marginea terenului. O secundă mai tîrziu o auziră lovindu-se de cel puţin doi copaci.

Zack îşi agită crosa nervos spre iedera în care se ascunsese animalul.

– Nu-i corect! urlă el. Trebuie să repet lovitura!

– Acesta este un turneu, replică Blake Baker. Favorurile nu sînt acceptate.

– Haideee, spuse Ed Fletcher. Că doar n-a fost vina lui – oricine ar fi tresărit. Eu am sărit cît colo şi nici măcar nu eram lîngă minge!

Blake Baker ridică din umeri, fără să se lase impresionat.

– N-are importanţă. Regulile sînt reguli.

Ed Fletcher îl privi furios.

– Pentru Dumnezeu, Blake, e doar un copil!

– M-ai auzit tu pe mine că vă cer să fiţi îngăduitori cu Seth? întrebă Baker.

– Doamne fereşte, păi ce, vrei să ne prindă noaptea pe-aici? replică acid Ed Fletcher. N-a lovit nici măcar o singură dată bine.

Seth de-abia auzise ce spusese Ed Fletcher. Rămăsese cu ochii holbaţi spre locul în care dispăruse animalul.

Putea să jure că arăta exact ca pisica neagră pe care el şi Angel Sullivan o îngropaseră ieri.

Dar era imposibil. Houdini murise! Era mort cînd îl scosese de la Angel din dulap.

– Deci, cum rămîne? îl auzi pe tatăl lui. O loveşte de acolo de unde a picat sau considerăm că e punctul nostru?

– Cui îi pasă? spuse Zack, cu vocea tremurînd de mînie. Oricum se alege cea mai bună lovitură şi tata a lovit mult mai departe decît tine, iar tu eşti prins în groapa aia de nisip.

Blake Baker simţi cum i se întunecă minţile de furie, dar preferă să nu zică nimic, decît să-l ofenseze pe Ed Fletcher. În schimb, cu buzele strînse, dădu din cap spre fiul său, semn că îi venise rîndul.

Seth îşi scoase crosa din geantă, aranjă mingea, dar în clipa aceea nu-şi dorea decît ca totul să se termine cît mai repede. Aşa că de data asta nici nu se mai chinui să ţintească sau să exerseze puţin balansul ori celelalte lucruri pe care tatăl lui încercase să i le bage în cap zilele trecute. În schimb, se îndreptă repede de spate, făcu un pas înapoi, ridică în aer crosa şi lovi, fără să se uite măcar unde se duce.

Dacă n-ar fi fost *pocnitura* aceea dură, Seth ar fi putut să jure că ratase şi de data aceasta, pentru că nu simţise deloc cînd crosa făcuse contact cu mingea. Dar aceasta descrise un arc perfect pe cerul albastru, pluti în aer cîteva secunde, apoi începu să cadă.

Ateriză exact în centrul terenului.

Peste două sute de metri.

Urmă un moment lung de tăcere, apoi Ed Fletcher scoase un fluierat uluit.

– De unde naiba ai scos-o pe-asta?

Blake Baker îşi dădu ochii peste cap.

– Ştii şi tu ce se spune: pînă şi porcul cel mai tîmpit găseşte cîte-o trufanda din cînd în cînd.

Dar Seth de-abia îl auzi, pentru că întreaga lui atenţie era concentrată asupra pisicii negre, care acum ieşise din tufişuri şi stătea pe margine ţinîndu-şi coada încolăcită în jurul picioarelor, exact cum făcea Houdini întotdeauna.

Se uită o clipă la Seth, apoi dispăru din nou în frunziş.

Cinci minute mai tîrziu, după ce Ed Fletcher şi Zack scoaseră mingile din pădure – dar cu nişte lovituri la fel de proaste şi fără să le trimită în direcţia cea mai potrivită –, Seth stătea aplecat asupra propriei mingi, nefiind prea sigur ce să facă. Era prima lor şansă clară pe ziua aceea şi pînă atunci folosise orice crosă îi propusese tatăl lui, pentru că oricum pentru el n-avea nici o importanţă. Dar surprinsese din nou silueta pisicii negre. Stătea la umbra celui mai apropiat copac, dar, dacă n-ar fi avut pata albă pe piept, n-ar fi zărit-o.

Pata aceea pe care o avea şi Houdini.

Iar pisica îl privea fix.

Ca şi cum încerca să-i spună ceva...

– Cel mai potrivit ar fi să foloseşti crosa de fier, aia de cinci, îl auzi pe Ed Fletcher. Sau poate una de şase.

Fără să aibă vreo idee mai bună, Seth scoase crosa de cinci din geantă, păşi spre minge şi lovi din nou fără să stea prea mult pe gînduri.

Mingea se ridică din nou în înaltul cerului.

De data asta pică exact lîngă gaură.

– Ia te uită, ia te uită, şopti încet Ed Fletcher. Cine-ar fi zis că printre noi se ascunde un fătarnic?

Seth se uită la tatăl lui Zack.

– Eu... eu nu ştiu cum am reuşit asta, se bîlbîi el.

Ed Fletcher îşi arcui sprîncenele.

– Mie mi se pare că ai ştiut perfect ce faci.

Îşi mută privirea spre Blake Baker.

– Vrei să vă acordăm punctul şi să trecem mai departe?

Blake ridică din umeri.

– Cred că pot să mă obişnuiesc cu ideea, rosti el afectat.

După loviturile următoare, cei doi Fletcher tot nu reuşiseră să se apropie de gaură, dar după a patra încercare mingea ajunse, în sfîrşit, cam la un metru de ea.

Cînd Seth îşi pregăti suportul din nou, zări iarăşi pisica privindu-l, de data asta de pe vîrful unei movile de nisip din spatele terenului, şi, după ce lovi, mingea ateriză la doar cîţiva centimetri de ţintă.

Ed Fletcher le cedă şi această lovitură.

– Deci aşa! spuse Ed Fletcher cînd se apropie de cel de-al unsprezecelea suport.

– Dar n-am mai lovit niciodată în felul acesta o minge, spuse Seth. Serios, niciodată!

Ed Fletcher ridică din umeri.

– Ştii ce ai făcut diferit?

Seth neagă din cap.

– Te-ai relaxat. Ăsta e secretul în golf – relaxarea. Numai că puţini înţeleg.

– Şi lucruri surprinzătoare i se pot întîmpla oricui, spuse Blake Baker. Chiar şi lui Seth.

Seth avu senzaţia că prin ochii lui Ed Fletcher trece un fulger de mînie, care dispăru foarte rapid.

Însă cînd Seth se apucă să-şi aranjeze suportul, Ed Fletcher adăugă:

– Pun pariu pe douăzeci de dolari că n-a fost doar norocul la mijloc.

Blake Baker îşi privi clientul neliniştit.

– Vrei să pariezi pentru *Seth?* întrebă el neîncrezător.

Cînd Ed Fletcher încuviinţă din cap, Blake ridică din umeri.

– Din partea mea, n-ai decît. Vor fi cei mai uşori douăzeci de dolari cîştigaţi vreodată de la tine.

Cînd văzu că tatăl lui bătuse palma şi pariase împotriva lui, ochii lui Seth se umplură de lacrimi, dar decît să rişte să fie văzut de cineva, se mulţumi să ridice crosa sus în aer şi să lovească.

Mingea se înălţă spre cer, apoi pică pe teren, departe, undeva spre dreapta, de unde avea să fie foarte uşor să o trimită aproape de gaură. Cînd mingea se opri, Seth zări cum pisica neagră dispare într-un desiş din spatele său.

La următoarea lovitură, Seth apropie mingea la jumătate de metru de ţintă.

Urmărit îndeaproape de pisica neagră, băiatul reuşi să marcheze din nou.

– Ce dracu' se petrece? îl întrebă tatăl său în timp ce se îndreptau spre următorul suport.

– Nu ştiu, spuse Seth. Tot ce fac este să lovesc mingea!

– Doar loveşti mingea? îl îngînă tatăl lui. Nimeni nu loveşte aşa din senin!

Seth îşi privi uimit tatăl.

– Dar ce, nu mă descurc bine?

Blake îi aruncă o uitătură urîtă.

– Ştii ce e un fătarnic?

Seth înghiţi în sec.

– Bănuiesc că se referă la cineva care se descurcă mai bine decît presupun ceilalţi că e în stare.

Blake Baker îşi înăspri vocea:

– Este cineva care pretinde că nu poate face un lucru doar ca să-i fraierească pe ceilalţi.

– Dar eu nu sînt bun la golf, se răzvrăti Seth. Doar m-ai văzut zilele trecute cînd am exersat!

– Sau te-am văzut prefăcîndu-te, răspunse Blake.

Cînd ajunseră la cea de-a cincisprezecea gaură, iar Seth nu rată nici o lovitură, tatăl lui cîştigînd de fiecare dată prin lovitura finală, începu să se ducă vorba că se petrece ceva necurat pe terenul de joc. Cînd ambele echipe cîştigară cîte opt puncte şi jumătate, toţi cei care terminaseră concursul, însoţiţi de cei care îşi petrecuseră după-amiaza lîngă piscină, veniră să urmărească finala.

Zack Fletcher arăta furios şi pînă şi tonul lui Ed Fletcher se schimbase. Dacă la început îl amuzase cît de bine jucase Seth aşa, din senin, buna lui dispoziţie se risipise pe măsură ce scorul se echilibrase.

Acum, cînd înfrîngerea era doar la un pas, nu mai catadicsea să scoată nici un cuvînt.

În sfîrşit ajunseră la ultima gaură, unde Zack şi Seth se pregăteau să lovească, fiecare pentru echipa lui.

Zack se găsea cam la şapte metri de gaură, în timp ce Seth doar la cinci.

Heather Dunne şi Sarah Harmon stăteau împreună cu Chad Jackson şi cu Jared Woods, făcîndu-i galerie lui Zack.

Zack studie locul din toate unghiurile, exersă atent cîteva lovituri de încercare pentru a stabili direcţia, apoi se apropie de minge şi lovi.

Aceasta se îndreptă direct spre gaură.

– Eşti omul zilei, Zack! ţipă Chad Jackson în timp ce mingea se rostogolea vertiginos.

Zack îşi ridică pumnul în aer, pregătindu-se să sară în sus cînd mingea va cădea înăuntru.

Exact atunci, aceasta devie, trecu pe lîngă gaură şi se opri cinci centimetri mai încolo.

Uralele care începuseră să se ridice din mulţime se risipiră brusc, lăsîndu-l pe Zack aproape perplex.

Lui Seth îi atrase atenţia o mişcare uşoară pe marginea terenului şi, cînd se uită mai bine, văzu din nou pisica neagră care stătea pe o movilă de nisip.

Pisica neagră cu pata albă pe piept.

Privirea băiatului se încrucişă cu a animalului, în timp ce Zack, care înjura amarnic, îşi marcă locul unde se oprise mingea.

Cînd murmurul de simpatie pentru ratarea la mustaţă a lui Zack se mai risipi, Ed Fletcher îşi aranjă mingea pe locul marcat de fiul lui şi, înainte să lovească, analiză terenul cu şi mai multă atenţie.

Şi rată.

Seth se apropie de mingea lui, mai privi o dată pisica, care stătea nemişcată pe marginea gropii cu nisip, apoi crosa vîjîi prin aer.

Mingea căzu direct în gaură.

Cînd mulţimea realiză ce se întîmplase, Seth se uită iarăşi spre groapa cu nisip.

Pisica dispăruse.

Cei doi Fletcher şi tatăl său suferiseră o înfrîngere amară.

Şi Seth văzu mînia din ochii părintelui său, dar şi a celorlalţi.

Dar el nu trişase.

Nu era un fătarnic.

Cîştigase pur şi simplu.

Şi toată lumea – inclusiv tatăl său – îl ura în acel moment.

CAPITOLUL 32

Myra Sullivan simţi cum se sufocă atunci cînd silueta apăru în pragul de la bucătărie şi amintirea spectrului terifiant pe care îl zărise în camera de zi doar cîteva ore mai devreme o copleşi din nou. Îşi duse mîna la piept ca să-şi potolească bătăile nebuneşti ale inimii, apoi se dădu înapoi, făcîndu-şi repede semnul crucii şi rostind în tăcere o rugăciune, ale cărei cuvinte îşi pierduseră sensul, aşa des o spunea.

Silueta rămase nemişcată. Era înveşmîntată complet în negru, purtînd pe umeri o pelerină neagră ale cărei falduri cădeau pe podea. Chipul de un alb fantomatic părea să plutească deasupra corpului ca un soi de obiect desprins de restul trupului.

Gura era doar o tăietură stacojie, iar ochii enormi erau conturaţi cu negru. Buzele întredeschise scoteau la iveală nişte canini atît de ascuţiţi încît Myra se dădu instinctiv înapoi. Apoi, exact cînd se pregătea să ţipe, auzi un hohot de rîs.

Rîsul lui Angel!

– Te-am prins! chicoti fiica ei, buzele roşii ca sîngele transformîndu-se într-un rînjet.

Păşi în bucătărie şi se învîrti, umflîndu-şi pelerina. Îşi dădu jos eşarfa neagră pe care şi-o înfăşurase în jurul capului şi părul îi căzu pe umeri.

– Ei, ce crezi?

– Doamne, Dumnezeule, şopti Myra, ţinîndu-şi mîna pe piept. Iisuse, Angel, ce vrei să-mi faci?

– E costumul meu! strigă Angel. Hai, zi-mi ce crezi!

Myra trase adînc aer în piept şi pulsul îşi mai domoli ritmul.

– Cred că e puţin cam devreme, nu crezi? Sărbătoarea de Halloween este de-abia peste cîteva săptămîni. Şi de unde, Doamne iartă-mă, ai luat pelerina aia?

– Nu-ţi aminteşti că o am de anul trecut? Cînd ai spus că Zack o să mă invite la...

Tăcu brusc cînd o copleşi durerea unei invitaţii care nu venise niciodată. Aşteptase nerăbdătoare petrecerea aproape o lună de zile şi cumpărase trusa de vampir exact în ziua în care magazinul universal din Eastbury îşi umpluse rafturile cu obiecte şi costume de Halloween.

Pînă şi în după-amiaza de Halloween fusese convinsă că telefonul va suna şi Zack o va invita la petrecerea dată de el.

Dar nu se întîmplase aşa.

Pusese costumul deoparte şi încercase să pretindă că nu-i pasă şi nu discutase niciodată cu Zack despre asta. Acum, cînd durerea a ceea ce trăise cu un an în urmă îi revenise în suflet, îşi aminti ce se petrecuse şi anul acesta. Nimeni nu-i spusese că la Clubul Country petrecerea va fi una gen bal mascat şi, dacă nu le-ar fi surprins pe Heather Dunne şi pe prietena ei discutînd în cabina de probă, ar fi fost de-a dreptul ridicolă în seara asta.

Şi s-ar fi simţit chiar mai rău decît anul trecut, cînd nu fusese deloc invitată.

Dar Seth? Oare el de ce nu-i spusese nimic? Imediat însă răspunsul îi veni în minte – pentru că nici pe el nu-l anunţase nimeni. Şi era mult prea tîrziu ca să-l sune – era prins cu turneul de golf în care juca alături de tatăl lui.

O jumătate de oră mai tîrziu Myra trase bătrînul Chevelle în parcarea de la club, care era plină numai cu Mercedes-uri, BMW-uri şi automobile Lexus. Myra observase într-un tîrziu un spaţiu în care erau parcate maşini ce semănau mai degrabă cu a ei decît cu modelele preţioase parcate chiar lîngă intrare, şi de-abia cînd închise maşina, îşi dădu seama că parcase în zona destinată angajaţilor. În timp ce privea nemulţumită contrastul dintre maşina ei şi cea a

membrilor clubului, Myra se întrebă încă o dată dacă nu făcuse o greşeală venind aici – încă se mai putea urca în maşină ca să plece acasă.

Acasă, unde Marty se întorsese probabil la berea lui, în ciuda promisiunilor pe care i le făcuse chiar înainte de plecarea ei. Totuşi, Joni şi prietenele sale insistaseră atît de mult să vină şi ea şi, în plus, ar fi fost o oportunitate excelentă pentru Angel să iasă puţin din cochilie şi să înceapă să-şi facă noi prieteni, în afară de băiatul ăla de care îi povestise Marty.

Va fi bine.

În mai puţin de cinci minute, ea şi Angel intrară prin uşile principale ale clubului şi se treziră în faţa unei tinere care părea nerăbdătoare să le spună că petrecerea avea loc în curtea din jurul piscinei. Apoi trecură prin uşile franceze ce dădeau spre terasă şi brusc îşi dădu seama că se înşelase. Nu va fi bine deloc.

În jurul piscinei erau adunaţi cel puţin patruzeci de copii şi adolescenţi, cu vîrste cuprinse între zece şi şaptesprezece ani.

Băieţii purtau pantaloni kaki, tricouri Polo şi pantofi sport, iar cei mai mulţi nu-şi puseseră şosete.

O parte dintre fete purtau haine aproape identice cu ale băieţilor, iar celelalte erau îmbrăcate cu fuste şi bluze albe sau în carouri, iar peste umeri aveau aranjate şic pulovere din mohair.

Nici una dintre ele nu era costumată în vreun fel.

În timp ce Myra şi Angel rămaseră cu privirea pironită, tinerii începură să se uite spre terasă şi brusc se lăsă tăcerea.

Cineva pufni.

Altcineva chicoti.

Apoi toţi izbucniră în hohote de rîs.

Deasupra tuturor se ridică o voce:

– Oooooo, mi s-a făcut atît de frică! O fi un vampir sau o vrăjitoare?

Urmă o pauză, apoi:

– Oh, nu... m-am înşelat! E chiar un *înger în* persoană!

Cînd rîsetele se transformară într-o adevărată isterie, Angel se răsuci şi se repezi să se ascundă în interiorul clădirii, torturată de

vocea batjocoritoare a lui Hather Dunne. Cînd ajunse la toaleta pentru fete, lacrimile îi curgeau şiroaie pe faţă.

Acum ştia ce s-a întîmplat. Heather o văzuse în magazin, o urmărise pînă în cabina de probă şi...

„Cum am putut să fiu atît de proastă?"

Suspinele o înăbuşiră, dar chiar atunci auzi uşa deschizîndu-se. Dacă era Heather sau vreuna din prietenele ei, n-avea de gînd să le lase s-o vadă plîngînd.

Spre surpriza ei, recunoscu vocea lui Seth.

– Angel? strigă el încet. Eşti aici?

– N-ai voie să intri, răspunse ea chinuindu-se să-şi stăpînească hohotele care riscau să izbucnească în orice clipă. E toaleta pentru fete.

Un moment mai tîrziu îl simţi pe Seth stînd în spatele ei şi, cînd îşi ridică privirea spre oglindă şi îi văzu expresia îngrijorată de pe chip, se întoarse spre el, ştergîndu-şi ochii cu un fald al pelerinei.

– N-o să mor, îi spuse ea. Doar că... doar...

Ochii i se umplură din nou de lacrimi şi bărbia îi tremură.

– Cum au putut să facă asta? întrebă ea. De ce vor să fie atît de răi? Cu ce le-am greşit?

Seth făcu un pas nesigur spre ea şi o înconjură neîndemînatic cu braţele.

– Nu greşeşti cu nimic, spuse el. Ei au nevoie să se ia de cineva. Iar ăia presupun că sîntem noi.

Noi. Nu *tu*. Spusese *noi*.

Dar el nu era mascat. Lui ce i-or fi făcut?

Ştergîndu-şi lacrimile, se smulse din braţele lui, şi Seth citi în ochii ei întrebarea nerostită.

– Zack e de-a dreptul furios pe mine, spuse el.

Apoi, fără să se poată abţine să nu rînjească, îi povesti ce se petrecuse în ultima parte a jocului.

– Şi n-o să-ţi vină să crezi, termină el, dar pisica ce l-a speriat atît de tare a apărut din nou pe teren. Era...

– Era Houdini, nu-i aşa? şopti Angel.

Seth dădu din cap.

– Ştiu că nu e posibil, dar...

– Şi eu am văzut-o, îl întrerupse Angel. A fost şi la mine acasă.

Îi relată pe scurt ce se întîmplase, cînd ea şi mama ei se întorseseră acasă de la cumpărături, şi ceea ce văzuse.

Sau cel puţin ceea ce i se păruse ei că văzuse.

– Am crezut că mi-am imaginat, zise ea. Dar dacă ai văzut-o şi tu...

Nu-şi mai continuă fraza, pentru că nu era pregătită să rostească cu glas tare un lucru la care se gîndeau amîndoi. În schimb, se mulţumi să întrebe:

– Ce-o să facem?

– Mai întîi te scoatem de aici şi le arătăm că nu-ţi pasă de farsele lor jalnice. Ai fardurile la tine?

Angel încuviinţă din cap.

– Le-am adus pe toate, pentru că am bănuit că machiajul o să înceapă să se şteargă în toiul petrecerii.

– Super, spuse Seth. Bine, atunci haide să scăpăm de pelerina asta. Dă-o pe spate şi ai grijă să nu-ţi pătezi hainele cît ştergem masca aia albă de pe faţă.

– Dar cum poţi să rămîi atît de calm? se agită Angel. În plus, eu nu mă întorc acolo – toată lumea poartă haine foarte scumpe, iar eu nu am altceva decît ce e pe mine!

– Nu-ţi mai face atîtea griji, îi spuse el, privindu-i puloverul negru, fusta şi dresurile groase. După ce o să terminăm, o să arăţi minunat!

Exact cînd se apucaseră să şteargă machiajul gros, uşa se deschise şi o auziră pe mama lui Angel.

– Angel? spuse ea. Te simţi bine?

– Da, mamă, n-am nimic! strigă fata.

Seth sări şi se ascunse într-una dintre cabine înainte ca Myra să apară.

– Poate ar trebui să ne întoarcem acasă, începu mama ei, dar Angel dădu din cap că nu.

– N-am nimic, insistă ea. Eu... probabil că am înţeles greşit. O să-mi spăl de pe faţă machiajul ăsta stupid de vampir, apoi ies şi eu.

– Dacă vrei totuşi să mergem acasă...

Fata scutură din cap.

– N-am nimic.

Myra ezita încă, apoi, gîndindu-se la alimentele din frigider şi la alcoolul înghiţit de Marty, ridică din umeri. Afară, grătarele fuseseră deja pregătite şi văzuse fripturile ce urmau să fie servite.

– Bine, zise ea. Dar dacă te răzgîndeşti...

– Du-te şi caut-o pe mătuşa Joni, îi zise Angel. Vin şi eu repede.

Cincisprezece minute mai tîrziu, Seth o scoase pe Angel din toaleta fetelor, trecură prin club, apoi ieşiră pe terasă. Pelerina cea neagră dispăruse – înfăşurată şi îndesată în geanta de umăr pe care o luase cu ea pentru a ţine fardurile. Îşi dăduse jos şi caninii falşi, iar faţa nu mai avea culoarea aceea cadaveric de albă. Folosiseră trusa de farduri pentru a-i accentua pleoapele, apoi Seth îi rimelase genele, care arătau acum de două ori mai groase şi mai lungi. Părul prins în coadă de cal îi cădea drept pe spate, iar hainele negre o arătau şi mai slabă. Cu trăsăturile accentuate îngrijit de machiajul făcut de Seth era aproape de nerecunoscut.

Şi nimeni nu mai izbucni în rîs.

Nimeni cu excepţia lui Heather Dunne.

– Măi, măi, măi, spuse fata cînd Seth şi Angel trecură pe lîngă ea. Acum bănuiesc cine e – evident nu un vampir, dar cu siguranţă arată ca o vrăjitoare!

Deşi Angel încercă să-şi continue drumul, Seth o opri şi se întoarse să o înfrunte pe Heather.

– Poate că ai dreptate, spuse el. Poate că e chiar o vrăjitoare. Şi dacă e aşa, cred că ar fi mai bine să-ţi alegi cuvintele cu grijă.

Lăsînd-o pe Heather aproape spumegînd de furie, se răsuci şi plecă mai departe, urmat de Angel.

– Eşti nebun? zise Angel după ce se asigură că Heather nu poate să o audă. De ce ai spus toate porcăriile alea?

Seth ridică din umeri.

– Poate că m-am săturat să le tot suport măgăriile, răspunse el. În plus, adăugă, coborîndu-şi vocea, poate chiar eşti o vrăjitoare în realitate. Altfel cum ar fi înviat Houdini?

Angel rămase mută de uimire.

– Ce tot vorbeşti acolo? Eu n-am...

– Ei, bravo, o întrerupse Seth. Doar ştim amîndoi şi cum ai făcut-o.

Tot restul serii, Angel se gîndi la ce-i spusese prietenul ei şi aproape că nu auzi şoaptele ce se răspîndeau prin mulţime.

Aproape...

Era ca şi cum cineva dăduse semnalul exact la ora zece fix. Deşi nimeni nu-l auzise în realitate, membrii Clubului Country din Roundtree reacţionară la fel ca muncitorii din fabricile de la începutul secolului cînd sirena anunţa sfîrşitul zilei de lucru. Abandonînd resturile de pe mesele din jurul piscinei şi dansul din „sala de bal" – principala sală de gală în care mesele fuseseră împinse la perete, pentru ca mijlocul ei să fie folosit drept ring de dans improvizat –, participanţii îşi începură exodul, împingîndu-şi odraslele mai tinere din spate şi reamintindu-le celor mai mari că trebuie să fie acasă pînă la miezul nopţii.

Pe la zece şi un sfert în club nu mai rămăseseră decît angajaţii, iar Joni Fletcher aştepta împreună cu Jane şi cu Seth Baker pe veranda din faţă, privind parcarea care era goală, cu excepţia Mercedes-ului familiei Fletcher, a Lexus-ului familiei Baker şi a altor cîteva vechituri de maşini ce aparţineau personalului.

– Nu-mi vine să cred că încă mai sînt acolo, spuse Joni, uitîndu-se impacientată la ceas. Dacă aş fi ştiut că au de gînd să se joace pînă la ora asta tîrzie în noapte, aş fi plecat cu Myra.

– Du-te după ei, Seth, te rog, spuse Jane Baker.

Senzaţia de nelinişte care se mai diminuase puţin în ultimele ore reveni cu putere şi pentru o clipă Seth se întrebă ce s-ar întîmpla dacă ar încerca să o şteargă. Dar ce folos? Tatăl lui oricum era supărat pe el şi ceea ce se va întîmpla cînd vor ajunge acasă n-avea cum să devină mai rău doar pentru că transmitea un mesaj de la mama lui. Aşa că părăsi veranda, trecu prin club şi coborî scările ce duceau în sala de biliard de la subsol.

Deşi clubul interzisese fumatul în incinta lui în urmă cu un an, camera cu tavanul jos şi pereţii tapetaţi în culoarea alunelor în care se găsea singura masă de biliard duhnea în continuare a fum de ţigară şi lui Seth aproape că-i veni să vomite din cauza mirosului. Tatăl lui tocmai se pregătea să lovească. Conştient că e mai bine să

nu rostească nici un cuvînt pînă cînd tatăl lui nu termina, Seth aşteptă ca bila lovită să pice într-un buzunar. Bila cea albă se opri în manta din partea opusă într-o poziţie aproape imposibilă.

– Mama zice că e gata, spuse el cînd Blake catadicsi să-i arunce o privire.

– Acum ţi-ai găsit şi tu, se răsti Blake Baker, uitîndu-se furios la el. În caz că te interesează, ceea ce încerc eu să fac aici este să cîştig la loc banii pe care am reuşit să-i pierd în după-amiaza asta din cauza ta.

– Haide, Blake, spuse Ed Fletcher. N-a fost vina lui Seth – n-a făcut altceva decît să lovească şi el bine de cîteva ori. Mie mi se pare că tu şi Zack aţi pierdut banii.

Cu coada ochiului, Seth văzu cum Zack Fletcher îşi încleştează maxilarele şi degetele lui strîng cu putere tacul.

– Dar mama a zis..., începu el.

Tatăl lui nu-l lăsă să termine:

– Spune-i maică-tii că, dacă e aşa de grăbită, poate să plece cu Joni. O să-i duc eu pe Zack şi Ed acasă imediat după ce terminăm aici.

– Şi la stilul în care jucăm, s-ar putea să dureze toată noaptea, adăugă Ed Fletcher.

Aplecîndu-se peste tac, îşi pregăti lovitura cu atenţie, apoi trimise bila albă de-a lungul mesei. Aceasta se lovi de margine, apoi se întoarse înapoi cu putere băgînd a şasea minge în buzunarul lateral şi pe cea de-a patra în buzunarul din colţul de unde pornise lovitura. Seth se îndreptă spre uşă, apoi o porni pe scări în sus. Aproape ajunsese pe palier, cînd auzi vocea lui Zack:

– Vreau să discut cu tine, Beth.

Seth îngheţă. O parte din el îl îndemna să fugă şi să iasă afară pe veranda din faţa clubului înainte ca Zack să ajungă în capătul scărilor. Dar apoi îşi dădu seama că nici măcar Zack n-ar îndrăzni să întreprindă ceva chiar în faţa mamei lui. Iar mîine toată lumea va afla că fugise ca un laş.

Că fugise ca să se ascundă sub fustele mamei.

Se gîndi la Angel Sullivan, care totuşi rămăsese la petrecere, înfruntîndu-i pe Heather Dunne, pe Sarah Harmon, pe Chad Jackson, pe Jared Woods şi pe toţi ceilalţi copii care nu discutaseră

cu ea, dar care nu încetaseră să o bîrfească pe față, asigurîndu-se că ea aude tot ce se spune.

Dacă Angel reușise să le facă față, atunci și el putea să-l înfrunte pe Zack Fletcher.

Așa că, în loc să o ia la goană, așteptă în capul scărilor pînă cînd Zack îl prinse din urmă.

Și brusc, după ce luase decizia de a nu fugi, simți că nu-i mai este frică.

– Despre ce vrei să discutăm, Zack?

Zack ezită – fusese convins că Seth o să fugă de el. Și mîine ar fi putut din nou să le povestească tuturor ce *papă-lapte* e *Beth* Baker. Dar acesta nu fugise. Mai mult, stătea acolo, privindu-l de parcă nu s-ar fi temut deloc.

– Ce-ai făcut? întrebă Zack.

Seth se uită la el de parcă nu ar fi înțeles întrebarea. Și chiar nu știa la ce se referea.

– În după-amiaza asta, ridică Zack vocea. Cum ai reușit toate loviturile alea?

Seth încercă să inventeze ceva – orice – cît de cît acceptabil. Dar amintindu-și de pisica neagră ce-i fusese alături de la jumătatea jocului, urmărindu-i cu atenție fiecare lovitură, ca și cum ar fi controlat-o, știu ce răspuns să dea.

Adevărul.

Purul adevăr.

– Simplu, șopti el. Am procedat exact ca atunci cînd te-ai speriat și ai ratat! Ți-am făcut vrăji!

Zack își holbă ochii, apoi îi trase lui Seth un pumn drept în față. Băiatul se feri în ultima clipă, suficient cît să evite o lovitură directă, dar pumnul lui Zack îi atinse maxilarul și din cauza șocului căzu pe podea. În loc să izbucnească în lacrimi sau să încerce s-o șteargă cît mai repede de acolo, Seth își ridică privirea spre Zack.

– Nu cred că ar fi trebuit să faci asta, rosti el rece.

Se ridică în picioare și-l ațintì pe Zack cu privirea.

– Iar numele meu nu este Beth, adăugă el. Ci Seth.

Apoi îi întoarse spatele și plecă.

CAPITOLUL 33

Myra Sullivan rămase trează aproape toată noaptea, aşteptîndu-l pe Marty să vină sus şi rugîndu-se în acelaşi timp să nu se întîmple astfel. După ce ajunseseră acasă puţin după ora nouă, îl găsiră răsturnat în scaunul lui, cu luminile stinse. În lumina slabă a televizorului văzu că pe lîngă sticlele goale de bere mai apăruse şi o sticlă de bourbon de trei sferturi. Nu era foarte sigură dacă să se înfurie sau să se simtă uşurată că el băuse pînă picase lat. O parte din ea nu voia să aibă de-a face cu el, nici măcar să discute despre cele întîmplate după-amiază, cînd văzuse ceva ce era imposibil din punct de vedere logic. Dar cealaltă parte şi-ar fi dorit ca el să fie suficient de treaz cînd se vor întoarce ele acasă ca să-i confirme că avusese dreptate în privinţa petrecerii de la Clubul Country – ea şi Angel nu ar fi trebuit să se ducă deloc. Simţise asta din clipa în care îi zărise pe toţi copiii ăia îmbrăcaţi în hainele lor scumpe, în comparaţie cu Angel care arăta oribil în costumul ei de vampir.

Se tot întreba de ce procedaseră fetele alea aşa în cabina de probă de la magazin? Era convinsă că Angel nu le supărase cu nimic.

Dacă ar fi fost după Myra, ar fi plecat imediat, dar, înainte să apuce să mai zică ceva, Angel dispăruse ca o nălucă şi, cînd o găsise la toaletă, fiica ei insistase că nu are nimic. Aşa că Myra se întorsese la petrecere, o găsise pe Joni şi se străduise să fie cît mai sociabilă.

Din păcate, totul se redusese la cîteva zîmbete forţate din partea unor prietene de-ale lui Joni. În rest se prefăcuse că nu observă privirile dezaprobatoare ale membrilor clubului şi spatele pe care i-l întorceau ori de cîte ori se apropia de cineva. Singurul lucru care o

reţinuse să nu o caute pe Angel şi să plece după prima oră era faptul că nu se putea duce decît acasă şi bănuia că acolo ar fi fost chiar mai rău, nu numai pentru ea, dar şi pentru Angel. Aşa că se hotărîse să reziste în continuare, la fel ca Angel, care cel puţin se bucura de compania băiatului lui Jane Baker, Seth, deşi Myra nu era convinsă că e lucrul cel mai bun – doar toată lumea ştia ce vor băieţii de la fete.

În ciuda faptului că problemele legate de sex o stînjeniseră întotdeauna, încercase să discute acest subiect cu Angel pe drumul spre casă.

– Seth nu e aşa, insistase Angel, dînd din cap. El nu e iubitul meu, e doar un prieten!

– Toţi băieţii vor acelaşi lucru, îi spusese mama ei pe un ton grav, şi Angel îşi dădu ochii peste cap. Poate ar trebui să vorbeşti cu Părintele Mike, îi sugerase Myra.

– De ce? se răzvrăti Angel. N-am nici o confesiune de făcut!

– Nu-mi vorbi mie pe tonul ăsta, domnişoară, se răsti Myra şi cu asta încheie conversaţia.

Îşi continuară drumul în tăcere, iar Angel nu mai zise nimic, cu excepţia unui „Noapte bună" grăbit, după care dispăru în camera ei.

Myra se băgă în pat, dar nu dormi mai mult de cîteva minute, pentru că de fiecare dată cînd aţipea, silueta ciudată pe care o zărise în după-amiaza aceea în camera de zi îi apărea în vis, ţinînd în mînă un cuţit din care picura sînge, în timp ce ochii goi afundaţi în orbite o priveau fix.

Nu se întîmplase nimic, desigur; fusese doar o pisică, iar restul – imaginaţia ei.

Numai că Myra nu se lăudase vreodată cu prea multă imaginaţie. Chiar şi în copilărie, nu se speria niciodată cînd tatăl ei îi citea poveşti, pentru că ştia că sînt doar nişte basme şi nimic din ce se spunea în ele nu era real.

Şi nu visase niciodată nimic – sau cel puţin ea nu-şi mai amintea.

Totuşi, pînă la ivirea zorilor, se convinse singură că nu avea cum să fi văzut silueta înveşmîntată în negru, şi, cînd coborî la bucătărie să pregătească micul dejun, reuşise să alunge şi amintirea neplăcută.

Apoi îl văzu pe Marty.

Stătea la masă, purtînd aceleaşi haine pe care le îmbrăcase cu o zi în urmă. Avea ochii înroşiţi, era palid şi cu barba nerasă.

Iar rana – zgîrietura teribilă care-i brăzda faţa de la ochiul drept pînă la maxilar – dispăruse. Dar era imposibil! Trebuia să fie acolo – o văzuse cu ochii ei! Îl ajutase s-o cureţe, îi spălase sîngele, îi dăduse cu iod...

Simţindu-i parcă prezenţa, Marty îşi ridică privirea.

– La ce te holbezi? mormăi el.

– Ăăă... rana, îngăimă Myra. Unde pisica...

Ochii lui Marty se umplură de mînie.

– Animalul ăla blestemat..., începu el, ducîndu-şi mîna la obrazul drept.

Cînd degetele atinseră carnea, rămase mut de uimire. Încruntîndu-se, se ridică în picioare şi se îndreptă, împleticindu-se din cauza aburilor beţiei, spre oglinda din hol. După cîteva secunde se întoarse şi se sprijini greoi de cadrul ferestrei, alb la faţă ca varul.

– Am văzut-o, şopti el. Şi tu ai văzut-o...

Ridică vocea:

– S-a întîmplat, pe toţi dracii! Amîndoi am văzut-o!

Myra nu reuşi să facă altceva decît să dea tăcută din cap.

Apoi se închină şi rosti în gînd o rugăciune.

Două ore mai tîrziu, în timp ce Părintele Mulroney începea să rostească binecuvîntarea, Myra şopti o nouă rugăciune, de data asta cerîndu-şi iertare pentru că nu reuşise să se concentreze asupra liturghiei. Angel se tot foia lîngă ea şi cînd vocea preotului se stinse şi restul credincioşilor se ridicară în picioare, îndreptîndu-se spre ieşire, Myra îşi aşeză mîna pe braţul fiicei sale ca s-o liniştească. Apoi, în timp ce mica biserică se goli rapid, Myra continuă să se roage.

De-abia cînd ultimele sunete ale paşilor şi ale murmurelor se risipiră, ieşi pe culoarul dintre bănci, îngenunche pentru ultima oară în faţa crucii, după care o conduse pe Angel afară. Aşa cum sperase, Părintele Mulroney se afla în continuare pe treptele bisericii, luîndu-şi la revedere de la ultimul enoriaş. Se întoarse spre Myra

cu braţele întinse şi un zîmbet cald pe chip, dar, văzînd expresia din ochii ei, redeveni serios.

– Myra? întrebă el nesigur. S-a întîmplat ceva?

Myra scutură din cap încet într-un gest aproape invizibil. Dar se hotărîse deja să-i povestească preotului tot ce se întîmplase ieri şi nu mai avea cum să dea înapoi acum.

– Pot să vorbesc cu dumneavoastră cîteva clipe? zise ea încet.

Aruncă o privire atît de iute spre Angel încît preotul aproape că nu o sesiză, apoi acesta încuviinţă din cap.

– Desigur. Ce-ar fi să mergem înăuntru?

Fără să-i mai aştepte răspunsul, o însoţi pe Myra în biserică, străbătură culoarul din mijloc, ocoliră altarul, apoi intrară în încăperea care ţinea loc de birou, sală de adunare, sacristie şi depozit.

– Ce se petrece? întrebă el, făcînd tot posibilul să ignore privirea dezaprobatoare a lui Myra cînd renunţă la hainele preoţeşti în favoarea jachetei lui preferate din catifea.

Încet, conştientă de cît de ciudată şi imposibilă părea povestea ei, Myra îşi dădu toată silinţa să-i relateze exact ce se întîmplase cu o după-amiază în urmă, fără să-i scape nici un detaliu, nici măcar faptul că Marty se îmbătase crunt. Preotul ascultă în tăcere pînă la sfîrşit, apoi se încruntă gînditor:

– Eşti absolut sigură că soţul tău avea o tăietură pe obraz?

– Sîngele îi curgea pe faţă, răspunse Myra. Dacă nu mă credeţi, întrebaţi-o pe Angel – şi ea a văzut. Nu vă mint, părinte!

– Nu mă îndoiesc că tu crezi că ai văzut exact ceea ce mi-ai povestit, o asigură Părintele Mulroney. Dar dacă rana s-a vindecat în timpul nopţii...

– Nu doar s-a vindecat, îl întrerupse Myra. Parcă nici n-ar fi fost vreodată acolo. A fost ca un...

Se opri, realizînd greutatea cuvîntului pe care voia să-l rostească, dar preotul continuă în locul ei:

– Un miracol?

Myra dădu din cap că nu.

– A fost mai degrabă ca o...

Ar fi vrut să zică „viziune", dar se abţinu. Încă nu-i spusese Părintelui Mulroney despre apariţiile Sfintei Fecioare şi nu voia ca

preotul să scape de ea, considerînd-o doar o altă persoană care „văzuse lucruri". În cele din urmă spuse:

– Nu ştiu ce a fost. Chiar nu ştiu.

– Atunci poate ar trebui să dai totul uitării, îi spuse preotul. Ne e este dat să înţelegem unele lucruri, în timp ce altele, nu. Erai supărată ieri, la fel şi fiica ta. Uneori emoţiile ne pot juca feste, făcîndu-ne să credem în tot felul de închipuiri teribile.

O conduse pe Myra în afara încăperii, apoi spre uşa de la intrare. Cînd ieşiră din nou în lumina strălucitoare a soarelui de dimineaţă, îşi aşeză blînd mîna pe umărul lui Myra.

– Încearcă să nu-ţi faci griji, spuse el. Sînt sigur că totul va fi bine – sfinţii vor veghea asupra noastră.

Ochii lui se îndreptară spre mulţimea care se scurgea dinspre biserica congregaţională. Recunoscu două, trei perechi care pînă mai ieri fuseseră membrii parohiei lui. Pînă şi Angel Sullivan era acolo, discutînd cu Jane şi cu fiul lui Blake Baker.

– Desigur că ar fi bine, oftă el, dacă sfinţii ne-ar mai trimite în acelaşi timp şi nişte oameni, dar presupun că trebuie să ne mulţumim cu ce avem.

Apoi îi făcu cu ochiul lui Myra.

– Dar dacă aş fi în locul tău, aş sta cu ochii pe Angel înainte ca Seth Baker să o corupă definitiv.

Cînd văzu expresia şocată din ochii femeii, bătu repede în retragere.

– A fost o glumă, Myra, o asigură el. Chiar dacă nu vine la biserica mea, ştiu că Seth este unul dintre cei mai buni băieţi din oraş. Aşa că nu-ţi mai face atîtea probleme – totul se va rezolva pînă la urmă.

În timp ce Myra cobora scările, îndreptîndu-se spre partea opusă a străzii ca să-şi recupereze fiica, Părintele Mulroney se trezi că priveşte marele copac din cimitirul din faţă, care doar cu o zi în urmă fusese lovit de două ori de fulger cînd furtuna izbucnise din senin şi dispăruse apoi pe neaşteptate.

Şi tot ieri, în casa de la Black Creek Crossing, o fată îmbrăcată în negru apăruse pentru o clipă.

O fată micuţă care ţinea în mînă un cuţit însîngerat.

Făcîndu-şi cruce, Părintele Mulroney se retrase în biserica lui mică şi începu să se roage.

Soarele se ridicase sus pe cer cînd Angel şi Seth urcară malul de granit şi priviră în jos spre zona dreaptă de pămînt care se întindea în faţa singurului zid vizibil al cabanei. Nici unul dintre ei nu prea ştia cu certitudine la ce să se aştepte, dar nu-şi imaginaseră că vor găsi locul schimbat.

Piatra ce marca mormîntul lui Houdini era exact acolo unde o lăsaseră, doar că se afundase ceva mai mult înăuntru. Totuşi, nimic din jur nu semnala că a fost deranjat ceva.

Timp de un minut sau două priviră în jos, fără ca vreunul din ei să zică ceva. În cele din urmă, Seth sparse tăcerea.

– Poate... poate că n-a fost Houdini, spuse el atît de încet încît Angel nu era sigură că el e conştient de faptul că rostise ceva. Poate că a fost o altă pisică – una care arăta exact ca Houdini.

Angel dădu din cap.

– *Era* Houdini. Tatăl meu l-a văzut, mama la fel şi, în plus...

Se opri, simţindu-se încă nepregătită să-i povestească despre viziunea ciudată, dacă asta fusese, pe care o avusese atunci cînd pisica îl atacase pe tatăl ei ieri.

Într-adevăr, cu cît se gîndea mai mult şi încerca să găsească un sens, cu atît mai greu îi venea să creadă că zărise într-adevăr ceva. De-abia adormise noaptea trecută şi ori de cîte ori aţipea, visele se amestecau cu amintirile, iar întunericul era plin cu imagini ale tatălui său venind după ea, apoi ale pisicii care sărea să-i sfîşie faţa şi apoi apărea fetiţa înveşmîntată în negru, cu broşa albă pe piept, care înfigea întruna un cuţit argintiu şi strălucitor direct în pieptul lui Marty. Dar oricîte lovituri primea, oricît de mult sînge ţîşnea din răni, el continua să se aplece deasupra ei, întinzîndu-se spre ea, ca s-o pipăie, ca să se lipească de trupul ei, ca să...

De cîte ori tresărise oare cu pielea năduşită din cauza spaimei, cu trupul tremurînd de frica unei atingeri care nu se produsese niciodată? De fiecare dată cînd se trezea, amintirea pisicii prindea viaţă în mintea ei, transformîndu-se treptat în imaginea unei fetiţe.

Numai că în întunericul nopţii tot ceea ce văzuse erau ochii aurii şi scăpărători ai pisicii cu pată albă, apoi chipul palid al fetiţei şi broşa de fildeş de pe pieptul ei. Cînd zorile se iviră, nu mai ştia ce era real şi ce era închipuire, iar acum, cînd privea spre locul în care îngropaseră pisica cu două zile în urmă, se simţi şi mai confuză.

– Ce ziceai că a văzut mama ta? întrebă Seth.

În loc să-i răspundă, Angel coborî malul abrupt al povîrnişului şi împinse într-o parte bolovanul care ascundea mormîntul.

Cu mîinile goale, începu să sape şi, cînd Seth veni o clipă mai tîrziu cu lopata pe care o lăsaseră în cabană, ea dădu din cap.

– Dacă folosim lopata, n-o să ştim, spuse ea.

Seth îşi înclină capul.

– Ce anume?

– Florile, răspunse Angel. Dacă folosim lopata n-o să ştim dacă sînt aranjate la fel ca atunci.

Lăsînd unealta pe pămînt, Seth se aşeză în genunchi lîngă Angel şi îi dădu şi el o mînă de ajutor, săpînd în pămîntul moale strat după strat. După o vreme, fata se opri şi se uită la Seth.

– Simt una dintre tulpini.

Cu şi mai multă atenţie, îndepărtară pămîntul puţin cîte puţin, pînă cînd scoaseră la iveală prima dintre cele patru flori aşezate deasupra cadavrului lui Houdini.

Era un ochiul-boului galben şi Angel îşi aminti că o pusese peste capul pisicii pentru a se bucura de lumina soarelui chiar şi în întunericul mormîntului. Floarea se găsea în acelaşi unghi, iar petalele nici măcar nu începuseră să se ofilească. Dar capul pisicii nu se vedea dedesubt.

Angel şi Seth se uitară unul la altul, apoi ridicară floarea, îi scuturară petalele şi o aşezară delicat într-o parte.

– *Trebuie* să fie aici, şopti Seth, parcă citind gîndurile prietenei lui. Chiar dacă nu era mort cînd l-am îngropat, n-avea cum să iasă fără să mişte florile, iar dacă l-a găsit cineva...

– N-a mai săpat nimeni aici, spuse Angel. Dacă s-ar fi întîmplat aşa, ne-am fi dat seama, nu?

– Poate, spuse Seth. Dar poate că nu ne amintim noi cum l-am pus exact.

Angel dădu din cap.

– Cine să ştie că l-am îngropat aici? Tu eşti cel care susţine că nimeni nu cunoaşte locul ăsta.

Dar chiar dacă presimţeau ceea ce aveau să găsească, continuară să sape, scoţînd restul de flori şi îndepărtînd toate straturile de pămînt care nu se solidificaseră încă, pregătindu-se ca dintr-o clipă în alta să dea peste corpul animalului. Apoi, brusc, ajunseră la fund. Tot pămîntul moale fusese scos din mormînt şi nu mai rămăsese decît o groapă goală – la fel de largă şi de adîncă, exact aşa cum şi-o aminteau.

Cadavrul însă dispăruse.

Rămaseră înmărmuriţi, cu privirile pierdute timp de aproape un minut înainte ca Seth să spargă tăcerea.

– Am avut dreptate, şopti el. Chiar l-ai adus la viaţă.

Deşi auzisese vorbele lui, Angel încercă să şi le alunge din minte, să le respingă, pentru că acceptarea lor ar fi însemnat să fie adevărat ce îi spusese Seth noaptea trecută: „Poate chiar eşti o vrăjitoare". Cu privirea încă aţintită asupra mormîntului gol, fata dădu din cap:

– N-aveam cum, şopti ea. Nu e...

Atunci se auzi un mieunat uşor şi, cînd se întoarseră amîndoi, îl văzură pe Houdini stînd în pragul uşii deschise de la cabană. După cîteva clipe, acesta se răsuci şi dispăru înăuntru.

Tăcuţi, Angel şi Seth se ridicară în picioare şi urmară pisica în micuţa încăpere adăpostită de peretele văgăunii. Houdini adulmeca nerăbdător nişa în care era ascunsă cartea şi, cînd o scoaseră din locul ei, aceasta se deschise de la sine la poemul ciudat pe care-l citiseră în ziua în care descoperiseră volumul:

„Primăvara

Din sînge un strop
Şi trei peri de porc
Dă-le-n clocot
Cu muşchi un snop

Să-ţi pui dorinţă
Pe-al pietrei loc
De-unde se-nalţă
Al dorinţei noroc."

Îl citiră de trei ori, apoi Angel se întoarse spre Seth.

– Ştii ce înseamnă? Adică, ce trebuie să facem?

Seth ridică din umeri neajutorat şi privi spre Houdini, care stătea acum pe poliţa de lîngă bazinul imens de captare a apei, legănîndu-şi nervos coada.

– Eu zic să încercăm să vedem ce se petrece.

Imediat ce băiatul rosti aceste cuvinte, patrupedul păru să se liniştească, se întinse, apoi se încolăci şi închise ochii obosit.

Angel privi întrebătoare pagina.

– „Şi trei peri de porc", citi ea. De unde să luăm noi trei peri de porc?

– Cam la un kilometru de aici există o fermă, răspunse Seth.

O oră mai tîrziu se întoarseră la cabană, ducînd cu ei vreo zece fire lungi de păr de porc pe care le găsiseră în noroiul din cocina de la fermă şi diverse varietăţi de muşchi luat de sub buştenii căzuţi în pădure. Cînd intrară în încăpere, Houdini se trezi, sări de pe poliţă şi se apropie de Angel, adulmecîndu-i mîna.

În timp ce Seth aprindea focul, Angel dădu jos ceaunul din cîrlig, îl umplu pe jumătate cu apă, apoi îl aşeză la loc chiar deasupra vreascurilor care porniră să ardă vesele.

Cînd apa începu să fiarbă, cerul fu străbătut de un fulger, urmat la cîteva secunde de un bubuit puternic.

Mai întîi Seth, apoi Angel, îşi crestară pe rînd cîte un deget şi picurară cîţiva stropi de sînge în vas. Imediat începu să plouă încet.

După ce adăugară şi restul ingredientelor strînse, ploaia măruntă se transformă într-o adevărată răpăială.

Vegheaţi de Houdini, Angel şi Seth priveau hipnotizaţi flăcările.

CAPITOLUL 34

Speriat de strălucirea fulgerului, Părintele Michael Mulroney se opri din rostitul rugăciunilor, iar cînd tunetul zgudui ferestrele bisericii, sări în picioare şi alergă pe culoarul dintre strane. Primele picături de ploaie deja începuseră să cadă, dar furtuna care întunecase brusc cerul încă nu se înteţise suficient de tare ca să risipească fumul ce se ridica din copacul enorm crescut în bătrînul cimitir. Adăpostit în micul antreu al bisericii, Părintele Mike simţi un fior pe şira spinării – un fior care nu fusese provocat de uşoara scădere de temperatură.

Un al doilea fulger străbătu cerul, îndreptîndu-se în jos spre copac ca nişte degete uriaşe ce păreau că vor să apuce stejarul imens, să-l smulgă din pămînt şi să-l azvîrle ca pe-o buruiană. Într-o secundă lumina orbitoare dispăru şi bubuitul asurzitor al trăsnetului scutură clădirea bisericii din temelii. Cînd cerul păru să-şi desfacă porţile – „aşa cum trebuie să se fi întîmplat în timpul Potopului", reflectă preotul – bărbatul făcu un pas înapoi, închizînd uşile, ca şi cum ar fi vrut să se ferească nu numai de furtună, dar şi de teama care părea să-i cuprindă sufletul.

Se retrase în cămăruţa din spatele altarului şi se aşeză la birou. Descuie sertarul de jos şi scoase o carte roasă de vreme pe care o moştenise de la predecesorii săi sau de la cineva care lucrase pentru mica parohie catolică din Roundtree cu cîteva secole în urmă. Cînd dăduse prima dată peste carte, cu aproape douăzeci de ani înainte, o considerase un fel de curiozitate, pentru că ce relevanţă ar fi avut pentru parohia sa nişte speculaţii din secolul al XVII-lea

despre vrăjitorie? O răsfoise, mai degrabă amuzat decît îngrozit – cum părea să fi fost autorul în micul lui eseu din prefaţă. Cartea arăta cum încercase oraşul să scape de două femei – sau mai bine zis de o femeie şi de fiica ei, o adolescentă – care fuseseră acuzate de „Magie diavolească" – aşa o numiseră ei în carte – cu un secol înainte de Războiul de Independenţă. Iniţial intenţionase să doneze cartea bibliotecii locale, dar, dintr-un motiv pe care nu-l înţelesese niciodată, o aşezase din nou în sertar, unde rămăsese încuiată aproape două decenii.

Apoi, cu doi ani în urmă, se trezise în toiul nopţii din cauza unei furtuni neaşteptate. Nici nu se dumerise bine după primul trăsnet, cînd al doilea fulger luminase atît de tare cerul încît se dăduse jos din pat ca să vadă dacă nu cumva lovise biserica alăturată. O clipă mai tîrziu, al treilea fulger străbătuse bolta întunecată, căzînd exact deasupra copacului din mijlocul cimitirului. Timp de o jumătate de oră privise suita de trăsnete care loveau copacul, astupîndu-şi urechile ori de cîte ori tunetele păreau să despice pămîntul. În mai puţin de o oră furtuna se risipise la fel de brusc cum apăruse, aşa că se culcase la loc. Dar cînd se trezise a doua zi de dimineaţă şi se uitase afară, în loc să zărească resturile carbonizate ale pomului, aşa cum se aşteptase, avusese surpriza să vadă imensul stejar ridicîndu-se mîndru ca întotdeauna, coroana lui formînd o sferă aproape perfectă. Nici una dintre ramurile sale nu prezenta vreo urmă a atacului violent la care fuseseră supuse cu cîteva ore mai devreme.

Apoi, după-amiaza tîrziu, auzise primele zvonuri despre întîmplările nefericite care avuseseră loc în casa de la Black Creek Crossing în timpul nopţii.

Şi-atunci îşi amintise ceva.

Se dusese la biroul său, descuiase sertarul de jos, scosese cartea şi o răsfoise pînă cînd dădu peste un pasaj ce se ridicase din străfundurile memoriei sale:

„... E bine cunoscut faptul că Furtunile coborau din Cerul senin atunci cînd practicau Magia Diavolească şi trei Martori s-au jurat că au văzut Copacul din Roundtree lovit de trăsnet, dar acesta

nu Ardea niciodată. Pentru asta ele au fost legate de acel Copac, pentru a arde împreună cu el..."

Părintele Mulroney citi fragmentul de trei ori înainte de a da pagina mai departe ca să afle şi restul poveştii unde era descris ce se întîmplase cînd Margaret şi Forbearance Wynton fuseseră arse:

„... Şi cînd Flăcările s-au Stins într-un tîrziu şi Fumul s-a împrăştiat alungat de marele Vînt, nu mai era nici urmă de Vrăjitoare şi nici de Frînghia cu care fuseseră Legate, însă Marele Copac era acolo în continuare."

Preotul închisese cartea şi începuse să se roage din nou, convins că Fecioara Maria îi va arăta calea cea dreaptă. Urmărise îndeaproape procesul lui Nate Rogers şi o dată sau de două ori se întrebase dacă n-ar trebui să discute cu avocatul bărbatului şi să-i arate cartea pe care o descoperise în sertarul lui. Dar în final păstrase tăcerea asupra pasajelor ciudate pe care le citise, ştiind că orice ar fi fost scris acolo nu avea cum să constituie o dovadă în cazul lui Nate Rogers, care nu dăduse niciodată o explicaţie pentru ceea ce făcuse.

– Am auzit o voce, continuase el să susţină. Ea îmi spunea să fac ce voiam eu să fac.

În plus, cugetase Părintele Mulroney, dacă ar fi spus ce ştia, oamenii l-ar fi crezut la fel de nebun ca Nate Rogers.

Apoi, în ziua în care Myra şi Marty Sullivan împreună cu fiica lor se mutaseră în bătrîna casă din Black Creek Crossing, tunetele reapăruseră şi orăşelul se trezise lovit de o furtună la fel de violentă, exact ca în noaptea în care Nate Rogers îşi asasinase soţia şi fiica, şi care dispăruse brusc trei ore mai tîrziu.

Cerul devenise din nou de un albastru senin şi, la doar cîteva minute după ce se opriseră ploaia şi fulgerele, nu mai rămăsese nici o urmă de nor.

O altă furtună izbucnise cu două zile în urmă.

Iar acum lovea pentru a treia oară.

Îngrijorat, Părintele Mulroney deschise volumul vechi şi încercă să descopere sensul ascuns al lucrurilor ciudate şi imposibile descrise în paginile ei.

Cînd focul din vatră se stinse, se potoli şi furtuna. Încă o dată Angel şi Seth nu erau foarte siguri de timpul care trecuse cît priviseră dansul flăcărilor. Dar cînd se uitară afară, soarele se afla puţin deasupra copacilor; curînd urma să se lase înserarea şi întunericul avea să cuprindă locurile cu rapiditate.

Seth trase ceaunul spre exterior şi priviră amîndoi înăuntrul lui. La fel ca data trecută, o mare parte din apă se evaporase, iar ceea ce rămăsese părea să nu aibă nici culoare, nici miros. După ce inspirară aburii ce încă se mai ridicau la suprafaţă, nici unul nu simţi ceva neobişnuit.

– Cît crezi că ar trebui să bem? întrebă Angel.

Seth ridică din umeri.

– Presupun că tot.

Angel se uită nesigură spre vasul metalic, care era ceva mai plin decît în ziua în care făcuseră leacul pentru Houdini.

– Dar ce urmări o să aibă?

– Păi, eu de unde să ştiu? întrebă Seth.

Apucă un polonic, îl bagă în ceaun, apoi îl duse la gură şi, după ce-şi înmuie puţin buzele, dădu pe gît tot conţinutul.

În loc să-i ardă limba, aşa cum se temuse, lichidul era chiar rece şi senzaţia de răcoare i se răspîndi imediat, mai întîi în esofag, apoi în stomac.

– N-o să-ţi vină să crezi, spuse el, oferindu-i polonicul lui Angel. Nici măcar nu e fierbinte.

Pentru că Angel vedea clar aburii ridicîndu-se, duse polonicul cu grijă la gură şi luă doar o sorbitură. Seth avea dreptate – lichidul era rece! Bău restul de licoare cît putu de repede şi simţi şi ea răcoarea cuprinzîndu-i trupul. Între timp, Houdini se apropiase şi se aşezase lîngă picioarele ei. Angel mai bagă o dată polonicul în ceaun, apoi îl coborî pe podea, chiar sub nasul pisicii. Fără să adulmece mai întîi,

Houdini se aruncă însetat asupra lui şi îi sorbi conţinutul pînă la fund.

Zece minute mai tîrziu, după ce făcură ordine, ascunseră cartea în peretele de lîngă şemineu, închiseră cabana şi urcară povîrnişul.

Cînd ajunseră în vîrf, Angel se răsuci şi mai privi o dată piatra care marca locul de înmormîntare al lui Houdini.

– Hai să încercăm ceva, îi spuse ea lui Seth, amintindu-şi versurile ciudate ale poemului.

Concentrîndu-se asupra pietrei, îşi imaginä că aceasta se ridică în aer pînă la nivelul acoperişului.

Timp de cîteva secunde bune nu se întîmplă nimic. Apoi, pe neaşteptate, bolovanul începu să se desprindă uşor de pămînt, pluti o vreme în aer, apoi pică la loc.

CAPITOLUL 35

Nici unul din ei nu scoase o vorbă în timp ce îl urmară pe Houdini spre strada Black Creek, dar cînd ieşiră din pădure şi păşiră pe asfaltul solid al şoselei, Seth rosti în sfîrşit întrebarea care-i chinuise tot drumul de întoarcere:

– Crezi că a fost real?

Angel ridică din umeri.

– Amîndoi am văzut, nu?

– Dar cum? insistă Seth. Adică...

– Nu ştiu! îl întrerupse Angel. Dar ştiu că am văzut amîndoi, aşa că trebuie să se fi întîmplat!

– Dar...

– N-am făcut nimic altceva decît ce scria în carte.

Simţind că nici Angel nu avea o explicaţie mai bună pentru modul în care se ridicase piatra în aer, Seth căzu pe gînduri din nou pînă cînd ajunseră la ultima cotitură – ceea ce însemna că puteau fi zăriţi dintr-un moment în altul.

– Dacă mă vede tatăl tău? întrebă el, oprindu-se înainte de curbă.

– Probabil că o să fie furios pe mine, oftă Angel. Dar dacă e şi mama acasă, totul va fi în regulă.

– Dar dacă nu e?

Angel ridică din umeri de parcă oricum nu ar fi contat prea tare, dar ştia că dacă mama ei lipsea, iar tatăl ei începuse să bea... „O să fie acasă, îşi spuse ea. Şi tata n-o să fie băut."

Cîteva minute mai tîrziu însă, cînd se apropie şi mai tare, Angel simţi că se înşelase în privinţa unui lucru – maşina nu era parcată, deci cel puţin unul din părinţii ei plecase undeva. Iar dacă înăuntru se găsea tatăl ei şi dacă acesta băuse...

Îl simţi pe Houdini lipindu-se de piciorul ei şi se aplecă să-l scarpine după urechi.

– O să ai grijă de mine, nu-i aşa? întrebă ea, încercînd să abordeze un ton mai relaxat decît sugera starea ei de spirit.

– Poate... poate că ar fi mai bine să mergem la cofetărie şi să luăm o Cola sau altceva, sugeră Seth.

Dar după ce Angel aruncă o privire în jur şi înţelese că foarte curînd se va lăsa noaptea, dădu din cap că nu.

– Mai bine mă duc acasă.

Totuşi nu făcu nici un pas să traverseze peluza din faţa clădirii. Seth aşteptă ca prietena lui să mai zică ceva şi în cele din urmă Angel vorbi.

– Ăăăă... eşti.... eşti speriat? întrebă Angel, bîlbîindu-se.

Seth scutură din cap.

– Eu... ăăăă, ştii, eu nu credeam că din toate astea ceva... ăăăă, adică...

Se uită la Houdini, care-l privea drept în ochi, ca şi cum ar fi înţeles tot ce spunea.

– Ştii, eu încă mai credeam că pisica nu a fost cu adevărat moartă şi că probabil a ieşit singură din groapă, numai că nu ne-am dat noi seama cum. Dar cînd...

Nu-şi mai continuă fraza, dar Angel ştiu cu precizie la ce anume se referă.

– Poate că n-ar trebui să ne mai întoarcem acolo, spuse ea. Poate ar fi mai bine să ne prefacem că n-am găsit niciodată nici cartea, nici cabana.

– Dar nu noi le-am găsit, spuse Seth. Houdini ne-a dus acolo şi...

– *Angel!*

Cuvîntul îi izbi ca o lovitură de glonţ şi cînd se întoarseră îl văzură pe tatăl fetei, care ieşise pe veranda din faţa casei cu o sticlă de bere în mînă.

– Intră imediat înăuntru, m-auzi?

Angel îl privi pe Seth, făcîndu-se albă ca varul.

– Trebuie să plec, spuse ea. Ne vedem mîine.

Seth ridică mîna ca şi cum ar fi vrut s-o oprească, dar Marty deja pornise spre ei.

– Nu ţi-am zis să nu te mai prind cu fii-mea? se răsti el.

– Dar nu făceam nimic rău, începu Angel, păşind în faţa lui Seth, parcă pentru a-l proteja.

– Tu mişcă-te în casă! spuse Marty împingînd-o la o parte. Mă ocup eu şi de tine cînd termin cu el!

Dar Seth plecase deja, alergînd spre capătul străzii.

– Laşule! urlă Marty.

Dînd pe gît restul de bere cu o sorbitură lungă, aruncă sticla după Seth, apoi se întoarse spre casă.

Trînti uşa cu putere în urma lui. În camera de zi nu era nici urmă de Angel, aşa că Marty se îndreptă spre bucătărie, mai scoase o sticlă de bere din frigider, îi desfăcu în grabă capacul de marginea mesei, apoi înghiţi jumătate din conţinutul ei înainte să urce scările. Sus, se opri un moment, privind furios uşa închisă de la dormitorul fiicei lui.

Fiica lui, căreia puţin îi păsa de spusele lui.

Ei bine, venise vremea să-i dea o lecţie adevărată.

Porni spre uşa ei, îşi pierdu echilibrul, dar reuşi să se prindă înainte de a cădea. Apăsînd pe clanţă, deschise uşa larg fără să mai ciocăne.

Angel era pe pat, lipită de tăblie, cu genunchii la piept.

Iar în braţe ţinea o pisică.

Aceeaşi pisică neagră cu pată albă care îl atacase ieri.

– Scoate chestia aia de aici, imediat! spuse el răguşit, strîngînd tare sticla de bere.

Pisica îşi dezveli dinţii, sîsîindu-l.

Dînd pe gît şi restul de lichid, Marty apucă sticla de gît, se aplecă şi o lovi de podea. După ce camera se umplu de cioburi ascuţite maronii, se ridică, ţinînd în mîna dreaptă gîtul spart al sticlei. Trei vîrfuri ascuţite, dintre care unul mai lung, erau îndreptate spre pisică.

Dar şi spre Angel.

– Mai încercăm o dată, mîţo? şopti Marty, apropiindu-se de pat, ameninţînd animalul cu ciobul de sticlă.

Angel făcu ochii mari, subjugată de privirea furioasă a tatălui ei şi de obiectul pe care-l ţinea în mînă.

– Tati, te rog, imploră ea. Eu... o s-o duc afară.

– Dar eu n-o vreau afară, răspunse Marty, apropiindu-se şi mai tare. Vreau să moară! Ar fi trebuit să-i tai gîtul de data trecută...

Angel simţi cum Houdini se pregăteşte să atace, încordîndu-şi toţi muşchii. O clipă rămase ca paralizată, dar apoi gîndurile ei se concentrară şi îşi aminti din nou bolovanul care se ridicase brusc deasupra pămîntului şi plutise prin aer.

Încercă să vizualizeze în minte silueta tatălui său chiar la capul scărilor.

Smuls parcă de o uriaşă forţă invizibilă, Marty Sullivan se trezi dintr-o dată împins din cameră, lovindu-se cu capul de pragul de sus al uşii. Un moment mai tîrziu Angel îl auzi rostogolindu-se pe scări.

Uimită de ceea ce tocmai se petrecuse – de-abia venindu-i să-şi creadă ochilor –, Angel nu se clinti din loc pînă cînd Houdini nu se zbătu în braţele ei să se elibereze. Pisica sări din pat şi se repezi prin uşa deschisă. Imediat Angel se dădu şi ea jos ca să-l urmărească.

Uitîndu-se spre parterul casei, fata îşi zări tatăl zăcînd chiar la piciorul scării, căzut pe spate şi cu ochii închişi. Ciobul de sticlă se afla lîngă mîna lui dreaptă şi pe obrazul drept sîngele începuse să picure dintr-o tăietură adîncă pe care probabil că şi-o făcuse singur în timpul căderii.

Houdini adulmecă rana, apoi începu să lingă sîngele care se scurgea pe obrazul lui Marty.

Era mort?

Angel începu să coboare treptele, dar chiar atunci tatăl ei tresări, încercă să se ridice, apoi pică iar lat.

– O să te omor, murmură el, împingînd pisica într-o parte. O să te...

Vocea i se stinse, leşină din nou şi brusc Angel ştiu ce are de făcut.

Se repezi în jos pe scări, trecu pe lîngă tatăl ei, găsi făraşul şi mătura în dulap şi fugi din nou la ea în cameră. Un moment mai

tîrziu coborî şi împrăştie cioburile strînse pe podeaua bucătăriei şi puse la loc mătura şi făraşul. Apoi, luîndu-l pe Houdini în braţe, se întoarse în dormitorul ei, închise uşa şi începu să aştepte, rugîndu-se ca mama ei să apară înainte ca Marty să-şi revină.

După ce plecă de la Angel – sau, ca să fie sincer pînă la capăt, după ce fugise din faţa furiei tatălui ei –, Seth nu se opri din alergat pînă cînd nu se asigură că dispăruse din cîmpul lui vizual. Făcu o pauză ca să-şi mai tragă respiraţia, apoi începu să se simtă vinovat şi se întrebă dacă n-ar fi bine să se întoarcă şi să se asigure că Angel n-a păţit nimic. Dar soarele apusese şi cînd realiză cît de tîrziu e – şi cît de mult întîrziase la cină – furia propriului tată îl determină să-şi continue drumul spre casa lui.

Cînd ajunse în centru, noaptea cuprinsese întregul oraş, dar asta nu-l deranjă – învăţase cu mulţi ani în urmă că întunericul era cea mai bună protecţie împotriva lui Chad Jackson şi a prietenilor lui; dacă nu-l vedeau, nu puteau să se ia după el. Trecu pe lîngă cimitir, aşa cum făcuse de sute de ori, şi, ca întotdeauna, nu simţi nici cea mai mică urmă de spaimă. Desigur, acum era prima dată cînd trecea pe aici de cînd el şi Angel descoperiseră la bibliotecă povestea lui Forbearance Wynton şi a mamei ei şi apoi merseseră să caute mormintele familiei lor.

Aruncă o privire scurtă spre cimitir, dar nu găsi nimic care să-l sperie. Nici o umbră care să alunece printre cruci, nici un sunet ciudat, nici un curent de aer neobişnuit, nimic care să-i sugereze prezenţa vreunui lucru supranatural.

Se uită înăuntrul cofetăriei cînd trecu pe lîngă ea, dar aceasta se închisese cu o jumătate de oră în urmă şi singurele lumini aprinse care se mai zăreau erau cele de la farmacie. Probabil că Chad şi Jared plecaseră de mult.

De fapt, părea că toată lumea se dusese acasă.

Străzile erau goale şi nici o maşină nu-l depăşi cînd traversă piaţa. Ieşi de pe strada Court, continuîndu-şi drumul spre Elm.

În timp ce trecea pe lîngă micul parc din faţa tribunalului, avu prima senzaţie că nu este tocmai în regulă ceva, dar încercă să ignore avertizările instinctului.

Totuşi, mări puţin ritmul.

Sentimentul persistă, dar el continuă să facă tot posibilul să se convingă că nu se întîmplă nimic. Şi, în plus, ar fi fost chiar aiurea să nu simtă ceva ciudat după tot ce se petrecuse la cabană.

Nici măcar acum n-ar fi pariat că totul se petrecuse în realitate. Sigur, îşi amintea foarte clar momentul în care plecaseră în pădure să adune lucrurile alea pentru reţeta din carte, dar tot nu-i venea să creadă că nu există o explicaţie mai rezonabilă pentru modul în care Houdini revenise la viaţă şi ieşise din mormîntul în care îl îngropaseră.

Dar Houdini fusese mort – pentru asta putea să bage mîna în foc.

Şi putea să jure că nu mai trecuse nimeni altcineva pe acolo care să umble la mormîntul lui.

Îl străbătu un fior – acelaşi gen de fior pe care îl găseşti descris în poveştile *horror* cînd te afli în apropierea unei fantome. Dar el nu era în nici o cameră şi nu se găsea nici măcar lîngă cimitir.

Grăbi pasul, apoi se forţă să meargă mai încet, convins că, dacă va alerga, o să fie şi mai speriat decît era acum.

„Dar n-ai de ce să te sperii, îşi spuse el. Nu e nimic în parc – şi nici în altă parte." Totuşi, pe măsură ce încerca să se convingă, sentimentul ciudat se intensifică: ceva – sau cineva – era acolo, ascuns undeva, în întuneric.

Cedă impulsului de a merge mai repede şi presentimentul unui pericol deveni şi mai puternic. Cînd ajunse la primul colţ, se opri sub lumina strălucitoare a stîlpului electric ce era plasat în mijlocul intersecţiei. Dar în loc să se simtă mai în siguranţă, lumina îi dădu senzaţia că se expune şi mai tare. Indiferent de natura pericolului, acesta se tîra prin întuneric, înconjurîndu-l, folosindu-se de capcana nopţii pentru a-l atrage într-un loc din ce în ce mai îngust în care...

Stăpînindu-şi un strigăt de panică, Seth o luă la goană, traversă strada şi porni în fugă de-a lungul trotuarului pînă cînd ajunse sub umbra copacilor.

Apoi, exact cînd sentimentul îngrozitor de teamă părea că se mai domoleşte, din spatele unui copac apăru o siluetă care-i blocă drumul.

Seth îngheţă şi inima începu să-i bată cu putere. De data asta nu mai era vorba de o presimţire. De data asta putea să vadă pericolul şi chiar înainte de a-i auzi vocea ştiu cine e.

– Salut, Beth, spuse Zack Fletcher încet. M-am gîndit eu c-o să treci pe aici.

Seth rămase nemişcat, întrebîndu-se ce să facă. Mai avea de străbătut ceva cale pînă la el acasă şi nu putea să-l ocolească pe Zack, nici măcar dacă acesta îl aşteptase de unul singur.

Iar Seth era convins de contrariu.

Chad Jackson şi Jared Woods se aflau undeva, ascunşi în apropiere, gata să intervină în orice moment.

Pregătiţi să nu-i lase nici o portiţă de scăpare.

– Spune-mi cum ai făcut-o, rosti Zack răspicat, pe un ton atît de rece că îl înspăimîntă mai tare pe Seth decît dacă ar fi ţipat la el.

– Să... să fac ce? întrebă Seth, ştiind exact despre ce vorbeşte Zack, dar încercînd să tragă de timp.

Aruncă o privire împrejur, căutînd vreo urmă de Chad şi Jared, dar nu zări nici o mişcare în întuneric şi nici nu auzi vreun foşnet de frunze.

– Nu îţi bate joc de mine, Baker, mîrîi Zack, apropiindu-se cu pumnii încleştaţi. N-ai putut să mă baţi în viaţa ta niciodată... La nimic. Deci ai trişat.

– Aşa cum tu şi prietenii tăi trişaţi ori de cîte ori îmi furaţi temele? se auzi Seth rostind, înainte să realizeze ce vorbe îi ieşiseră pe gură.

Dar, deşi vedea muşchii încordaţi ai lui Zack, teama care îl copleşise ceva mai devreme începea să se risipească acum. Mai privi o dată în jur, dar nici de data asta nu văzu şi nu auzi nimic care să-i semnaleze prezenţa celor doi duşmani ai săi: Chad şi Jared.

Apoi se trezi că iarăşi gura i-o ia pe dinainte şi nu reuşi să-şi dea seama cînd gîndise toate acele cuvinte:

– Eşti singur, Zack, nu? Mare greşeală.

Zack, care micşorase încet, dar sigur distanţa dintre ei, se opri şi, pentru o clipă, păru că dă înapoi.

De data asta, Seth fu perfect conştient de ceea ce spune:

– Ce-ar fi să te cari şi să mă laşi în pace?

Zack Fletcher se holbă la el.

– Te-ai ţăcănit, Beth? întrebă Zack, dar tonul periculos şi grav din vocea lui dispăruse şi Seth avu senzaţia că percepe o notă de nesiguranţă, dacă nu chiar de frică.

– Să nu mai îmi zici aşa niciodată! spuse Seth. Nu cred că-mi place prea tare.

În clipa aceea, Zack păru că-şi recapătă încrederea în sine.

– Ei nu mai spune! Ce-mi pasă mie dacă-ţi place sau nu?

Se apropie şi mai tare, şi Seth aproape că simţi puterea loviturii ce urma s-o primească.

– Nu eşti altceva decît un...

Dar chiar înainte ca Zack să-şi termine propoziţia, se trezi ridicat în aer, şi capul i se lovi de creanga cea mai joasă a stejarului sub coroana căruia stăteau amîndoi. Apoi pică pe trotuar, exact pe spate şi se lovi cu ceafa de asfaltul tare.

În timp ce Zack gemea şi se văita, ţinîndu-şi capul în mîini, Seth se rotea în jurul lui.

– Te-am avertizat doar, spuse el încet. Tot ce trebuia să faci era să te cari din faţa mea.

CAPITOLUL 36

Myra Sullivan întîrziase. Femeia ştia că Marty e furios din cauza asta şi, inevitabil, beat. În timp ce scoase sacoşa de cumpărături din portbagajul vechiului Chevelle, se îmbărbătă, pregătindu-se pentru tirada pe care va trebui s-o înfrunte cu siguranţă din clipa în care va deschide uşa. Era vina ei, desigur – ar fi putut să se ducă la magazin mai devreme, dar izbucnise din senin furtuna aceea îngrozitoare şi fusese nevoită să aştepte domolirea ei. De fapt, chiar ieşise din casă cînd primul fulger luminase cerul şi bubuitul scuturase casa din temelii.

Apoi se pornise o adevărată rupere de nori.

Privise pe fereastră timp de cîteva minute, aşteptînd ca ploaia să se mai potolească, dar cînd văzu că afară continuă să-i toarne cu găleata, îşi dădu jos pardesiul şi se apucă să desfacă şi ultimele cutii lăsate în dormitorul nefolosit de sus, în timp ce Marty se aşezase comod în fotoliu să urmărească un meci de fotbal. Fulgerele întrerupeau transmisia mai mereu şi de-abia reuşea să zărească ceva pe ecranul care pîlpîia întruna, dar în loc să închidă televizorul şi s-o ajute pe soţia sa, bărbatul deschidea bere după bere, bombănind printre dinţi că ar fi trebuit să monteze cablul cu o săptămînă în urmă. Perfect conştientă că n-avea nici un sens să se certe cu el, Myra se ocupă cu desfăcutul cutiilor pînă cînd furtuna trecu, apoi plecă în oraş să cumpere ceva de mîncare pentru cină.

Aparent toată lumea procedase exact ca ea, aşa că îi luă de două ori mai mult timp decît preconizase ea, iar acum Marty va spumega

de mînie. Ei bine, n-avea ce să facă. El era crucea ei şi, în ciuda tuturor suferinţelor pe care va fi obligată să le îndure pe acest pămînt, ştia că în viaţa de apoi recompensele se vor dovedi pe măsură.

Îndreptîndu-se spre casă, zări lumină la fereastra lui Angel şi se simţi uşurată. Cel puţin nu trebuia să-şi mai facă griji pentru ea.

Pregătindu-se pentru orice reacţie din partea lui Marty – şi ştiind că aceasta va fi amplificată din cauza întîrzierii ei –, Myra se întrebă pentru o clipă cum ar fi să aibă un soţ care să-i iasă în întîmpinare şi să-i ia sacoşele din mînă. Alungînd repede din minte o astfel de dorinţă, murmură iute o rugăciune pentru iertarea păcatelor şi împinse uşa de la intrare.

Imediat simţi că se schimbase ceva.

Deşi televizorul era aprins, Marty nu se afla în fotoliul lui.

Se încruntă şi, ridicînd telecomanda de pe scaun, apăsă butonul de oprire.

Tăcerea care cuprinse casa nu făcu altceva decît să-i sporească neliniştea. Porni spre bucătărie, cutremurată de un presentiment negativ. Apoi îl văzu.

Soţul ei stătea întins pe spate, cu ochii închişi, înconjurat de cioburi de sticlă spartă.

– Marty? gîfîi ea. Marty, ce...

Fără să-şi ia privirea de la el, aşeză sacoşele pe poliţă.

– Angel? strigă ea, căzînd în genunchi lîngă soţul ei leşinat.

Vocea ei se transformă într-un urlet:

– Angel!

O clipă mai tîrziu fata apăru în capătul scărilor. Myra se uită la ea, apoi îşi coborî privirea asupra soţului ei.

– Cheamă o ambulanţă, spuse ea. Tatăl tău...

Se opri cînd Marty gemu încet. Îşi mişcă mîna dreaptă, apoi deschise ochii. Cînd o văzu pe Angel, care se afla deja pe la jumătatea scărilor, se ridică, holbîndu-se la ea.

– Pleacă, rosti el cu voce răguşită. Pleacă de lîngă mine!

Angel încremeni şi Marty, alb la faţă ca varul, o apucă strîns de braţ pe Myra.

– Ea a făcut-o! şopti el. M-a aruncat pe scări!

Myra îl privi fix pe Marty, şocul iniţial transformîndu-se încet într-o nedumerire profundă.

– Te-a aruncat? repetă femeia. Marty, ce tot îndrugi...

– Ea a făcut-o! ţipă Marty după ce Angel coborî şi restul treptelor.

Tatăl ei se retrase, chircindu-se.

– Ea...

Dar Myra auzise suficient. Sentimentul de milă pe care i-l inspirase un moment mai devreme dispăruse acum.

– Eşti beat, Marty, spuse ea, ridicîndu-se în picioare.

– Nu-i adevărat! protestă Marty. Ea...

– Taci din gură! îl opri Myra. Înţeleg perfect ce s-a întîmplat, bărbate. Ai turnat în tine toată ziua şi, cînd ai încercat să te duci sus, te-ai împiedicat şi ai căzut.

Cînd Marty încercă să obiecteze, Myra scutură din cap.

– Un beţiv ordinar, asta eşti! Şi m-am săturat! Ai ajuns să dai vina pe fiica ta! Halal, Marty! Să-ţi fie ruşine!

– Dar, Myra..., scînci Marty, întinzînd mîna ca s-o apuce de fustă.

– Nu! se răsti femeia. M-am săturat, ai înţeles? Fă bine şi ridică-te, curăţă mizeria asta şi după aia du-te şi te culcă!

Marty cedă în faţa mîniei de neoprit a soţiei lui. Dar în timp ce se ridică în picioare, furia începu să crească în el.

– Dacă eu îţi zic că n-am fost de vină! Cea care...

Înainte să termine, Myra se răsuci, îşi ridică mîna şi-l plesni atît de tare peste faţă, încît aproape că-l dezechilibră.

Apucîndu-se de obrazul lovit, Marty se retrase spre uşa din spate.

– Du-te dracului! murmură el. Să vă ia dracu' pe amîndouă.

Împingîndu-se în uşă atît de tare încît aceasta se izbi de perete, Marty Sullivan se pierdu în bezna de afară.

– Zack ar fi trebuit să vină acasă de o jumătate de oră, spuse Joni Fletcher, încruntîndu-se cînd văzu cît arăta ceasul de deasupra chiuvetei din bucătărie. I-am zis foarte clar că nu are voie să stea afară mai tîrziu de ora şase.

– Mai lasă-l şi tu, e băiat mare acum, răspunse Ed. Întîrzie şi el cîteva minute. Mare scofală!

– Marea scofală, aşa cum îi spui tu, e că friptura trebuie scoasă din cuptor. Şi nu orice fel de friptură – ci muşchiul înăbuşit după care tu şi fiul tău vă omorîţi atîta. Dacă îl mai ţin cincisprezece minute n-o să mai fie deloc aşa cum vă place vouă. Şi dacă se răceşte, atunci pot să-l...

– Bine, bine! îşi ridică Ed Fletcher mîinile într-un gest de supunere. Dacă întîrzie, asta e. Eu zic să mîncăm atunci cînd o să fie perfectă, iar dacă el nu vine, cu atît mai bine pentru mine, am o porţie în plus.

– Iar eu zic, adăugă Joni, să te urci în maşină şi să vezi unde e. Ştia foarte bine ce urmează să gătesc şi mi-a jurat că n-o să întîrzie. Probabil că îşi pierde vremea pe la Chad pe-acasă, aşa că n-o să dureze foarte mult.

Ed îşi dădu ochii peste cap.

– Haide, Joni... ştii ce înseamnă pentru un puşti de şaisprezece ani să vină taică-su după el? Îmi aduc aminte...

Dar înainte de a-şi expune teoria despre consecinţele ce ar putea decurge dintr-un astfel de act umilitor, fu întrerupt de telefon.

– Unde? întrebă soţia sa după ce ascultă cîteva secunde cu receptorul lipit de ureche. Bine... venim imediat... în două minute sîntem acolo.

După ce închise telefonul şi se uită la el, Ed bănui imediat despre ce este vorba.

– Zack? întrebă el.

Joni dădu din cap şi năvăli pe uşa de la bucătărie care ducea în garaj.

– Îţi povestesc pe drum.

În mai puţin de un minut, Ed intrase pe şosea.

– Sheila Jacobson a sunat, îi explică soţia lui. Parcă stă pe strada Court, nu? Acolo mergem. În fine, acum cîteva minute a auzit un zgomot afară şi cînd s-a dus să vadă ce e, l-a găsit pe Zack trîntit pe trotuar. El e... oh, Doamne, Ed, era deja inconştient şi ea a sunat la Salvare şi...

Nu mai putu să continue. Se luptă cu lacrimile ce erau gata să izbucnească, reuşi să se controleze, după care adăugă:

– Hai să ne grăbim!

Ed nici nu opri bine maşina în faţa casei familiei Jacobson, că Joni şi sări jos. Exact în aceeaşi clipă o maşină a Salvării, cu sirena pusă în funcţiune, apăru de după colţul străzii în mare viteză. Acum, în lumina puternică a girofarurilor, Joni zări trupul nemişcat al fiului ei, asupra căruia stătea aplecat un bărbat. Urmată îndeaproape de Ed, se repezi într-acolo şi îngenunche lîngă Zack, care era examinat acum de personalul medical.

– Te rog, Doamne, şopti Joni, fără să-şi dea seama că vorbeşte cu voce tare. Nu-l lăsa să moară! Te rog...

– Cred că e bine, spuse unul dintre medici. Adu o targă şi...

Înainte de a termina, Zack gemu, îşi săltă mîna, apoi încercă să se ridice.

– Uşurel, spuse medicul. Uşurel.

Zack îl lăsă pe medic să-l ridice în fund, şi cînd acesta îi verifică blînd creştetul capului cu degetele, se văită şi se smuci într-o parte.

Degetele doctorului erau roşii de sînge.

Joni rămase cu gura căscată:

– Doamne, Zack... ce s-a întîmplat cu tine?

Zack nu răspunse imediat, apoi ochii lui scăpărară de furie.

– Seth Baker, rosti el. Pămpălăul ăla nenorocit a sărit pe mine! El... m-a lovit cu o piatră sau ceva!

Medicul începu să-i examineze din nou capul, în timp ce colegul lui ţinea deasupra o lanternă cu un fascicul puternic de lumină.

– Uite, e ceva în părul lui, aici, murmură el încet şi scoase cu grijă o bucăţică de lemn din părul încleiat de sînge. Seamănă cu scoarţa de copac.

Doctorul rînji.

– Eşti sigur că n-ai încercat să te iei la trîntă cu un pom, băiete? întrebă el.

– El m-a aruncat! spuse Zack. M-a aruncat direct în...

Tăcu brusc, realizînd cît de ciudat trebuie să sune vorbele lui.

Medicul cu lanterna se încruntă, apoi direcţionă fasciculul de lumină spre copacul de deasupra lui Zack. Se ridică, se plimbă de jur-împrejur, studiind cu atenţie creanga cea mai apropiată de pămînt.

– Pentru Dumnezeu, spuse medicul, ţinînd lanterna nemişcată. Colega, vino şi tu să arunci o privire!

Sări cît putu de tare şi de-abia reuşi să atingă ramura, apoi se uită la degete.

Şi mai mult sînge.

Zack se ridicase în picioare şi, la prima vedere, rănile sale nu păreau foarte serioase.

– Şi zici că Seth Baker a făcut toate astea? întrebă Ed Fletcher, privind sceptic spre fiul său.

– A sărit pe mine! repetă Zack. M-a apucat din spate şi...

Păru să piardă firul celor spuse, apoi dădu din cap ca şi cum ar fi vrut să alunge o idee care n-avea sens.

– Oricum, a fost ciudat, termină el.

– Şi era singur? întrebă Ed. Nu mai era nimeni cu el?

Zack dădu din cap, apoi se răzgîndi.

– Ăăăă... nu ştiu.

– Ai mai văzut şi pe altcineva? insistă Ed Fletcher.

– Era întuneric! se plînse Zack. De-abia l-am văzut pe el!

Ed vru să mai adauge ceva, dar Joni interveni:

– N-ar fi mai bine să ne îngrijim de Zack mai întîi şi după aia să discutăm despre ce s-a întîmplat?

Se întoarse către medici:

– Trebuie să-l duceţi la Urgenţă?

– Aşa ar fi indicat, răspunse unul dintre ei. Are o tăietură destul de urîtă şi probabil că va fi nevoie să-i punem nişte copci. Şi n-ar strica să ne asigurăm că nu are nici o contuzie.

– În regulă, spuse Joni. Venim după dumneavoastră.

Cîteva minute mai tîrziu Ed scoase Mercedes-ul de pe alee şi porni în urma ambulanţei.

– Aşa, spuse Joni. Tu chiar crezi că Seth Baker l-a atacat pe Zack?

Ed se uită pieziş la soţia lui.

– Ce vrei să zici? El a spus că...

– Am auzit ce a spus el, îl întrerupse Joni. Dar mi se pare atît de puţin probabil... Adică, *Seth? Seth Baker?* Băiatul ăsta n-a încercat nici măcar o singură dată să riposteze cînd ceilalţi copii se luau de el. Şi ştii şi tu foarte bine că Zack îl necăjea tot timpul, continuă ea înainte ca Ed să apuce să adauge ceva. De ce s-ar schimba aşa, peste noapte?

– Poate că schimbarea lui n-a fost bruscă, sugeră Ed. Gîndeşte-te şi tu ce-a făcut la club, ieri, cînd ne-a dus de nas jumătate de joc, prefăcîndu-se că el habar n-are ce e ăla golf! La început am crezut şi eu că e vorba doar de nişte lovituri norocoase, dar nimeni nu cîştigă nouă puncte aşa cum a făcut-o el, fără să fie perfect conştient de ceea ce joacă.

Joni tăcu un moment, apoi spuse:

– Ai dreptate, însă am văzut şi expresia de pe faţa lui Zack cînd Seth l-a învins ieri, Ed. Arăta de parcă ar fi vrut să-i tragă un pumn lui Seth atunci, pe loc. Şi nici tu nu ai fost prea fericit să pierzi în faţa lui Blake Baker. Aşa stînd lucrurile, de ce să sară Seth asupra lui Zack, cînd fiul nostru era, de fapt, cel supărat? Şi ce căuta Zack aici, în primul rînd? Strada Court e în drum spre casa familiei Baker şi nu spre a noastră.

Ed îşi încleştă mîinile pe volan.

– Şi ce vrei să zici cu asta? Că Zack minte?

Surprinsă de duritatea soţului ei, Joni nu se simţi în stare să-i dea un răspuns direct.

– Păi, nu... nu ştiu, rosti ea mai calm.

– Nu, nu ştii, spuse Ed pe un ton pe care îl folosea ori de cîte ori voia să pună punct unei conversaţii. Totuşi, eu bănuiesc că se petrece ceva cu Seth Baker şi mîine o să am o discuţie cu Blake ca să aflu despre ce este vorba.

Nici unul din ei nu mai vorbi pînă cînd parcară maşina lîngă micul spital.

– Şi-acum ce facem? întrebă în cele din urmă Joni. Ce îi spunem lui Zack?

Ed inspiră adînc, apoi expiră uşor.

– Nimic, rosti el într-un tîrziu. Mîine o să vorbesc cu Blake să văd ce părere are. Deocamdată îl ducem pe Zack acasă.

Ed îşi privi critic soţia.

– Şi poate te comporţi şi tu ca şi cum l-ai crede pe fiul nostru, ai înţeles?

Joni ezită, apoi încuviinţă din cap descurajată. Dar chiar în clipa în care intră în spital, avu senzaţia clară că nu va fi atît de simplu pe cît credea Ed. Ceva se petrecuse cu Zack şi, deşi ştia că explicaţia dată de fiul ei părea ilogică – mai ales că o schimbase după ce doctorul descoperise sînge pe una dintre crengile copacului –, mai ştia şi că Zack le ascunde ceva.

Marty Sullivan privi amărît în fundul paharului gol, apoi se uită în oglinda unsuroasă din spatele barului şi făcu un semn că mai vrea ceva de băut.

– Nu crezi că ai băut destul? întrebă barmanul, aruncîndu-i o privire atît de plictisită încît Marty nu se deranjă să-i răspundă.

– Îţi semnezi testamentul, oftă bărbatul de la poliţă, umplîndu-i lui Marty paharul cu whisky îndoit cu apă pe care-l ţinea special pentru oameni ca Marty, care consumaseră atîta alcool încît nu mai observau că băutura îşi pierduse tăria cu desăvîrşire şi care puteau sări la bătaie în cazul în care s-ar fi prins de şmecherie.

– Încearcă măcar să nu omori pe nimeni cînd te întorci acasă, mai adăugă el.

Marty scoase un bombănit fără vlagă, dădu peste cap paharul şi trînti un teanc de bancnote pe poliţă. Barmanul privi hîrtiile mototolite şi, văzînd că acoperă mai mult decît suficient atît consumaţia, cît şi bacşişul, le îndesă în sertar şi porni spre capătul celălalt al barului, unde se apucă să pregătească un rînd de băuturi pentru un grup de bărbaţi chiar mai beţi decît Marty.

Strecurîndu-se printre oamenii dinăuntru şi ieşind în răcoarea nopţii, Marty începu să ia în calcul toate posibilităţile.

Ar putea să meargă la un alt bar, unde să mai bea ceva şi eventual să joace nişte biliard.

Sau s-ar putea întoarce acasă, unde Myra ar sări cu gura pe el că s-a îmbătat şi Angel...

„Angel!"

Se cutremură cînd viziunea care-l chinuise de atîtea ore îi apăru din nou în minte, de data asta plutind prin bezna tăcută a străzilor pustii.

Angel, care ţinea pisica aia blestemată în braţe şi care îi aruncase o privire cum nu mai văzuse niciodată. Pentru o clipă îl lăsase să creadă că e înspăimîntată şi se făcuse palidă la faţă, dar apoi, exact înainte de a se repezi la ea, ceva de pe chipul ei se schimbase.

Ochii ei căpătaseră brusc aceeaşi strălucire aurie – ca şi cum înăuntrul ei ar fi ars un foc – ca ai pisicii, atunci cînd sărise să-i sfîşie faţa.

Apoi, într-o clipită, îl atacase, izbindu-l atît de tare încît se dezechilibrase şi căzuse pe scări şi...

Nimic.

Cu excepţia unei alte imagini care nu-i dădea pace. O imagine care apăruse după ce Angel îl împinsese pe scări. Zăcea pe podea, aproape inconştient, cînd simţise ceva.

Ceva care-l adulmeca.

„Pisica! Pisica blestemată!"

Se luptase să deschidă ochii, ridicase o mînă să alunge animalul şi, cînd reuşise în sfîrşit să-şi salte o pleoapă, ceea ce văzuse nu semăna deloc cu o pisică.

Era o fată – cam de aceeaşi vîrstă cu Angel. Dar care nu arăta ca Angel. Avea tenul de un alb cadaveric şi cei mai albaştri ochi pe care-i văzuse vreodată în viaţa lui. Purta o bonetă demodată, neagră, şi o rochie închisă la culoare, iar pe piept avea o broşă albă care părea făcută dintr-un soi de fildeş.

Apoi, pe neaşteptate, chipul ei se schimbă. Carnea începu să se topească, lăsînd în urmă un craniu şi o lumină aurie terifiantă ce venea dinspre orbitele goale ale ochilor. Iar cînd se aplecă peste el, buzele ei se ridicară în sus pentru a-şi expune dinţii.

Lungi, curbaţi, ca de felină, cu vîrfurile mînjite de sînge.

În timp ce îşi apropia faţa de a lui, gura ei se deschise, dar în loc de limbă, apăru un şarpe. Avea fălcile lăţite, iar colţii, din care curgea deja venin, se îndreptau spre el.

Niciodată nu mai simţise o astfel de teroare şi apoi...

Vid.

Leşinase şi nu-şi mai amintise nimic pînă cînd se trezise cu Myra aplecată deasupra lui şi îşi dorise să leşine din nou.

Iar acum stătea aici, la un colţ de stradă, cu stomacul ars de whisky, cu gîtul chinuit de un gust acru şi atît de ameţit că trebuia să se ţină de stîlpul de iluminat ca să nu cadă.

Şi toate imaginile alea – toate acele amintiri imposibile – îl însoţeau în continuare.

Cînd stomacul i se revoltă în sfîrşit de cîtă băutură turnase în el, Marty se lăsă în genunchi, se aplecă şi vărsă într-un canal. Stomacul i se contractă întruna pînă cînd nu mai avu ce să vomite. După o vreme se îndreptă de spate, sprijinindu-se de stîlpul electric. Corpul i se acoperi de sudoare. Gîfîi, încercînd să-şi recapete răsuflarea, dar gustul acru al vomei îi umplu gura, iar sucul gastric îi arse gîtlejul.

O maşină trecu pe lîngă el şi, ca prin ceaţă, Marty observă cum şoferul îşi îndreaptă dezgustat privirea în altă parte.

În cele din urmă, ţinîndu-se de stîlp, se ridică în picioare şi traversă intersecţia chiar prin mijlocul ei, după care o luă pe trotuar împleticindu-se şi fără să-i pese încotro se îndreaptă.

După cîteva sute de metri se trezi în faţa unei biserici.

O biserică mică, cu numele frumos gravat pe o placă de granit prinsă pe peretele de lîngă uşa de la intrare.

Biserica Sfintei Fecioare.

Marty privi clădirea mult timp, încercînd să-şi dea seama cînd fusese ultima dată la biserică.

Nu reuşi însă.

Se uită spre uşa lăcaşului şi brusc simţi nevoia de a intra înăuntru.

Numai că acum era duminică noaptea şi sigur nu era nimeni acolo.

Dar cînd apăsă pe clanţă, uşa se deschise.

Marty păşi în micul antreu. Deşi nu era nici o lumină aprinsă, lumînările ardeau peste tot, iar micul sanctuar era scăldat într-o strălucire aurie ce-şi schimba nuanţele. Flăcările dansau în curentul de aer.

Instinctiv îşi înmuie degetele în apa sfinţită, se închină şi rosti repede o rugăciune.

Cînd porni pe culoarul din mijloc, o siluetă se ridică din faţa altarului şi se întoarse către el.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă preotul.

Timp de un minut Marty nu făcu altceva decît să-l privească fix. Apoi, fără să realizeze ce face, căzu în genunchi.

– Ceva s-a întîmplat! şopti el. Ceva îngrozitor.

Părintele Mulroney veni încet spre el şi-i aşeză o mînă pe umăr.

– Eşti Marty Sullivan, nu-i aşa? întrebă el.

Marty se uită la preot, făcînd ochii mari.

– Da..., dar de unde ştiţi?

Preotul zîmbi. Era ceva în zîmbetul lui, la fel ca în privirea lui – o tristeţe ce părea să vină din adîncul inimii –, care îl făcu pe Marty să se înfioare.

– Te aşteptam, spuse el.

CAPITOLUL 37

Vrăjitorie? Ce naiba îndruga acolo preotul despre vrăjitorie? Şi despre fiica sa!

Trecuse doar o oră de cînd Marty Sullivan intrase în Biserica Sfintei Fecioare, dar acum, cînd se tîra prin întunericul nopţii, nu numai alcoolul pe care-l consumase îi împiedica mersul, ci şi ciudata istorie pe care i-o împărtăşise Părintele Mulroney în cămăruţa din spatele altarului.

La început crezu că preotul îl ia peste picior, povestindu-i toate lucrurile acelea ciudate care se întîmplaseră în Roundtree. După o vreme însă, se sperie de-a binelea. Sau, mă rog, nu speriat de-adevăratelea – nu credea în vrăjitoare mai mult decît alţii –, dar totuşi, conform celor relatate de preot, în Roundtree se petrecuseră o grămadă de chestii neobişnuite şi se părea că totul începuse în casa pe care o cumpărase el.

Numai că nu o cumpărase *el*, în realitate. Ci Myra îl *determinase* să facă acest pas. Myra şi snoaba aia de soră-sa, Joni. Dacă jumătate din poveştile Părintelui Mulroney se dovedeau a nu fi simple fantasmagorii, atunci ar trebui s-o dea în judecată pe Joni. Şi nu numai pe ea, dar şi pe Ed Fletcher. Şi pe tipul care le înlesnise împrumutul, şi pe toţi cei implicaţi. Pînă la sfîrşitul procesului îşi vor dori cu toţii să nu se fi încurcat cu Marty Sullivan!

Intensitatea furiei lui alungă şi ultima rămăşiţă de nelinişte pe care o resimţise în biserică şi, cînd ajunse la Taverna Roundtree, deja începuse să se gîndească ce va face cu banii pe care-i va cîştiga.

Decise că merită să-şi sărbătorească norocul ce-i ieşise-n cale, aşa că intră în bar şi se aşeză pe unul dintre scaunele înalte de la capătul tejghelei.

– Tocmai ne pregăteam să închidem, spuse barmanul, privindu-l obosit pe Marty.

Marty îşi scoase portofelul şi aruncă o hîrtie de douăzeci de dolari pe bar.

– Asta e suficient ca să ţii deschis pentru un Johnnie Walker? Fără gheaţă.

Barmanul ridică din umeri, îi turnă băutura şi mătură cu mîna cei douăzeci de dolari după ce-i aşeză paharul în faţă. Marty mai scoase o hîrtie de douăzeci din buzunar şi o aruncă pe poliţă.

– Îţi fac şi ţie cinste cu unul.

După o scurtă ezitare, pe care Marty n-o băgă de seamă, bărbatul îşi turnă şi el o porţie şi ridică paharul în semn de noroc spre Marty.

– Pentru ce sărbătoreşti tu!

– Pentru vrăjitoarele din Roundtree, declară Marty, imitînd gestul barmanului. Ele o să aibă grijă de mine pentru tot restul vieţii!

Celălalt bărbat se opri nedumerit.

– Despre ce dracu' vorbeşti acolo? întrebă el bănuitor.

Marty izbucni într-un rîs răguşit şi dădu paharul pe gît dintr-o sorbitură.

– Casa mea! Părintele Mulroney de la Biserica Sfintei Fecioare tocmai mi-a povestit despre oamenii care au locuit acolo. El mi-a zis despre vrăjitoare, despre procese şi toate celelalte chestii. Aşa că o s-o dau în judecată pe tîrfa aia care mi-a vîndut locul, dar şi pe nenorocitul ăla cu care e măritată.

Barmanul aşeză pe bar paharul din care nu băuse nici un strop.

– Vorbeşti de casa aia veche de la Black Creek Crossing?

Cînd Marty încuviinţă, barmanul clătină din cap.

– Dacă ai senzaţia că o să obţii ceva de pe urma unor poveşti, ai face bine să te mai gîndeşti. Dacă vrei să cîştigi un proces, trebuie întîi să dovedeşti că nu e în regulă ceva. Iar basmele alea despre vrăjitoare pe care şi le spun copiii seara nu prea o să-ţi fie de mare folos.

– Zău? îl contrazise Marty, simţind cum entuziasmul său de mai devreme începe să se transforme în mînie. Cum rămîne atunci cu tipul care şi-a omorît familia chiar la mine în casă?

– Ăla era nebun. Şi ştiai despre el cînd te-ai mutat, nu?

– De unde ştii tu ce ştiam eu şi ce nu? îl provocă Marty.

Barmanul îşi dădu ochii peste cap, luă paharul gol din faţa lui Marty, iar pe-al său îl goli în chiuvetă.

– Aici toată lumea ştie ce face toată lumea, spuse el, dîndu-i înapoi lui Marty cei douăzeci de dolari. Uite ce zic eu – un pahar a fost din partea casei, bine?

Marty îi aruncă o privire furioasă, amplificată de alcoolul ce i se răspîndea în vene.

– Mă dai afară?

– Nu. Dar încerc să închid şi eu barul, răspunse bărbatul.

Se uită spre capătul celălalt al încăperii, unde mai era un singur client care bea o halbă de bere.

– Mai ai mult, sergent? strigă el, apoi se întoarse spre Marty. Toţi poliţiştii din oraş vin aici, îi şopti el. Probabil de-aia n-am avut niciodată probleme.

Privirea întunecată a lui Marty se îndreptă spre bărbatul din capătul celălalt al barului şi văzu că acesta se holba la el.

– Bine, spuse el, îndesîndu-şi banii în buzunar şi ridicîndu-se destul de nesigur în picioare.

– Cred că ai nevoie să te ducă cineva, pot să..., începu barmanul, dar Marty i-o tăie brusc:

– Mă descurc şi singur!

Înainte ca barmanul sau poliţistul să apuce să se certe cu el, Marty ieşi pe trotuarul din faţa clădirii. Trase adînc în piept aerul rece al nopţii, apoi porni spre casă.

Un minut mai tîrziu, poliţistul şi barmanul ieşiră şi ei în faţa barului şi se uitară după Marty cum se îndrepta împleticindu-se spre strada Black Creek.

– Ce crezi? întrebă sergentul. Cît de beat e?

Barmanul ridică din umeri.

– Nu atît de tare încît să aibă probleme. O să ajungă pe două cărări acasă unde o să pice lat, zise el, izbucnind în rîs. Asta nu înseamnă că n-o să aibă ceva halucinaţii pe drum.

Se întoarseră înăuntru şi-şi puseră cîte o halbă de bere, iar barmanul se apucă să-i povestească poliţistului ce auzise de la Marty Sullivan.

– Of, Doamne, suspină poliţistul. Iarăşi o luăm de la capăt. Nu mi-am imaginat că Părintele Mike o să fie cel care o să deschidă primul gura despre asta, dar ce ştiu eu, la urma urmei?

Clătină din cap dezarmat.

– Vrăjitoare, oftă el din nou. Oare oamenii chiar nu au nimic mai bun de făcut?

Aburii ultimului pahar de whisky păreau să se fi risipit atunci cînd Marty se apropie de capătul orăşelului. Îşi trase fermoarul de la geacă pînă la gît, pentru că vîntul bătea din ce în ce mai tare dinspre nord-est. Deasupra lui, norii se îmbulzeau pe cer şi, cînd lăsă în urmă lumina caldă a stîlpilor electrici, întunericul îl înconjură din toate părţile ca un giulgiu şi fragmente din ceea îi spusese Părintele Mulroney începură să-i alerge prin minte.

„... Furtunile izbucnesc din senin..."

Furtuni precum cea din după-amiaza aceasta.

„... Se pare că toate au loc doar atunci cînd în casă locuieşte o adolescentă..."

O fată de vîrsta lui Angel.

„... Oamenii încep să aibă vedenii... o pisică... o fată îmbrăcată în negru ai cărei ochi strălucesc ca ochii de felină..."

Aceleaşi lucruri pe care le văzuse şi el.

Simţi cum i se măreşte pulsul, aşa că grăbi pasul.

Luna ieşi din nori şi pentru o clipă bezna se transformă într-o lumină difuză şi argintie.

Chiar în faţa lui zări o siluetă.

O siluetă întunecată, mai degrabă ca o umbră în sclipirea palidă a razelor de lună. Dar Marty o recunoscu imediat şi sîngele îi îngheţă în vene.

Era fata – aceeaşi pe care o zărise în camera de zi cînd îl atacase pisica.

Silueta se apropie de el şi Marty ridică mîna într-un gest de apărare.

Cerul se întunecă brusc.

Lumina argintie păli.

Silueta dispăru, dar Marty rămase încremenit, cu inima bătîndu-i nebuneşte, aproape sufocîndu-se. Corpul îi fu scuturat de un fior – o răceală de gheaţă mai aspră decît noaptea, care se strecura înăuntrul lui, sfîşiindu-i sufletul cu degete lacome. Frigul îl făcu să tremure şi dinţii începură să-i clănţăne, dar, deşi încercă, nu reuşi să se mişte din loc.

Privirea lui rătăci prin beznă în căutarea siluetei învesmîntate în negru, dar acum dispăruse şi cea mai mică rază de lumină şi chiar şi formele copacilor fuseseră înghiţite de întunericul din jurul lui.

„Nimic nu e adevărat, îşi spuse Marty. Am băut prea mult... doar nişte poveşti idioate..."

Treptat, bătăile inimii îşi mai potoliră ritmul nebunesc şi suflul îi reveni la normal. Rămase în continuare pe loc, pentru că, deşi nu vedea nimic şi avea trupul ca de gheaţă, percepea prezenţa cuiva, aşteptîndu-l în întuneric.

Apoi, Marty surprinse cu coada ochiului o sclipire aurie. Îşi întoarse brusc capul, copleşit din nou de frică, dar ceea ce zărise pentru o clipă pierise la fel de repede.

Brusc, o văzu din nou, numai că din partea cealaltă. De data asta licărul auriu nu mai dispăru cînd se întoarse spre el şi se trezi în faţa unei perechi de ochi reci ca gheaţa.

Ochii veniră mai aproape de el.

Apoi dispărură pentru a apărea din nou cîteva secunde mai tîrziu în stînga lui, la doar un metru distanţă.

– Pleacă de-aici! spuse Marty, cu glas subţiat. Haide! Pleacă de-aici!

Ochii nu-l ascultară, ba, dimpotrivă, se apropiară şi mai tare de el. Creatura invizibilă îl privea fix acum şi Marty avu senzaţia

oribilă că, dacă nu se smulge din vraja paralizantă a celor două globuri aurii, va sfîrşi prin a-şi pierde sufletul.

Ochii nu se mai mişcară, dar Marty rămase în continuare înţepenit în acelaşi loc. Secundele treceau una după alta şi Marty tot nu reuşea să scape de puterea lor.

Simţi cum creatura se încordează şi aproape că vedea cum se pregăteşte să sară pe el, gata să-şi înfigă ghearele şi colţii în carnea lui.

Cînd panica aproape că îl sufocă, scoase un sunet răguşit şi, cu ultimele puteri, lovi cu piciorul în direcţia celor doi ochi.

Aceştia dispărură şi Marty se trezi alergînd prin întuneric, terorizat de gîndul că este urmărit. La un moment dat se împiedică şi căzu pe burtă cu faţa în şanţul de pe marginea drumului. Înjurînd de mama focului, se ridică în genunchi, ştergîndu-şi noroiul de pe obraji cu mîneca. De pe buze îi ieşi un suspin de durere, amestecat cu spaimă şi frustrare. Se tîrî înapoi pe drumul principal, pregătindu-se pentru atacul ce ştia că avea să urmeze. Luna ieşi din nori şi bătaia vîntului se opri. Marty clipi des, orbit de strălucirea argintie, şi se uită după creatura care îl vînase.

Nimic.

Pe stradă nu mai era nimeni.

Privi în toate direcţiile, apoi începu să meargă înainte cu urechile ciulite. Dar cu fiecare pas, senzaţia că se află ceva în spatele lui se intensifică pînă cînd i se făcu părul măciucă. Nemaiputînd să suporte tensiunea, îşi luă inima în dinţi şi se întoarse ca să-şi înfrunte adversarul.

Dar nu văzu decît beznă totală.

În gît i se ridică un nou suspin şi se îndreptă spre mijlocul drumului, îngrozit că fiinţa care îl urmărea se ascunde printre copaci.

Se împiedică, gata să cadă din nou, şi de-abia reuşi să nu izbucnească în plîns. Apoi, în depărtare, zări strălucirea unei lumini. Fu tentat să se răsucească şi s-o ia la goană, aruncîndu-se în siguranţa întunericului, dar îşi dădu seama că lumina aceea venea dinspre casa lui.

Trase adînc aer în piept ca să mai potolească teroarea ce-i cuprinsese sufletul şi o luă la goană iarăşi, numai că de data asta fugea spre siguranţa propriului cămin.

Pe la jumătatea distanţei se opri şi se uită spre casă.

Şi-şi aminti cuvintele Părintelui Mulroney.

Dar pentru că afară era senin şi luna strălucea cu putere, iar din întuneric nu-l mai urmărea nimeni, reuşi să-şi alunge din minte vorbele care îl umpluseră de spaimă cu doar cîteva minute înainte.

– Prostii, şopti el, îndreptîndu-se spre uşa de la intrare. Nimic altceva decît o grămadă de prostii.

Marty nu era foarte sigur cînd vocea începuse să-i vorbească în şoaptă. Casa era cufundată în tăcere cînd se strecurase prin uşa din spate şi pentru o clipă trăise sentimentul straniu că locuinţa lui e pustie, că Myra şi Angel dispăruseră cît fusese el plecat. Dar era imposibil – unde s-ar fi putut duce? Aprinsese lumina şi se apropiase de frigider, gîndindu-se că o bere în plus n-avea cum să-i strice.

Dar locul în care lăsase baxul cu cele şase sticle era gol. Încruntîndu-se, se uită bine în frigider.

Nici urmă de bere.

Devenind din ce în ce mai suspicios, se duse la chiuvetă, deschise uşa dulapului de dedesubt şi se uită în coşul de gunoi. Găsi cinci sticle de bere goale, pe care Myra le aranjase frumos, după ce le scursese conţinutul.

„Tîrfa!"

Primul impuls fu să plece din nou în oraş să mai cumpere un bax cu şase sticle – şi poate chiar o ladă – apoi să se întoarcă şi să bea totul, ca s-o înveţe minte. În cele din urmă se mulţumi să scotocească prin bufet pînă găsi sherry-ul pe care-l folosea Myra la gătit şi nu se lăsă pînă nu-l linse pe tot.

Apoi, cu stomacul plin, urcă la etaj, se dezbrăcă şi se băgă în pat lîngă Myra.

Putea să jure că e trează, dar femeia nu zise nimic şi, cînd se lipi de ea, scoase un geamăt înăbuşit şi se întoarse cu spatele la el.

S-o ia naiba – cine avea nevoie de ea, la urma urmei?

Marty se rostogoli pe spate şi închise ochii, dar nu reuşi să adoarmă.

Apoi, din întuneric, se insinuă vocea aceea, pe care la început de-abia o auzi:

– *A venit vremea..., ştii doar că a venit vremea... Acum...,* insistă vocea. *A venit vremea... ştii doar că a venit vremea...*

Marty se foi în pat.

– *Vrei s-o faci,* se auzi din nou glasul. *Trebuie s-o faci... ştii că trebuie...*

Marty deschise ochii.

– *... Acum... Fă-o acum...*

Se dădu jos din pat, ieşi din dormitor şi trase uşa încetişor, ca să n-o trezească pe Myra.

CAPITOLUL 38

Angel stătea în întuneric, ascultînd.

Nu ştia de cînd se băgase în pat ori dacă adormise sau nu. Dar probabil că totuşi adormise, pentru că amintirea viselor pe care le avusese era încă proaspătă, ca şi cum s-ar fi petrecut în realitate doar cu cîteva momente în urmă. Nu fuseseră vise fără sens care dispar în clipa în care te trezeşti, lăsîndu-te doar cu o senzaţie vagă că ai trăit ceva, fără să ştii prea bine ce anume. Nu, ceea ce visase ea în noaptea asta era complet diferit.

Se făcea că merge pe mijlocul drumului, în toiul nopţii, şi, deşi luna era acoperită de un strat gros de nori, în faţa ei se zărea clar o siluetă. Ştia că este tatăl ei, chiar dacă trăsăturile lui se pierdeau în umbră. Dar în seara asta nu-i mai era frică de el aşa cum îi fusese în toate zilele de cînd se mutaseră în casa cea nouă. Bărbatul se apropie de ea, dar tot nu se simţi speriată. Apoi, cînd vîntul se înteţise, norii se desfăcură, lăsînd loc razelor lunii să inunde pămîntul. Tatăl ei se opri, iar ea se mişcă instinctiv spre el. Însă cînd chipul lui se lumină, fata ezită.

În locul hainelor pe care le purta cînd plecase de acasă cu ceva vreme în urmă, silueta din faţa ei era înveşmîntată complet în negru, cu o haină strîmtă cu guler larg şi nasturii încheiaţi pînă la gît.

Chipul nu era al tatălui ei. Era mai alungit, mai îngust şi cu un aspect bolnăvicios.

Se uita fix la ea şi Angel îi văzu spaima din ochi. Dar de ce era aşa de îngrozit? Doar ea era cea care se temea de el. De ce...

Norii acoperiră luna şi bărbatul dispăru în beznă.

Brusc îl zări din nou, numai că acum se uita în sus la el, ca şi cum ar fi fost întinsă pe jos.

În ciuda faptului că întunericul devenise adînc, ea îl vedea clar ca la lumina zilei. Numai că totul în jur era alb şi negru.

Tatăl ei se holba la ea, apoi pe neaşteptate făcu un pas înapoi şi o luă la goană. Ieşi de pe drum, se împiedică şi căzu cu faţa în şanţul ce despărţea şoseaua de pădure.

– Tată! începu ea să strige.

Sunetul propriului glas o trezi din vis, dar ceea ce i se păru ciudat era că inima nu-i mai bătea cu putere şi nici nu mai resimţea teroarea care îi însoţea de obicei coşmarurile. În loc să trăiască senzaţia de uşurare că e în patul ei din dormitor, fu copleşită de un sentiment de surpriză, ca şi cînd n-ar fi trebuit să se găsească acolo. Putea să jure că o secundă mai devreme fusese undeva, afară.

Se dădu jos din pat şi se uită pe fereastră. Tatăl ei traversa peluza din faţa casei. Părea că şi el tocmai păşise din vis în realitate. Numai că acum purta hainele lui obişnuite şi, cînd o rază de lună îi lumină faţa, îl recunoscu imediat.

În timp ce el se îndrepta spre uşa din spate, Angel se băgă la loc în pat şi rosti repede o rugăciune, implorînd sfinţii care erau dispuşi s-o asculte la ora aceea tîrzie din noapte ca tatăl ei să nu vină la ea în cameră. Îşi trase păturile peste cap şi ascultă cu atenţie.

Îl auzi cotrobăind pe la bucătărie.

Apoi urcînd scările. Îşi ţinu respiraţia, încercînd să ignore bătăile iuţi ale inimii, apoi se puse pe aşteptat.

Marty intră în dormitorul unde dormea Myra.

Angel răsuflă încet.

Dar nu îndrăzni să adoarmă, pentru că, în nopţile trecute, bărbatul se strecurase la ea în cameră numai după ce trecuse prin dormitorul lui mai întîi.

Se prefăcea că se culcă şi rămînea pînă cînd mama ei adormea tun.

Angel aşteptă.

Afară, vîntul începuse să bată din nou, împingînd norii într-o goană nebună.

Fata încercă să nu se lase impresionată de şoaptele vîntului prin copacii din faţa geamului, concentrîndu-se asupra sunetelor ce veneau din casă.

Trecură secunde bune, apoi minute şi fiecare clipă i se părea o eternitate.

„El doarme... trebuie să fi adormit."

Iar dacă adormise, atunci şi ea era în siguranţă.

Încordarea din muşchi se mai diminuă.

Apoi auzi!

Un scîrţîit uşor, aproape insesizabil.

Se auzise din casă? Poate nu. Poate de afară. Poate că unul dintre bătrînii arţari avea o creangă uscată şi...

Zgomotul reapăru şi de data asta n-avea cum să greşească. Scîrţîitul venea din casă.

Angel îngheţă de frică şi-şi dori ca inima să nu-i mai bată cu atîta putere, ca să poată auzi din timp pericolul ce se strecura înăuntru.

Aşteptă încordată, fără să-şi dea seama că-şi ţine respiraţia.

Nimic.

Poate că se înşelase – poate că nu auzise nimic! Poate că totuşi era doar un zgomot al nopţii. Pentru a doua oară se relaxă, răsuflînd uşurată.

Şi sunetul reveni şi mai intens.

De data asta putea să jure că era chiar în faţa uşii şi se luptă din toate puterile ca să se poată abţine să nu urle.

Dar poate că ar trebui să ţipe! Să ţipe cît o ţineau plămînii ca s-o trezească pe mama ei şi...

Atunci îşi aminti ce se întîmplase cînd încercase să-i povestească despre lucrurile pe care le făcea Marty. Iar acum tatăl ei va spune că era îngrijorat pentru ea şi că asculta la uşa ei ca să se asigure că totul e în regulă.

Iar Myra îi va da crezare lui.

Muşcîndu-şi buzele, îşi înăbuşi un hohot de plîns.

Uşa de la dormitor se deschise cu un declic.

Apoi balamalele scîrţîiră.

Luna ieşi din nori şi camera fu inundată de o lumină argintie.

Şi Angel zări în prag aceeaşi siluetă pe care o văzuse pe drumul din visul ei.

Numai că era trează acum, iar acesta nu mai era un vis şi, chiar dacă bărbatul îmbrăcat în haina aceea ciudată, neagră, cu guler lat şi nasturii încheiaţi pînă la gît nu semăna cu Marty, ea ştia că el *este* chiar tatăl ei.

Simţea cum o priveşte, cum îi smulge pătura de pe ea şi cum o dezbracă de pijama.

Strînse cu putere aşternuturile ce o acopereau, dar tot avea senzaţia că zace goală pe pat, neajutorată.

Silueta se mişcă, intrînd în cameră.

„Nu, strigă Angel în gînd. Oh, te rog, nu!"

Bărbatul se apropie şi inima i se făcu cît un purice. Se afundă şi mai tare în perne şi se rugă în tăcere ca el să dispară...

Degete lungi, cu unghii crăpate şi rupte, o dezveliră.

Mîna se pregătea să-i atingă pijamaua.

Cînd degetele se apropiară de materialul subţire chiar în zona sînilor, Angel se concentră la fel ca după-amiază şi-l vizualiză pe tatăl ei aruncat prin uşă.

Dar în loc să zboare înapoi, de data asta tatăl ei doar ezită puţin.

Mîna lui tremură prin aer.

La lumina difuză şi argintie ce pătrundea prin fereastră, Angel îl văzu cum se zbate.

Apoi mîna veni şi mai aproape.

Fata se chirci şi se concentră şi mai tare asupra unei singure imagini în care tatăl ei era împins cu putere mai întîi pe uşă, apoi pe hol, apoi în capul scărilor şi apoi...

Încet, aproape imperceptibil, mîna ce-şi dorea atît de tare să-i mîngîie sînii se mişcă într-o parte.

O văzu cum tremură din nou, apoi îl zări pe tatăl ei zbătîndu-se împotriva unei forţe invizibile. Plină de speranţă, Angel continuă să se concentreze asupra unui singur lucru pînă cînd dispăru totul din jurul ei.

Era obosită şi o dureau toţi muşchii, ca şi cum ar fi alergat ore în şir.

Viziunea din mintea ei se înceţoşă.

Se luptă, dar era prea tîrziu.

Epuizată, îi dădu drumul şi scoase un ţipăt mut, căzînd pe spate.

Dar cînd deschise ochii, figura întunecată a tatălui ei dispăruse.

Era singură.

Uşa fusese închisă.

Vîntul se potolise.

Lumina lunii umplea camera cu o strălucire intensă.

În casă era linişte.

Angel aşteptă, ascultînd orice semn care ar fi putut să-i anunţe întoarcerea lui Marty. În cele din urmă, după minute îndelungate, se dădu jos din pat şi se îndreptă spre uşă.

O întredeschise şi aruncă o privire pe hol.

În capătul lui, tatăl ei zăcea lat, ca şi cum ar fi leşinat exact cînd ajunsese la etaj.

Aproape sigură că nu se va mai trezi tot restul nopţii, închise încet uşa şi se întoarse în pat.

Nu reuşi să adoarmă decît o dată cu venirea zorilor.

CAPITOLUL 39

Myra Sullivan aproape că scăpă tigaia cu omletă cînd se întoarse de lîngă aragaz şi o văzu pe Angel pentru prima dată în acea dimineaţă. O clipă rămase prea uimită ca să zică ceva, mult prea preocupată să studieze silueta îmbrăcată în negru ce stătea în pragul uşii de la bucătărie. Angel se machiase exact ca la petrecerea de sîmbătă de la Clubul Country. Faţa era dată cu fond de ten alb, ochii fuseseră conturaţi cu dermatograf negru şi fard, iar buzele străluceau sub rujul roşu ca sîngele. Myra deschise gura ca să spună ceva, dar nu reuşi să rostească nici un cuvînt. Luîndu-şi ochii de la Angel, se uită la Marty.

Şi văzu că şi chipul lui e la fel de palid ca al fiicei ei. Se holba la Angel, iar faţa lui exprima o groază atît de mare încît pentru o clipă se temu că Marty are un atac de inimă.

– Marty? spuse ea într-un tîrziu. Marty!

De-abia cînd îl strigă a treia oară, soţul ei reacţionă, ridicîndu-se grăbit de la masă şi dîndu-se înapoi atît de iute că scaunul pică pe spate cu o pocnitură.

– Ia-o de aici, spuse el, cu vocea tremurînd. Ia-o de lîngă mine!

Nedumerită, Myra se holbă la el. Se îmbătase atît de tare noaptea trecută încît nu-şi mai recunoştea propria fiică?

– Pentru Dumnezeu, Marty, linişteşte-te... arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă! E doar Angel!

Acum că şocul înfăţişării fiicei ei mai trecuse, Myra îşi ţuguie buzele şi se răsuci spre Angel.

– Iar tu, domnişoară, ce-ai avut în cap? întrebă ea. L-ai speriat de moarte pe tatăl tău. Du-te sus imediat, schimbă-ţi hainele şi spală-ţi masca aia ridicolă. Din toate...

– Nu e ridicol şi n-am de gînd să mă demachiez, spuse Angel, aşezîndu-se la masă şi turnîndu-şi nişte suc de portocale dintr-o cutie pe care Myra o scosese de la frigider ceva mai devreme. Îmi dai şi mie nişte ouă?

Amuţită de răspunsul ei, Myra îi puse pe farfurie o porţie de omletă, apoi puse o altă porţie şi pe farfuria soţului ei, fără să bage de seamă că jumătate căzuse pe masă. Oricum Marty nu observase, de vreme ce continua să-şi privească fix fiica.

– O să faci ce-ţi spune mama ta, spuse el, dar ceva din vocea lui îi trădă frica pe care o simţea.

– Pot să port ce vreau, răspunse ea, uitîndu-se direct în ochii lui.

Marty îi susţinu privirea cîteva clipe, apoi îşi lăsă ochii în jos.

– Dacă o să te dea afară de la şcoală, să nu vii la mine să te plîngi, bombăni el.

Îşi luă pachetul cu mîncare pentru serviciu şi se îndreptă spre uşa din spate.

– Marty! protestă Myra. Nu ţi-ai terminat micul dejun!

– O să-mi iau o gogoaşă pe drum, spuse el.

Îi mai aruncă o privire scurtă lui Angel, apoi ieşi afară.

Încruntîndu-se, Myra se întoarse spre fiica ei.

– Ce Doamne, iartă-mă, te-a apucat? strigă ea. L-ai speriat pe taică-tu de moarte! Pe propriul tău tată!

Un moment Angel nu zise nimic. Apoi, privindu-şi mama direct în ochi, o întrebă:

– Dar tu de ce crezi asta? De ce crezi că lu' tata i-ar fi frică de mine?

În loc să-i răspundă, Myra îi întoarse spatele, aşa cum o făcuse şi cu cîteva zile înainte, cînd Angel îi împărtăşise temerile ei.

„Nu e adevărat, cugetă ea. Nu poate fi adevărat. Marty n-ar face aşa ceva."

Între mamă şi fiică se lăsă o tăcere grea, care nu se sparse nici măcar cînd Angel porni pe lungul drum spre şcoală.

Seth Baker se privi în oglindă şi-şi frecă bărbia cu o mînă obişnuită cu un asemenea gest, dar, la fel ca în toate celelalte zile, nu găsi nici un fir de păr – avea, ca întotdeauna, aceeaşi piele fină.

Numai că acum se simţea diferit, fie şi numai pentru ceea ce se petrecuse noaptea trecută cînd Zack Fletcher, în loc să-i tragă o mamă bună de bătaie, căzuse pe asfalt inconştient. Seth ajunsese acasă aproape îngrozit, convins că tatăl lui deja descoperise cele întîmplate. Dar acesta urmărea la televizor un meci de fotbal şi abia dacă-l băgă în seamă cînd se repezise în sus pe scări. Totuşi era mai mult ca sigur că mai devreme sau mai tîrziu telefonul va suna şi totul va ieşi la iveală. Dar telefonul rămase mut. Cît despre tatăl lui, Blake nu-i acordase nici cea mai mică atenţie. De altfel, un lucru bun pentru el, pentru că, deşi fusese în stare să-i dea o lecţie lui Zack, Seth nu ştia dacă are curajul să încerce aceeaşi manevră şi cu tatăl său.

Dar cînd se trezise în dimineaţa asta, se simţise mai bine ca niciodată. Nu-i mai era frică de Zack Fletcher, de Chad Jackson sau de Jared Woods. Senzaţia plăcută care-i umplea sufletul persistă şi cînd merse la baie, cînd se spălă pe dinţi şi pe faţă, iar apoi cînd îşi verifică ţepii din barbă.

Nu-l deranja faptul că nici măcar perciunii nu-i crescuseră. În fond, nici nu se aşteptase la aşa ceva. Ca să nu mai vorbim că barba – oricît de deasă ar fi fost ea – n-avea nici o legătură cu ce făcuse noaptea trecută.

A fost simplu. Şi-l imaginase pe Zack ridicîndu-se prin aer şi închipuirea lui se transformase în realitate, exact aşa cum se întîmplase cu bolovanul de lîngă cabana unde el şi Angel preparaseră poţiunea.

Întorcîndu-şi privirea dinspre oglindă, căută un obiect pe care să mai facă nişte experimente şi alese săpunul ce stătea pe marginea chiuvetei.

Îl vizualiză săltîndu-se în aer şi plutind pe deasupra căzii.

Dar nu se întîmplă nimic.

Săpunul rămase nemişcat.

„Lipit! Asta trebuia să fie – săpunul se lipise de chiuvetă!"

Seth îl ridică, îl răsturnă cu partea umezită în sus şi după aceea îl aşeză pe un loc uscat.

Încercă din nou, dar săpunul stătea unde îl pusese el.

Îl privi fix, concentrîndu-se cît putu el de tare şi stomacul i se strînse de frică la gîndul că acesta nu se va ridica.

Din păcate, sforţările lui dădură greş.

Trase adînc aer în piept şi mai încercă o dată, numai că brusc realiză ce se petrecuse de fapt: în timpul nopţii, efectul licorii ciudate, pe care el şi Angel o creaseră în ceaunul vechi, dispăruse la fel cum se întîmpla cu orice medicament pe care nu-l luai în mod regulat.

Teama aproape că-l făcu să i se înmoaie picioarele şi, cînd se gîndi la ce se putea aştepta azi, simţi că-l ia cu leşin.

Seth făcu un ocol destul de mare pînă la şcoală, convins că dacă merge pe drumul obişnuit, nu numai Zack Fletcher, dar şi Chad Jackson şi Jared Woods îl pîndeau pe undeva. Şi mai ştia şi că în dimineaţa asta nu se vor mulţumi doar să-i fure ghiozdanul, să-i dea pantalonii jos sau cine ştie ce alte modalităţi de umilire.

Astăzi vor fi însetaţi de sînge.

– Unde naiba e lepra aia mică? întrebă Zack Fletcher cu vocea tremurînd de furie.

El şi Chad Jackson stăteau după un colţ, în apropierea casei lui Seth Baker, bine ascunşi sub un tufiş de dafin unde Seth nu avea cum să-i vadă. Jared Woods se aşezase pe partea cealaltă a străzii, pregătit să-i taie lui Seth calea, în cazul în care i-ar fi observat şi ar fi fugit de ei.

– O s-apară, spuse Chad, holbîndu-se la cucuiul din capul lui Zack, care era acum acoperit cu un bandaj. Iisuse, amice... ce ţi-a făcut?

– A sărit pe mine, răspunse el. Se ascundea undeva pe strada Court... ştii unde locuieşte familia Jacobson?

– Cum adică se ascundea? întrebă Chad.

Zack îi aruncă o uitătură mînioasă.

– Uite-aşa, se ascundea, mulţumit?

– Adică vrei să spui că te aştepta?

– Doar nu-ţi imaginezi că a apărut aşa, din senin, de la plimbare cu o bîtă de base-ball în mînă şi l-am lăsat să mă pocnească!?

Chad făcu ochii mari gîndindu-se la imaginea lui Seth Baker ieşind din spatele unui tufiş cu o bîtă în mînă şi lovindu-l cu putere pe Zack peste cap. Se strîmbă numai la gîndul durerii pe care trebuie s-o fi resimţit prietenul lui cînd se procopsise cu un asemenea cucui.

– Şi-ai chemat poliţia?

– Glumeşti, nu? N-am chemat pe nimeni – am căzut lat şi mi s-a rupt filmul pe loc. Doamna Jacobson m-a găsit şi i-a sunat pe ai mei, apoi a dat telefon la Salvare. Am fost la spital, bla, bla, bla....

– Şi, o să-i dea taică-tu în judecată pe părinţii lui Seth? Adică, ai fi putut muri, nu?

– O să fie vai şi-amar de nenorocitul ăla de Seth cînd oi pune mîna pe el, rosti Zack cu ochii ca două lame tăioase. Mama mă-sii de treabă, că ar fi trebuit să-mi iau bîta de acasă.

Jared Woods traversă strada în goană.

– Eşti într-o ureche? se răsti Zack la el. Dacă te vede, o s-o tulească prin altă parte!

– Oricum nu vine pe aici, i-o tăie Jared. Ştii cît e ceasul? E opt fără zece, continuă el fără să-i lase pe cei doi prieteni ai lui să intervină. Voi dacă vreţi, puteţi să mai rămîneţi, dar eu, dacă mai întîrzii o dată, mă aleg cu trei ceasuri la sala de lectură, după ore.

– Unde naiba o fi? întrebă Zack. N-ar fi avut cum să treacă pe lîngă noi.

Jared Woods îşi dădu ochii peste cap.

– Iisuse, Zack. O fi Seth un ratat, dar prost nu e. Crezi că el nu şi-a dat seama că o să-l aştepţi în dimineaţa asta ca să i-o plăteşti? Pun pariu că a luat-o prin spatele casei, a trecut prin curtea familiei Shroeder şi apoi a ieşit printre blocuri.

– E prea laş ca să dea ochii cu noi, bombăni Zack.

– Din cîte se vede, azi-noapte nu prea a fost aşa, spuse Jared, privind cucuiul din capul lui Zack şi zîmbind uşor ironic.

– Îţi spun pentru ultima oară, ţipă Zack, pierdîndu-şi controlul. A sărit pe mine!

Jared ridică din umeri şi porni la drum.

– Bine, fie cum zici tu.

Ignorînd privirea mînioasă a prietenului său, Jared îşi îndreptă privirea spre Chad.

– Vii sau nu?

Chad se uită cînd la unul, cînd la altul, apoi îl privi pe Zack întrebător.

– Adică mă faci mincinos? urlă Zack după Jared, care se îndrepta deja spre colţul străzii.

Jared se opri brusc şi se întoarse cu faţa la Zack. Acesta îşi încleştase pumnii şi Jared ştiu că, dacă nu va spune exact cuvintele potrivite, Zack va veni după el, însoţit de Chad, evident. Aşa mergeau lucrurile în lumea lor.

– Eu nu te-am făcut în nici un fel, spuse el, dînd înapoi cînd văzu furia din privirile celor doi băieţi. Tot ceea ce am spus a fost că dacă Baker ar fi luat-o pe aici, ar fi trebuit să ajungă de multă vreme şi că dacă mai stăm mult o să avem probleme.

Zack inspiră adînc şi se mai uită o dată în direcţia de unde ar fi trebuit să apară Seth Baker cu cincisprezece minute în urmă.

– Bine, zise el, cedînd. Dar după şcoală...

– După şcoală, interveni Chad, o să fac ceea ce ar fi trebuit să fac de mult timp. O să-l prind şi după ce o să termin cu el o să-şi dorească să nu se fi apropiat de tine azi-noapte.

Cînd îi văzu buzele lui Zack schimonosite într-un rînjet de anticipare, Jared Woods se întrebă dacă Chad doar încerca să-l impresioneze pe Zack sau chiar intenţiona să-l ajute cu planul lui de a-i da lui Seth o bătaie soră cu moartea.

Să-l necăjească pe Seth atîţia ani fusese ceva.

Să-l rănească efectiv însemna cu totul altceva.

Heather Dunne aştepta nervoasă în faţa uşii principale, cînd cei trei băieţi urcară grăbiţi scările exact la primul sunet al clopoţelului. Cînd Zack ajunse sus, Heather făcu ochii mari.

– Zack? Ce s-a întîmplat?

– Îţi povestesc mai tîrziu, mormăi el, neavînd nici un chef să încerce s-o convingă pe Heather că nu se putuse apăra de Seth Baker, pînă cînd nu găsea un răspuns potrivit la orice întrebare de-a ei.

– Trebuie să ajung la clasă.

Chad şi Jared intraseră deja în clădire şi alergau pe scările ce duceau spre vestiare, şi Zack îi urmă la scurt timp.

– Zack! strigă Heather. Stai puţin! N-o să-ţi vină să crezi...

– Mai tîrziu! îi răspunse Zack peste umăr. Îmi povesteşti la prînz!

Fără să se oprească nici măcar pe palierul de la jumătatea scărilor, băiatul urcă în continuare treptele două cîte două. Năvăli pe uşa holului şi aproape că se izbi de Chad şi de Jared. În loc să se ocupe de deschiderea dulapurilor lor, aşa cum ar fi trebuit, aceştia rămaseseră încremeniţi, privind fix undeva pe coridor. De-abia ţinîndu-şi echilibrul, Zack se pregătea să-l împingă pe Chad, cînd observă şi el la ce se uitau cei doi.

Chiar pe la mijlocul culoarului se zărea o fată îmbrăcată din cap pînă-n picioare în negru. Avea un chip de un alb fantomatic, iar gura era conturată puternic cu roşu.

Doi ochi enormi – mai mari decît îşi putea imagina Zack că există – păreau să se uite chiar prin el.

Fata se îndreptă încet spre direcţia lui şi, treptat, Zack o recunoscu.

Angel.

Verişoara lui.

Numai că în dimineaţa asta arăta total diferit.

Şi nu era vorba doar de machiaj şi îmbrăcăminte.

Mai era ceva la mijloc.

Ceva în felul în care se mişca.

În loc să meargă ca de obicei aproape lipită de perete, parcă dorindu-şi să treacă neobservată, acum venea chiar pe mijlocul holului, uitîndu-se fix la Zack.

Privirea ei aproape că-i îngheţă sîngele în vene.

Cînd se apropie de el, băiatul făcu involuntar un pas înapoi, apoi îşi dori să se fi abţinut. Era însă prea tîrziu.

Ea îi observase ezitarea.

La fel şi Jared şi Chad, care acum se traseră în lături.

– Dă-te la o parte Zack! spuse Angel. Vreau să cobor.

Zack deschise gura, dar nu reuşi să scoată nici un cuvînt. Ce se întîmpla? Ce credea ea că face? Dar înainte să se decidă cum să reacţioneze, Angel îşi ridică încet braţul drept şi-l întinse spre el.

– Ştiu ce ţi-a făcut Seth azi-noapte, spuse ea, şi pot şi eu s-o fac.

Cînd amintirea îngrozitoare a loviturii îi ţîşni de undeva din memorie, Zack bătu în retragere.

Şi o lăsă pe Angel să treacă mai departe.

Oprindu-se în capul scărilor, se întoarse şi se uită încă o dată la el.

– E vrăjitorie, rosti ea încet. Sau te pomeneşti că nu le-ai povestit lui Chad şi Jared ce s-a întîmplat cu adevărat noaptea trecută?

Negru de ciudă, Zack o privi pe Angel cum dispare în jos pe scări. După ce nu se mai văzu, se întoarse spre Chad şi Jared, care se holbau la el.

Cu nişte ochi la fel de reci ca ai lui Angel.

Angel Sullivan se opri în faţa clasei unde se ţinea prima oră. Întîrziase, dar nu foarte mult – poate un minut sau două. Dar nu-i mai păsa, pentru că expresia de pe chipul lui Zack Fletcher cînd o zărise venind pe hol îi stăruia încă în minte. Părea la fel de speriat ca tatăl ei cînd coborîse la bucătărie azi-dimineaţă.

Frica pe care le-o inspira celorlalţi era o senzaţie cu totul nouă pentru ea şi, pentru prima dată în viaţă, lui Angel nu-i mai păsa dacă oamenii se uită la ea sau nu. Chiar mai mult de atît, mergînd spre şcoală, însoţită de credinciosul Houdini, care i se învîrtea printre picioare, realiză că aşteaptă cu nerăbdare să ajungă la ore.

Să treacă prin grupul de fete care se strîngeau întotdeauna în jurul lui Heather Dunne pe treptele din faţa clădirii.

Să meargă la cantină la prînz. Pînă atunci toată şcoala va auzi cum venise ea îmbrăcată şi cînd va intra se vor întoarce cu toţii spre ea ca s-o studieze.

Să se holbeze la ea.

Dar nu-i mai păsa.

Senzaţia aceasta pusese stăpînire pe ea după ce îşi forţase tatăl să iasă din dormitor noaptea trecută. Fusese nevoită să-şi folosească toată puterea ciudată pe care o primise o dată cu licoarea băută împreună cu Seth în după-amiaza aceea. Dar nu conta, pentru că astăzi se vor duce din nou şi vor mai prepara o porţie.

Sau vor experimenta alte reţete magice din carte.

Cartea lui Forbearance Wynton.

Toată noaptea se gîndise la ea. Şi la tatăl lui Forbearance.

Pe el îl văzuse în lumina lunii, întinzîndu-se spre ea... era sigură de asta.

Se cutremurase, amintindu-şi mîinile care dăduseră la o parte păturile ce o înveleau...

Se apropiaseră de nasturii de la bluza de pijama...

Se pregătiseră să o înhaţe...

Dar bărbatul nu fusese doar tatăl lui Forbearance Wynton... ci şi tatăl ei. Cum era oare posibil? Studiase problema pe toate părţile, încercînd să găsească un răspuns, apoi, din beznă, apăruse Houdini. La fel ca în prima zi cînd se mutase, n-avea nici cea mai vagă idee pe unde intrase în cameră – fereastra era închisă, la fel şi uşa –, dar prezenţa era reală. Pisica sărise în pat, strecurîndu-se sub mîna ei pentru a fi mîngîiată. Începuse să o scarpine după urechi şi atunci înţelesese.

Formau o singură fiinţă.

Angel era Forbearance Wynton, iar Marty, tatăl lui Forbearance, şi tot ce se întîmplase cu sute de ani în urmă se repeta în prezent.

Cîţi oameni care mai trăiseră în casă trecuseră prin asta? Cu siguranţă că şi ultima familie. Familia Rogers. Nate Rogers îşi asasinase soţia în dormitorul părinţilor ei, apoi îşi omorîse şi fiica în camera care-i aparţinea lui Angel acum. Oare fata lui Nate Rogers trăise aceleaşi lucruri care i se întîmplau ei în prezent? Oare Nate Rogers se strecura în camera fiicei lui noaptea, o mîngîia şi o atingea, şi...

Angel îşi întrerupse şirul gîndurilor, dar alături de Houdini, care torcea acum liniştit lîngă ea, începuse să înţeleagă că tot ceea ce se petrecea cu ea se repeta întruna în casa asta. Nu avea importanţă cine locuia acolo – casa în sine stîrnea toate nenorocirile.

Dar cartea lui Forbearance Wynton o salvase, îi dăduse puterea de a se proteja. Şi Forbearance reuşise să se protejeze, dar în cele din urmă o acuzaseră de vrăjitorie şi o omorîseră.

Înconjurată de întunericul adînc, Angel îşi imagină cum trebuie să fi fost totul. Le văzu pe Forbearance Wynton şi pe mama ei le-

gate de marele stejar din bătrînul cimitir, în mijlocul unor grămezi de lemne, vreascuri şi paie.

Apoi zări un bărbat care iese din mulţime ca să aprindă focul.

Soţul lui Margaret Wynton.

Tatăl lui Forbearance.

Tatăl ei...

Angel îşi închipui că e şi ea legată de copac, apoi că tatăl ei se apropie, purtînd în mînă o torţă aprinsă şi privind-o furios.

– Ar fi trebuit să mă iubeşti, şopti el. Nu trebuia să faci altceva decît să mă iubeşti.

Se aplecă s-o sărute, dar fata se trase înapoi. După ce se mai uită o dată la ea cu nişte ochi plini de o furie fără egal, bărbatul lipi torţa de rugul improvizat şi flăcările începură să danseze în jurul ei, sărind tot mai sus, pînă cînd...

Se scutură, dar amintirea tabloului imaginat îi stărui în minte.

Vrăjitoare.

Aşa îşi numise Josiah Wynton propria fiică.

Angel mîngîie blana moale a lui Houdini şi înţelese că el avusese dreptate. Forbearance folosise cartea ciudată, pe care o găsiseră ea şi Seth, ca să se apere.

Însă era sigură că fiica lui Nate Rogers nu fusese la fel de norocoasă. Şi murise. Tatăl ei o omorîse.

De data asta soarta i-a surîs lui Angel.

Găsise cartea, o folosise şi descoperise astfel un mod de a se proteja.

Vasăzică aşa... Forbearance Wynton fusese o vrăjitoare, şi ea la fel.

Şi Seth...

Numai că acum vrăjitoarele nu mai erau arse pe rug. De fapt, nimeni nu mai credea în vrăji. Deci se putea considera în siguranţă.

Ea şi Seth nu puteau păţi nimic.

În cele din urmă adormise şi cînd se trezise dimineaţă ştia exact ce va face.

Va fi ea însăşi. Nu fata pe care o urîse dintotdeauna, ci fiinţa pe care i-o arătase Seth cînd o machiase, accentuîndu-i trăsăturile atît de mult detestate. Aşa că scotoci prin sertare pînă cînd găsi o bluză

neagră pe gît. Îşi trase pe ea şi blugii negri şi cînd se privi în oglindă, realiză cîtă dreptate avea Seth. Nu era aşa grasă cum credea; în fond, dacă slăbea vreo patru, cinci kilograme, se putea declara chiar mulţumită!

Iar după ce îşi aşeză şi şalul cel negru pe umeri, văzu din nou că prietenul ei nu o minţise. N-arăta deloc rău.

Şi nici nu se simţea rău. Dimpotrivă, încă din zori parcă prinsese aripi şi, cînd coborîse la bucătărie şi zărise expresia de pe chipul tatălui ei, aproape că-i venise să sară în sus de bucurie.

Nu-i mai era teamă de el; în dimineaţa asta cel care făcea pe el de frică era chiar tatăl ei în persoană.

Şi la şcoală lucrurile se petrecură la fel. După ce Seth îi povestise ce se întîmplase noaptea trecută, se hotărî să aştepte pe culoar pînă cînd va da ochii cu Zack, doar ca să vadă ce faţă va face cînd o va zări. Cînd Jack şi Jared apărură fără Zack, se temuse o clipă că vărul ei nu va veni deloc la şcoală. Dar gurile lor căscate îi confirmaseră că efectul dorit de ea era pe măsura speranţelor. În cele din urmă, intră şi Zack, care aproape leşină la vederea ei, şi Angel de-abia se abţinu să nu izbucnească în rîs.

Reuşise să-şi impună o atitudine rece şi, cînd se îndreptase direct spre el, Zack nu încercase să o împiedice să treacă. Se dăduse pur şi simplu la o parte, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu arunce vreun farmec asupra lui.

Acum, în liniştea de pe hol, Angel inspiră adînc, deschise uşa şi păşi în clasă.

Doamna Brink tocmai termina ceva de scris pe tablă, dar, observînd-o pe Angel, încremeni cu gura căscată şi degetele tremurîndu-i pe cretă.

Se lăsă o tăcere de moarte în întreaga încăpere după ce colegii îşi întoarseră capetele spre ea.

Cu o zi în urmă, Angel probabil că şi-ar fi dorit ca pămîntul să se desfacă şi s-o înghită într-o clipă.

Astăzi, se apropie cu nonşalanţă de banca ei, îşi scoase manualul şi caietele din rucsac, se aşeză pe scaun şi îi lăsă să se holbeze la ea.

Se simţea bine.

De fapt, chiar foarte bine.

CAPITOLUL 40

Blake Baker bănui că nu e în regulă ceva din momentul în care Ed Fletcher intră neanunţat în biroul său. Socoti că trebuie să fie ceva legat de concursul de golf – pe care Ed nu-l cîştigase.

– Hei, spuse el, ridicîndu-şi mîinile într-un gest exagerat de apărare. Nici mie nu-mi place să fiu dus de nas şi i-am zis şi lui Seth asta. Habar n-am cînd s-a pregătit, dar, după cum a jucat în ultima parte, puteai să juri că e profesionist!

Chipul lui Ed Fletcher se întunecă şi mai tare.

– Şi ce altceva a mai exersat Seth, iar tu nu ştii? Arte marţiale, poate?

– Seth? întrebă Blake nedumerit. Glumeşti, nu? El e...

Ezită, apoi ridică din umeri descurajat.

– Uite ce e, Seth e copilul meu, dar nu trebuie să ne ascundem după degete... el nu prea e genul de bătăuş.

Cînd văzu că Fletcher nu reacţionează, Baker continuă, nefiind prea sigur care este problema:

– Haide, Ed... ştim amîndoi foarte bine cum l-au tratat ceilalţi copii şi îl bat la cap de ani de zile că mai devreme sau mai tîrziu va trebui să înveţe să aibă grijă singur de el.

– Şi ai vreo idee dacă, în sfîrşit, a învăţat? întrebă Ed Fletcher rece.

– Vrei să-mi spui odată despre ce este vorba?

– Zack a mîncat bătaie azi-noapte, spuse Ed Fletcher, privindu-l fix pe bărbatul din faţa lui.

– De la Seth? întrebă neîncrezător Baker, insinuările clientului său lăsîndu-l aproape cu gura căscată. Să fim serioşi, Ed! Lui Seth îi e frică şi de propria umbră! Hristoase!

– Dacă e să-i dau crezare lui Zack, se pare că nu mai e deloc aşa, pentru că fiul tău a aşteptat calm în întuneric şi a sărit asupra lui, spuse Fletcher sarcastic.

După ce îi relată versiunea lui Zack despre cele întîmplate cu o seară în urmă, uluirea lui Blake spori şi mai tare.

– La ce oră s-au petrecut toate astea? interveni el, înainte ca Fletcher să termine.

– Pe la şase şi jumătate. În orice caz, cam pe la ora aia ne-a dat telefon Sheila Jacobson.

– Şi de ce nu m-ai sunat aseară? întrebă Baker.

Fletcher îl privi furios.

– Pentru că atunci cînd ne-am întors cu Zack de la Urgenţă era deja prea tîrziu.

Baker îşi îngustă privirea.

– Nu atît de tîrziu. Mai ales luînd în considerare ceea ce susţii că s-a întîmplat.

Ed Fletcher trase adînc aer în piept.

– Ăsta e şi unul dintre motivele pentru care nu ţi-am dat telefon, spuse el. Problema e că Zack ne-a dat două versiuni ale poveştii. Mai întîi a spus că Seth l-a lovit, iar apoi că Seth l-a aruncat într-un copac.

Blake Baker îşi arcui sprîncenele.

– Oh, nu mai spune, rosti el ironic. Băiatul meu care cîntăreşte cincizeci de kilograme şi care îşi petrece cea mai mare parte a timpului la calculator reuşeşte să-l arunce într-un copac pe fiul tău de şaptezeci de kile, care, unde mai pui, e şi mare jucător de fotbal. Zău, aşa, Ed, ce naiba?

– Eu nu îţi spun decît ce mi-a povestit Zack.

– Şi Sheila Jacobson? întrebă Blake. Ea ce-a zis?

Fletcher ridică din umeri.

– N-a văzut nimic... doar l-a găsit pe Zack, după care a sunat la noi şi la Salvare.

– În concluzie, nu aveţi decît cuvîntul lui Zack.

– De ce ar minţi? se răsti Fletcher. Adică, Doamne iartă-mă, să se lase bătut de Seth? Ar trece drept un pămpălău!

Înainte ca Baker să apuce să răspundă, Fletcher îşi mai struni nervii.

– Îmi pare rău... nu ar fi trebuit să zic asta despre Seth. E băiat bun, întotdeauna a fost un băiat cuminte. Dar chestia e că nu pot să înţeleg ce s-a întîmplat azi-noapte. Să fii aruncat într-un copac... ştiu, e greu de înghiţit aşa ceva. Şi doar ştim foarte bine amîndoi cît de tare s-a enervat Zack după ce Seth ne-a bătut sîmbătă. Nici nu vreau să mă gîndesc că fiul meu ar bate pe cineva doar pentru că a pierdut un nenorocit de concurs. Dar ştiu şi că Zack e iute din fire şi că nu suportă să piardă. Aşa că hai să presupunem că nu Seth a sărit pe Zack. Să zicem că a fost invers. Cum a reuşit atunci Seth să-l lovească pe băiatul meu cu capul de creanga unui copac?

– Eşti sigur că aşa s-a lovit?

Fletcher încuviinţă din cap:

– Medicii de pe ambulanţă au văzut sîngele de pe creangă şi am verificat şi eu azi-dimineaţă. E tot acolo. Şi e cam la trei metri distanţă de la pămînt.

– Trei metri! repetă Blake, uluit. Vrei să spui că Seth... dacă *a fost* Seth, ceea ce nu pot să accept nici în ruptul capului...

– N-am de gînd să dau în judecată pe nimeni, Blake, spuse repede Fletcher, indiferent de împrejurările în care s-a petrecut totul. După atîţia ani, tocmai tu ar trebui să ştii foarte bine că sînt împotriva proceselor. De cîte ori m-ai văzut tu pe mine că am deschis eu vreunul?

Blake Baker dădu din umeri.

– Totul are un început.

– Ei bine, încă nu e cazul, îl asigură Fletcher. Încerc pur şi simplu să pricep ce s-a întîmplat, înţelegi?

Baker clătină din cap că da.

– Bine, să zicem că a fost Seth. Şi să presupunem că n-avea cum să-l ridice pe Zack şi să-l lovească de o creangă ce se afla la trei metri deasupra lui. Cel puţin nu de unul singur.

– Atunci l-a ajutat cineva, adăugă Fletcher. Dar cine? Nu vreau să-l jignesc, dar trebuie să recunoaştem că Seth n-a avut niciodată prea mulţi prieteni.

Acum Baker rămase tăcut, neavînd ce să spună. Aprobă uşor din cap, oftă, iar apoi spuse:

– Pînă acum cîteva săptămîni, nu cred că a avut vreun prieten.

– Iar acum are? întrebă Fletcher.

– Aşa susţine Jane, răspunse Baker. O prietenă, mai bine zis. Pe nepoata ta. Se pare că Jane i-a văzut sîmbătă dansînd împreună.

Privirile celor doi bărbaţi se întîlniră.

– Te ajută chestia asta cu ceva?

În loc să-i răspundă la întrebare, Ed Fletcher se uită la ceasul de pe biroul lui Blake Baker.

– E aproape douăsprezece, rosti el. Trebuie să iau prînzul cu cineva şi după aia am o întîlnire. Ce-ar fi să ne vedem pe la două şi să discutăm şi cu Marty, cumnatul meu? Măcar aflăm unde a fost fata lui noaptea trecută.

– Ce mă fac? întrebă Seth cînd sunetul clopoţelului anunţă sfîrşitul pauzei de masă.

Tot timpul cît mîncaseră, Angel şi Seth simţiseră privirile colegilor aţintite asupra lor şi auziseră răspîndindu-se prin cantină murmurele şoptite despre ceea ce i se întîmplase lui Zack, întreaga poveste căpătînd proporţii din ce în ce mai exagerate. Seth stătea cu spatele spre ceilalţi, dar putea să jure că Zack mai avea puţin şi exploda de mînie.

În plus, prinsese din zbor zvonuri despre ceea ce va păţi după ore. N-avea importanţă unde se ducea – peste tot întîlnea cîte un grup de băieţi care şuşoteau între ei, apoi îl priveau compătimitor.

Cel puţin zece dintre ei – care nu se deranjaseră niciodată nici măcar să-i adreseze vreun cuvînt – îl bruscaseră, promiţîndu-i tot felul de lucruri cu voce tare.

– Eşti fript, Baker.

– Zack şi Chad o să te omoare, jigodie mică.

– Cine te crezi tu, mă, să sari la Fletcher?

– Eşti în *rahat* pînă la gît!

Nu numai prietenii lui Zack se luau de el, ci absolut toată lumea. Toţi cei care nu spuseseră niciodată nimic atunci cînd Chad, Zack şi Jared îi dădeau pantalonii jos sau îl băgau cu capul în bazinul closetului. Şi ceea ce era şi mai rău, nici măcar nu aveau dreptate! Zack sărise *pe el*.

Acum, cînd restul copiilor treceau pe lîngă masa lor – şi unul dintre ei îl lovi „accidental" atît de tare încît resturile de pe tavă se răsturnară peste Seth –, el şi Angel rămaseră la masă, încercînd să găsească un răspuns pentru întrebarea lui Seth: „Ce-o să facă?"

Seth aproape că renunţase să mai spere, cînd Angel se lumină brusc la faţă.

– Ne întîlnim la vestiare, chiar după ore, da? spuse ea.

Seth îşi înclină capul.

– Ce ai de gînd..., începu el.

– Tu vino acolo, bine? mai adăugă ea, grăbindu-se să iasă din cantină.

După ce băiatul curăţă masa pe care mîncaseră şi se îndreptă spre ieşire, clopoţelul anunţă sfîrşitul pauzei.

Întîrziase deja şi mai trebuia să ajungă şi la dulapul lui. În timp ce mergea pe coridoarele tăcute şi pustii – eliberat de conversaţiile şoptite, de chicotelile nesuferite şi de prietenii furioşi ai lui Zack –, teama care pusese stăpînire pe el începu să se mai risipească.

Apoi, cînd ajunse la vestiare, se auzi cineva chiar în spatele lui:

– Ce mai faci, Beth?

Glasul lui Chad Jackson îl făcu pe Seth să tresară atît de tare, încît rucsacul îi alunecă printre degete şi căzu pe podea.

– Te-ai speriat, Beth? întrebă Chad, cu voce joasă, dar cu un ton atît de ameninţător că Seth simţi cum i se înmoaie picioarele.

„Blufează", îşi spuse el şi se întoarse cu faţa spre Chad, care era însoţit de Jared şi Zack.

– De ce să fiu speriat? întrebă el şi se rugă ca băieţii să nu fi sesizat tremurul din vocea lui.

– Pentru că acum eşti de unul singur, spuse Chad. Şi Zack nu.

Se apropie mai tare de el şi Seth observă o urmă de nesiguranţă în ochii lui, ca şi cum nu ştia cu certitudine la ce să se aştepte din partea lui.

– Şi azi-noapte tot singur am fost, adăugă Seth.

– Pe cuvîntul tău? replică Chad. Nu erai cu iubita ta?

– Nu e iubita mea, spuse Seth şi instantaneu îşi dori să-şi poată lua cuvintele înapoi.

Chad rînji răutăcios:

– Mi se pare şi normal să nu fie, spuse el. De fapt, pun pariu că ţi-ar plăcea să fii iubita cuiva, nu-i aşa, Beth?

Îi aruncă o privire piezişă lui Zack.

– De-aia l-ai urmărit pe Zack azi-noapte? Voiai să fii iubita lui, Beth, nu?

– Nu-mi mai zice aşa, reuşi să rostească Seth, numai că de data asta tremurul din voce era destul de evident.

Sigur pe el, ochii lui Chad străluciră maliţioşi şi, cînd Zack începu să rînjească, se apropie şi mai tare de Seth.

– De ce nu? întrebă Chad. N-o să mă laşi tu? Sau te pomeneşti că ai de gînd să faci ceva în privinţa asta?

Dorinţa de a fugi din calea lor era aproape irezistibilă, dar Seth se împotrivi cît putu acestui gînd.

– Da, exact acelaşi lucru pe care l-am făcut şi cu Zack azi-noapte, şopti el.

Chad nici măcar nu clipi la ameninţarea lui subtilă, însă Zack tresări uşor. Chad veni şi mai aproape, sufocîndu-l cu statura lui mult mai înaltă.

– Crezi că poţi să sari pe mine aşa cum ai sărit pe Zack? mîrîi el.

– Dar eu n-am..., începu Seth, însă îşi dădu seama că oricum n-avea importanţă ce spunea el.

N-avea cum să scape de răzbunarea de care se ferise toată ziua. Ridicîndu-şi rucsacul de pe jos, Seth încercă să se strecoare printre ei, dar era prea tîrziu. Chad îl izbi cu spatele de dulapuri, lovindu-l cu capul atît de tare de uşile metalice încît pentru o clipă Seth crezu că o să leşine.

– Ascultă-mă bine, căcatule cu ochi, rosti Chad printre dinţi, înşfăcîndu-l pe Seth cu putere de gulerul cămăşii şi ţinîndu-l atît de aproape că-l scuipa de-a binelea cînd vorbea. Cînd ai sărit pe Zack, ai sărit şi pe mine! Iar cînd o să termin cu tine, o să mă implori să te omor, ai priceput? O să te rănesc atît de rău, că niciodată...

De pe scări se auzi zgomotul unor paşi şi Chad îi dădu drumul repede lui Seth. Cînd directorul apăru în capătul culoarului, Chad se prefăcea de zor că îşi caută ceva în dulap, iar Zack şi Jared aveau atenţia îndreptată în altă parte. Phil Lambert totuşi deţinea această funcţie de prea mulţi ani ca să nu-şi dea seama din prima ce se petrecea acolo. Se concentră asupra lui Chad, singurul dintre cei patru băieţi care nu se uita la el.

– S-a întîmplat ceva, Jackson? întrebă el.

Chad se răsuci, ridicînd din umeri.

– Nu pot să-mi deschid prostia asta de dulap.

– Atunci ai face mai bine să chemi administratorul, îi sugeră directorul. Oricum nu înţeleg de ce voi, ceilalţi, nu sînteţi la ore, se adresă el către restul băieţilor.

Zack Fletcher şi Jared Woods o zbughiră, bucuroşi că au scăpat de pedeapsă, iar Seth mai întîrzie, doar cît să-i vadă pe cei doi dispărînd în jos pe scări, apoi se grăbi şi el spre clasa lui, unde avea ora de trigonometrie.

În ciuda faptului că toţi ochii din sală se holbară la el, iar profesoara îi aruncă o privire furioasă, lui Seth nu-i mai păsa decît de ultimele cuvinte ameninţătoare din partea lui Chad.

„Cînd o să termin cu tine, o să mă implori să te omor, ai priceput? O să te rănesc atît de rău..."

Marty Sullivan sudui dezgustat cînd dădu cu ochii de sandvişul înmuiat cu ton, de banana înnegrită şi de termosul de cafea. Chiar dacă nu era rece, ştia că lichidul va fi la fel de amar ca fierea ce i se ridicase în gît la gîndul că va fi nevoit să înghită iarăşi unul dintre prînzurile infecte pregătite de Myra. Hristoase, nu era suficient că trebuia să mănînce mereu dintr-o cutie de metal? Ar putea încerca măcar să-i prepare şi lui ceva digerabil. Dar nu, în fiecare

zi aceeaşi porcărie – un sandviş îmbibat de zeamă, un fruct pe jumătate putrezit şi un termos cu zeama aia clocită. La cîteva sute de metri mai încolo se găsea o cîrciumă şi, de vreme ce Jack Varney îl pusese să muncească şi în pauza sa de prînz, poate că ar trebui să arunce la coşul de gunoi conţinutul sufertaşului şi să se ducă mai bine să-şi cumpere nişte peşte cu cartofi şi eventual nişte bere.

Şi să-şi ia şi liber restul zilei.

Încă mai cugeta asupra acestei posibilităţi, cînd Varney îl strigă. „Ei bine, la dracu' cu el", se gîndi Marty. Deja îi dăruise două ore în plus şi cunoştea foarte bine regulile – cu excepţia unei urgenţe, avea dreptul la o pauză în care să nu fie deranjat.

Apoi Varney îl strigă din nou şi de data asta Marty îşi ridică privirea, mai degrabă ca să-şi exprime iritarea, decît interesul pentru ceea ce avea să-i ceară şeful de echipă. Cînd îl văzu pe Ed Fletcher, purtînd unul dintre costumele lui elegante şi sprijinindu-se de Mercedes-ul lui mare, enervarea lui se transformă în mînie. Dacă îngîmfatul său cumnat venise să-l concedieze, nu-i va da ocazia. O să-şi scrie demisia şi o să-i trimită la naiba pe toţi. La naiba cu toţi Fletcher-ii. Şi dacă Myra se încumeta să deschidă gura, poate că o va trimite şi pe ea la dracu'. Venirea în Roundtree fusese cea mai mare prostie în care se băgase din cauza ei, iar dacă ea voia să rămînă în continuare aici, n-avea decît. Ea şi cu ciudata de fiică-sa. După felul în care se comportase Angel – şi modul în care îl privise în dimineaţa asta, ca o vrăjitoare vampiriţă coborîtă din Infern – îi devenise foarte clar că se putea descurca perfect şi fără ele. Poate că ar trebui să plece în California sau chiar în Hawaii; Dumnezeu îi era martor că nu-şi mai dorea încă o iarnă în New England.

– Iisuse, Marty, ţipă Ed Fletcher. Ai surzit sau ce?

Marty se ridică greoi în picioare şi porni, furios, spre cumnatul lui.

– Hei, calmează-te, protestă Fletcher cînd observă pumnul încleştat al lui Marty. Vreau doar să discut cu tine.

– E ora prînzului, bombăni Marty.

Se uită mînios spre Varney.

– Deşi ar fi trebuit să mănînc acum mai bine de două ore!

Ed Fletcher îşi roti ochii iritat.

– Ferească Dumnezeu să încalc eu vreuna dintre regulile prețioase ale sindicatului!

– Vreau să zic...

– Știu foarte bine ce vrei să zici, i-o tăie Fletcher. Așa că de ce nu încerci măcar o dată în viață să afli mai întîi despre ce e vorba înainte de a te enerva?

Pînă să apuce Marty să răspundă, Fletcher i-l arătă pe bărbatul care stătea sprijinit de mașina lui.

– Îl știi pe Blake Baker?

Marty îl privi bănuitor.

– Ar trebui?

Blake Baker îi întinse mîna lui Marty.

– Băiatul meu o cunoaște pe fata ta. Seth îl cheamă.

Marty ignoră mîna întinsă și scuipă o flegmă direct în noroi.

– Nu vreau ca puștiulică ăla să stea după coada lu' fii-mea. Și i-am spus și lui asta, adăugă el, aproape convins că știe ce se întîmplă.

Căcăciosul ăla de Baker trăgea sforile ca să fie concediat.

– L-am prins o dată cu ea, dar tot ce-am făcut a fost să-i spun să-și vadă de treaba lui. Nu i-am tras nici o mamă de bătaie, așa cum ar fi trebuit.

Scuipă din nou și rînji batjocoritor.

– Din păcate, la cît de tare a alergat, n-am avut cum să-l prind. Bănuiesc însă că l-am învățat minte și a terminat-o cu Angel.

– Din spusele lui Zack, nu prea e adevărat, interveni Ed Fletcher.

Marty își înclină capul.

– Ce vrei să zici?

Ed ridică din umeri.

– Se pare că Zack și Seth au avut o confruntare azi-noapte.

– Rahat, spuse Marty. Probabil că Zack i-a ars una atît de tare lu' puștiulică, de i-a vîjîit capul.

Expresia lui Ed Fletcher se întunecă.

– Ei bine, se pare că nu s-a întîmplat deloc așa. Zack a ajuns la spital și a trebuit să i se pună copci.

Marty îşi privi cumnatul uluit.

– Te ţii de glume?

– Aşa mi-ar fi plăcut şi mie. Ideea e că nici eu, nici Blake nu reuşim să ne dăm seama ce s-a petrecut de fapt. Dar Zack spune că Seth a început să se comporte ciudat de cînd pierde vremea cu Angel.

– Ţi-am mai zis o dată, insistă Marty, că nu se mai întîlnesc!

Ed oftă adînc.

– Eu am auzit altceva. Zack mi-a povestit că mănîncă la prînz împreună tot timpul, iar acum cîteva zile au fost şi la bibliotecă amîndoi. În plus, după ore, se pare că sînt de nedespărţit.

Marty se răsuci spre Blake Baker:

– Dacă fi-tu s-a încurcat cu fata mea...

Ed Fletcher îl întrerupse:

– Vrei să-ţi ţii naibii gura pînă cînd afli toată povestea? Nimeni nu susţine că Seth „s-a încurcat" cu fiică-ta, ca să te citez. Dar sigur a avut ceva de împărţit cu Zack noaptea trecută.

Înainte ca Marty să mai zică ceva, Ed îi relată pînă la capăt ce se întîmplase – sau cel puţin ceea ce le dezvăluise Zack despre asta.

– Chestia e că îşi tot schimbă versiunea, dar chiar şi-aşa totul pare fără sens. Aşa cum par ilogice urmele de sînge de pe creanga copacului care era la trei metri deasupra pămîntului. E ca şi cum cineva l-a aruncat în sus.

Brusc, Marty îşi aminti ce se petrecuse cu o după-amiază în urmă, cînd Angel îl împinsese pe scări, lăsîndu-l leşinat de-a binelea.

Cu excepţia faptului că nu putea să bage mîna în foc că Angel fusese cea care îl lovise.

E adevărat că băuse puţin, dar îşi mai amintea furtuna izbucnită din senin, apoi cum urcase în camera lui Angel... De fapt, dacă se gîndea mai bine, ştia că Angel auzise cînd deschisese uşa şi se întorsese spre el, dar nu avea nici o amintire a loviturii în sine.

Nici pisica nu sărise pe el.

Însă cu siguranţă ceva îl izbise – un fel de forţă invizibilă. Era ca şi cum ar fi fost ridicat şi tras înapoi prin aer, iar o secundă mai tîrziu se trezise rostogolindu-se pe scări.

„Aşa cum Zack fusese aruncat în sus?"

Apoi își aminti ceea ce îi spusese Părintele Mulroney, legendele despre ceea ce se petrecuse în Roundtree cu multe secole în urmă și despre furtunile care se stîrneau din senin.

Furtuni precum cea de ieri, cînd nici Angel, nici băiatul lui Baker nu fuseseră acasă, dacă era să se ia după ce spunea Fletcher.

– Cred că mai bine ar fi să mergeți să discutați cu Părintele Mulroney, rosti Marty în cele din urmă pe un ton grav.

Blake Baker îl privi perplex.

– Părintele Mulroney? Ce legătură are el cu asta?

– Mi-a povestit unele chestii, răspunse Marty. El mi-a spus ce se petrece, de fapt, pe aici, da? Așa că n-are rost să mai vorbiți cu mine – mergeți și întrebați-l pe el!

Ed Fletcher inspiră adînc.

– Bine, Marty, să presupunem că o să ne ducem la Părintele Mike? Ce-o să aflăm de la el?

Marty deschise gura ca să le răspundă cu un singur cuvînt: *vrăjitorie*. Dar se abținu. Mai bine să audă chiar de la preot; să creadă despre el că e nebun.

– Voi întrebați-l, mai adăugă Marty. Să vă lămurească el.

CAPITOLUL 41

– N-am auzit în viaţa mea asemenea tîmpenii.

Părintele Mike Mulroney ridică din umeri dezarmat şi zîmbi uşor spre Blake Baker. Cînd Baker şi Ed Fletcher apăsaseră butonul de la soneria parohiei, cu o jumătate de oră în urmă, fusese surprins să-i vadă. Amîndoi erau membrii bisericii congregaţionale de peste drum şi, din cîte ştia el, nici unul dintre ei nu mai călcase în biserica lui. Şi-o aducea aminte vag pe soţia lui Fletcher, pe Joni, apărînd de cîteva ori – de obicei la sărbătoarea de Paşte –, dar de cîţiva ani buni nu mai venise şi bănuise că obiceiurile ei religioase erau mai degrabă dictate de interesele profesionale, decît de convingerile proprii, ceea ce însemna că acum trecuse de partea cealaltă. De aceea, cînd cei doi membri proeminenţi ai bisericii congregaţionale apărură la uşa sa într-o după-amiază de luni, îşi imaginä că e vorba de cine ştie ce chestiune religioasă. După ce îi dezvăluiră scopul vizitei lor, constată că avusese dreptate, dar la modul abstract. La urma urmei, biserica celor doi bărbaţi era cea care le condamnase la moarte cu cîteva secole în urmă pe Margaret şi Forbearance Wynton.

Acum, ca răspuns la rezumatul prezentat de Blake Baker, Mulroney le făcu semn că ştie despre ce e vorba.

– V-am spus exact acelaşi lucru pe care i l-am spus şi lui Marty Sullivan azi-noapte, zise el, adică despre ce am citit de-a lungul anilor referitor la istoria oraşului.

– Şi dumneavoastră vă aşteptaţi ca noi să credem în... ce?

Ed Fletcher ezită, căutînd un cuvînt mai bun decît cel care îi venise în minte. Din păcate, nu găsi.

– În vrăjitorie? rosti el în sfîrşit. Fii serios, părinte, doar sîntem în secolul al XXI-lea! Nu mai crede nimeni în superstiţii.

Mulroney îşi desfăcu braţele.

– Diferenţa dintre credinţa mea şi a ta şi ceea ce oamenii ca noi numesc de obicei superstiţie este ceva ce mă nedumireşte din ce în ce mai tare, o dată cu trecerea anilor.

Se ridică din scaunul său, se apropie de fereastră şi privi bătrînul stejar care se înălţa în cimitirul din curtea bisericii de pe partea cealaltă a străzii, ca o santinelă tăcută.

– Nu vi s-a părut niciodată nimic ciudat la copacul ăla? întrebă el.

Se întoarse spre cei doi bărbaţi.

– Coroana lui este perfect rotundă, ceea ce este oricum ceva aparte. Totuşi acest lucru se poate justifica printr-o îngrijire atentă, numai că, din cîte ştiu eu, n-a stat nimeni vreodată să-i taie crengile uscate. De asemenea, dacă e să mă iau după toate documentele studiate de mine, copacul există chiar dinainte de a fi fondat oraşul. Locul în care trăim cu toţii, domnilor, a fost numit după acest copac şi asta se întîmpla acum trei sute cincizeci de ani. Nici măcar pomii de pe Aleea Stejarilor din Louisiana nu sînt atît de bătrîni.

– Ei bine, e bătrîn, şi ce-i cu asta? întrebă Blake Baker. Şi nu l-a îngrijit nimeni. Ce e aşa extraordinar?

Preotul ridică din umeri.

– Poate că nimic. Mi se pare totuşi curios nu numai că nu a fost niciodată tăiat, ci şi faptul că nu prezintă vreun semn că ar fi fost ars sau lovit de trăsnet vreodată.

Ed Fletcher se încruntă.

– Poate chiar n-a fost lovit de trăsnet.

Părintele Mulroney îi întîlni privirea lui Ed Fletcher.

– Ba da, Ed. Am văzut cu ochii mei. Ţi-aduci aminte furtunile care s-au iscat din senin zilele trecute? Mă uitam pe geam şi am văzut copacul lovit de trăsnet de cel puţin zece ori. Iar pe el nu se vede nici o urmă.

Pentru prima dată, un licăr de nesiguranţă se aprinse în ochii lui Blake Baker.

– Păi, trebuie să existe un soi de explicaţie. Adică, poate...

Dar înainte de a continua, o rafală de vînt se abătu cu putere peste casa parohială şi afară cerul anunţă o furtună puternică.

– Iisuse! spuse Baker. Asta de unde a mai apărut?

Cînd soarele dispăru în spatele unui nor întunecat ce părea că venise de nicăieri, o altă rafală izbi zidurile clădirii. Un fulger luminä cerul şi tunetul ce urmă la scurt timp zgudui ferestrele. Blake Baker tresări sub violenţa dezlănţuirii naturii, dar Ed Fletcher rămase nemişcat, privind în continuare pe geam.

– Vezi? şopti Părintele Mulroney cînd ploaia începu să cadă în valuri din cer.

Parcă pentru a sublinia întrebarea preotului, un alt fulger străbătu cerul, lovind vîrful stejarului uriaş şi dispărînd într-o ploaie de scîntei imediat după ce trăsnetul explodă zgomotos. Nesiguranţa din ochii lui Blake Baker se transformă în frică.

– Nu înţeleg, şopti el. Ce se petrece?

– Dacă ne luăm după legendele cele mai vechi din Roundtree, spuse Părintele Mulroney impasibil, cineva face vrăji chiar acum.

Baker se uită fix în ochii preotului.

– Cine? se răsti el.

Buzele Părintelui Mulroney se arcuiră într-un zîmbet ironic.

– Ce ziceai tu acum cîteva minute?

Ezită, ca şi cum ar fi încercat să-şi aducă aminte cuvintele exacte, apoi continuă:

– Ah! „O grămadă de tîmpenii" parcă ai spus, nu?

Blake Baker ignoră atît tonul, cît şi vorbele preotului.

– Dacă ştii ce se întîmplă, ai face mai bine să ne spui, insistă el, cînd cel de-al treilea fulger tăie cerul în două şi casa tremură din nou sub izbitura trăsnetului.

– Tot legendele mai spun că totul se petrece într-un singur loc, rosti preotul cînd zgomotul se mai potoli. Casa veche de la Black Creek Crossing. Şi întotdeauna se vorbeşte şi de o adolescentă.

Înainte să zică ceva ceilalţi bărbaţi, la uşă se auzi o bătaie puternică.

– Intră, strigă Părintele Mulroney, convins că ştie cine e.

Uşa se deschise şi Myra Sullivan păşi înăuntru.

– Părinte, ce s-a întîm..., începu ea, dar se opri brusc cînd îi zări pe cei doi bărbaţi care erau cu preotul. Ed? întrebă ea. Ce cauţi aici?

În loc să-i răspundă, Ed o întrebă la rîndul lui:

– S-a dus Angel la şcoală azi-dimineaţă?

Myra se uită cînd la preot, cînd la cumnatul ei.

– Ce..., începu ea din nou, numai că de data asta Ed Fletcher o întrerupse.

– Angel? repetă el. E fiica ta?

Myra se încruntă.

– Nu înţeleg, spuse ea.

– Ei bine, nici eu nu prea înţeleg, rosti Blake aspru. Părintele Mulroney susţine că fiica ta e vrăjitoare sau cam aşa ceva şi...

Myra se întoarse spre Părintele Mulroney, făcîndu-se albă la faţă ca varul.

– Eşti preot! şopti ea. Cum ai putut să spui aşa ceva? Şi, mai ales, cum ai putut să te gîndeşti la aşa ceva?

– N-am spus că Angel este vrăjitoare, Myra. Eu...

– Ba puteai să zici fără probleme, îl întrerupse Baker, răsucindu-se spre preot. La cum se comportă fiul meu, probabil că ăsta e adevărul!

Se uită la Ed Fletcher.

– Cred că noi doi trebuie să lămurim exact ce s-a întîmplat aseară. Mă duc la şcoală să-l găsesc pe Seth. Dacă Zack a spus adevărul, fiul meu a intrat într-o belea din care, sincer, nu ştiu cum va ieşi.

O privi furios pe Myra.

– Iar dacă aflu că şi fiica ta are vreo legătură...

– Angel a mea n-ar putea...

Dar Blake Baker nu o ascultă şi i-o reteză nepoliticos.

– Vii, Ed? întrebă el şi se năpusti pe uşa camerei fără să mai aştepte vreun răspuns.

Ed Fletcher îl urmă la scurt timp.

O tăcere dureroasă cuprinse încăperea în timp ce Myra Sullivan îl privea amuţită pe preot. Într-un tîrziu, bărbatul oftă, o luă uşor de cot şi o conduse spre uşa de la intrare.

– Şcoala se va termina peste douăzeci de minute, spuse el încet. Cred că ar trebui să fii acolo. Şi cel mai bine ar fi să vin şi eu cu tine.

Seth Baker meditase întruna la ce se va întîmpla cu el după ce plecase Angel şi după ce băieţii îl înghesuiseră la vestiare. Dacă domnul Lambert nu ar fi apărut...

Dar domnul Lambert *venise* şi nasul lui era încă nespart, nu avea vînătăi în jurul ochilor, iar dinţii erau încă nemişcaţi de la locul lor. Totuşi, după ore, lucrurile vor fi diferite. N-o să se ia de el imediat, pentru că exista o mică şansă să fie observaţi de vreun profesor. Nu, vor aştepta pînă mai tîrziu, cînd vor fi la suficientă distanţă de şcoală şi îl vor încolţi într-un cotlon. Iar atunci, judecînd după furia din ochii lui Chad, o să-l bată mai tare decît îl bătuse tatăl lui vreodată.

Cel puţin acesta îl lovea numai cu cureaua.

Chad şi Zack – şi poate chiar şi Jared – vor sări pe el cu tot ce vor avea la îndemînă.

Şi nici n-avea sens să rămînă la şcoală după ore. Probabil că pînă acum Zack le spusese tuturor să îl supravegheze şi, chiar dacă ar fi aşteptat să plece toată lumea, mai devreme sau mai tîrziu tot va trebui să iasă şi el din clădirea ce urma să fie încuiată. Şi Chad îl va aştepta împreună cu Zack, care părea şi mai fioros acum că avea capul bandajat. Nu avea nici cea mai mică şansă.

Numai la asta se gîndise toată ziua şi cînd, în timpul pauzei dinaintea orei de istorie, văzu cum ceilalţi îl privesc şi şuşotesc despre el, nu-şi dori decît să dispară pur şi simplu.

Aşa cum dispăruse şi Angel. Unde se dusese oare?

Apoi, cînd văzu fulgerul prin fereastra de la capătul coridorului, urmat imediat de un tunet puternic, ştiu unde plecase Angel. Era la cabană şi focul ardea în şemineu, iar ceaunul se încălzea. Şi Seth înţelese ce trebuie să facă.

În loc să meargă la ora de istorie, se repezi la vestiare, își luă rucsacul și porni spre scările de la capătul îndepărtat al culoarului. Cînd clopoțelul anunță începerea ultimei ore de curs, împinse ușa și ieși direct în ploaie.

Un alt fulger străpunse vălătucii de nori de deasupra și, cînd coborî scările, văzu cum trăsnetul cade direct spre pămîntul din vechiul cimitir. Traversă strada în goană, ferindu-și capul pe cît posibil de picăturile dese de apă. Cînd ajunse la colțul străzii Black Creek, era deja ud leoarcă, dar nu-i mai păsa. Scăpase de școală, de Chad, de Zack și de restul lumii.

Pentru moment se afla în siguranță.

În aproape cincisprezece minute ajunse la drumul ce ducea spre cabană. Tremura de frig din toate încheieturile și ploaia care cădea în rafale aproape că-l orbea. Se văzu nevoit să iasă de pe șosea de două ori ca să evite mașinile care trecură pe acolo; de fiecare dată se pregătise să se afunde în pădure, în cazul în care șoferii ar fi oprit ca să-l întrebe ce caută acolo, dar mașinile nici măcar nu încetiniseră. Se pare că nici cei care conduceau nu aveau o vizibilitate mai bună decît a lui.

După ce părăsi drumul principal, o luă pe cărarea care acum era acoperită de noroi. În cele din urmă se lăsă păgubaș și merse de-a lungul ei, ocolind copacii și trecînd prin tufișuri, dar fără să scape din ochi poteca. Curînd hainele și pantofii i se îmbibară de apă și noroi.

Totuși, coroanele copacilor îi ofereau puțină protecție împotriva ploii, iar strălucirea fulgerelor lumina suficient întunericul din pădure, astfel că știa mai mereu unde e.

Într-un tîrziu ajunse la luminișul în capătul căruia se zărea povîrnișul de granit. Cercetă zona în speranța că va găsi vreo urmă de fum ce ieșea prin coșul cabanei, dar furia furtunii îl împiedica să vadă ceva.

Se căță pînă în vîrful malului abrupt și privi în jos spre locul unde era ascunsă cabana.

Și nu văzu nimic.

Era ca și cum peretele teșit al cabanei fusese înghițit de piatră.

Dar era imposibil! Doar mai fusese la cabană de trei ori – era sigur de asta!

Cînd un alt fulger străbătu cerul şi cînd ecoul tunetului reverberă între zidurile de granit, Seth începu să coboare panta stîncoasă.

Îşi prinse piciorul între două pietre şi de-abia se abţinu să nu scoată un ţipăt de durere cînd glezna i se răsuci. După cîteva încercări reuşi să-şi scoată piciorul şi îşi continuă drumul.

Cabana se găsea la locul ei.

Pe sub crăpătura de la uşă răzbătea o strălucire gălbuie.

Înaintă, ezită, după care împinse uşa.

Pentru o clipă, în lumina difuză din interior, nu zări nimic, dar apoi ochii lui se obişnuiră cu întunericul.

Focul ardea în vatră şi deasupra lui ceaunul scotea aburi.

Houdini stătea lîngă el, avînd coada încolăcită în jurul picioarelor.

Angel era aşezată la masă. Cartea cu coperte roşii era deschisă. Cînd Seth păşi înăuntru, fata îşi ridică privirea.

Zîmbi.

– Ştiam că ai să vii, spuse ea.

În căldura cabanei, durerea din glezna băiatului se risipi, la fel şi tremurul ce-i cuprinsese trupul.

Era la adăpost.

Cel puţin pentru o vreme...

Phil Lambert privi înciudat furtuna de afară. Cînd se trezise dimineaţă şi văzuse cerul senin, fără urmă de norii care-i dăduseră atîta bătaie de cap în săptămîna ce trecuse, se hotărîse să meargă la pescuit imediat după ore. Îşi pusese pînă şi undiţa şi coşul – împreună cu cizmele de cauciuc şi pălăria de paie – în portbagajul maşinii, astfel încît să poată cîştiga cît mai mult timp. Şi toată ziua vremea ţinuse cu el – o zi perfectă de toamnă cu soare strălucitor şi un cer albastru senin. Apoi, cu o oră în urmă, cerul se întunecase brusc şi un fulger îl speriase atît de tare încît răsturnase ceaşca de cafea peste raportul pregătit pentru superiorul său. După aceea şcoala se cutremurase sub izbitura trăsnetului puternic. Ceea ce însemna că, în loc să-şi petreacă două ore liniştite încercînd să ademenească păstrăvul

din Black Creek cu mustele prinse de vîrful undiței, va rămîne la birou, unde va întocmi tot felul de rapoarte nenorocite.

„Poate că ar fi trebuit să nu renunț la catedră, se gîndi el, și să nu accept postul de director."

Sau poate furtuna asta va trece la fel de repede precum cele de săptămîna trecută și cea de ieri și într-o jumătate de oră cerul se va însenina. „Șansele ca un astfel de lucru să se petreacă, se gîndi el, întorcîndu-se către cele patru persoane din fața biroului său, sînt la fel de mici ca posibilitatea de a termina un teanc de rapoarte în doar două ore, ca să nu mai pun la socoteală și vizita neașteptată a unui preot și a trei părinți supărați." Unul dintre ei – tatăl lui Seth Baker – era în mod special mai iritat decît ceilalți. După ce-l ascultă pe Baker timp de zece minute, hotărîse că mai simplu ar fi să-i aducă imediat pe cei trei copii implicați la el în birou, decît să-i convingă pe toți să aștepte terminarea orei, mai ales că încă mai nutrea speranța ca soarele să apară în cele din urmă pe cer.

Se auzi un ciocănit și asistenta lui, Stacy Moore, își băgă capul pe ușă.

– Zack Fletcher e aici, spuse ea, dar nici Seth Baker, nici Angel Sullivan nu erau în clasele lor.

Phil Lambert își arcui sprîncenele întrebător:

– Se pare că nimeni n-a mai văzut-o pe Angel încă de la prînz, dar Seth a fost zărit chiar înainte de ultima oră.

– Vreți să spuneți că fata mea nu e în școală? întrebă Myra Sullivan.

– Cam așa ceva, observă sec directorul. Poți să ne mai scuzi o clipă, Stacy? Imediat ce termin cu dînșii, te sun eu să-l inviți și pe Zack înăuntru.

După ce Stacy Moore se retrase și închise ușa după ea, Lambert se lăsă pe spătarul scaunului, își încrucișă degetele sub bărbie și îi privi pe rînd pe cei trei părinți. Myra Sullivan arăta îngrijorată și Ed Fletcher înmărmurit. În schimb, Blake Baker părea să se înfurie din ce în ce mai tare.

– Iată cum văd eu situația, sugeră Lambert. Este evident că nu avem cum să dicutăm cu Seth sau cu Angel în după-amiaza asta,

dar pot să vă asigur că mîine dimineaţă voi vorbi personal cu amîndoi. Cînd copiii încep să chiulească de la şcoală vreau să ştiu de ce. Deşi, continuă el, întorcîndu-se spre Ed Fletcher, cred că bănuiesc motivele lui Seth. Astăzi, la sfîrşitul pauzei de masă, s-a întîmplat să-l găsesc pe Zack şi pe doi prieteni de-ai lui sus pe coridor. Nu am ajuns acolo la timp ca să văd cu ochii mei, dar tocmai îl înghesuiseră pe Seth într-un colţ, sau, dacă nu apucaseră încă, oricum se pregăteau s-o facă.

Ridică mîna în sus cînd Blake Baker încercă să spună ceva.

– Acum, date fiind cele întîmplate azi-noapte şi ce am văzut eu astăzi, bănuiala mea e că Seth s-a hotărît să plece de la ultima oră pentru a nu mai da ochii cu Zack şi prietenii lui după şcoală.

– Cine erau ceilalţi doi? se răsti Blake Baker. Erau cumva Chad Jackson şi Jared Woods?

– De vreme ce nu i-am văzut făcînd ceva anume, nu cred că are sens să le spunem numele, rosti Lambert împăciuitor.

Un alt fulger luminã cerul, şi zidurile clădirii se scuturară sub lovitura tunetelor.

– Eu propun să-l chemăm pe Zack înăuntru şi să-l rugăm să încerce să mai explice o dată ce s-a întîmplat noaptea trecută, deşi nu sînt sigur că vom ajunge la vreun rezultat. Sincer să fiu, spuse el, ridicîndu-se şi ocolind biroul, lucrul cel mai înţelept pe care am putea să-l facem cu toţii este să plecăm acasă, aşa cum a procedat şi Seth. Sînt convins că pînă mîine neînţelegerile dintre Seth şi Zack se vor mai aplana şi oricum vă asigur că o să-i supraveghez îndeaproape.

– Şi cu Angel cum rămîne? se agită Myra. Dacă a plecat de la prînz...

– Prezenţa se face în fiecare dimineaţă, doamnă Sullivan, explică directorul. Dacă un elev nu ajunge la orele de mai tîrziu, se presupune că absenţa lui este deja înregistrată în cataloage. O altă modalitate de a şti cu siguranţă este ca un alt elev să ne raporteze absenţa.

Phil Lambert scoase un chicotit.

– Este inutil să adaug că foarte rar se întîmplă ca un elev să-l pîrască pe altul. Dimpotrivă, de cele mai multe ori se acoperă unul pe celălalt.

Se îndreptă spre uşă.

– Ce-ar fi să încheiem pe ziua de astăzi şi să vedem ce se mai întîmplă mîine, bine?

Îi oferi lui Blake Baker un zîmbet încurajator.

– Eu nu mi-aş face prea multe griji pentru Seth – astfel de lucruri se rezolvă de obicei de la sine.

Deschise uşa şi păşi în anticameră, unde Zack Fletcher stătea incomod pe un scaun de plastic care era singura piesă de mobilier din încăpere, în afara scaunului şi a biroului lui Stacy.

Nu numai tatăl lui, dar şi mătuşa lui şi tatăl lui Seth ieşiră din biroul directorului. Se ridică brusc în picioare.

– Ţi-au spus? îşi întrebă tatăl. Am dreptate, nu? Seth a sărit pe mine azi-noapte şi Angel era cu el, nu?

Ed Fletcher se uită cercetător în ochii fiului său, încercînd să zărească ceva, orice, care să-i spună dacă Zack minţea sau nu, dar nu descoperi nimic.

– Seth şi Angel nu sînt aici, spuse el. Aşa că se amînă totul pentru mîine. Haide, mergem acasă.

Zack scutură din cap.

– Am antrenament la fotbal.

Veni rîndul lui Ed Fletcher să dea din cap.

– Astăzi nu te duci – nu cu bandajul ăla pe cap şi cu ploaia asta care toarnă afară. Te duc acasă şi te odihneşti, iar mîine vom vedea cum stau lucrurile.

Se uită la Blake Baker, apoi la Phil Lambert.

– Toate lucrurile, da?

Blake Baker vru să adauge ceva, dar apoi se răzgîndi.

Phil Lambert zîmbi.

– Nici o grijă, Ed – în toţi anii de cînd sînt profesor, n-am întîlnit nici o problemă legată de copii care să nu poată aştepta pînă dimineaţa. Şi nici n-ai idee cît de uimit o să fii cînd o să afli că de cele mai multe ori o problemă care pare extrem de gravă azi dispare complet pînă a doua zi.

CAPITOLUL 42

Angel îl ascultă în tăcere pe Seth, care-i povesti ce se întîmplase după ce ea plecase de la şcoală şi cum se hotărîse să nu mai aştepte sfîrşitul orelor.

– Dar mîine ce ai de gînd să faci? întrebă ea în final.

– Nu ştiu... sper ca pînă atunci Zack să nu mai fie atît de supărat ca azi-dimineaţă.

Angel îşi dădu ochii peste cap.

– Visezi cai verzi pe pereţi.

– Sau poate o să chiulesc de la şcoală.

– Pentru cîtă vreme? îl întrebă Angel. Adică, ai de gînd să te ascunzi în casă tot restul vieţii?

Seth nu se simţi în stare să îşi privească în ochi prietena.

– Tu nu ţi-ai dorit niciodată să faci asta?

Angel păstră tăcerea cîteva clipe lungi, apoi clătină din cap.

– Acum, nu. Chiar aş vrea să nu mă mai întorc niciodată acasă. Ar fi perfect să pot rămîne aici.

Seth se uită în jurul căbănuţei. Încăperea se încălzise prea tare din cauza focului din vatră, dar chiar şi-aşa, printre crăpăturile din zid şi pe lîngă oblonul care acoperea ferestruica se strecura un curent de aer rece, iar pe sub pragul uşii intra în permanenţă bătaia vîntului. Numai strălucirea flăcărilor lumina puţin întunericul şi, deşi o mare parte din fum ieşea pe coş, rămînea suficient şi înăuntru, iar pe Seth începuseră să-l usture ochii şi de-abia se abţinea să nu strănute. Totuşi, înţelese exact la ce se referea ea.

– Vasăzică, ce-o să facem? întrebă el.

Angel întinse mîna şi întoarse cartea cea veche spre prietenul ei ca să poată citi pagina unde era deschisă.

– Cred că ar trebui să facem asta.

Seth se aplecă şi privi versurile de-abia vizibile în lumina difuză din cameră. Cînd Angel înclină volumul spre foc, băiatul reuşi să deslușească literele scrise foarte frumos:

„Răfuiala

O broască rîioasă ce încă trăieşte
Şi copacul ce plînge
Al său suflet ce jeleşte
Şi-al tău strop de sînge.

Să stai neclintit
Cît focu-i mocnit
Şi să pui ce-a rămas
În propriul tău vas.

Iară jalea ta
De la tine va zbura
Şi-şi va face sălaş
Pe capul unui vrăjmaş."

Seth citi versurile ciudate de două ori.

– Te-ai lămurit ce înseamnă?

Angel ridică din umeri nesigur.

– Nu prea. Din prima strofă reiese clar că trebuie să luăm sînge de la o broască vie.

Se cutremură doar la gîndul atingerii unui astfel de animal, dar Seth era prea absorbit de studiul versurilor ca să mai observe.

– Pun pariu că partea în care se pomeneşte de „copacul ce plînge" se referă la salcie. E una chiar la capătul luminişului, acolo unde dispare cărarea. Dar ce-ar trebui să luăm de la ea? Frunzele? Sau scoarţa?

– Eu cred că e vorba de sevă, spuse Angel. Vezi? „Al său suflet ce jeleşte". Nu vrea să zică oare că avem nevoie de seva copacului? Nu poate fi considerată seva un soi de sînge?

– Ba da, exact aşa e, se repezi Seth. Şi strofa a doua? Să înţeleg că nu mai trebuie să bem din ceaun aşa cum am procedat înainte?

Angel scutură din cap.

– Cred că trebuie să aşteptăm pînă cînd se stinge focul de tot şi de-abia apoi să adăugăm o picătură din sîngele nostru în ceea ce urmează să bem. Fiecare separat.

Seth citi versurile încă o dată, apoi îşi ridică privirea.

– Ce rezultate crezi că are?

– Probabil că e un fel de răsturnare a situaţiei. Dacă încearcă cineva să ne facă ceva, atunci se întoarce împotriva lui.

Seth privi cuvîntul tipărit deasupra strofelor.

– Răfuiala.

Se uită la Angel.

– Crezi că e un fel de zi în care îţi închei socotelile?

– Păi, ce altceva? întrebă ea.

– Dar cum va funcţiona? rosti Seth nedumerit, apoi luă cartea în mîini. Ai mai găsit şi altele?

– Am mai făcut puţin amestec care ne ajută să ridicăm lucrurile, răspunse Angel. Dar restul nu am reuşit să le înţeleg. De fapt, nici nu am putut să le citesc măcar.

Seth răsfoi paginile cărţii una cîte una. Jumătate din ele erau pline de nişte desene atît de complicate şi de nişte cuvinte atît de ciudate încît nici el nu reuşi să le dea de capăt. Iar acolo unde reuşea să desluşească cuvintele, înţelesurile lor erau mult prea cifrate ca să încerce să le dea un sens. În cele din urmă reveni la pagina cu „Răfuiala". Cel puţin aceasta era relativ clară.

– Bine. Hai să încercăm!

Îşi puse geaca pe el, în timp ce Angel îşi scoase pelerina de plastic din rucsac şi porniră amîndoi prin furtună. Houdini îşi abandonă locul din faţa şemineului şi plecă după ei. Imediat ce Angel şi Seth începură să escaladeze malul, pisica se repezi prin luminiş,

îndreptîndu-se spre salcia plîngătoare, unde îi aşteptă cuminte la adăpostul ramurilor ei bogate.

Cînd ajunseră lîngă ea, descoperiră uimiţi că Houdini ţinea strîns între fălci un broscoi mare, care se zbătea din toate puterile.

Angel rămase cu privirea pironită pe creatura ce se zvîrcolea, dar Seth se întinse, se apucă de o creangă şi încercă să o rupă. Deşi auzi cum plesneşte, scoarţa se desprinse doar foarte puţin şi ramura se ţinea încă bine de trunchiul copacului. Seth o înclină înainte şi înapoi, dar aceasta nu cedă.

– Unde e cuţitul tău? întrebă Angel.

– În rucsac, răspunse Seth, străduindu-se în continuare să rupă creanga.

Cînd coaja se răsuci şi mai tare, din ea începu să picure sevă, pe care Angel o prinse pe deget.

– Poate că e suficient, spuse ea, cînd un fulger lumină scurt cerul şi tunetul răsună pînă în inima pădurii.

– Sper să ai dreptate, oftă Seth, dînd drumul ramurii. Ar fi trebuit să-mi iau cuţitul cu mine.

Alergară înapoi pînă la cabană, ferindu-se de ploaie pe cît posibil.

Angel se apropie direct de ceaunul în care fierbea apa şi picură stropul de sevă înăuntru. Seth scotoci prin rucsac şi-şi scoase cuţitul, apoi se aşeză pe vine şi luă broasca din gura lui Houdini, care îi dădu drumul imediat.

– Chiar trebuie să-l răneşti? întrebă Angel în timp ce băiatul îi crestă uşor pielea de pe unul din picioarele din spate.

– L-am tăiat puţin, răspunse Seth, ţinînd animalul deasupra ceaunului şi strîngîndu-l puţin de picior pînă cînd cîteva picături de sînge căzură în lichidul ce fierbea.

Cîteva secunde mai tîrziu, ieşi afară şi eliberă broscoiul, privindu-l apoi cum ţopăie şi dispare după un bolovan.

– Nici n-a simţit, te asigur, îi spuse el lui Angel după ce închise uşa.

Flăcările dansau sub micul ceaun fierbinte, în timp ce furtuna se înteţea din ce în ce...

Cînd soarele începu să apună, focul se stinse şi el. Clocotele din ceaunul negru se domoliră şi ele o dată cu ultimele rafale ale furtunii; fulgerele se îndepărtară, iar tunetele îşi pierdură din putere. Lumina ce se strecura printre crăpăturile din zid şi pe sub uşă deveni mai puternică. Cînd apa încetă să mai cadă în chiuveta de granit, se auzi şi ultimul bubuit, iar focul din vatră lăsă în urma lui o grămadă de tăciuni roşiatici. Seth deschise fereastra.

Aerul, curăţat de ploaie, mirosea dulce. Cînd Seth privi în sus, ultimii nori firavi se risipiră în neant. În afara atmosferei proaspete şi a frunzelor îmbibate de apă, furtuna părea să nu fi lăsat nici o urmă, pentru că vîntul care bătuse cu o furie nemaivăzută se domolise atît de repede încît Seth nu simţea nici o adiere pe obraji. Împinse la maximum oblonul şi deschise uşa larg. Fumul înţepător se împrăştie, iar razele soarelui alungară întunericul din mica încăpere a cabanei.

Seth se apropie de masă şi o urmări pe Angel cum răstoarnă conţinutul ceaunului într-un borcan mic. Houdini se freca întruna cînd de picioarele ei, cînd de-ale băiatului, dar într-un tîrziu se întinse pe podea într-un loc în care bătea soarele.

– Şi-acum? o întrebă Seth cînd Angel puse borcanul pe masă.

– Unul din noi adaugă o picătură de sînge şi apoi bea. După aceea, spălăm vasul şi repetăm.

Fără să mai scoată nici un cuvînt, Seth luă cuţitul, se tăie la deget şi picură cîţiva stropi de sînge în borcănaş. Acestea dispărură aproape instantaneu, amestecîndu-se perfect cu apa ce-şi păstră neschimbată culoarea. Aşteptă ca lichidul să se mai răcească puţin, apoi îl bău pe nerăsuflate.

Clăti vasul în chiuvetă şi Angel îl umplu la rîndul ei. Repetînd acelaşi ritual, dar folosind propriul sînge, fata dădu pe gît licoarea.

După o vreme, Angel apucă şi cel de-al doilea borcan de pe măsuţă şi i-l dădu lui Seth.

– E poţiunea cealaltă, spuse ea. Cea care te face să ridici lucrurile. Măcar îl ţii o vreme pe Zack departe de tine.

Tăcut, Seth îşi înmuie buzele în lichid şi-l înghiţi repede.

Cîteva minute mai tîrziu, după ce făcuseră ordine în cameră, cei doi prieteni, urmaţi îndeaproape de Houdini, ieşiră pe uşa cabanei şi

porniră să se cațere spre vîrful povîrnișului bolovănos. Traversară luminișul și dispărură în pădure. Deși se lăsase întunericul, nu întîmpinară nici o dificultate în găsirea drumului, pentru că pisica îi conduse pînă la capătul străzii Black Creek.

– Ce-ar fi să mergem în oraș să bem o Cola? sugeră Seth.

Stăteau în fața casei lui Angel și amîndoi îl vedeau pe Marty Sullivan scrutînd noaptea prin fereastra de la parter.

Angel dădu din cap că nu.

– Mai bine nu. Acum nu poate să ne vadă, dar dacă întîrzii și mai mult, o să se enerveze și mai tare.

– Ai și tu dreptate, spuse Seth, dezamăgit. Atunci, eu mă duc.

În ciuda eforturilor sale considerabile de a se preface că totul e în regulă, Angel sesiză teama din vocea lui.

– Crezi că o să te descurci? întrebă ea.

Băiatul înclină capul și zîmbi chinuit.

– Păi, azi-noapte am reușit, așa că eu zic că o să ajung acasă nevătămat și în seara asta, nu?

– Probabil că Zack n-o să încerce nimic deocamdată, mai spuse ea.

– Tot ce e posibil, replică Seth, dar expresia de pe chipul lui îi trădă îngrijorarea. Haide, pe mîine, rosti el în cele din urmă.

Totuși, nu plecă decît după cîteva secunde.

Houdini, care așteptase liniștit cît discutaseră ei, se ridică în patru labe, se uită în sus spre Angel, apoi porni după Seth. Pisica făcu cîțiva pași, se opri, se întoarse ca s-o privească pe Angel și timp de o clipă păru nehotărîtă. Într-un tîrziu, se răsuci și alergă să-l prindă pe Seth din urmă.

– Hei, spuse Seth, aplecîndu-se ca să scarpine pisica după urechi. Ce faci?

Se ridică și se uită înapoi spre Angel, dar aceasta îi făcu un semn cu mîna și intră în casă.

– Ești sigură că vrei să vii cu mine? întrebă Seth, așezîndu-se din nou pe vine.

Houdini se rostogoli pe spate, cerînd mîngîiere.

– Bine, oftă Seth, acceptîndu-i compania. N-o să încerc să te conving să faci altfel.

Douăzeci de minute mai tîrziu, mai avea doar cîteva sute de metri de parcurs pînă la casa lui şi pînă acum nu zărise nici o urmă de Chad, Zack sau Jared. În loc să o ia pe strada Court, ca de obicei – acolo unde îl prinsese Zack cu o seară în urmă –, ocoli pe partea cealaltă a parcului şi intră pe strada Church. Ajungînd pe strada Elm, nu coti spre casa lui, ci merse în sus cîteva sute de metri. Acum nu-i mai rămînea altceva de făcut decît să traverseze aleea şi să intre pe uşa din spate.

Se opri în capătul drumului, cercetă cu atenţie şirul de garaje întunecate – în spatele cărora Zack, Chad, Jared sau oricine altcineva s-ar fi putut ascunde – şi se întrebă dacă n-ar fi mai bine să se întoarcă pe strada Elm şi să intre pe uşa din faţă. Chiar dacă Chad şi Jared se aflau prin preajmă, cu siguranţă că stăteau în capătul celălalt al străzii.

Dar dacă l-au văzut...

Mai bine pe alee, se hotărî el.

Houdini mergea alene în faţa lui, aşa că Seth porni să străbată ulicioara îngustă, lăsînd în urmă strălucirea gălbuie a stîlpilor electrici.

Cînd întunericul îl înconjură din toate părţile, avu senzaţia că zăreşte o uşoară mişcare în dreapta, dar cînd se întoarse să se uite mai bine, nu descoperi nimic.

Doar o poartă uşor întredeschisă.

Dar atunci ce văzuse?

Se mişcase ceva?

Se strecurase cineva pe acolo? Cineva care se ascundea acum în umbra garajului, mai întunecat decît noaptea însăşi?

Băgîndu-şi capul între umeri, grăbi pasul.

Mai avea puţin pînă la curtea din spatele casei sale, dar Houdini se opri brusc.

Cînd spatele pisicii se arcui şi blana i se zbîrli, Seth simţi cum i se face părul măciucă şi realiză că, în urmă, se afla cineva.

Căzuse într-o capcană.

Răsucindu-se, se trezi în faţa unei siluete întunecate care îl privea fix. O clipă, ce păru o eternitate, cei doi îngheţară. Apoi atacatorul îşi ridică braţul. Seth văzu atunci gîtul spart al unei sticle de bere care se îndrepta direct spre el. Parcă hipnotizat de ciobul care strălucea, lui Seth i se goli mintea şi corpul i se acoperi brusc de o sudoare rece.

Din spatele lui, răsună scuipatul ameninţător al lui Houdini, urmat imediat de sunetul unui glas.

Glasul lui Jared Woods.

– Iisuse! E chiar pisica aia!

Silueta se apropie şi mai tare de el, iar acum marginea tăioasă a sticlei sparte se găsea la doar cîţiva centimetri de faţa lui Seth. Aproape că simţea cum cioburile îi vor sfîşia pielea, tăindu-i arterele...

Apoi auzi un ţipăt înăbuşit, însă suficient de tare pentru a-l trezi din transa în care îl aruncase sticla spartă. Se întoarse şi-l văzu pe Jared Woods ţinîndu-se cu mîinile de faţă.

Houdini! Probabil că pisica sărise pe Jared şi...

Nu-şi mai continuă gîndul, pentru că un nou strigăt străbătu noaptea, şi Seth se întoarse pentru a doua oară.

Ceea ce văzu îl făcu să se dea un pas înapoi. Cel care ţinea gîtul de sticlă în mînă – şi Seth putea să jure că e vorba de Chad Jackson – rămăsese neclintit. Deşi locul era foarte slab luminat, Seth era convins că din ciobul ameninţător picura ceva.

Sînge.

Dar ce se întîmplase?

Se tăiase Chad singur? Îşi aminti atunci ultimele versuri ale poeziei ale cărei instrucţiuni le urmaseră el şi Angel ceva mai devreme... „Iară jalea ta / De la tine va zbura / Şi-şi va face sălaş / Pe capul unui vrăjmaş."

Seth era prea uimit ca să facă vreo mişcare şi Chad se apropie şi mai tare cu mîna ridicată în sus. Chiar şi-aşa prin beznă, băiatul zări strălucirea de om nebun din ochii lui Chad şi ştiu imediat ce avea să urmeze.

O să fie omorît.

Instinctul de apărare începu atunci să funcţioneze şi Seth se concentră asupra unei singure imagini.

O viziune în care atacul lui Chad se întorcea împotriva lui, aşa cum spuneau şi ultimele versuri.

În acelaşi moment, Chad se dădu înapoi, parcă împins de o forţă invizibilă. Căzu pe spate şi începu să se zvîrcolească în încercarea de a scăpa de arma mînuită chiar de el. Cu coada ochiului, Seth îl zări pe Jared Woods holbîndu-se stupefiat la corpul prietenului său care se lupta, apoi retrăgîndu-se în întuneric.

Un moment mai tîrziu, exact cînd vîrful sticlei se lipise de gîtul lui Chad, Seth se relaxă şi alungă din minte imaginea asupra căreia se concentrase atît de tare.

Imediat, Chad scăpă bucata de sticlă pe jos, după care se ridică precipitat în picioare şi se năpusti după Jared.

Seth îi urmări cu privirea pînă cînd dispărură în întunericul din capătul aleii, apoi se întoarse spre poarta curţii din spatele casei lui, dar se opri pentru a vedea unde e pisica.

Pe Houdini însă parcă-l înghiţise pămîntul.

Marcat încă de viziunea lui Chad luptîndu-se pentru a evita ravagiile propriei arme, Seth se strecură în casă şi urcă scările pînă în camera lui. Închise uşa, îşi aruncă rucsacul pe pat şi se privi în oglindă.

În exterior arăta exact ca azi-dimineaţă cînd plecase la şcoală.

Dar înăuntrul lui ştia că se schimbase ceva.

Ar fi putut să-l lase pe Chad Jackson să-şi taie gîtul singur.

Dar el îi dăduse drumul.

Brusc, dintr-un colţ ascuns al minţii lui, toate lucrurile pe care le suportase de-a lungul anilor îl copleşiră cu putere. Toate umilinţele şi bătăile. Şi îi păru rău că se răzgîndise.

Îşi dori să poată finaliza ce începuse cu Chad.

Treptat Seth dădu frîu liber imaginaţiei şi-şi închipui cum l-ar fi putut pedepsi, şi, pe măsură ce distrugerea adversarului său căpăta contururi tot mai clare, în sufletul său se dezvolta o forţă fără margini.

Poate că totuşi nu era prea tîrziu.

Poate că nu-şi încheiase socotelile cu Chad.

Concentrîndu-se din toate puterile, îi dori moartea duşmanului său dintotdeauna...

CAPITOLUL 43

– A încercat să mă omoare! urlă Chad Jackson. Jigodia aia mică a încercat să-mi ia gîtul!

El şi Jared stăteau în dormitorul lui.

Sticla spartă dispăruse – îi dăduse drumul undeva pe alee în timp ce alerga să se adăpostească. Cînd văzu sîngele ce-i acoperea mîna dreaptă, de-abia se abţinu să nu vomite. Se repezi în baie, unde căzu în genunchi în faţa closetului cu stomacul chinuit de contracţii. Nu se linişti pînă cînd nu vărsă tot ce mîncase la prînz.

Ameţit şi aproape sufocat, Chad se apucă strîns de toaletă pentru că greaţa părea să nu-l părăsească. După o vreme, se lăsă pe podeaua încăperii, gîfîind şi mai, mai să izbucnească în plîns. Ce se întîmplase? Cum reuşise Seth – Seth *Baker,* pe toţi sfinţii – să facă toate astea? El şi Jared îl zăriseră cu o jumătate de oră în urmă şi îşi dăduseră seama pe loc că are de gînd să ocolească drumul obişnuit de întoarcere spre casa lui. Îl urmăriră aproape tot drumul, ascunşi în bezna din parc, apoi o tăiaseră prin cîteva curţi de pe strada Elm, unde îl văzuseră îndreptîndu-se spre alee.

Ar fi trebuit să fie uşor – Jared se afla în faţa lui Seth, iar Chad în spatele lui.

Era prins în capcană.

Singur!

Doar însoţit de tîmpita aia de pisică.

De unde apăruse? Şi cum de mai trăia? Toţi trei fuseseră părtaşi la moartea ei. Apoi o băgaseră în dulapul lui Angel. Toate astea îl

zăpăciseră pe Chad în asemenea hal încît refuză să se mai gîndească. La urma urmei, nu era decît o amărîtă de pisică! Dacă Jared ar fi lovit-o cu piciorul mai tare...

Da, da..., era vina lui Jared.

Cuprins de mînie, Chad se ridică în picioare, pregătit să-l găsească pe Jared şi...

Acesta se găsea chiar în pragul uşii.

Şi se uita fix la el.

– La ce naiba te holbezi? se răsti Chad.

– Iisuse, Chad, şopti Jared. Tot sîngele ăla – eu am crezut că doar o să-l speriem!

Veni rîndul lui Chad să facă ochii mari.

– Ar fi trebuit să-l omor! ţipă el. După tot ce mi-a făcut!

Îşi duse mîna spre obraz, acolo unde se tăiase cu sticla spartă doar cu cîteva minute în urmă, dar îşi retrase degetele repede cînd simţi arsura atingerii.

– Ar fi putut să mă omoare!

Se întoarse şi se privi în oglindă, cercetîndu-şi rana deschisă care pulsa. Observă însă şi îndoiala din ochii lui Jared. Ce naiba avea şi ăsta?

– Doar l-ai văzut şi tu, îi spuse Chad. Doamne, Jared, doar ai văzut foarte bine ce mi-a făcut!

Cînd se răsuci ca să-şi înfrunte prietenul faţă-n faţă, Jared făcu un pas în spate.

– Ai văzut şi tu! repetă el.

– Ăăă... ăăă... era întuneric, se bîlbîi Jared.

Chad îşi ridică vocea:

– A sărit pe mine! Mi-a smuls sticla şi...

– Dar eu n-am văzut nimic, spuse Jared bătînd din nou în retragere. Doar pe tine cînd ţineai sticla.

– Adică ce vrei să spui? rosti Chad tăios. Crezi că eu singur mi-am făcut asta?

Îşi atinse pentru a doua oară obrazul dureros.

Jared clătină din cap.

– Era întuneric şi... Iisuse, Chad... *tu* ţineai sticla.

Chad se apropie şi mai tare de prietenul lui, obligîndu-l să se dea înapoi.

– Dar ai *văzut,* scînci Chad, a cărui furie dispăruse, lăsînd loc disperării. Tu...

– Era întuneric, insistă Jared. Nu se vedea foarte bine...

Îşi umezi buzele nervos, apoi continuă:

– Cred că mai bine plec acasă.

Se întoarse şi coborî în goană scările. Un moment mai tîrziu, Chad auzi uşa din faţă trîntindu-se cu putere.

Ce se întîmplase? De ce nu-l credea Jared? Se uită din nou în oglindă şi-şi cercetă chipul.

Cum se petrecuse totul? Seth trebuia să aibă faţa tăiată, nu el. Cum reuşise Seth să îl paralizeze în halul ăla şi să-l mai şi facă să se rănească singur?

Şi de ce nu-şi amintea nimic?

Ultima senzaţie ce-i rămăsese în memorie era cea a unei călduri care-i invada stomacul la gîndul că dintr-o clipă în alta marginea tăioasă a ciobului o să taie carnea fragedă a lui Seth.

Dar nu se întîmplase aşa. Sticla îi sfîşiase propria piele.

Se împiedicase oare?

N-avea cum, pentru că tot ce-şi amintea era Seth care îl privea fix...

Surprinse o mişcare în oglindă şi se răsuci, aşteptîndu-se să-l zărească pe Jared din nou în pragul uşii.

Dar nu văzu nimic. Holul era pustiu.

Chad se întoarse spre oglindă şi încremeni. Imaginea revenise, doar că de data asta nu mai era o mişcare uşoară. De data asta apăruse un chip clar.

Era Seth Baker, care-l privea cu ochi reci şi neîndurători.

Ceva din adîncul sufletului său îl făcu pe Chad să înceapă să înţeleagă adevărul şi ştiu că durerea pe care o resimţea acum nu era provocată de rana de la gît.

Secundele se scurgeau cu încetinitorul şi, fără să-şi poată desprinde ochii pe de imaginea lui Seth din oglindă, Chad se trezi copleşit de o nevoie fără limite. Împotriva propriei voinţe, hipnotizat de chipul lui Seth, ce părea să fie suspendat undeva în infinitul din

spatele oglinzii, Chad deschise uşor sertarul de deasupra chiuvetei şi apucă briciul ce fusese al bunicului său şi care într-o zi urma să fie al lui.

Însă acum trebuia să-l folosească.

Cu mîna dreaptă îl apucă, iar cu stînga îi desfăcu lama.

Nu îi încercă tăişul şi nici măcar nu se uită la el.

În schimb ridică briciul şi-l poziţionă chiar sub urechea stîngă.

Ştia ce urma să se întîmple, dar nu se putea împotrivi. Era ca şi cum voinţa lui Seth Baker cîştigase controlul asupra corpului său, iar Chad nu era în stare să-i reziste.

Cu o mişcare scurtă îşi trecu lama de-a lungul gîtului, aceasta pătrunzînd prin muşchi şi tendoane. Cînd sîngele începu să picure din rană, lăsă briciul într-o parte şi urmări şocat şi îngrozit cum gîtul se deschide, iar lichidul roşu ţîşneşte în valuri din laringele şi venele crestate.

Simţind cum viaţa i se scurge din corp, Chad dădu drumul briciului, care se lovi de marginea chiuvetei. Băiatul se prelinse pe podea şi întunericul eternităţii începu să se strîngă în jurul lui. Înainte să-şi dea ultima suflare, auzi un zgomot slab.

Rîsul lui Seth Baker.

În liniştea camerei sale, Seth se mai agăţă cîteva secunde de imaginea ce pălea a lui Chad, bucurîndu-se de balta de sînge în care duşmanul lui se zvîrcolea cu ultimele puteri. De-abia cînd trupul lui Chad deveni ţeapăn şi şuvoiul de sînge se transformă într-un firicel, Seth îşi întoarse privirea de la oglinda de deasupra noptierei. Viziunea morţii lui Chad fusese atît de vie încît putea să bage mîna în foc că aşa se întîmplase şi în realitate.

Ziua răfuielii venise şi primul dintre cei care-l chinuiseră pierise.

CAPITOLUL 44

Toată după-amiaza Jane Baker se străduise să înţeleagă ce-i povestise soţul ei, dar după trei ore tot nu pricepea nimic. Totuşi, ştia că n-are sens să se certe cu Blake cînd e mînios, iar astăzi furia lui depăşise orice închipuire. În plus, lucrurile pe care i le debitase el păreau de domeniul fantasticului.

De exemplu, ideea aceea că Seth îl atacase pe Zack Fletcher noaptea trecută. Seth fusese întotdeauna îngrozit de Zack. Şi dacă se hotărîse în sfîrşit să ia atitudine, nu era oare îndreptăţit să procedeze astfel?

Şi chestia aia cu vrăjitoria? De unde mai scornise şi porcăria asta? Desigur, auzise şi ea poveştile despre cele petrecute în Roundtree cu cîteva sute de ani în urmă... Cine nu le auzise? Dar speră că Blake n-avea de gînd să creadă în asemenea baliverne! Şi ce căutase el să discute cu Părintele Mulroney?

Blake se dovedise însă a fi prea supărat şi enervat ca să vorbească raţional cu el, aşa că se mulţumi să-l asculte şi să încerce să înţeleagă, aşteptînd să-i treacă iritarea şi sperînd să nu-şi verse nervii pe ea. După un timp, atmosfera se mai destinse puţin şi crezu că Blake s-a mai potolit.

Dar ceva mai devreme îl auziseră pe Seth urcînd în camera lui şi Blake deveni negru de furie. Jane îşi dori atunci să nu fi spus cuvintele rostite ceva mai devreme:

– Şi ce-ai de gînd să faci cu el?

– O să scot adevărul de la el, se răsti soţul ei, aruncîndu-i o privire dură. O să descopăr imediat pe unde a umblat şi ce a făcut.

Cînd se răsuci pe călcîie şi porni spre scări, Jane se ridică în picioare şi întinse mîna spre soţul ei, ca şi cum ar fi vrut să-l oprească. Dar nu zise nimic în timp ce acesta urca treaptă după treaptă. Îşi lăsă mîna în jos pe lîngă corp, convinsă că dacă ar mai fi adăugat ceva nu ar fi făcut decît să înrăutăţească lucrurile. „În plus, cugetă ea, n-o să-l lovească pe Seth." Aşezîndu-se din nou pe canapea, Jane luă o revistă şi începu s-o răsfoiască, crezînd că, dacă se concentrează asupra oricărui alt subiect, nu se va mai gîndi la ce se petrece în camera lui Seth.

Şi era mai bine să nu ştie, de vreme ce oricum nu putea să intervină.

Seth îl auzi pe tatăl lui ciocănind o singură dată. Apoi, ca întotdeauna, deschise uşa fără să mai aştepte invitaţia lui. Dar în seara asta, pentru prima dată în viaţa lui, Seth nu se mai simţi înspăimîntat.

– Ce naiba ai făcut? ţipă Blake Baker, intrînd în dormitor şi trîntind uşa în urma lui.

Cu un sentiment ciudat de detaşare, Seth se întoarse cu faţa spre tatăl său. Se vedea clar că e supărat pe el, dar cumva furia tatălui său nu-i mai făcu stomacul ghem. Nu-i mai tremurau genunchii şi nici nu-l mai podideau lacrimile.

Acum nu mai simţea absolut nimic.

– Răspunde, băiete, spuse Blake, pe o voce care anunţa un pericol iminent. Ce-ai făcut?

Seth îşi înclină capul şi îşi încruntă sprîncenele, încercînd parcă să se hotărască asupra răspunsului. Oricum n-avea importanţă – tatăl lui nu va crede varianta lui şi, în plus, deja ştia ce corecţie îi va aplica fiului său. Începuse să-şi desfacă cureaua de la pantaloni.

– N-o să mai faci chestia asta niciodată, spuse Seth încet.

Tatăl lui încremeni, cureaua rămînîndu-i doar pe jumătate scoasă.

– Ce-ai zis? îl întrebă el, uitîndu-se urît la Seth.

Însă băiatul rămase neclintit şi nu se mai chirci ca altă dată.

– Nu vreau să mă mai baţi vreodată, adăugă el.

– Şi de cînd, mă rog, hotărăşti tu ce fac eu şi ce nu? urlă Blake. Tu eşti cel care ascultă ce spun eu. Şi, pentru că nu mi-ai răspuns la nici una dintre întrebările mele, ştii foarte bine ce va urma.

Îşi scoase cureaua din găicile de la betelie şi o înfăşură de cîteva ori în jurul mîinii, lăsînd liberă partea cu catarama.

– Dă-ţi jos pantalonii, Seth! O să te învăţ acum ce înseamnă respectul.

Seth dădu din cap că nu.

Pe fruntea lui Blake Baker începu să pulseze o venă, în timp ce lovi de cîteva ori cureaua în palma rămasă liberă.

– Nu cred că vrei să faci asta, Seth. Îţi înrăutăţeşti situaţia.

Seth scutură din nou din cap.

Blake îşi încleştă pumnul şi-şi ridică mîna în aer.

Dar în aceeaşi clipă Seth se concentră.

Braţul lui Blake Baker se arcui în jos, dar, în loc să-l lovească pe Seth, cureaua se răsuci şi-l plesni peste faţă. Cînd metalul atinse pielea obrazului, bărbatul urlă de durere, făcu un pas înapoi şi lovi din nou spre Seth.

Din nou cureaua urmă traiectoria opusă direcţiei iniţiale şi veni peste Blake, de data asta direct peste ochiul drept.

Un alt strigăt îi ieşi din gît şi se repezi spre fiul său, încercînd în continuare să-l lovească.

Cuprins parcă de o forţă invizibilă, Blake se zdrobi cu faţa de perete, gemu şi căzu în genunchi, iar din nas începu să-i curgă sînge. O clipă crezu că o să alunece leşinat pe podea, dar, adunîndu-şi puterile, se ridică în picioare exact cînd uşa de la cameră se deschise larg.

Jane Baker, palidă la faţă ca varul şi ţinînd în mînă un vătrai, îşi privi uimită soţul rănit.

– Seth! ţipă ea. Ce...

Băiatul se răsuci.

– Pleacă! strigă el. Lasă-ne singuri!

Dar era prea tîrziu. Blake năvăli spre Seth, ridicînd cureaua în aer. În ultimul moment însă îşi schimbă direcţia şi se îndreptă spre soţia lui. Instinctiv, Jane Baker îşi ridică braţele ca să se apere de

corpul greoi al lui Blake, dar în zadar. Căzu cu toată greutatea asupra ei, iar femeia nu mai scoase decît un icnet scurt cînd vîrful vătraiului îi străpunse gîtul. O secundă mai tîrziu sîngele țîșni din rană. Cu un licăr de uimire în ochi, femeia se sprijini de perete și vătraiul se desprinse din trupul ei, lovindu-se cu putere de podea.

Blake, paralizat de imaginea rănii din gîtul soției lui, dădu drumul curelei și făcu un pas spre ea.

Cu chipul din ce în ce mai palid, Jane Baker alunecă pînă jos și se întinse într-o baltă de sînge. Cînd realiză sensul celor întîmplate, se uită în sus spre soțul ei. Își mișcă buzele să spună ceva, dar din gură nu-i ieși decît o spumă roșiatică.

Îngrozit, Blake își privea încremenit soția și, cînd ultimele picături de sînge se prelinseră din gîtul ei deschis, simți că se prăbușește. După o vreme, corpul femeii căzu într-o parte, cu capul pe spate, expunîndu-și astfel deschizătura oribilă din dreptul gîtului.

Cînd realiză grozăvia ce se petrecea în fața lui, Blake reveni la viață. Se îndreptă, apucă din nou cureaua și se răsuci să-l înfrunte pe Seth. Sîngele îi curgea în continuare din nas și din ochiul rănit, dar furia era mai puternică decît agonia durerii.

– Ai omorît-o! urlă el. Să te ia dracu'...

Ridică mîna și-l lovi pe Seth.

În ultima clipă însă catarama îl plesni din nou peste față, iar Seth păși într-o parte.

Tatăl lui se repezi pe lîngă el, ieși împleticindu-se pe ușa camerei și se lovi de balustrada scărilor. Pierzîndu-și echilibrul, căzu peste ea. Pentru o clipă sau două, aproape că pluti prin aer, mîna lui căutînd frenetic ceva de care să se agațe. Apoi se înclină puternic și cînd căderea părea inevitabilă, degetele lui găsiră marginea balustradei. Însă prea tîrziu. Umezită din cauza sîngelui, mîna îi alunecă și căzu direct în cap pe podeaua de la parter. Urletul de groază dispăru brusc cînd țeasta i se izbi cu o pocnitură seacă de gresia din antreu.

Casa fu cuprinsă de o tăcere asurzitoare și după cîteva minute Seth își privi mama. Se apropie de ea și îngenunche. Întinse mîna și o atinse ușurel pe obraz.

– Nu l-ai oprit niciodată, șopti el. L-ai lăsat să facă numai ce vrea.

Apoi se ridică, ieşi din cameră şi se uită în jos.

Cadavrul tatălui său zăcea cu faţa pe podeaua pătată de sînge, şi băiatul îşi dădu seama după poziţia nefirească a capului şi după rigiditatea corpului că şi el e mort.

Într-un tîrziu, coborî scările, ieşi pe uşa din spate şi se afundă în întunericul adînc al nopţii.

CAPITOLUL 45

Myra Sullivan avea senzaţia că ziua n-o să se mai termine niciodată. Nici acum nu-i venea să creadă ce-i spusese Phil Lambert, şi anume că fiica ei nu mai fusese văzută de la prînz. Imediat după aceea plecase direct acasă, convinsă că o va găsi pe Angel acolo. Părintele Mulroney venise cu ea şi insistase să intre în casă. Cînd văzuseră că fata nu ajunsese, preotul nu dorise s-o lase singură.

– Nu pe furtuna asta, spusese el şi, deşi se prefăcuse că este îngrijorat doar pentru că s-ar putea întrerupe curentul electric, femeia simţi pe loc că mai e şi altceva la mijloc.

Citise în privirea lui, care cercetase întruna prin toate colţurile casei, căutînd ceva parcă invizibil. Auzise în gravitatea vocii lui cînd îi oferise o explicaţie pe care ea nu o crezuse. Oricum nu ar fi vrut să rămînă singură acolo – mai ales după poveştile teribile pe care Părintele Mulroney i le spusese şi mai ales după tot ceea ce văzuse cu ochii ei.

Aşa că se întorsese împreună cu preotul la biserică şi-şi petrecuse după-amiaza rostindu-şi rugăciunile la nesfîrşit, încercînd să se convingă că nimic din ceea ce aflase nu putea fi adevărat. Totuşi, pe măsură ce furtuna urla afară şi ea stătea în genunchi în faţa altarului, iar degetele ei se mişcau pe şiragul de mătănii la unison cu ritmul tăcut al rugăciunilor repetate întruna, nu reuşi să alunge amintirea lucrurilor ciudate ce se petrecuseră în casa ei şi nici viziunea stranie pe care o avusese.

Fetiţa îmbrăcată în negru, aşa cum se îmbrăcase Angel dimineaţă cînd plecase de acasă.

Fusese o vedenie – ştia asta. Dar nu ca acelea pe care le zărea după ore lungi de meditaţie pioasă, cînd surprindea chipul Sfintei Fecioare prin fumul lumînărilor şi a candelei ori în suprafaţa lucioasă a apei sfinţite în care îşi înmuia degetele înainte să se închine. Fecioara Maria era reală – la fel ca ea.

Şi apariţiile ei o linişteau.

Silueta întunecată o tulbura profund. Amintirea ei îi dădea fiori reci pe şira spinării şi o făcea să se gîndească la moarte.

Aşa că se rugă în continuare.

În cele din urmă furtuna se potoli.

Dar ea nu renunţă la pacea oferită de biserică şi nu se ridică în picioare decît atunci cînd genunchii îi înţepeniseră şi cînd prin vitraliile bisericii nu mai intră nici o rază de lumină, iar lumînările pe care le aprinsese cîteva ore mai devreme de-abia mai pîlpîiau.

Părăsi biserica şi porni spre casă prin întuneric. Întîrziase şi ştia că Marty va fi furios, dar nici măcar gîndul la mînia lui nu o determină să grăbească pasul. După ce ieşi din oraş şi intră pe strada Black Creek, începu să meargă din ce în ce mai încet. După ce trecu de curba largă şi silueta sinistră a casei sale se profilă pe cer, Myra se opri.

Şi scrută drumul întunecat.

Atunci înţelese şi motivul pentru care se oprise.

Nu era din cauza lucrurilor pe care i le povestise Părintele Mulroney sau a amintirilor neplăcute. Şi nici din cauza neliniştii pe care o resimţise cîteva ore mai devreme, cînd casa i se păruse pustie. Nu, de data asta era ceva diferit.

Acum casa nu mai era goală.

Şi ceva nu era în regulă.

Timp de cîteva clipe îşi dori să se întoarcă, să se ducă la biserică, să stea împreună cu Părintele Mulroney.

Dar se forţă să se îndrepte spre casă.

Marty Sullivan nu era foarte sigur cînd începuse vocea să-i şoptească din nou. Stătea tolănit în fotoliul său din faţa televizorului, dar renunţase de mult să mai urmărească imaginile ce se derulau cu repeziciune sau să mai asculte sunetul monoton al aparatului.

În schimb se concentră asupra şoaptelor şi privea cu atenţie imaginile ce se formau în mintea lui.

– *Poţi s-o ai...*, spuse vocea.

– *O vrei...*

Terminase ultima sticlă de bere cu o oră înainte ca Angel să vină acasă, dar mai găsise o jumătate de sticlă de bourbon într-una dintre cutiile de la bucătărie pe care Myra nu se deranjase să o desfacă.

Myra!

Pe unde dracu' umbla şi asta? Îşi petrecea mai tot timpul la biserica aia idioată, rugîndu-se şi avînd grijă de blestematul ăla de preot, în loc să stea acasă să vadă de el.

Simplul fapt de a se gîndi la Părintele Mulroney îl făcu pe Marty să-şi mai toarne o porţie de whisky în pahar. Pînă cînd intrase Angel pe uşă, terminase alte trei porţii zdravene.

Nu era nevoie s-o întrebe unde fusese – ştia deja! Hoinărise pe-afară cu nenorocitul ăla de plod al lui Blake Baker. Şi mai ştia şi ce făcuseră. Myra poate că nu credea, dar el era convins.

Fata lui se transformase într-o tîrfă.

O tîrfă care adusese la ea în dormitor un băiat pe care de-abia îl cunoscuse.

– *Nu pe el îl vrea*, şopti vocea, *ci pe tine... la fel de mult pe cît o vrei şi tu...*

De aceea nu vorbise cu el cînd intrase, de aceea de-abia îi aruncase în fugă o privire în timp ce urca scările, purtîndu-se de parcă el ar fi fost invizibil. Însă ştia foarte bine că-l văzuse...

Şi îl dorea.

Aşa cum îi spusese vocea.

Simţea asta.

O ascultă cum urcă treaptă cu treaptă, apoi cum închide uşa de la dormitor.

– *Ştii doar ce face...*, îl ispiti vocea.

Oh, da, ştia perfect. Se dezbrăca...

Gîndul îl făcu pe Marty să tremure, îşi mai turnă whisky în pahar şi dădu lichidul pe gît.

– *Ea îşi doreşte s-o vezi*, continuă vocea. *Ea vrea s-o atingi...*

Ignorînd imaginile şi sonorul televizorului, Marty continuă să golească sticla şi să asculte glasul.

– *Du-te*, şopti acesta. *Ştii ce vrei să faci... ştii ce trebuie să faci...*

Într-un tîrziu, fără să se mai poată controla, Marty se ridică din fotoliu şi se duse la bucătărie. Deschise sertarul de lîngă chiuvetă şi apucă mînerul unui cuţit. Cuţitul preferat al lui Myra.

Cu degetul mare mîngîie lama, încercîndu-i tăişul.

– *Aşa... foarte bine*, şopti vocea. *Ştii ce vrei să faci... ştii ce trebuie să faci...*

Ţinînd cuţitul strîns în mînă, Marty urcă scările.

Angel auzi paşii tatălui ei şi prevăzu imediat ce avea să se întîmple.

În sfîrşit, venea după ea.

Uşa de la cameră era închisă, dar, pentru că îi luase cheia, ştia că, dacă voia, putea să intre.

Nu-l împiedica nimic.

În clipa în care ajunsese acasă, simţise că face o greşeală... ar fi trebuit să-l însoţească pe Seth.

Sau ar fi trebuit să plece la mătuşa ei.

Sau oriunde în altă parte.

Dar nu făcuse nimic din toate acestea şi acum era singură, fără să aibă nici măcar ajutorul lui Houdini. Iar el venea după ea. „O să fie bine, se îmbărbătă. Pot să-l opresc. Ştiu că pot."

Stătea lîngă scaunul din faţa biroului, îmbrăcată încă în hainele de la şcoală. Intenţionase să-şi pună pe ea una dintre bluzele ei vechi, dar se răzgîndise cînd îşi aminti cum dăduse tatăl ei peste ea în ziua aceea şi cum o privise cînd o văzuse pe jumătate goală. Aşa că nu-şi asumase riscul de a se schimba.

Încercase să-şi facă tema la engleză, dar nu reuşise deloc să-şi adune gîndurile. Citise pagină după pagină, dar ochii ei treceau

peste cuvinte fără să le poată pătrunde înţelesul, atît era de atentă să surprindă orice semn care i-ar fi putut anunţa prezenţa tatălui ei în faţa uşii.

Acum, cînd paşii se apropiau, se pregăti pentru ce era mai rău. Apucă strîns marginea scaunului şi aşteptă.

Parchetul de pe hol scîrţîia sub greutatea paşilor lui şi Angel aproape că-l vedea cum păşeşte cu grijă exagerată, dar legănîndu-se puternic din cauza cantităţii mari de bere şi whisky pe care o turnase în el.

Se afla chiar în faţa dormitorului ei, dar înainte să deschidă uşa, fata simţi o mişcare la picioare şi, cînd se uită în jos, îl văzu pe Houdini care o privea liniştit. Cînd uşa se întredeschise, pisica sări în braţele ei.

Împinse uşa încet şi se trezi în faţa unei fete care ţinea în braţe o pisică neagră ca hainele ei, şi Marty Sullivan auzi din nou vocea care-i şoptea ce să facă:

– *Da... oh, da... fetiţa mea mică... fetiţa mea perfectă...*

Apucă şi mai strîns cuţitul cu mîna dreaptă şi făcu un pas înainte, trecînd peste prag şi intrînd în camera lui Angel.

– *Da...*, insistă glasul şoptit. *Mai aproape... du-te mai aproape, ca s-o poţi atinge...*

Hipnotizat de şoaptele nebune din capul său, Marty se apropie de fată.

Angel îl îmbrăţişă strîns pe Houdini cînd zări cuţitul din mîna tatălui ei, şi cînd acesta veni mai aproape de ea, simţi cum pisica îşi încordează muşchii şi începe să sîsîie spre el ameninţător. Dar Marty continua să înainteze, ridicînd cuţitul tot mai sus şi ţintindu-l spre faţa ei. Angel îşi imagină cum vîrful acestuia o loveşte direct în ochi, apoi cum pătrunde tot mai adînc...

Îşi alungă repede imaginea din minte, care deja îi provocase o durere aproape fizică, atît de viu i se păruse sîngele scurgîndu-se din rana închipuită.

În secunda următoare, un ţipăt ce reflecta perfect senzaţiile ei străbătu camera. Numai că strigătul nu ieşise din gîtul ei, iar sîngele

nu țîșnea din fața ei. Nu, cel care suferea era chiar Marty! Tatăl ei se retrăgea acum împleticindu-se, ducîndu-și la ochi mîna goală. Sîngele începu să i se scurgă printre degete, pătîndu-i cămașa.

Dar cum se întîmplase? Cuțitul era în continuare în mîna cealaltă, cu vîrful îndreptat spre ea.

Doar că era acoperit de un lichid roșu!

Dar cum? Îl privise cu atenție și nu-l văzuse făcînd ceva! Doar își imaginase cum arma o lovește drept în ochi și...

Iar acum ochiul tatălui ei era rănit!

Dar dacă și-ar fi imaginat că o să i-l înfigă în dreptul sînilor?

Marty scoase din nou un urlet înfiorător și sîngele începu să șiroiască dintr-o rană mare în zona pieptului. Strigătul îi muri pe buze și Marty se îndreptă din nou spre ea. Angel îl auzi murmurînd atunci cîteva cuvinte.

Dar nu era vocea tatălui ei. Cînd silueta însîngerată a celui care îi dăduse viață se apropie destul de mult, pisica sări pe el.

– *Să mă omoare...*, șopti el. ... *Trebuie s-o ating... Trebuie să o am...*

Houdini își înfipse ghearele în chipul lui Marty. Cînd dinții ascuțiți ai pisicii îi smulseră o bucată de carne, scoase un nou urlet de agonie, după care se răsuci și năvăli pe ușă, îngropîndu-și fața în mîini.

Myra Sullivan auzi primul strigăt exact cînd intră pe ușa din față. Înghețată de frică, dar, cînd urmă și cel de-al doilea urlet, lăsă ușa deschisă și se repezi pe scările ce duceau la etaj.

– Angel? strigă ea. Angel!

Acum putea să audă o mișcare de sus și gemete înăbușite, apoi un sunet ca un suspin.

Angel!

Urcă treptele în goană, dar pe la jumătatea drumului, pe palier apăru o siluetă și femeii nu-i veni să-și creadă ochilor ce vede. Din pieptul deschis al bărbatului țîșnea sîngele și jumătate din fața lui era sfîșiată. Paralizată de viziune, privi îngrozită. Apoi, observînd cuțitul pe care-l ținea în mînă, își dădu seama că nu este deloc o vedenie.

– Marty? șopti ea.

În loc să-i răspundă, forma însîngerată a soţului ei ajunse în capul scărilor şi începu să se clatine spre ea. Instinctiv, Myra îşi ridică braţele ca să se apere de greutatea corpului ce cădea, dar era prea tîrziu. Marty Sullivan se prăbuşi cu mîna în care ţinea cuţitul întinsă înainte.

Lama ascuţită sfîşie pieptul femeii şi Myra scoase un geamăt. Ochii i se făcură mari în urma şocului suferit. Simţi cum se prăvăleşte pe spate şi o secundă mai tîrziu ajunse pe podeaua bucătăriei. Cînd corpul lui Marty căzu cu toată greutatea peste ea, forţa loviturii împinse cuţitul şi mai adînc, străpungîndu-i inima.

Chiar înainte de a muri, surprinse o imagine sus, în capul scărilor.

Era o fată îmbrăcată în negru, care ţinea o pisică în braţe.

Dar nu era fiica ei.

N-avea cum să fie fata ei.

La urma urmei, fiica ei era un înger...

CAPITOLUL 46

Seth Baker trecu de locul în care strada cotea şi văzu casa de la Black Creek Crossing înălţîndu-se fantomatic spre cer. Deşi înăuntru erau aprinse luminile, clădirea avea un aer ameninţător, prevestitor. În timp ce traversa peluza din faţa casei, aproape că îşi dori să se întoarcă şi să plece de acolo.

Din păcate, nu avea unde să se ducă.

Nu după tot ce se întîmplase acasă la el.

Cînd se apropie de uşa de la intrare, presimţirea deveni şi mai puternică şi Seth se opri în faţa uşii deschise, ascultînd cu atenţie.

Clădirea era cuprinsă de o linişte ce părea că o să-l înghită dintr-o clipă în alta. Pentru a doua oară simţi nevoia să o ia la goană, să lase nedescoperit orice ar fi înăuntru, dar nu putu. Îmbărbătîndu-se, păşi peste prag şi pătrunse în camera de zi.

Televizorul mergea în continuare, dar cumva sunetele ce ieşeau din ecran nu reuşeau să spargă tăcerea care apăsa încăperea.

Ştiind că nu are alternativă, înaintă spre interiorul casei, pregătit să găsească ceea ce nu dorea să vadă.

O zări pe Angel lîngă scări, cu privirea pierdută peste cadavrele părinţilor săi, care zăceau pe podea, unul peste altul, într-o baltă mare de sînge. Ochii mamei ei erau deschişi şi, cînd Seth se uită la ea, avu senzaţia neplăcută că aceasta îl priveşte. Răsucindu-se, se apropie de prietena lui.

– La fel s-a întîmplat şi la mine acasă, rosti el încet.

Angel îl privi, dar pentru o clipă Seth crezu că ea nici măcar nu-l vede. După o vreme, fata îi spuse pe un ton grav:

– Ştiu ce avem de făcut.

Seth nu mai adăugă nimic şi o urmă tăcut cînd ea ieşi afară.

Traversară peluza pînă în şosea, dar în loc s-o ia la dreapta, pe drumul care ducea la cabana ascunsă în pădure, Angel se îndreptă în direcţia opusă.

Seth o urmă şi de data asta, fără să pună întrebări...

CAPITOLUL 47

Părintele Mike Mulroney simţise că nu este în regulă ceva încă din clipa în care se trezise dimineaţă. La început, crezu că dormise mai mult decît trebuia, dar limbile lucioase ale ceasului de pe noptieră şi întunericul din cameră îi spuneau că nu asta era cauza.

Ceasul arăta ora cinci – oră la care se trezea întotdeauna.

Nu părea să fie nici bolnav.

Atunci ce se întîmpla? Ridicîndu-se din patul îngust, îşi începu ritualul său de ani de zile. Folosi micul altar din dormitor pentru a înălţa primele rugăciuni. Apoi, înainte ca soarele să răsară, se spălă, se îmbrăcă şi-şi pregăti micul dejun alcătuit din suc de portocale, două ouă ochiuri, o felie de pîine şi o ceşcuţă de cafea amară de care se îndrăgostise în anul petrecut la Roma, chiar cu puţin înainte de a fi hirotonisit de Sanctitatea sa în persoană.

Dar sentimentul neplăcut persistă.

După ce curăţă masa din bucătărie, făcu un tur al casei parohiale şi nu văzu nimic deranjat, dar neliniştea îi cuprinse din ce în ce mai tare sufletul. În cele din urmă, cînd zorile învinseră şi ultimele urme ale nopţii, se aşeză la birou pentru a-şi pune în ordine agenda de lucru. Nu prea avea multe de făcut: marţea semăna mai degrabă cu o zi de odihnă, după cum reieşea din notiţele sale.

Şi-atunci de ce avea sentimentul că îi scapă ceva?

Privirea îi căzu pe cartea în care erau relatate vechile legende din Roundtree – dacă puteau fi considerate legende – şi-şi aminti furtuna care izbucnise ieri din senin, măturînd oraşul cu furie timp de trei ore, şi care dispăruse la fel de brusc.

Trei ore în care Angel Sullivan nu fusese în nici unul dintre locurile unde se presupunea că trebuie să fie.

Mama ei se aşteptase să o găsească la şcoală.

Părintele Mulroney însă nu crezuse nici o clipă că va fi acolo. Dar cînd văzu că nu este de găsit nici acasă, rămăsese destul de surprins. De fapt, unul dintre motivele pentru care insistase să o însoţească pe Myra Sullivan după-amiază pînă la casa ei era certitudinea că Angel va fi acolo, iar el era curios să afle ce face. Casa însă era pustie şi în final o luase pe Myra înapoi cu el la casa parohială, unde femeia lucrase pînă la apusul soarelui şi îl refuzase cînd îi propusese să o conducă.

Nu insistase..., la urma urmei furtuna trecuse.

Ridicînd cartea, o închise la loc, în sertarul de la birou, şi puse cheia în cutiuţa de pe şemineu. Se întoarse şi privi afară pe fereastră. Soarele strălucea sus pe cer, şi pe partea cealaltă a străzii se întrezărea silueta înaltă a bătrînului stejar.

Era o privelişte pe care Părintele Mulroney o mai admirase de mii de ori, dar de care nu se plictisea niciodată. În dimineaţa asta însă era perfectă. Soarele se găsea chiar în spatele copacului, care contrasta puternic cu albastrul senin al cerului. Ramurile lui ca nişte degete negre se întindeau strălucitoare spre intrarea în biserică.

Cînd privi mai atent, observă şi altceva: două forme ce se profilau pe suprafaţa palidă a cerului de dimineaţă.

Două forme pe care preotul le recunoscu imediat.

Două forme care îi confirmau acum tulburarea ce îi chinuise sufletul.

Ridică receptorul de la telefon, formă un număr, rosti repede cîteva cuvinte, apoi ieşi în goană din casă, îndreptîndu-se spre cimitir.

Sunetele sirenelor umplură străzile pustii ale oraşului cînd Părintele Mulroney se apropie de stejarul bătrîn în care zări chipul lui Angel Sullivan şi pe cel al lui Seth Baker.

Aveau gura şi ochii larg deschişi.

Preotul se închină şi începu să se roage, fără să-şi poată desprinde privirea de pe figurile îngrozite ale celor doi copii care se spînzuraseră de o ramură a copacului în noaptea întunecată...

EPILOG

– De ce nu arde naibii odată?

Joni Fletcher se întrebă de cîte ori îşi pusese oare această întrebare de-a lungul anului care trecuse din noaptea în care Angel Sullivan şi Seth Baker îşi omorîseră părinţii, apoi se spînzuraseră de bătrînul stejar din cimitir. Oricum nu era singura persoană din oraş care considera asta o problemă; chiar seara trecută, în timpul consiliului orăşenesc, cineva sugerase ca autorităţile locale să achiziţioneze clădirea, să o doneze Departamentului de Pompieri Voluntari, care să o folosească pentru exerciţii, pentru ca apoi terenul să fie vîndut după ce nu mai rămînea nici o urmă din ea. Căzuse, ca de obicei, în sarcina lui Ed să le explice – pentru a cîta oară? – că aceasta nu putea fi incendiată şi nici dărîmată ori mutată. Casa era considerată un obiectiv istoric şi era protejată de lege. Dacă nu izbucnea accidental un foc, va rămîne acolo în veci, pînă va putrezi.

De fapt, cineva chiar încercase să-i dea foc de trei ori de-a lungul anului, dar, în mod miraculos, incendiul se stinsese de la sine. Două dintre ele arseseră pivniţa, dar numai mirosul de fum – mai ales cînd ploua – mai amintea de ele, iar focul care izbucnise în camera lui Angel nu făcuse altceva decît să distrugă zugrăveala, refăcută ulterior cu banii lui Joni şi ai lui Ed. De fiecare dată, şeriful oraşului şi subalternul său veniseră să arunce o privire, dar majoritatea locuitorilor erau convinşi că aceştia fuseseră mai degrabă interesaţi să descopere motivul pentru care focul nu se întinsese.

Nimeni nu fusese acuzat de cele trei incendii, iar şeriful nu menţionase niciodată numele vreunui posibil suspect.

Banca lăsase din nou din preţ şi, deşi Joni făcuse tot posibilul s-o convingă pe femeia de lîngă ea că nu are sens nici măcar să viziteze casa, în cele din urmă se hotărî să-i spună adevărul. Lucra de prea mult timp în acest domeniu şi ştia că nici un agent imobiliar nu va menţiona mai mult decît era obligat din punct de vedere legal. Acum, cînd se găsea aici, Joni nu era foarte sigură că va reuşi să ducă pînă la capăt vizitarea casei.

– Mmm, mie mi se pare că arată suficient de solidă, zise femeia.

Joni aruncă o privire întunecată spre casă.

– Oh, da, aveţi perfectă dreptate, doamna...

Pentru prima dată în cariera ei, Joni Fletcher uitase complet numele clientei ei, aşa că se văzu nevoită să verifice informaţiile din formularele completate cu două ore în urmă.

– ... Doamnă Flint, termină ea. Pot să vă spun...?

Lăsă întrebarea deschisă, ca un spaţiu ce aştepta să fie umplut.

– Margie, răspunse femeia automat, cu ochii aţintiţi asupra casei. Dacă nu e nimic în neregulă cu ea, atunci de ce este atît de ieftină?

– Pentru că oricine locuieşte aici moare, replică Joni sec.

Margie Flint se răsuci spre ea, holbînd ochii.

– Pardon? spuse ea, gîndindu-se că nu auzise corect.

– Ultimele persoane care au trăit aici erau sora, cumnatul şi nepoata mea. Chiar eu le-am vîndut casa.

Apoi îi relată cît se poate de amănunţit ce se întîmplase cu un an în urmă.

– Nici nu apucaseră să stea mai mult de două săptămîni, termină ea, simţindu-se epuizată după repetarea poveştii despre moartea rudelor ei. Tocmai de aceea nu doresc să vă vînd casa. Nici dumneavoastră, nici altcuiva.

– Credeţi că e blestemată sau ceva de genul ăsta? întrebă Margie, întorcîndu-se ca să studieze casa ce se zărea la capătul drumului, acolo unde începea pădurea.

Joni se uită şi ea într-acolo şi păru surprinsă să observe cît de inofensivă arăta sub cerul limpede al zilei perfecte de toamnă.

– Nu ştiu dacă e un blestem, dar...

Se opri brusc cînd Margie Flint se întoarse spre ea.

– Pot s-o văd? întrebă femeia, deschizînd portiera înainte ca Joni să răspundă.

– S-o vedeţi? repetă Joni uimită.

După tot ce-i povestise, ea tot mai voia să vadă casa?

– Ăăăă... nu..., nu ştiu..., se bîlbîi ea. Credeam că...

Nerăbdarea lui Margie Flint se schimbă instantaneu într-o uşoară expresie de compasiune.

– Oh, îmi pare rău, spuse ea. Normal că nu vreţi să mai intraţi acolo, nu?

Ezită, aruncînd din nou o privire spre casă.

– Dar dacă... ei bine, e vreo problemă dacă mă duc singură?

Cînd văzu chipul perplex al lui Joni, vorbi din nou, precipitîndu-se:

– Ştiţi, am bătut atîta cale pînă aici şi preţul este atît de mic... Înţeleg că s-au întîmplat nişte lucruri oribile în ea, dar...

Tăcu, apoi ridică din umeri.

– Nu ştiu ce să zic... e doar un sentiment care mă încearcă. N-aş putea să intru doar un minut? Vă rog?

Expresia lui Joni se înăspri.

– Există zeci de oameni care vor să o vadă, începu ea. Poate chiar sute. Sincer, mi se pare morbid felul în care...

Margie Flint făcu ochii mari cînd realiză ce voia să spună Joni Fletcher.

– Oh, nu! se apără ea. Nu, nu e deloc aşa. Doar că... nu ştiu.

Ridică iarăşi din umeri dezarmată.

– Nu vreau să ştiu nimic în plus referitor la ce s-a petrecut în casă şi nici nu mă interesează unde...

Era pe punctul de a spune „unde au fost găsite cadavrele", dar se răzgîndi.

– Dar simt că trebuie s-o văd, spuse ea. Căutăm ceva de atîta vreme şi n-am găsit niciodată nimic potrivit şi...

Se opri şi privi din nou clădirea veche şi mică.

– Casa asta are ceva aparte, rosti ea într-un tîrziu.

Se întoarse spre Joni cu o privire care aproape o implora şi Joni pricepu că femeia nu e stîrnită de curiozitatea morbidă care împinsese sute de oameni să ceară să vadă casa în anul care trecuse.

Scotoci prin geantă şi îi dădu cheia lui Margie Flint.

– Vă aştept aici, spuse ea.

Margie Flint se dădu jos din Volvo, închise uşa, apoi porni spre casă. Cînd se apropie, se trezi că îşi îndreaptă privirea spre fereastra de la primul etaj. Oprindu-se, se întrebă ce îi atrăsese oare atenţia, dar nu văzu nimic care să distingă fereastra respectivă de celelalte două care dădeau spre peluza în paragină. Totuşi, în ciuda faptului că nu observase nimic deosebit, se simţi atrasă în mod inexplicabil de camera din spatele ferestrei.

La uşa de la intrare, ezită puţin. Poate că ar fi mai bine să nu intre – poate că ar trebui să se întoarcă, să se urce în maşină şi s-o lase pe Joni Fletcher să-i arate altceva.

Aproape că se răzgîndise, cînd bagă cheia în broască, o răsuci şi deschise uşa.

Păşi înăuntru.

Deşi camera nu avea mobilă, Margie Flint nu trăi senzaţia de pustiu pe care i-o dădeau casele goale pe care le văzuse în ultimele luni. Sau sentimentul de „loc lugubru", cum îi spunea fiica ei. Aici era altceva şi, după ce se plimbă puţin, Margie descoperi că mobila colecţionată de-a lungul anilor împreună cu soţul ei din banii cîştigaţi în urma recondiţionărilor s-ar fi potrivit perfect.

Aici, în casa asta – în ciuda celor întîmplate –, simţea că e locul ideal pentru toţi trei. Ea şi Alex îşi puteau continua munca de restauratori.

Entuziasmul ei crescu după ce urcă la etaj şi văzu baia şi dormitorul mare.

Apoi, ajunse în sfîrşit în dreptul camerei a cărei fereastră îi atrăsese atenţia ceva mai devreme. Deschise uşa şi păşi în micul dormitor. Încăperea era de asemenea goală, dar oricum nu conta.

Cu ochii minţii vedea deja cum va aranja toate lucrurile Ginei. Şi dacă va pune şi perdele...

Sări speriată cînd ceva se lipi de piciorul ei. Privi în jos şi dădu cu ochii de o pisică neagră.

– Ia te uită, cine eşti tu? întrebă Margie, aplecîndu-se să o scarpine după urechi.

Pisica începu să toarcă şi imediat se rostogoli pe spate ca să fie mîngîiată şi pe burtă, iar Margie observă pata albă de pe piept.

– Ce pisicuţă drăguţă..., va trebui să-ţi găsim un nume frumos, nu?

Margie mai scărpină pisica puţin, apoi se îndreptă de spate.

– Întrebarea e, spuse ea zîmbind, cum ai intrat aici? Şi ce-ai zice dacă am împărţi locul ăsta?

Animalul mieună încet.

Margie mai făcu un tur al casei, dar deja se hotărîse. Totuşi, cînd porni înapoi spre maşină, se opri ca să se mai uite o dată la ea.

Ochii i se odihniră pe fereastra micului dormitor de la etaj. Şi pentru o clipă – atît de scurtă încît nici nu părea că s-a întîmplat – crezu că vede două chipuri ce o priveau.

Un băiat şi o fată, amîndoi adolescenţi.

Imaginile dispărură atît de repede încît Margie presupuse că doar îşi închipuise. Ducîndu-şi mîna streaşină la ochi, femeia mai cercetă încă o dată fereastra.

Pisica stătea cuminte pe pervazul geamului.

Nimic altceva – doar o pisică.

Iar aceasta părea că o plăcuse şi mieunase fericită cînd îi sugerase să locuiască împreună. Atîta văzuse – nu două chipuri, ci doar o pisică, foarte reală şi care dorea la fel de mult ca ea să vină acolo. Alungîndu-şi orice urmă de îndoială, Margie Flint îşi scoase carnetul de cecuri imediat ce intră în maşină.

– De cîţi bani este nevoie pentru garanţie? întrebă ea.

Joni Fletcher îi aruncă o privire uluită.

– Doar nu te gîndeşti în mod serios să..., începu ea, dar Margie n-o lăsă să termine:

– Intenţiile mele sînt cît se poate de serioase. Casa este perfectă şi nu mă interesează cîtuşi de puţin ce s-a întîmplat aici în trecut. Spune-mi doar suma pe care o cere banca drept garanţie pînă cînd vom finaliza contractul.

– Ăăă... sînt sigură că o mie de dolari este suficient, zise ea. Dar...

Margie Flint scria însă cecul şi Joni se văzu nevoită să pornească motorul şi să se înapoieze la birou.

– Este extraordinar, spuse Margie cînd ajunseră în centru după cîteva minute. Mă simt de parcă aş fi acasă din nou!

Joni Fletcher o privi întrebător în timp ce parcă maşina.

– Eşti de pe aici?

Femeia clătină din cap.

– Nu. Eu am crescut în Colorado. Dar tatăl meu zicea că familia lui a locuit în zona asta.

– Serios? întrebă Joni. Şi care era numele lor?

– Wynton, spuse Margie. Ăsta e şi numele meu de fată. Margaret Wynton.

Joni Fletcher simţi cum un fior îi apasă sufletul. Casa de la Black Creek Crossing, acum era convinsă, nu va arde niciodată.

Dimpotrivă, va rămîne aici pentru totdeauna...

biblioteca rao

De la clasici la contemporani, într-o formulă
grafică nouă, cei mai reprezentativi autori pentru

biblioteca dumneavoastră

Au apărut:

Madeleine Albright	DOAMNA SECRETAR DE STAT
Grigore Arbore	LIBERTATEA FĂRĂ DEMOCRAŢIE ŞI „GLONŢUL DE AUR"
Emily Brontë	LA RĂSCRUCE DE VÎNTURI
Dan Brown	ÎNGERI ŞI DEMONI ◆ CODUL LUI DA VINCI ◆ FORTĂREAŢA DIGITALĂ
Albert Camus	STRĂINUL / CIUMA / CĂDEREA / EXILUL ŞI ÎMPĂRĂŢIA ◆ FAŢA ŞI REVERSUL / NUNTA / MITUL LUI SISIF / OMUL REVOLTAT / VARA ◆ CARNETE ◆ TEATRU
Hillary Rodham Clinton	ISTORIE TRĂITĂ
Robin Cook	RISC ASUMAT
Clive Cussler	SAHARA ◆ AURUL INCAŞILOR
Nelson DeMille	FIICA GENERALULUI ◆ PLUM ISLAND
Charles Dickens	DAVID COPPERFIELD (2 vol.)
Denis Diderot	NEPOTUL LUI RAMEAU
F.M. Dostoievski	CRIMĂ ŞI PEDEAPSĂ ◆ DEMONII ◆ IDIOTUL ◆ ADOLESCENTUL
Joseph Finder	PUTERI EXCEPŢIONALE
Colin Forbes	CATACLISMUL ◆ RINOCERUL ◆ PE MUCHIE DE CUŢIT ◆ CONSPIRAŢIA
Frederick Forsyth	RĂZBUNĂTORUL
André Gide	FRUCTELE PĂMÎNTULUI ◆ FALSIFICATORII DE BANI / PORUMBELUL
John Grisham	TESTAMENTUL ◆ FRĂŢIA ◆ ULTIMUL JURAT ◆ UN ALTFEL DE CRĂCIUN ◆ CAMPIONUL DIN ARKANSAS ◆ MAESTRUL ◆ MOŞTENITORII
V.D. Guşă de Drăgan	CONDAMNAT LA ADEVĂR
Hermann Hesse	JOCUL CU MĂRGELE DE STICLĂ ◆ NARCIS ŞI GURĂ-DE-AUR ◆ LUPUL DE STEPĂ ◆ SIDDHARTA / CĂLĂTORIA SPRE SOARE-RĂSARE ◆ KNULP. DEMIAN ◆ CELE MAI FRUMOASE POVESTIRI
Ilf şi Petrov	DOUĂSPREZECE SCAUNE ◆ VIŢELUL DE AUR

JOHN SAUL

CASA DE LA RĂSCRUCE

Angel este o fetiță de 15 ani care crede că, în orășelul Roundtree din Massachusetts, unde s-a mutat cu familia ei, o așteaptă doar lucruri bune: o școală nouă, cu colegi mai îngăduitori, o casă mai mare și mai frumoasă și o slujbă bună pentru tatăl ei.

Numai că adolescenta descoperă destul de repede că și noii colegi o țin la distanță, iar singurul de care se apropie este enigmaticul Seth Baker, el însuși un proscris. Cei doi vor încerca să dezlege un mister vechi de un secol și vor reuși să reînsuflețească un spirit malefic ce le va face viața – și moartea – un coșmar.

rao
rao international publishing company

ISBN 973-576-731-7

www.raobooks.com